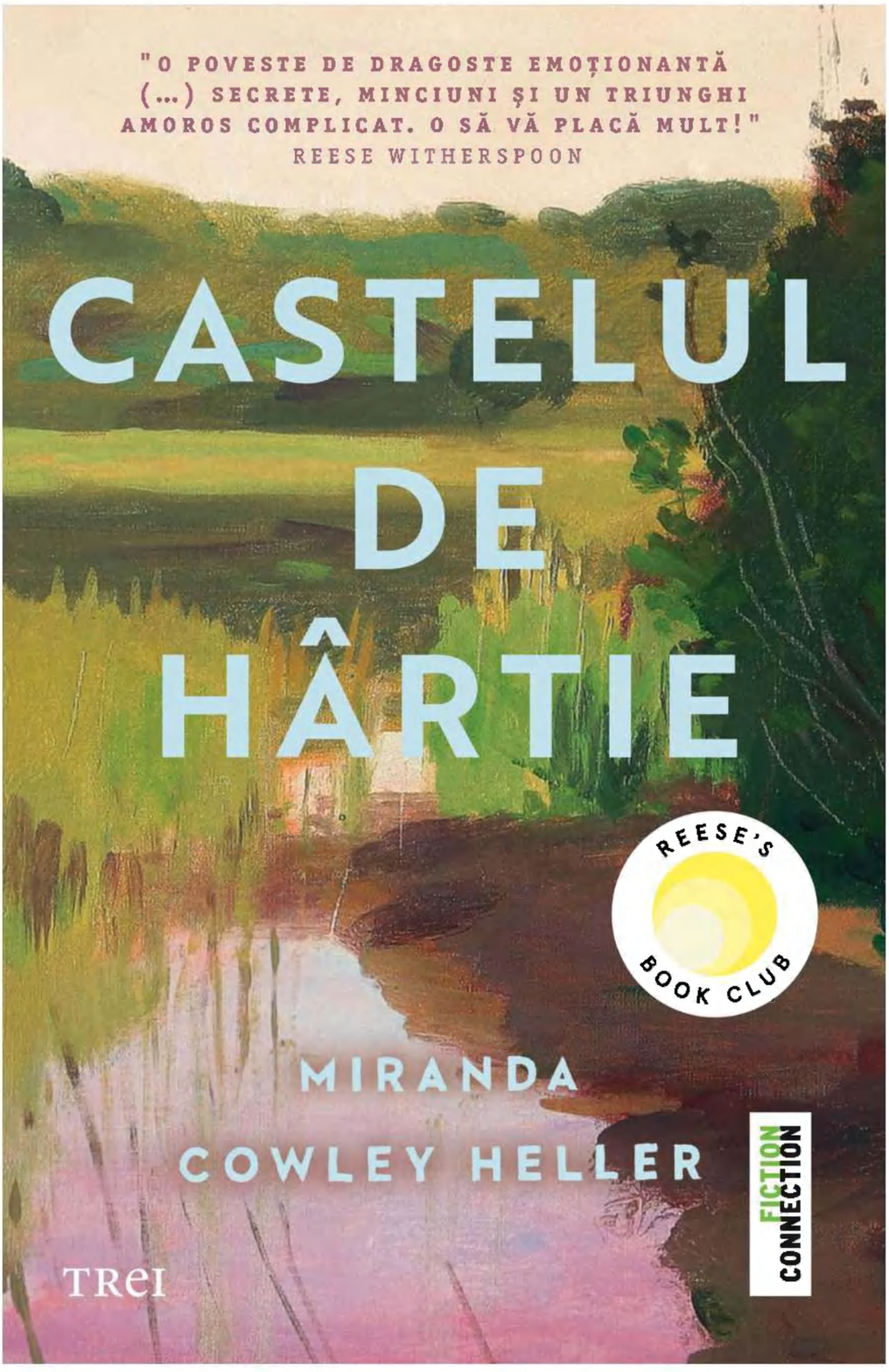
"O POVESTE DE DRAGOSTE EMOȚIONANTĂ (...) SECRETE, MINCIUNI ȘI UN TRIUNGHI AMOROS COMPLICAT. O SĂ VĂ PLACĂ MULT!"
REESE WITHERSPOON
CASTELUL DE HÂRTIE
REESE'S BOOK CLUB
MIRANDA COWLEY HELLER
FICTION CONNECTION
TREI

Noi tânjim mereu
După ce nu-i încă.
Râsul ne e greu
De-o durere adâncă
Cel mai dulce cântec, jalea ni-l mănâncă.

Percy Bysshe Shelley, „Unei ciocârlii“[1]

---

1 Percy Bysshe Shelley, „Unei ciocârlii“ în *Prometeu descătuşat*, trad. Petre Solomon, EPL (bpt), 1965.

Cartea întâi

ELLE

1

Astăzi. 1 august, Pădurea de Niciunde

Ora 6:30

Lucrurile vin de niciunde. Mintea se golește și apoi în cadru apare o pară. Perfectă, verde, cu codița înclinată, cu o singură frunză. Se află într-un bol de ceramică și stă cuibărită între limete, în mijlocul mesei de picnic uzate, pe o verandă veche, lângă un lac, în străfundul unei păduri, aproape de mare. Lângă castron e un sfeșnic de alamă plin de picături de ceară și de praful așezat în timpul unei ierni lungi în care a fost lăsat descoperit pe un raft. Farfurii din care pastele s-au mâncat numai pe jumătate, un șervet de masă desfăcut, restul de vin roșu în sticlă, un fund de lemn pentru pâine artizanal neșlefuit, pâinea ruptă, nu tăiată. O carte de poezii mucegăită zace deschisă pe masă. *Odă unei ciocârlii*, înălțându-se în albastrul cerului — exprimând suferință și emoție — îmi revine în minte pe când privesc fix rămășițele cinei de-aseară. *Cântecele-mi toate, / Ca și al tău, de lume-ar fi ascultate.* A citit foarte frumos. „Pentru Anna.“ Am stat cu toții acolo vrăjiți, amintindu-ne de ea. Puteam să-l privesc numai pe el o veșnicie și să fiu fericită. Puteam să-l ascult cu ochii închiși, să-i simt respirația, să-i simt cuvintele învăluindu-mă pentru totdeauna. E tot ce îmi doresc.

Dincolo de masă, lumina se împuținează când se strecoară printre storuri, strălucind apoi deasupra

copacilor pestriți, a suprafeței albastre curate a lacului, a umbrelor întunecate ale copacilor tupelo de pe malul apei, unde razele soarelui dispar repede peste zi. Mă uit la restul de cafea îngroșată și veche dintr-o ceașcă murdară și mă gândesc dacă să o beau. Aerul e răcoros. Tremur în capotul liliachiu-pal — al mamei — pe care îl port în fiecare vară când ne întoarcem în tabără. Are mirosul ei, te duce cu gândul la o stare de toropeală și e pătat cu excremente de șoarece. Este perioada mea preferată în Pădurea de Niciunde. Dimineața devreme, lângă lac, înainte să se fi trezit toată lumea. Lumina soarelui e limpede, nemișcată, apa e înviorătoare, caprimulgii țipători au tăcut în cele din urmă.

În fața ușii de la verandă, pe mica platformă de lemn, s-a strâns nisipul printre dale — trebuie adunat. De plasa de protecție a ușii se sprijină o mătură, lăsând o adâncitură, dar o ignor și mă îndrept pe potecă spre plaja noastră. În spatele meu, balamalele ușii scârțâie, opunându-se.

Las să cadă capotul pe jos și rămân goală la marginea apei. Pe partea cealaltă a lacului, dincolo de liziera de pini și stejari pitici, se aude vuietul oceanului mânios. Probabil poartă în el o furtună de pe undeva din larg. Aici însă, pe malul lacului, atmosfera e liniștită. Aștept, privesc, ascult... ciripitul, bâzâitul insectelor minuscule, adierea vântului care apleacă blând copacii. După care intru până la genunchi în apa rece ca gheața și mă scufund. Mă îndepărtez înotând dincolo de nuferi, împinsă de un sentiment de bucurie, de libertate și de adrenalina iscată de o neliniște necunoscută. Mi-e

un pic teamă că vor apărea din adâncuri țestoase-aligator ca să mă muște de sânii mari. Sau poate vor fi atrase de mirosul sexului în timp ce îmi deschid și îmi închid picioarele. Mă copleșește brusc nevoia să mă întorc în siguranță la mal, unde pot vedea fundul nisipos. Regret că nu am mai mult curaj. Ador însă și să trăiesc senzația de teamă, să-mi țin respirația, inima să-mi bată cu putere când ies din apă.

Îmi strâng cât pot de mult părul lung, iau un prosop tocit de pe sfoara de rufe pe care a întins-o mama între doi pini noduroși, mă întind pe nisipul cald. O libelulă albastră ca oțelul îmi aterizează pe sfârc și se așază acolo înainte de a zbura mai departe. O furnică escaladează dunele sahariene formate de corpul meu aflat în calea ei.

În sfârșit, aseară ne-am culcat împreună. După toți anii în care doar mi-am închipuit, când nu știam dacă mă mai dorea. Momentul a venit când am fost sigură că se va întâmpla: vinul, vocea frumoasă a lui Jonas citind oda, soțul meu, Peter, întins pe canapea în ceața indusă de brandy, cei trei copii ai mei adormiți în căsuță, mama la bucătărie spălând vasele cu mănușile ei galbene de cauciuc, fără să ia în seamă musafirii de la cină. Ne-am privit îndelung. M-am ridicat de la masa zgomotoasă, mi-am scos chiloții în cămară și i-am ascuns după cutia de pâine. Apoi am ieșit pe ușa din spate în beznă. Am așteptat printre umbre, ascultând zgomotul făcut de farfurii, apă, pahare, tacâmurile de argint lovindu-se unul de altul în apa cu detergent. Am așteptat. Am sperat. S-a ivit brusc, m-a împins în zidul casei și și-a întins mâna pe sub rochia mea.

— Te iubesc, mi-a șoptit.

Am gâfâit în timp ce intra în mine și mi-am zis că nu mai e cale de întoarcere. Nu regret nimic din ce nu am făcut. Regret numai ce am făcut. Pe el îl iubesc, pe mine mă urăsc; mă iubesc pe mine, îl urăsc pe el. Acesta e sfârșitul unei lungi povești.

1966. Decembrie, New York

Țip. Țip și gâfâi până când în sfârșit mama își dă seama că e ceva în neregulă. Aleargă la cabinetul doctorului, imaginându-se domnișoara Clavel în timp ce fuge pe Park Avenue îngrozită, strângând la piept bebelușul de trei luni. Tata aleargă și el cu servieta în mână pe Madison Avenue dinspre clădirea Fred F. French. Gândurile i se învălmășesc în minte și îi este teamă de propria neputință mai mult decât de orice altceva. Doctorul le spune că nu mai e timp — dacă așteaptă, bebelușul va muri — și mă smulge din brațele mamei. Pe masa de operație mă taie pe burtă ca pe un pepene copt. O tumoare se încolăcise în jurul intestinelor, iar toxicitatea rahatului se adunase în spatele strânsorii ei puternice și împingea otravă în tot corpul meu mic. Rahatul se tot adună și esențială e supraviețuirea, dar asta o să învăț abia după mulți ani.

În timp ce mă operează, doctorul îmi taie un ovar din neglijență, în graba lui de a mă salva de la moarte. Și acest lucru îl voi afla după mulți ani. Când descopăr, mama plânge a doua oară pentru mine.

— Îmi pare tare rău, spune ea. Trebuia să-l oblig să fie mai atent... — ca și cum

ar fi avut puterea să-mi schimbe destinul, însă alesese să nu o folosească.

Mai târziu zac într-un pat de spital cu brațele legate pe lângă corp. Țip, plâng, vie, turbată de furie din cauza acestei nedreptăți. Nu o lasă pe mama să mă hrănească. Rămâne fără lapte. Trece aproape o săptămână până îmi eliberează mâinile din legături.

— Erai un bebeluș așa de fericit! spune tata.

— După aceea nu te-ai mai oprit din țipat, zice mama.

Ora 7:30

Mă întorc pe burtă și îmi pun capul pe brațe. Ador mirosul dulce-sărat al pielii după ce am stat la soare — o mireasmă de mosc și nuci, ca și cum aș fi pusă la sărat. Dinspre aleea care duce la căsuțele unde sunt dormitoarele aud cum se închide o ușă. S-a trezit cineva. Se aud pași pe frunzele uscate. Pornește dușul exterior. Țevile gem, trezindu-se pentru o nouă zi. Oftez, îmi iau capotul de pe plajă și mă întorc în casă.

Tabăra noastră are o clădire principală — Casa Mare — și patru căsuțe cu câte un dormitor, așezate de-a lungul unei alei mărginite de pini pe malul lacului. Sunt căsuțe mici învelite cu șindrilă, cu acoperișuri înălțate ca să le protejeze de zăpadă, cu câte o lucarnă și ferestre lungi așezate sus de fiecare parte. O construcție de modă veche, rustică, simplă. Așa cum ar trebui să arate o căsuță din Noua Anglie. Un crâng de arbuști — *clethra* înfloriți, tufișuri de mure sălbatice și dafini — se întinde între alee și lac, apărându-ne de ochii iscoditori ai pescarilor și înotătorilor entuziaști care reușesc să

traverseze lacul până la noi dinspre mica plajă publică aflată pe malul celălalt. Nu li se permite să urce pe uscat, dar uneori calcă apa la doar doi metri depărtare, drept în fața arbuștilor noștri, fără să-și dea seama că pătrund neinvitați în viețile noastre.

Pe o altă alee, în spatele căsuțelor, este vechea clădire a băii. Zugrăveala se jupoaie, chiuveta ruginită de email este acoperită de petele maronii lăsate de moliile moarte atrase de lumina aprinsă pe timpul nopții. Cada veche cu gheare se află acolo încă de când a construit bunicul meu tabăra. Mai există și un duș exterior cu țevile legate de un copac tupelo, de unde apa curge direct pe pământ și de-a lungul aleii nisipoase.

Casa Mare e alcătuită dintr-o singură cameră spațioasă — sufragerie și bucătărie, cu o cămară separată — construită din blocuri de zgură și carton gudronat. Podele din scânduri late, bârne groase și o vatră masivă. În zilele ploioase închidem ușile și ferestrele și stăm înăuntru, ascultăm trosnetul focului și ne silim să jucăm Monopoly. *Adevăratul* loc unde ne petrecem zilele — unde citim, mâncăm, ne certăm și îmbătrânim împreună — este veranda, lată cât casa, care dă către lac. Tabăra noastră nu este pregătită de iarnă. N-ar avea niciun rost. La sfârșitul lunii septembrie, când vremea se răcește și toate casele de vară sunt deja închise, pentru că se închide sezonul, Pădurea de Niciunde devine un loc singuratic — încă frumos la lumina stelelor, dar solemn și sepulcral. Nimeni nu mai dorește să rămână după ce cad frunzele. Însă când vine din nou vara și pădurile sunt din nou înfrunzite, iar bâtlanii albaștri se întorc să se cuibărească și să

se plimbe în lacul strălucitor, este cel mai frumos loc de pe Pământ.

În clipa când intru pe verandă, mă cuprinde nostalgia, ca un argint viu care îmi trece prin piept precum dorul de casă. Știu că trebuie să strâng masa înainte să vină ceilalți la micul dejun, dar vreau să-mi imprim în minte forma ei — să retrăiesc seara trecută firimitură cu firimitură, farfurie cu farfurie, să mi-o întipăresc în creier. Îmi trec mâna peste o pată de vin roșu de pe fața de masă albă, duc paharul lui Jonas la buze și încerc să-l regăsesc în el. Închid ochii, amintindu-mi apăsarea ușoară a pulpei lui peste a mea sub masă. Înainte de a fi sigură că mă dorea. Când mă întrebam cu respirația tăiată dacă a făcut-o cu intenție sau nu.

În camera principală totul este la fel ca întotdeauna: oale atârnate pe perete deasupra mașinii de gătit, spatule agățate în cârlige pentru cești, un borcan de sticlă plin cu linguri de lemn, o listă îngălbenită cu numere de telefon prinsă în piuneze de un raft, două scaune pliante trase lângă vatră. Totul este la fel, însă când traversez bucătăria spre cămară mă simt ca și cum aș merge printr-o cameră diferită, mai bine conturată, ca și cum aerul în sine s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Ies pe ușa de la cămară și mă uit fix la zidul de cărămidă. Nu se vede nimic. Nicio urmă, nicio dovadă. Dar acolo s-a întâmplat, am fost amândoi acolo, contopindu-ne unul cu altul pentru totdeauna. Măcinându-ne, tăcuți, disperați. Mi-aduc brusc aminte de chiloții din spatele cutiei de pâine și tocmai mi-i pun pe sub capot când apare mama.

— Te-ai trezit devreme, Elle. Ai făcut cafeaua?

Cuvintele au sunat ca o acuzație.

— Tocmai mă apucam.

— Să n-o faci prea tare. Nu-mi place marca aia espresso pe care o folosești. Știu... crezi că e mai bună, spune ea cu veselie prefăcută care mă scoate din sărite.

— Cum vrei.

N-am chef de ceartă în dimineața asta.

Mama se așază pe canapeaua de pe verandă. E doar o saltea tare din păr aspru de cal și acoperită de o pătură cenușie, dar este locul cel mai căutat din toată casa. De-acolo poți să te uiți la iaz, să-ți bei cafeaua, să-ți citești cartea stând sprijinită de pernele vechi cu fețele de pânză pătate de rugină. Cine și-ar fi închipuit că până și pânza se poate acoperi cu rugină?

E tipic pentru ea să ocupe cel mai bun loc.

Părul blond al mamei, acum brăzdat cu fire cărunte, este adunat într-un coc neglijent. Vechea ei cămașă de noapte cadrilată se destramă. Totuși, încă e impunătoare — ca o sculptură de lemn de la prova unei corăbii din Noua Anglie din secolul al XVIII-lea, frumoasă și severă, decorată cu lauri și perle, arătând direcția.

— Îmi beau cafeaua și după aceea strâng masa, spun eu.

— Dacă tu strângi masa, spăl eu vasele. *Mmm*... mulțumesc, zice ea când îi întind o ceașcă de cafea. Cum e apa?

— Perfectă. Rece.

Cea mai bună lecție pe care am învățat-o de la mama e că în viață există două lucruri pe care niciodată nu le regreți — să ai un copil și să înoți. Chiar

și în cele mai răcoroase zile de la începutul lui iunie, când mă uit la Atlanticul sărat, invidiind focile care își înalță capetele hidoase și fac valuri înspumate, îi aud vocea îndemnându-mă să plonjez.

— Sper că ți-ai atârnat prosopul pe sfoară. Nu mai vreau să văd altă grămadă de prosoape ude azi. Spune-le și copiilor.

— E pe sfoară.

— Pentru că dacă nu țipi tu la ei, o să țip eu.

— Am înțeles.

— Și trebuie să-și mănânce căsuța. Arată groaznic. Și să n-o mănânci tu, Elle. Copiii sunt prea răsfățați. Sunt destul de mari ca să...

Ies pe ușa din spate cu un sac de gunoi într-o mână și ceașca de cafea în cealaltă. Vorbele ei se pierd în vânt.

Cel mai prost sfat al ei: *Gândește-te la Botticelli.* Fii ca Venus care se înalță dintr-o jumătate de scoică, cu buzele strânse sfios, decentă chiar și în nuditatea ei. Acesta a fost sfatul mamei mele când m-am mutat cu Peter. Mesajul a sosit pe o vedere veche pe care o cumpărase cu ani în urmă la magazinul de suveniruri de la Uffizi: *Dragă Eleanor,* îmi place foarte mult Peter. Te rog să *faci un efort și să nu mai fii așa de dificilă tot timpul. Nu vorbi și ia-ți un aer misterios. Gândește-te la Botticelli. Cu drag, mama.*

Arunc gunoiul în tomberon, trântesc capacul și întind bine frânghia peste el ca să țin ratonii la distanță. Sunt ființe inteligente, cu degete lungi și dibace. Seamănă cu niște ursuleți umani, mai deștepți și mai nesuferiți decât par. Ducem război împotriva lor de mulți ani.

— Ți-ai amintit să pui frânghia, Elle? întreabă mama.

— Desigur.

Zâmbesc calmă și încep să adun farfuriile.

1969. New York

Tata va sosi curând. Mă ascund — stau ghemuită în spatele barului modular care separă sufrageria de holul din față. Barul e împărțit în pătrate. Într-unul se află lichioruri, în altul fonograful, în altul, colecția de discuri a tatei, câteva albume de artă supradimensionate, pahare de martini și un shaker de argint. Secțiunea unde se află sticlele de lichior e deschisă în ambele părți, ca o fereastră. Mă uit printre sticle fascinată de lumina încețoșată de topaz — scotch, bourbon, rom. Am trei ani. Lângă mine se află discurile prețioase ale tatei — LP-uri și discuri pe 78 de rotații. Îmi trec degetul peste cotoare, pentru că-mi place sunetul pe care îl fac, le adulmec mirosul de carton vechi și aștept să aud soneria. Tata sosește în cele din urmă și nu mai am răbdare să stau ascunsă. Au trecut multe săptămâni. Alerg prin hol și mă arunc în brațele ce mă strâng cu putere.

Divorțul e aproape de final. Nu mai trebuie decât să treacă granița și să se ducă la Juarez ca să obțină decizia finală. Finalul va veni în timp ce eu și sora mea mai mare, Anna, ședem răbdătoare pe marginea unei fântâni octogonale cu dale mexicane din holul hotelului, fascinate de peștii aurii care înoată în jurul unei insule din plante tropicale cu frunze întunecate aflate în mijloc. Mulți ani mai târziu, mama mi-a

spus că l-a sunat pe tata în dimineața aceea, cu actele de divorț în mână, și i-a spus: „M-am răzgândit. Hai să renunțăm". Deși divorțul fusese alegerea ei și deși era distrus, el a spus: „Nu. Am ajuns până aici, mai bine terminăm, Wallace". *Mai bine terminăm*: șase silabe care au schimbat totul. În acele clipe însă, când hrăneam peștii aurii cu bucățele din brioșa mea englezească, lovind cu piciorul în dalele mexicane, habar n-aveam în ce situație grea mă aflam. Ar fi putut să se termine altfel.

Dar n-am ajuns încă la momentul din Mexic. Tata este cuprins de o veselie prefăcută și încă o iubește pe mama.

— Eleanor! spune el și mă ridică în brațe. Ce face iepurașul meu?

Râd și mă agăț de el cu disperare, buclele mele blonde orbindu-l când îmi lipesc fața de a lui.

— Tati!

Anna sosește alergând vijelios, supărată că am ajuns eu prima, și mă trage din brațele lui. E cu doi ani mai mare decât mine și are mai multe drepturi. El nu pare să observe. Tot ce contează e nevoia de a fi iubit. Mă ghemuiesc din nou în el.

Mama strigă de undeva din apartamentul nostru întunecos, de dinainte de război.

— Henry? Vrei să bei ceva? Fac friptură de porc.

— Mi-ar prinde bine, răspunde el cu o voce puternică, de parcă nimic nu se schimbase.

Însă are ochii triști.

Ora 8:15

— Seara trecută mi s-a părut un succes, spune mama din spatele unui roman uzat de Dumas.

— Categoric.
— Jonas arăta bine.
Mâinile mi se încordează pe vraful de farfurii pe care îl țin.
— Jonas arată întotdeauna bine, mamă.
Are păr negru des pe care poți să-l strângi în pumn, ochi verde-deschis, pielea arsă de soare; e o ființă sălbatică, cel mai frumos bărbat de pe Pământ.
Mama cască. E „indiciul" ei — întotdeauna face așa înainte să spună ceva neplăcut.
— El e în regulă, pe maică-sa nu pot s-o sufăr. E atât de plină de ea!
— Așa e.
— De parcă ar fi singura femeie de pe Pământ care a reciclat deșeuri vreodată. Și Gina. Chiar și după atâția ani, tot nu-mi pot da seama de ce s-a însurat cu ea.
— E tânără, e foarte frumoasă? Amândoi sunt artiști?
— *A fost* tânără, spune mama. Și cum își arată decolteul! Se învârte pe-aici de parcă ar fi convinsă că e cea mai grozavă din lume. E evident că nu i-a spus nimeni să nu se mai dea așa mare.
— E ciudat, zic eu, intrând în bucătărie ca să las farfuriile. Stima de sine. Probabil că părinții ei au încurajat-o.
— Ei bine, consider că e extrem de neplăcut, spune mama. Mai avem suc de portocale?
Iau un pahar curat din uscătorul de vase și mă duc la frigider.
— De fapt, îi strig de-acolo, probabil că ăsta e motivul pentru care s-a îndrăgostit Jonas de ea. I-a părut exotică după toate femeile nevrotice cu care a crescut. Ca un păun scăpat în pădure.
— E din Delaware, spune mama, ca și cum asta ar încheia discuția. Nimeni nu e din Delaware.

— Exact, răspund eu întinzându-i un pahar cu suc de portocale. E exotică.

Dar adevărul e că de câte ori mă uit la Gina mă gândesc: *Asta* a ales el? *Asta* și-a dorit? Mi-o imaginez pe Gina: trupul ei minion, cu talie de viespe, și rădăcinile negre vopsite de curând pătrunzând în părul ei blond oxigenat. Evident, e din nou la modă să te decolorezi.

Mama cască din nou.

— Trebuie să recunoști că nu e cea mai deșteaptă persoană din lume.

— Ți-a *plăcut* totuși cineva la cină?

— Îmi exprimam doar o părere sinceră.

— Să nu o mai faci. Gina face parte din familie.

— Doar fiindcă nu ai încotro. E căsătorită cu cel mai bun prieten al tău. Nu v-ați înțeles deloc încă din prima zi când v-ați cunoscut.

— Nu e adevărat, mi-a plăcut mereu de Gina. Poate că nu avem prea multe în comun, dar o respect. Iar Jonas o iubește.

— Cum zici tu, spune mama cu un zâmbet afectat.

— Of, Doamne.

S-ar putea s-o omor într-o bună zi.

— Nu i-ai aruncat odată un pahar de vin roșu în față?

— Nu, mamă. *Nu* i-am aruncat un pahar de vin roșu în față. M-am împiedicat la o petrecere și am vărsat vinul pe ea.

— Tu și Jonas ați vorbit toată seara. Despre ce anume?

— Nu știu. Diverse.

— A avut o pasiune pentru tine în copilărie. Cred că i-ai frânt inima când te-ai măritat cu Peter.

— Nu mai spune prostii. Era practic un copil.

— O, cred că a fost mai mult de atât. Bietul de el.

Rostește cuvintele pe un ton leneș și se întoarce la cartea ei. E bine că nu se uită la mine, știu că pe chipul meu se poate citi totul.

Apa din iaz este nemișcată. Un pește sare și lasă în urmă cercuri concentrice. Le privesc destrămându-se către mal până când se contopesc cu apa, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

2

Ora 8:45

Când masa e strânsă și vasele sunt puse teanc lângă chiuvetă, o aștept pe mama să se ridice și să se ducă să înoate, așa cum face mereu dimineața, ca să mă lase singură zece minute.

Trebuie să-mi pun gândurile în ordine. Am nevoie de o minte limpede. Peter se va trezi curând. La fel și copiii. Tânjesc să am mai mult timp, însă ea îmi întinde ceașca de cafea.

— Fii bună, te rog, și mai toarnă-mi o jumătate de ceașcă.

I s-a ridicat cămașa de noapte și de unde mă aflu pot vedea tot. Mama crede că purtatul chiloților în pat face rău la sănătate. „Trebuie să te aerisești noaptea", ne spunea ea când eram mici. Bineînțeles că Anna și cu mine o ignoram. Ideea ni se părea jenantă, vulgară. Faptul că ea avea vagin și, mai rău, că era la vedere acolo toată noaptea ne crea repulsie.

— Ar trebui s-o părăsească, spune mama.

— Pe cine?

— Pe Gina. E plicticoasă. Aproape am adormit la masă ascultând-o cum pălăvrăgește. „Face artă." Zău? De ce ne-ar păsa?

Căscă înainte de a adăuga:

— N-au copii încă — nici nu e o căsătorie adevărată. Ar trebui să scape de ea cât poate.

— E ridicol. Sunt căsătoriți de-a binelea, mă răstesc eu.

În timp ce vorbesc mă gândesc însă: Oare îmi citește gândurile?

— Nu știu de ce ești atât de protectoare, Elle. Nu e soțul *tău*.

— Asta-i o prostie.

Deschid ușa frigiderului, o trântesc și-mi torn lapte în cafea.

— Faptul că nu ai copii înseamnă că nu ești căsătorit? Cine *ești* tu?

— Am dreptul la propria opinie, zice ea cu o voce calmă, menită să mă enerveze.

— Multe cupluri căsătorite nu fac niciodată copii.

— Hmm.

— Doamne sfinte! Cumnata ta a suferit o operație masivă de mastectomie. Asta înseamnă că *nu mai e femeie*?

Mama îmi aruncă o privire inexpresivă.

— Ai înnebunit?

Se ridică de pe canapea.

— Mă duc să înot. Ar trebui să te întorci în pat și să iei ziua de la început.

Îmi vine să o plesnesc, dar nu spun decât:

— Și-au dorit copii.

— Dumnezeu știe de ce.

Lasă plasa de protecție a ușii de la verandă să se trântească în urma ei.

1970. Octombrie, New York

Mama ne-a trimis alături, în apartamentul iubitului ei, ca să ne jucăm cu copiii lui în timp ce soția lui are grijă de noi. Încearcă să hotărască împreună dacă e cazul să-și părăsească soția. Sunt mai mare acum — nu îndeajuns ca să înțeleg despre ce-i vorba, dar destul de mare ca să cred că e ciudat să-l văd pe domnul Dancy ținând-o în brațe pe mama când mă uit dincolo de curtea interioară dintre apartamentele noastre.

In bucătăria îngustă, băiatul de doi ani al soților Dancy stă în scaunul lui înalt, jucându-se cu o caserolă. Doamna Dancy se uită la o femelă de gândac gravidă care s-a răsturnat pe spate în pragul ușii dintre bucătărie și sufragerie. Din ea se scurg gândăcei, care dispar iute în crăpăturile din parchet. Anna apare din dormitorul din spate cu Blythe, fata soților Dancy. Sora mea plânge. Blythe i-a tăiat bretonul cu foarfeca. Fruntea Annei este încadrată acum de o creastă înaltă, neregulată, de păr castaniu-închis. Zâmbetul încrezut și triumfător al lui Blythe mă face să mă gândesc la sandviciuri cu maioneză. Mama ei nu pare să observe nimic. Se uită fix la gândacul care naște, iar pe obraz i se prelinge o lacrimă.

Ora 8:50

Mă așez pe canapea și mă instalez pe locul cald lăsat de mama când a plecat. Deja văd câteva siluete adunându-se pe plaja îngustă de pe celălalt mal al lacului. De obicei sunt persoane care stau cu chirie — turiști care și-au croit cumva drum până în adâncul pădurii și cărora le place că au descoperit un loc idilic secret. *Intruși*, mă gândesc iritată.

Când eram copii, ne cunoșteam toți în Pădurea de Niciunde. Petrecerea se muta de la o casă la alta: femei desculțe în rochii largi colorate, bărbați chipeși în pantaloni de doc albi suflecați la glezne, gin tonic, biscuiți ieftini, brânză cheddar, roiuri de țânțari și Cutter — în sfârșit, un spray împotriva insectelor care funcționa. Drumurile de pământ nisipoase care străbăteau pădurea erau luminate de soarele care se strecura printre pini și tsuga. Când ne îndreptam

către plajă, se ridica praful roșiatic de argilă, încărcat de mirosul verii: uscat, încins, dulce, peren. În mijlocul drumului creșteau înalte iarba de nisip și vița otrăvitoare. Dar noi știam cum s-o evităm. Când treceau mașini, încetineau și ne lăsau să mergem pe pragul ușii sau pe capotă. Nu-i trecea nimănui prin cap că puteam să cădem și să ajungem sub mașină. Nimeni nu-și imagina că vreunul dintre copii putea să fie tras de curenții puternici ai oceanului. Alergam pretutindeni liberi, înotam în lacurile cu apă dulce care împânzeau Pădurea de Niciunde. Le numeam iazuri, dar erau de fapt lacuri — unele întinse și adânci, altele cu fund limpede și apă puțină — relicve formate la sfârșitul Epocii de Gheață, când s-au retras ghețarii, lăsând în urma lor blocuri masive care se topeau, îndeajuns de grele ca să cresteze scoarța pământului — adâncituri săpate în peisaj, circuri glaciare pline cu cea mai curată apă. În pădurea noastră erau nouă lacuri. Am înotat în toate, intrând pe proprietatea altora ca să ajungem la mici golfuri nisipoase, unde ieșeam din apă cățărându-ne pe trunchiurile copacilor căzuți. Ne scufundam la loc. Nimănui nu-i păsa. Toți credeau în drepturile de demult: poteci umbrite ce duceau la porțile vechilor case din Cape, construite când s-au croit primele drumuri de pământ, care încă se înalță în luminișuri liniștite apărate de zăpadă, de aerul de mare și de verile călduroase. Și năsturel smuls din pârâu — pârâul altcuiva, năstureii altcuiva.

Pe partea dinspre golf, Cape era pastoral, mai civilizat. Dealurile joase erau acoperite de tufe de afin, pruni ornamentali și leandri. Însă aici, în

partea dinspre ocean, totul era sălbatic. Era violent, cu valuri de resac zdrobitoare și dune așa de înalte, că puteai coborî în fugă de sus și vedeai pământul cum vine spre tine în viteză înainte să te arunci în nisipul cald. Pe-atunci, niciunul dintre prietenii mamei nu se plângea, așa cum fac acum, acuzându-i pe copii că distrug dunele fiindcă se joacă pe ele — ca și cum urmele lor micuțe ar putea concura cu furtunile aspre de iarnă care mușcă lacom din ținut.

Adunați în jurul unui foc de tabără seara, adulții și copiii mâncau, cu nisipul scrâșnind printre dinți, aperitive și hamburgeri plini de ketchup, întinse pe mese făcute din lemn adus de valuri la țărm. Părinții noștri beau gin din borcane de gem și dispăreau în întuneric departe de lumina focului pentru a-și săruta iubiții în iarba înaltă.

Cu timpul, ușile au început să se închidă. Au apărut peste tot indicatoare pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ. Copiii primilor veniți — artiști, arhitecți și intelectuali care colonizaseră acest loc — au început să se certe pe timpul petrecut pe Cape. Conflictele izbucneau din cauza zgomotului făcut pe lacuri sau din dispute despre cine avea dreptul să iubească mai mult locul. Au apărut cârcotașii. În ultima vreme, până și plajele au fost invadate de pancarte cu TRECEREA OPRITĂ: zone întinse delimitate pentru a proteja păsările marine care cuibăreau. Prundărașii cu picioare galbene sunt singurele ființe care mai au drept de liberă trecere. Pădurea este însă a mea, lacul este încă al meu. Este locul unde vin de cincizeci de ani — în fiecare vară a vieții mele.

Locul unde l-am întâlnit prima oară pe Jonas.

Așezată pe canapea, o privesc pe mama străbătând lacul, cale de vreun kilometru și jumătate. Mișcările ei regulate, brațele care taie apa dezvăluie o perfecțiune aproape mecanică. Mama nu privește niciodată în sus când înoată. Se comportă de parcă ar avea un al șaselea simț, căci știe încotro se îndreaptă de parcă ar fi o balenă migratoare ce urmează un traseu ancestral. Mă întreb acum, ca de atâtea alte ori, dacă sonarul ei mai receptează și altceva în afară de cântecul balenelor. *Ar trebui să o părăsească*. Oare asta îmi doresc? Gina și Jonas sunt cei mai vechi prieteni ai noștri. Ne-am petrecut împreună aproape fiecare vară din viața de adult, am desfăcut scoici și le-am sorbit vii din carapace; am privit luna răsărind deasupra mării în timp ce o ascultam pe Gina plângându-se că avea dureri menstruale puternice din cauza lunii; m-am rugat ca pescarii locali să sacrifice o parte dintre focile din port; am ars curcanul de Ziua Recunoștinței; ne-am certat în legătură cu Woody Allen. La naiba, Gina este nașa fiicei mele, Maddy. Dacă Jonas ar părăsi-o pe Gina? Aș putea s-o trădez astfel? Și totuși, deja am făcut-o. Mi-am tras-o cu soțul ei aseară. Numai când mă gândesc și îmi vine să o fac din nou. Strălucirea de mercur a gândului îmi dă fiori.

— Bună, nevastă, zice Peter și mă sărută pe ceafă.

— Bună și ție, îi răspund străduindu-mă să mă port normal.

— Păreai adâncită în gânduri, spune el.

— Avem cafea.

— Minunat.

Scotocește prin buzunarul de la cămașă și scoate țigările. Își aprinde una și se așază pe canapea lângă mine. Îmi place cum îi ies picioarele din pantalonii scurți de surf. Picioare de băiețel.

— Nu-mi vine să cred că m-ai lăsat să adorm pe canapea aseară.

— Erai istovit.

— Probabil din cauza schimbării de fus orar.

— Te înțeleg perfect, spun eu, dându-mi ochii peste cap spre el. Diferența aia de o oră față de Memphis aproape m-a ucis.

— Așa e. De-abia m-am trezit azi-dimineață. Ceasul arăta ora 9, dar jur că îmi părea mai degrabă 8.

— Ciudat.

— Am băut prea mult.

— E un eufemism.

— Am făcut vreo prostie?

— În afară de faptul că ai refuzat să citești poezia de Shelley pentru Anna și te-ai certat în legătură cu quakerii?

— Ei bine, toți sunt de acord că sunt practic fasciști, spune el. Niște oameni foarte violenți.

— Ești prostuț.

Îl sărut pe obrazul aspru.

— Trebuie să te bărbierești.

Își împinge ochelarii pe nas, își trece mâna prin cârlionții blond-închis, care încărunțesc la tâmple, și încearcă să-i aranjeze.

Soțul meu e un bărbat care arată bine. Nu frumos, ci arătos ca starurile din filmele vechi. Înalt. Elegant. Britanic. Un ziarist respectat. Genul de bărbat căruia îi stă bine în costum. Un Atticus. Răbdător, dar nemilos când e mâniat. Genul de om care poate păstra un secret. Rareori îi scapă ceva. Mă privește

acum de parcă simte mirosul sexului pe mine.

— Unde sunt copiii?

Peter ia una dintre scoicile albe mari care stau pe pervazul ferestrei de la verandă, o răstoarnă și își stinge țigara în ea.

— l-am lăsat să doarmă. Mamei nu-i place când faci așa.

lau scoica, o duc la bucătărie, arunc mucul de țigară la gunoi și o spăl. Mama aproape a ajuns pe celălalt mal al lacului.

— Doamne, ce bine înoată femeia asta, spune Peter.

Singura ființă pe care am văzut-o întrecând-o pe mama într-o cursă a fost Anna. Nu a înotat peste lac — a zburat. l-a lăsat pe toți în urmă. Privesc un uligan-pescar înălțându-se în aer, urmărit de o pasăre mică neagră. Vântul adie printre nuferii de pe lac. Foșnesc și împrăștie mireasmă.

Ora 9:15

Peter este în bucătărie și bate niște ouă. Simt mirosul cepei prăjite de pe verandă. Pe blat e pusă la scurs, pe un șervet de hârtie, o grămadă de felii de bacon afumat. Nu există remediu mai bun pentru mahmureală decât ouăle cu bacon. De fapt, nimic nu e mai bun decât baconul. E mâncarea zeilor. Ca și arugula, uleiul de măsline nefiltrat și vinetele murate de la Patak. Platoul meu cu mâncare de luat pe o insulă pustie. Împreună cu pastele. De multe ori m-am închipuit supraviețuind singură pe o insulă pustie. Cum aș trăi mâncând pește, cum aș construi o casă în copac, suficient de sus ca să nu ajungă la mine animalele sălbatice, cum aș ajunge cu

adevărat în formă. În imaginația mea, există întotdeauna și un exemplar din *Operele complete* ale lui *Shakespeare*, pe care l-au adus cumva valurile la țărm. Neavând nimic altceva de făcut, toată ziua aș citi (și aș medita) asupra fiecărui rând. Sunt obligată de situație să devin în cele din urmă un om mai bun — acea altă persoană care aș putea să fiu. Celelalte închipuiri ale mele erau închisoarea sau armata, locuri unde nu aveam alternative, unde fiecare secundă a zilei era controlată, unde mi-era teamă să nu dau greș. Autoeducația, o sută de flotări și câte o bucățică rontăită dintr-un pesmet cu apă — acestea erau visurile copilăriei mele. Jonas a apărut în acest cadru mult mai târziu.

Intru în bucătărie și întind mâna după o bucată de bacon. Peter îmi dă peste mână.

— Nu fura.

Amestecă felii de brânză cu ouăle și macină piper proaspăt.

— De ce folosești tigaia asta adâncă?

Detest modul cum gătesc britanicii ouăle. Este evident: o tigaie antiaderentă și mult unt. Metoda asta de gătit lent prostească și zemoasă mă lasă cu o tigaie cu totul imposibil de spălat. O să trebuiască s-o las la înmuiat două zile.

— *Grr.*

Îl lovesc cu o spatulă.

Cămașa lui Peter e plină de pete de grăsime.

— Dă-te la o parte, frumoaso. Pregătesc ouăle.

Se duce la cutia de pâine și ia una tăiată felii.

— Prăjește-o, te rog.

Simt cum mă înroșesc și mă cuprinde un val de căldură când îmi imaginez

chiloții îndesați în spatele cutiei de pâine, o grămăjoară de dantelă neagră, goliciunea pielii pe sub fustă, felul în care degetul lui Jonas trasa o linie pe coapsa mea.

— Alo? Mai ești aici?

În prăjitorul de pâine al mamei încap câte două felii odată. Arde pâinea pe o parte, o lasă nefăcută pe partea cealaltă. Reglez cuptorul la nivelul de coacere și încep să așez pâinea pe o hârtie de copt. lau o bucată de unt, nefiind sigură dacă să ung pâinea înainte sau după aceea.

— Cât mai durează?

— Opt minute, spune Peter. Maximum 12. Du-te să-i trezești pe copii.

— Ar trebui s-o așteptăm pe mama.

— O să se întărească ouăle.

Mă uit spre lac.

— Deja e la jumătatea drumului înapoi.

— Dacă înoți, pierzi micul dejun.

— Bine. Te descurci.

Când se simte dată la o parte, mama se asigură că toată lumea din jur plătește. Însă lui Peter nu-i pasă. Râde doar, îi spune să nu se mai poarte atât de prostește și, nu știu de ce, ea îl ascultă.

1952. New York

Mama avea opt ani când mama *ei*, Nanette Saltonstall, s-a căsătorit a doua oară. Nanette era o mondenă din New York — egoistă, frumoasă, celebră pentru buzele ei senzuale și crude. În copilărie, Nanette fusese bogată, fiind răsfățată de tatăl ei, care era bancher. Marea Criză însă a schimbat totul. Familia s-a mutat din casa de pe Fifth Avenue într-un apartament întunecos tip vagon din Yorkville, unde singurul lux pe care și-l permitea străbunicul

meu, George Saltonstall, era paharul de vodcă cu martini de la 6 după-amiaza, amestecat cu o lingură lungă de argint într-un shaker de cristal. Frumusețea fiicei mai mari era singura avere pe care o mai aveau: Nanette avea să se mărite cu un bărbat bogat și să salveze familia. Acesta era planul. Ea însă a urmat o școală de modă la Paris și s-a îndrăgostit de bunicul meu, Amory Cushing, un brahman din Boston, sculptor fără niciun ban, a cărui singură proprietate era o casă veche în Cape, pe malul unui circ glaciar cu apă dulce aflat în pădurile din Massachusetts. Moștenise casa și lacul de la un unchi îndepărtat.

Bunicul Amory construise tabăra *noastră* în scurta perioadă când el și bunica au fost îndrăgostiți. A ales o fâșie lungă de pe țărm, ascunsă de casa sa de o curbă strânsă. Se gândea să închirieze vara căsuțele ca să mai obțină niște bani pentru a-și întreține strălucitoarea soție și cei doi copii mici. Pe dinafară căsuțele erau solide — case cu acoperișul ascuțit și inegal etanșeizate la apă care rezistaseră multor ierni grele nesfârșite, cicloanelor dinspre nord-est și multor generații de familii certărețe. Însă bunicul rămânea fără fonduri, așa că a construit pereții interiori și tavanele din carton presat Homasote, ieftin și practic, și a botezat tabăra Castelul de Hârtie. Ce n-a prevăzut a fost că bunica avea să-l părăsească înainte să termine el de construit. Sau că Homasote constituie o atracție pentru șoareci, care rodeau și găureau pereții în fiecare iarnă, hrănindu-și puii micuți pe care îi fătau în sertarele comodei cu cartonul regurgitat, ca un mic dejun cu müsli. În fiecare vară, persoana care deschide tabăra are misiunea să arunce în pădure

cuiburile de șoareci. Nu le poți purta pică șoarecilor: iernile în Cape sunt grele, așa cum au descoperit și Părinții Pelerini. Dar urina de șoarece are o duhoare caldă, iar eu am detestat dintotdeauna țipetele lor de groază când cădeau din sertarele de lemn în tufișuri.

După ce a divorțat de bunicul meu, Nanette a petrecut câteva luni colindând prin Europa, făcând plajă topless în Cadaqués sau bând sherry rece cu bărbați însurați, în timp ce mama și fratele ei mai mic, Austin, așteptau în holul hotelului. Când a rămas fără bani, Nanette s-a hotărât să se întoarcă acasă și să facă ce hotărâseră de la bun început părinții ei. S-a măritat cu un bancher. Jim. Era un om de bun-simț. Studiase la Andover și Princeton. l-a cumpărat lui Nanette un apartament care dădea către Central Park și o pisică siameză cu păr lung. Mama și Austin au urmat școli particulare elegante în Manhattan, unde băieții din clasa întâi erau obligați să poarte sacou și cravată, iar mama a învățat franceza și cum să prepare Baked Alaska.

În săptămâna de dinainte să împlinească nouă ani, mama a făcut prima oară sex oral. Mai întâi a privit când Austin, frățiorul ei de numai șase ani, i-a ținut cu mâinile tremurând penisul tatălui lor vitreg până s-a întărit. Jim le-a spus că totul era firesc și nu-i așa că ei voiau să-l facă fericit? Când mi-a povestit în cele din urmă, mama mi-a spus că partea cea mai rea era ejacularea albă și lipicioasă. Cu restul poate ar fi putut să se descurce. Ura și căldura penisului și mirosul slab de urină. Jim i-a amenințat că-i bate dacă-i spun vreodată mamei lor. Ei tot i-au zis, dar ea i-a acuzat că mint. Nanette nu avea

unde să se ducă și niciun ban al ei. Când l-a găsit pe soțul ei în camera fetei în casă regulând-o pe doică, i-a spus să nu fie vulgar și a închis ușa.

Într-o sâmbătă, Nanette a venit acasă mai devreme de la prânzul luat la Club. Pe prietena ei Maude o durea capul și bunica nu avea chef să meargă la Frick de una singură. Apartamentul era gol — doar pisica i s-a încolăcit în jurul gleznelor la ușa de la intrare, arcuindu-și spinarea seducător. Și-a aruncat haina de blană pe banchetă, și-a scos pantofii cu toc și a luat-o pe coridor către dormitor. Jim stătea în fotoliu cu pantalonii în vine, iar mama era îngenuncheată dinaintea lui. Bunica s-a îndreptat către ei și i-a tras o palmă peste față mamei mele.

Mama mi-a spus povestea asta când aveam 17 ani. Eram furioasă fiindcă îi dăduse bani Annei să-și cumpere un ruj de la Gimbels, în timp ce eu rămăsesem acasă să fac treabă.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Elle, mi-a zis ea în timp ce stăteam lângă chiuveta din bucătărie fierbând de nervi lângă un vraf de farfurii. Trebuie să speli o farfurie... nu-ți iei un ruj. Eu a trebuit să fac sex oral cu tatăl meu vitreg. Austin trebuia să-l masturbeze. Ce pot să-ți spun? Viața e nedreaptă.

Ora 9:20

Cel mai ciudat e că mama și-a pierdut respectul pentru femei, dar nu și pentru bărbați, îmi spun acum, când merg pe alee către căsuța copiilor. Perversiunea tatălui ei vitreg era o realitate dură, dar trădarea lașă a maică-sii a îndepărtat-o. În lumea mamei, bărbații sunt

respectați. Crede în plafonul de sticlă. Peter nu poate face nimic greșit.

— Dacă vrei să-l faci fericit când vine acasă de la serviciu, m-a sfătuit mama cu ani în urmă, pune-ți o bluză curată, scoate pieptul în față și zâmbește.

Gândește-te la Botticelli.

3

1971. Aprilie. New York

Domnul Dancy se uită fix într-o cădiță pătrată din camera fetei în casă de lângă bucătăria întunecoasă din apartamentul nostru. Doamna Dancy s-a mutat. Domnul Dancy ne vizitează des, cu mânecile de la cămașă suflecate ca să-i lase la vedere brațele musculoase. Robinetele de email pe care le închide acum au literele C și R pe ele. Scurgerea veche de alamă strălucește sub apa rece. În cadă înoată un aligator micuț. Domnul Dancy l-a cumpărat din Chinatown pentru copiii săi, ca animal de companie. I s-a spus că e o specie de aligator care nu crește mai mult de 30 de centimetri. A aflat acum că a fost păcălit. Aligatorul e numai un pui. Curând va crește și va deveni periculos. Chiar și aici, în cadă, are o sclipire amenințătoare în priviri. Las un băț de lemn în cadă și mă uit cum îl înșfacă furios, cu mișcări înspăimântate și inutile.

— Dă-mi bățul, spune Anna, aplecându-se periculos de mult peste apă. Dă-mi-l!

Coada ei lungă de păr negru plutește la suprafață ca o momeală.

I-l dau, iar ea împunge creatura. Domnul Dancy se uită și își mângâie mustața castanie deasă. După o vreme, scoate puiul de aligator din apă de coada aspră și îl ține deasupra vasului de toaletă. Animalul se zvârcolește în aer și sare să-l apuce de încheietura mâinii. Privesc fascinată când îi dă drumul în toaletă și trage apa.

— Nu puteam să-l păstrăm, zice el. Ar fi devenit un monstru.

— Carl, strigă mama de undeva din apartament. Vrei să bei ceva? Cina e aproape gata.

1971. Iunie, New York

Prima săptămână a Annei și a mea în noul apartament al tatălui nostru. Este un bloc neîngrijit în Astor Place, dar el îl face să fie exotic și plin de aventuri. Atmosfera este sufocantă, înăbușitoare, nu are aer condiționat — instalația electrică e prea veche și nu suportă așa ceva —, dar ne-a cumpărat un ventilator. Ne promite că imediat ce primește următorul salariu ne cumpără câte o păpușă etnică. Eu vreau una care reprezintă Olanda. Ne promite multe lucruri minunate, pe care însă nu le vom primi. „De-acum înainte suntem numai voi și cu mine, fetelor." Sărim în sus și-n jos în noul nostru pat cu rotițe, dansăm pe muzica grupului Monkees și mâncăm iaurt cu afine de la Dannon. Dacă amesteci fructele de pe fund, iaurtul devine din ce în ce mai închis la culoare, ne spune el în timp ce dă drumul la televizor pentru știrile de seară.

Luni dimineață, tata se îmbracă atent într-un costum albastru cu dungi de la Brooks Brothers și se încalță cu pantofi maro eleganți pe care îi lustruiește cu o piele de căprioară. Miroase a Old Spice și a spumă de ras. Se privește în oglinda din hol, își face cărare cu un mic pieptene de baga, își îndreaptă cravata ca să stea exact la mijloc între vârfurile apretate ale gulerului, își trage manșetele, își pune butonii la mâneci. „Tatăl vostru era celebru pentru cât de

bine arăta în tinerețe", ne spune mama. „l se spunea Frumosul Meciului când juca fotbal la Yale. Sportul ăsta prostesc i-a distrus genunchii."

Mă țin de poalele hainei lui când coborâm pe scara întunecoasă care scârțâie. Părul meu e o claie ciufulită. Nu mi-a adus nimeni aminte să-l perii. Sunt emoționată; astăzi e prima oară când mergem la tabăra de zi Triumph, iar Anna și cu mine luăm singure autocarul. Purtăm amândouă uniforma taberei: pantaloni scurți albaștri și tricouri albe pe care scrie *TRIUMPH*. Pe spate se poate citi: *Toate fetele sunt campioane*.

— Sunt foarte puține fete pe lume care au norocul să poarte asemenea tricouri, ne spune tata.

Pe drum spre autocar se oprește la magazinul Chock full o'Nuts și ne cumpără sandviciuri cu cremă de brânză și pâine cu nuci și curmale pentru prânz. Nu vreau să se supere pe mine, dar îmi dau lacrimile fără să vreau și mă trădează. Când mă întreabă ce-i în neregulă, îi spun că urăsc crema de brânză. Mă asigură că o să-mi placă și îmi dă punga de hârtie. Văd că e plictisit și asta mă îngrijorează. Când ne urcă în autocarul taberei, îl rog să nu mă oblige să plec. Îmi spune că nu poate fi în două locuri deodată. Trebuie să-și câștige existența. Să scrie recenzii de cărți. Time-Life așteaptă. Va fi însă cu siguranță aici când se întoarce autocarul. Ne promite că o să ne placă foarte mult în tabără.

Când autocarul se înscrie în traficul de pe Fifth Avenue, îl privesc cum devine tot mai mic. Rup o bucată din punga de hârtie cu mâncarea și o mestec până devine un ghemotoc. Ce

mă fac dacă îmi vine să fac pipi? De unde să știu unde să mă duc? Vreau o insignă de înotător, dar n-am voie în apă mai adâncă decât înălțimea mea. Anna stă de vorbă cu fetița de lângă ea, fără să mă bage în seamă, și mănâncă jumătate din sandvici înainte să ajungem la Westchester.

Tabăra de zi Triumph se află pe malul unui lac. Trecem pe lângă terenuri de baseball, un poligon plin de ținte pentru tras cu arcul și un cort *tepee* uriaș. Șoferul oprește în spatele unui lung șir de autocare galbene. Parcarea este o mare de fete și toate poartă aceleași tricouri Triumph.

Consilierele mele se prezintă; le cheamă June și Pia. Amândouă poartă tricouri Triumph, dar ale lor sunt roșu-aprins.

— Bine ați venit, fetelor din *grupa de la cinci la șapte ani*! Pentru cele care sunt aici prima oară: dacă vreți să ne găsiți, uitați-vă după tricourile noastre roșii, spune June. Ridicați mâna dacă ați fost la Triumph anul trecut.

Majoritatea fetelor din grupul nostru ridică mâna.

— Voi *deja* sunteți campioane! Să o luăm cu începutul. Să mergem la vestiar, unde o să vă lăsați în dulap prânzul. Trebuie să ajungem în Little Arrow.

Ne așază în șir după ea și ne conduce la o clădire mare maronie. Pia e ultima din șir.

— Ca să ne asigurăm că nu se rătăcește nimeni. Regula numărul unu: Nu părăsiți *niciodată* grupul. Dar dacă se întâmplă să fiți separate, rămâneți pe loc. Așezați-vă unde sunteți și așteptați. O să se întoarcă una dintre noi să vă ia, ne spune Pia.

Pe marginea fiecărui dulap e lipită o etichetă cu numele noastre și data nașterii scrise cu markere. *Eleanor Bishop, 17 septembrie 1966.* Îmi mușc degetul. O să știe toate că nu am nici măcar cinci ani și n-o să vrea să se joace cu mine. Barbara Duffy are dulapul de lângă mine. Are șapte ani și o cutie pentru prânz cu Beatles.

— Luați-vă rucsacurile! strigă June. O să avem o pauză de mers la toaletă și apoi ne punem costumele de baie. Știe careva dintre voi să calce apa? A, iar în partea aia e atelierul de artă.

Ne arată o încăpere care miroase a hârtie glasată și a clei.

În încăperea unde ne schimbăm sunt mici compartimente cu perdele. Intru într-unul și trag perdeaua. Am rămas în chiloți înainte să-mi dau seama că tata a uitat să-mi împacheteze și un costum de baie. Până mă îmbrac din nou, toate fetele au plecat la lac. Mă așez pe o bancă de lemn.

June și Pia nu realizează că lipsesc până la ora gustării, când numără fetele după lecția de înot. Din vestiar, le aud strigându-mi numele încontinuu. Se aude un fluier scoțând un sunet ascuțit, panicat.

— Toată lumea afară din apă! țipă un salvamar. Acum!

Stau liniștită, așteptând să vină cineva după mine.

Ora 9:22

Treptele căsuței — trei scânduri de pin prinse în suporți care sunt pe punctul de a rugini de dinainte să mă nasc eu — se lasă sub greutatea mea. Bat la ușa copiilor. Este genul de ușă cu cadru metalic, cu plase de protecție și

geamuri de sticlă ce pot fi ridicate sau coborâte și închise cu un clinchet protector. Cei trei copii ai mei sunt ghemuiți confortabil în pat. Podeaua vopsită vesel în galben este acoperită cu prosoape ude și costume de baie. Mama are dreptate. Chiar că sunt dezordonați.

— Hei! Micul dejun! le strig în timp ce bat în ușă. Trezirea!

Băiatul mai mare, Jack, se învârte în pat, îmi aruncă o privire plină de dispreț rece și trage pătura aspră de lână peste cap. E obligat să împartă camera cu frații mai mici câteva nopți, până scapă mama de furnicile-dulgher din căsuța lui. Șaptesprezece ani e o vârstă dificilă.

Ceilalți doi apar cu ochii împăienjeniți din culcușurile lor, clipind în lumina dimineții.

— Încă cinci minute, mormăie Maddy. Nici măcar nu mi-e foame.

Madeline are zece ani. E uimitor de frumoasă, la fel ca mama mea. Spre deosebire de majoritatea femeilor din familie, are osatura mică și delicată, pielea trandafirie, ochii cenușii ai lui Peter și părul negru și des al Annei. De câte ori mă uit la ea, mă mir cum a ieșit ființa asta din mine.

Finn se dă jos din pat în chiloții lui largi și își șterge urdorile de la ochi. Doamne, cât îl iubesc! Are pielea încrețită pe obraji de la pernă. Are numai nouă ani, e încă un băiețel. Curând însă mă va trata și el cu un dispreț total. Când s-a născut Jack, m-am uitat la bebelușul din brațele mele, un sugar încă rozaliu, i-am sărutat pleoapele și am spus: „Te iubesc foarte mult, dar într-o bună zi, orice aș face, mă vei urî. Cel puțin o vreme". Este un dat al vieții.

— Foarte bine, scumpilor. Veniți sau nu. Tatăl vostru face ouă și știți ce înseamnă asta.

— Un coșmar îngrozitor și un dezastru uriaș, zice Jack.

— Așa e.

Cobor zgomotos treptele.

— Ai grijă cum vorbești, strig peste umăr întorcându-mă pe aleea presărată cu ace de pin.

Aștept până închid ușa căsuței mele ca să dau afară din plămâni aerul pe care-l țineam acolo de când mă luase Peter prin surprindere pe verandă. Normalitatea din căsuța noastră pare ireală: haine atârnate pe umerașe metalice vechi lângă un stâlp de lemn improvizat. Dulapul din lemn de stejar cu un sertar în partea de jos care se înțepenește când plouă. Patul unde Peter și cu mine dormim de atâția ani, răsuciți ca niște ferigi, îmbrățișați, transpirați, sărutându-ne și făcând dragoste, mirosul lui dulce-amar. Nu și-a făcut patul.

Atârn capotul de un cui ruginit care servește drept cârlig. Lângă el se află o oglindă mare, învechită de o jumătate de secol de umezeală și ger. Am fost mereu recunoscătoare pentru reflexia ei tulbure și deformată. Mă pot privi printr-un văl de argint pătat care îmi ascunde umflăturile și imperfecțiunile: cicatricea zimțată de pe bărbie pe care o am din noaptea când ni s-a spart casa; cicatricea lungă și subțire care mi se întinde pe burtă, încă vizibilă după 50 de ani; mica cicatrice albă de dedesubt.

Jack a venit imediat. Dar după Jack, nimic. Oricât de mult ne-am străduit, orice poziții am încercat, cu picioarele în sus, cu picioarele în jos, relaxați sau încordați, deasupra sau dedesubt.

Niciun rezultat. La început am crezut că era din cauza lui Jack. Poate s-a rupt ceva în timpul travaliului. Sau poate l-am iubit prea mult ca să-l mai împart cu alții. În cele din urmă, doctorul a făcut o mică incizie deasupra osului pubian și a pus o cameră de luat vederi în mine, căutând răspunsuri.

— Ei bine, tânără doamnă, a spus el când m-am trezit din anestezie, cineva a făcut mare dezordine acolo înăuntru când erai mică. Seamănă cu niște spaghete cu tot țesutul ăla cicatrizat. Și mai rău, chirurgul a reușit să-ți reteze ovarul stâng în timpul operației. Sunt însă și vești bune, a adăugat el când am început să plâng. Trompa sănătoasă era înnodată — era lipită de o bucată de țesut cicatrizat, iar ovulele se adunau în spatele ei. Am deschis-o.

Maddy s-a născut un an mai târziu. Finn, la unsprezece luni după aceea.

— Felicitări, ne-a spus doctorul mie și lui Peter în timp ce eram întinsă pe masa de consultație. Aveți gemeni irlandezi.

— Gemeni *irlandezi*? a întrebat Peter. Imposibil.

— Ba da, așa e.

— Mă rog, spuse Peter, dacă ai dreptate, o să-l găsesc pe irlandezul beat care i-a tras-o nevesti-mii și o să-l arunc de pe stânca cea mai înaltă din Kilkenny drept în mare.

— Kilkenny n-are ieșire la mare, a zis doctorul. Am fost acolo la un turneu de golf acum câțiva ani.

Mă așez în fața celei mai mari părți întregi a oglinzii și îmi privesc trupul gol, evaluându-l, căutând un semn exterior care să dezvăluie adevărul din interior, panica dinăuntrul meu,

pasiunea, regretul, dorința nestăpânită. Dar nu văd decât minciuni.

— Micul dejun! strigă Peter dinspre Casa Mare. Hai, repede!

Îmi pun costumul de baie, înșfac un sarong și o iau la fugă pe alee, bătând din nou la ușa copiilor. Când mă apropii de Casa Mare, mă calmez și încetinesc pasul. Nu-mi place să atrag atenția, așa cum Peter știe foarte bine. Trec prin tufăriș spre plaja umedă și-mi înfund degetele de la picioare în nisipul ud. În lac, mama înoată cu mișcări regulate, lăsând o dâră albă în spatele ei. Apa se albăstrește. Curând, până și reflexele maronii-verzui de la mal vor dispărea. Cel puțin câteva ore nu se vor mai vedea nici plevușca, nici bibanii care plutesc peste cuiburile lor din nisip. Nu vom putea zări ce e ascuns dedesubt.

1972. Iunie, Pădurea de Niciunde

Alerg prin pădure în cămașa de noapte de bumbac, pe cărarea îngustă care leagă tabăra noastră de casa bunicului Amory. Poteca urmează linia terenului, urcând și coborând în jurul malului neregulat al lacului. Tata a tăiat-o între cele două proprietăți ale noastre când a rămas împreună cu mama. Bunicul Amory o numește „Cărarea Intelectualului", deoarece rătăcește încolo și încoace fără să ajungă niciodată la subiect. Când se apropie de casa bunicului, poteca urmează o pantă abruptă. Alerg, având grijă să nu-mi lovesc degetele goale de rădăcinile tufișurilor pe care le-a tăiat tata. Butucugile astea scârboase sunt singura moștenire lăsată de el aici.

Trec în vârful picioarelor pe lângă fereastra de la dormitorul bunicului,

atentă să nu-l deranjez, apoi o iau la goană către docul de lemn. Mă așez, îmi legăn picioarele în apă, mă scarpin pe burtă, încerc din răsputeri să stau nemișcată. Bule microscopice îmi acoperă picioarele ca într-o teacă efervescentă. Vor sosi curând. Stai liniștită. Nu te mișca. Picioarele să-ți fie momeala. După care urmează saltul iute din umbre. Curajul le e mai mare decât teama și, în cele din urmă, simt o ușoară mișcare. Unul câte unul, bibanii-soare îmi ating picioarele, sugând bucățele de piele moartă și rămășițe de vegetație din pădure ce se lipiseră de mine. Ador bibanii-soare. Au culoarea lacului, spinări pestrițe și buze dulci, strânse. În fiecare dimineață le servesc la micul dejun picioarele mele.

Mama și domnul Dancy sunt încă în pat când mă întorc acasă. Căsuța lor are o fereastră mare care dă spre lac. Intru în goană în camera lor fără să bat la ușă și sar în sus și în jos, cu picioarele ude și pline de nisip, pe salteaua lor elastică. Cămașa de noapte se ridică în aer de fiecare dată când cad.

— Ieși afară, mârâie domnul Dancy pe jumătate adormit. Doamne sfinte, Wallace.

Pe fereastră le văd pe Anna și pe cea mai bună prietenă a ei din timpul verii, Peggy; sunt în apă, stropindu-se una pe alta. Peggy are părul roșu și pistrui.

— Ce sunt astea? întreabă mama, arătând spre burta mea. Stai locului!

Mă opresc din țopăială, îmi ridic cămașa de noapte și o las să-mi examineze abdomenul. E plin de pete roșii.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spune ea. Varicelă. Cum s-a întâmplat? Mai bine mă duc să o verific și pe Anna.

— Mă mănâncă, zic eu și sar jos din pat.

— Stai aici, îmi poruncește mama. Aduc loțiunea cu zinc.

Trec pe lângă ea și mă îndrept în fugă spre ușă.

Domnul Dancy mă înșfacă zdravăn de braț.

— Ai auzit-o pe mama ta.

Încerc să scap, dar mă strânge și mai tare.

— Carl, ajunge. O doare, zice mama.

— Trebuie s-o controleze cineva.

— Te rog, spune mama. Are doar cinci ani.

— Nu mă învăța pe mine ce să fac.

— Desigur, zice mama cedând.

El aruncă pătura și începe să se îmbrace.

— Dacă vreau să am de-a face cu plozi răsfățați, mă duc să stau cu copiii mei.

— Ce faci?

Vocea mamei e încordată și ascuțită.

— Ne vedem în oraș. Locul ăsta mă enervează.

— Te rog, Carl.

Trântește ușa după el.

— Nu. Te. Mișca, zice mama. Dacă te prind că ieși din cameră, dai de belea.

Și pornește în goană să-l oprească.

Mă așez pe pat și mă uit la Anna, care-și pune masca și tubul pentru respirat. Se lasă pe vine la marginea apei, cu spatele spre apă, scufundă masca înăuntru, o golește și scuipă în ea. Dincolo de ea, Peggy intră în apa adâncă. Cu fiecare pas, mai dispare câte o bucățică din ea. Se aude pornind motorul unei mașini. O aud pe mama strigând, iar vocea ei devine tot mai slabă pe măsură ce se îndepărtează în fugă pe alee, ținându-se după mașina domnului Dancy. Mă uit până când

coada roșie a lui Peggy dispare cu totul. Acum nu mai are deasupra apei decât capul, care plutește lipsit de trup. Acum, doar creștetul, ca o spinare de țestoasă. Acum, Peggy este o dâră de bule. Îmi imaginez peștii remora sărutând-o cu blândețe. Bulele dispar. O aștept să reapară. Bat în geam, încercând să-i atrag atenția Annei. Știu că mă aude, dar nu catadicsește să ridice privirea. Bat din nou, mai tare de data asta. Anna scoate limba la mine și se așază pe plajă ca să-și pună labele de înot galbene.

4

Ora 10:00

Sunt deja cinci chiștoace în scrumiera de lângă Peter. O țigară Camel Light îi atârnă din gură. Bea cafeaua cu ea în gură, fără să-și dea seama. Fără mâini. Ca un truc de bâlci. De pe buza de jos iese o dâră subțire de fum când înghite. Caută în buzunarul de la cămașă și scoate o brichetă portocalie, o învârte în mână ca pe un șir de mătănii, dă pagina ziarului, pipăie orbește după o bucată de bacon. Dacă ar fi posibil să fumezi în somn, ar face-o. La începutul relației l-am bătut la cap, l-am implorat să renunțe, dar a fost în zadar. Dumnezeu știe că vreau să-i salvez viața, dar depinde numai de el.

Copiii s-au întins pe canapea, cu ochii în ecrane, cu încărcătoare albe în fiecare priză, farfuriile lor murdare au rămas pe masă, iar romanul uzat al mamei e aruncat pe podea. Tot baconul și cea mai mare parte a ouălor s-au mâncat. O privesc pe mama ieșind din lac și scuturându-se de apă. Picături strălucitoare sar prin aer. Își desface cocul, își stoarce părul și apoi îl strânge repede la loc, prinzându-l cu o agrafă. Se întinde după un prosop verde vechi pe care l-a agățat de creanga unui copac și se înfășoară în el. Mușc din pâinea prăjită. La 73 de ani, e încă frumoasă.

În dimineața când s-a înecat Peggy, mă aflam aproape de locul unde stau acum și o priveam cum dispare în apă. Era și mama acolo, încă în neglijeu, țipând la Anna, sărind în lac și dispărând în apă. Când a revenit la

suprafață, o ținea pe Peggy de păr. Aceasta era lividă. Mama a tras-o la mal de coadă, a lovit-o în piept, i-a făcut respirație gură la gură până când Peggy a scuipat apa, a gâfâit și a vomitat, revenind la viață. Mama fusese salvamar în tinerețe și știa un secret: unele victime ale înecului se pot întoarce printre cei vii. Am privit în timp ce mama juca rolul lui Dumnezeu. În timp ce domnul Dancy dispărea din viețile noastre definitiv. În timp ce Anna lovea cu o ramură picioarele lui Peggy, încercând să o trezească.

Acum mă uit la mama cum își înalță fața în adierea caldă a vântului. Are pete de bătrânețe pe brațe. La genunchi și pe coapse, se văd prin piele vene subțiri. Privește în jur absent, apoi dă ușor din umeri de parcă a găsit ceva și își ia ochelarii de vedere din canoea unde i-a lăsat. Am mai văzut această scenă de sute de ori, dar în dimineața asta mama pare diferită. Mai bătrână. Ceea ce mă întristează. Mama îmi pare veșnică. Mă enervează de multe ori, dar are multă demnitate. Îmi amintește de Margaret Dumont din filmele cu frații Marx. Nu își dă aere, așa e ea. Ar fi trebuit să o așteptăm cu micul dejun.

— Poți să-mi dai pâinea prăjită sau au terminat-o lăcustele și pe-asta? întreabă mama, apărând pe verandă și trăgându-și un scaun.

Peter se uită la ea pe deasupra ziarului.

— Ți-a făcut plăcere să înoți, Wallace?

— Nu prea. Iar e plin de otrățel de apă. Și numai din cauza acelor pescari blestemați. Îl adună pe fundul bărcilor, Dumnezeu știe de unde.

— Totuși, ai o figură luminoasă în dimineața asta.

— Prostii, zice mama, luând o bucată de pâine prăjită. Lingușeala n-o să-ți folosească la nimic. Cu siguranță nu o să aducă înapoi baconul.

— Atunci mă ridic și-ți fac și ție o porție.

— Soțul tău e în toane neobișnuit de bune astăzi, îmi spune mama.

— Chiar sunt, zice Peter.

— Probabil că ești singura persoană din lume căreia *i-a prins bine* vreodată o călătorie la Memphis.

— Te iubesc atât de mult, Wallace! spune Peter râzând.

Mă scol de la masă.

— Mă duc să mai prăjesc niște bacon. Și ouă. Astea s-au răcit.

— Doamne, nu! zice mama. Ca să fie și mai multe vase de spălat? Există vreo oală pe care să nu o fi folosit?

— Omletă sau fierte moi?

Deja o urăsc.

— Jack, ia farfuriile de pe masă și adu-i bunicii tale marmelada.

— Maddy, adu-i lui Wallace marmelada, îi spune Jack surorii lui fără să-și ridice privirea.

Mama a insistat mereu să-i spună și copiii pe nume. „Nu sunt pregătită să fiu bunică", mi-a spus înainte să înceapă Jack să vorbească. „Sper că nu te aștepți să am grijă de el."

Maddy îl ignoră pe Jack.

— Copii? Alo?

Îmi pun mâinile în șolduri.

— Ești deja în picioare, zice Jack. Du-te tu.

Îmi țin respirația câteva clipe, încercând să nu izbucnesc. Sunt sub apă, privind peștii prin verdele

începătoșat. Închid ochii. Sunt Peggy. Aleg tăcerea trestiilor de pe mal.

Peter își aprinde altă țigară.

— Jack, fă ce-ți spune mama. Nu te mai prosti.

— Da, Jack, îl aprobă mama. Te porți ca un tâmpit. Nu se cade să te comporți așa.

1956. Guatemala

Bunica mea Nanette s-a mutat în America Centrală după ce a părăsit-o al treilea soț. Divorțase în cele din urmă de monstruosul Jim, dar nu putea supraviețui fără sprijinul unui bărbat. Vince Corcoran a fost salvarea ei — un milionar, ceea ce la vremea aceea însemna foarte mult. Vince făcuse avere cu afaceri de import/export — fructe și cafea. Nu era frumos, dar era cu adevărat un om bun — generos, afectuos cu copiii, îndrăgostit nebunește de mama lor. Se măritase cu el pentru bani. Nu putea suferi cum îi mirosea respirația, iar când făceau sex îi curgeau pe față stropi mari de transpirație de pe fruntea lui, ceea ce o dezgusta. Se simțea umilită că se coborâse într-atât încât să se mărite cu un vânzător de banane, dar avea o casă în Gramercy Park și un Rolls-Royce rubiniu. Vince a divorțat de ea după ce a citit toate astea în jurnalul ei, sau cel puțin așa mi s-a spus. În urma partajului, bunica Nanette nu a obținut decât mașina, o mică rentă lunară și o vilă imensă în Guatemala pe care nu o văzuse niciodată. Vince o câștigase cu câțiva ani în urmă de la un partener de afaceri la o partidă de poker. Astfel că Nanette, femeie singură, la doar 33 de ani, divorțată de trei ori, a lăsat în urmă viața de mondenă de la New York: și-a

vândut blănurile, și-a împachetat cuferele de piele, i-a înghesuit în Rolls-Royce pe Wallace și pe Austin — care aveau unul 12, și celălalt 10 ani — și a condus până într-o vale izolată de lângă Antigua, un frumos orășel colonial spaniol aflat la poalele vulcanilor.

Casa Naranjal era o proprietate dărăpănată, invadată de iguane. Terenurile erau pline de livezi de portocali, limete și avocado. Jacaranda înfloreau primăvara ca niște artificii mov-deschis. Ciorchini de banane atârnau grei sub frunzele foșnitoare. În sezonul ploios, râul se umfla și apoi se revărsa. Proprietatea era apărată de ochii iscoditori ai sătenilor de ziduri. Don Ezequiel, un bătrân fără dinți, îi păzea porțile masive de lemn. În majoritatea zilelor stătea la umbra unei colibe mâncând *frijoles* cu lama cuțitului. Mamei îi plăcea foarte mult să se așeze lângă el pe podeaua tare de pământ și să-l privească mâncând.

Pe lângă proprietate, bunica Nanette mai moștenise și câțiva servitori, o bucătăreasă și trei cai care colindau liberi pe proprietate. Un grădinar chipeș cu părul negru, îmbrăcat mereu în alb, culegea mangustani pentru micul dejun, îi alunga pe tatu de pe pajiște și aduna viermi mari de pe fundul piscinei întunecate. Bunica își petrecea zilele încuiată în dormitor, îngrozită de lumea ciudată care o salvase, incapabilă să comunice cu oricine în afară de cei doi copii. Dormitorul era la ultimul etaj al unui turn octogonal acoperit de bougainvillea mov. Chiar dedesubt se afla o sufragerie largă, cu tavanul înalt și uși masive care dădeau spre curte. În cursul zilei, copiii erau cel mai aproape

de mama lor când o auzeau plimbându-se încolo și încoace pe dalele Saltillo.

O terasă cu coloane lega sufrageria de bucătărie, unde în fiecare dimineață bucătăreasa făcea *masa* pentru *tortilla* și zdrobea roșiile verzi ca să facă *salsa verde*. În arcadele terasei, erau atârnate colivii aurite pline cu papagali în culori strălucitoare și papagali-nimfă. Wallace și Austin mâncau singuri la masa lungă, hrănind păsările cu bucățele de banană prăjită, în timp ce papagalii pălăvrăgeau în spaniolă. Mama a susținut dintotdeauna că așa a învățat spaniola. Primele ei cuvinte au fost: *Huevos revueltos? Huevos revueltos?*

Trei luni, copiii n-au mers la școală. Bunica Nanette habar nu avea cum să aranjeze așa ceva. (Mama adoră să-mi povestească despre asta de câte ori îmi fac griji în legătură cu educația copiilor mei. „Nu fi atât de conformistă, Elle, spune ea, nu ți se potrivește. Rigla de calcul e pentru cei slabi.“ O atitudine bazată în mare parte pe faptul că de-abia știe să facă adunări, după cum îmi place să-i atrag atenția.)

Lui Austin îi era teamă să părăsească proprietatea, așa că mama colinda împrejurimile singură, cu un vechi aparat Leica primit de la tatăl ei, și poza tauri albi pe câmpuri pustii, cai sălbatici care alergau, cu coastele ieșite de foame, prin albii secate, scorpioni ascunși la umbra grămezilor de lemne sau pe fratele ei bând limonadă lângă piscină. Locul ei preferat era cimitirul de lângă sat. Îi plăceau madonele din nișe, gălbenelele parfumate aduse cu brațul de săteni, pietrele de mormânt de stuc roz care semănau cu catedralele unor case de păpuși, florile de hârtie așezate peste cripte vopsite în turcoaz,

portocaliu sau galben — în funcție de culoarea preferată a decedatului. Se ducea în cimitir să citească, ghemuită la umbra unui mormânt și alinată de sufletele morților.

În majoritatea după-amiezilor, încăleca pe calul ei favorit și se ducea la Antigua, traversând o vale și trecând un deal abrupt. Își lega calul de un par și hoinărea pe străzile pietruite, explora ruinele bisericilor și mânăstirilor răspândite prin oraș, de mult distruse de cutremure. Îi plăceau micile *milagros* de atârnat pe lănțișoare de argint pe care le vindeau bătrânele în piața principală — mici talismane: picioare și brațe amputate, ochi, plămâni, o pasăre, o inimă. După aceea intra în catedrală și ardea tămâie, rugându-se pentru nimic în mod special.

Într-o seară, când se întorcea acasă călare prin vale, pe o potecă abruptă care se îngusta între doi bolovani, din spatele stâncilor a ieșit un bărbat care i-a tăiat calea. A apucat frâiele calului și i-a cerut să coboare. A dus mâna la macetă și s-a mângâiat la vintre. Mama a rămas pe loc ca proasta, fără să scoată niciun cuvânt. *Suficient*, și-a zis ea. A împuns calul cu putere în burtă și a trecut direct peste bărbat. Zice că încă-și mai aduce aminte cum i-au trosnit oasele de la picior și plescăitul copitelor calului peste stomacul lui. În seara aceea, la cină, la o farfurie de ciorbă de curcan, i-a spus maică-sii ce a făcut.

— Sper că l-ai omorât, a spus bunica Nanette, înmuind o *tortilla* în zeamă. Însă Wallace dragă, a adăugat ea, comportamentul acesta nu e potrivit pentru o fată.

Ora 10:15

Șocul de a fi numit tâmpit de bunica lui l-a făcut pe Jack să se ridice de pe canapea. Ar trebui să încerc și eu, dar totul ar degenera în urlete care m-ar face să plâng, iar Jack și-ar savura triumful adolescentin. Nu am solemnitatea dispreţuitoare a mamei.

Îmi bâzâie telefonul mobil. Peter se întinde peste masă și îl ia înaintea mea.

—Ți-a trimis Jonas un mesaj.

Apasă pe text.

La naiba, la naiba, la naiba, la naiba. Îmi stă inima în loc.

— Vor să ne întâlnim la Higgins Hollow. Zice că la 11. Aduc ei sandviciuri.

Mulțumesc, Doamne.

— Am senzația îngrozitoare că am pus la cale un plan cu Gina aseară, înainte să adorm, spune Peter.

— Chiar vrei să stai ore în șir pe plajă? Eu aș prefera să mă ghemuiesc într-un hamac.

— Nu vreau să fiu nepoliticos. Gina se supără ușor.

— N-o să-i pese. Cu toții suntem mahmuri, îi răspund, fără să cred nici eu ce spun.

Peter își termină cafeaua.

— M-a uimit întotdeauna. Jonas e un pictor foarte bun. Are succes. Arată ca o vedetă de film. Ar fi putut să se însoare cu Sophia Loren. Cred că s-a căsătorit cu Gina doar ca s-o enerveze pe maică-sa.

— Ei bine, chiar a meritat, spune mama.

Peter râde. Îi place când e răutăcioasă.

— Ah, voi *doi*, zic eu. Ajunge.

— Hei, pițigoilor! Sunteți gata să mergem la plajă? întreabă Peter.

— Când e refluxul? se interesează Maddy.

Peter răsfoiește ziarul local și consultă tabelul mareelor.

— La 13:23.

— Luăm planșele? întreabă Finn.

— *Am putea* să? îl corectează mama.

— Eu nu vin, spune Jack. Mă întâlnesc cu Sam la Racing Club.

— Cum ai de gând să ajungi acolo? îl întreb.

— Iau mașina ta.

— În niciun caz. Trebuie să-ți iei bicicleta.

— Glumești? Sunt 25 de kilometri.

— Ultima dată când mi-ai folosit mașina ai uitat să-i faci plinul și aproape că am rămas fără benzină. M-am *târât* până la prima stație Texaco.

— Deja am stabilit. O să mă aștepte.

— Scrie-i un mesaj. Spune-i că s-a schimbat planul.

— *Mamă*.

— Am încheiat discuția.

Telefonul meu mobil bâzâie din nou. De data asta, ajung prima la el.

„De acord cu plaja?“ întreabă Jonas. Îl simt în celălalt capăt ținând telefonul, atingându-mă prin el, îi simt degetele cum scriu, fiecare cuvânt fiind un mesaj secret pentru mine.

— Trebuie să-i răspund lui Jonas, Pete. La ce oră să-i spun că venim?

— Spune-i 11 și jumătate.

Jack intră în sufragerie și îmi ia geanta de pe masă. Îl privesc cum scotocește și scoate cheile de la mașină.

— Și, mă rog, ce faci? întreb.

— O aduc înapoi cu plinul făcut, promit.

— Dă-mi cheile.

Întind mâna.

— Sau vii la plajă cu noi sau te duci cu bicicleta la Club. *Basta*.

— De ce ești așa? Te străduiești din răsputeri să-mi creezi probleme.

Jack aruncă cheile de la mașină pe podea și trântește ușa de la verandă.

— Cum poți suporta să fii însurat cu o asemenea ticăloasă? strigă el peste umăr în timp ce iese în trombă și se îndreaptă spre căsuța lui.

— Ai dreptate, îi strigă Peter râzând.

— Glumești, Pete?

— Calmează-te. E adolescent. E de așteptat să fie nepoliticos cu mama lui. E parte din procesul de separare.

Mă încordez toată. Nimic nu mă face să mă simt mai *tensionată* decât să mi se spună să mă relaxez.

— Nepoliticos? M-a făcut *ticăloasă*. Și când râzi, nu faci decât să-l încurajezi.

— Deci e vina mea? întreabă Peter ridicând dintr-o sprânceană.

— Bineînțeles că nu, zic eu exasperată. Dar se ia după tine.

Peter se scoală.

— Mă duc în oraș să-mi cumpăr țigări.

— Suntem în mijlocul unei discuții.

— Mai avem nevoie de ceva?

Vocea îi e rece ca gheața.

— La naiba, Peter.

Maddy și Finn au încremenit cu totul, ca niște animăluțe lângă adăpătoare, privesc un varan uriaș ce se târăște spre un bivol. Nu l-au mai văzut pe tatăl lor supărat. Peter rareori se enervează. Preferă să ia lucrurile în râs. Acum mă privește cu ochi îngustați, ca și cum simte că moleculele din jurul meu vibrează pe alte lungimi de undă — de parcă m-ar fi prins în flagrant, dar nu știe *ce anume* am făcut.

— Poți să cumperi niște lapte? strigă mama din bucătărie, unde pretinde că reîncălzește cafeaua, ascultându-ne.

li aud vocea în minte zicând *Gândește-te la Botticelli*. Partea rațională din mine știe că are dreptate: trebuie să cedez. Aseară am făcut dragoste în tufișuri cu cel mai vechi prieten. Peter n-a făcut decât să râdă când fiul nostru adolescent m-a insultat, ceea ce se întâmplă zilnic. Însă tonul de avertisment din vocea lui m-a iritat.

— Nu o lua personal, Pete.

— *Personal*? Ești sigură că vrei să discuți despre asta, Eleanor?

Micul dejun mi se ridică în gât. Mă cuprinde brusc panica. Arunc o privire spre Maddy și Finn, care stau pe canapea, la chipurile lor neliniștite. Drăgălășenia lor. Îngrijorarea. Ce am făcut seara trecută. O greșeală îngrozitoare pe care nu mai pot să o repar.

— Îmi pare rău, spun.

După care îmi țin respirația și aștept ce va urma.

5

1972. August, Connecticut

Connecticutul rural este înăbușitor la sfârșitul verii. La 8 dimineața, aerul e deja saturat de umezeală și de verdele sufocant dimprejur. După prânz îmi place să mă ascund la umbra lanului de porumb al bunicului, să alerg de la un capăt la altul și să simt pănușile lovindu-mă, să stau culcată pe o fâșie neagră de pământ arat între șiruri, ascunsă și în siguranță, ascultând foșnetul liniștit, să privesc furnicile cărându-și poverile în susul și în josul brazdelor. După-amiaza târziu apar din senin roiuri de țânțari care ne atacă, obligându-ne să fugim înăuntru ca să ne adăpostim până dispar în umbra caisului japonez.

În fiecare seară la ferma bunicilor, așteptăm să se răcorească înainte de plimbarea de după cină. În arșița zilei asfaltul de pe drum aburește și clocotește. Mai târziu însă e minunat să te plimbi, bitumul e tot moale, dar nu mai e lipicios, și ai senzația că te plimbi pe bezele, înconjurat de mirosul dulceag de lavă care se ridică din drum. Bunicul William, tatăl tatălui meu, își ia bastonul din lemn de nuc american și-și îndeasă în buzunarul de la pantaloni pipa și pachetul de tutun. Trecem de lanul de porumb, de vechiul cimitir, traversăm strada și apoi mergem pe lângă bisericuța albă cu ferestre întunecate și căsuța pastorului, cu veiozele aprinse și perdelele de dantelă trase. Urcăm dealul, unde răsună

tălăngile oilor din râpele întunecoase ale fermei vecinilor.

Anna și cu mine avem în buzunare cuburi de zahăr și alergăm să hrănim din palmă calul pag al familiei Straight. Ne așteaptă la marginea câmpului, acoperit până la greabăn de urzici, cu nările calde adulmecându-ne mirosul. Anna îl scarpină între ochi, iar el nechează și bate din picior. Când ajungem acasă, bunica Myrtle are mereu pregătite cidru și fursecuri făcute în casă. Ne spune că și-ar dori să stăm la ea — divorțul nu e bun pentru copii.

— Întotdeauna am admirat-o pe mama voastră, zice ea. Wallace e o femeie foarte frumoasă.

Biserica are un mic teren de joacă pentru școala de duminică — leagăne și un teren de sport —, dar Anna și cu mine preferăm să ne jucăm în cimitirul cu copaci mari umbroși și peluze tunse. Șirurile nesfârșite de pietre de mormânt sunt perfecte pentru v-ați ascunselea. Locul nostru favorit este mormântul sinucigașului. E izolat de celelalte, pe la jumătatea dealului. Oamenii care își iau viața nu au voie lângă celelalte morminte fiindcă au păcătuit, ne spune bunica Myrtle. Mormântul sinucigașului este marcat cu o piatră înaltă, mult mai înaltă decât mine, și câte un chiparos de fiecare parte. Văduva lui i-a plantat, ne-a zis bunica.

— La început, erau numai tufișuri. Dar asta era acum multă vreme. Bunicul vostru a ajutat-o să sape gropile. După care ea s-a mutat la New Haven.

Când Anna o întreabă cum a murit bărbatul, bunica Myrtle răspunde:

— Bunicul vostru i-a tăiat funia.

În spatele mormântului este o lespede lată de marmură. E pentru flori, ne

spune bunica, dar din câte știe ea, n-a venit nimeni vreodată la mormânt. În zilele foarte călduroase, Annei și mie ne place să stăm acolo, nevăzute dinspre drum, la umbra răcoroasă a pietrei de mormânt. Am început să facem păpuși din hârtie. Le desenăm pe hârtie și apoi le decupăm. Anna face întotdeauna fețele și părul: codițe, afro, cozi ca ale lui Pippi Șosețica, tunsori paj. Confecționăm hăinuțe cu clape pătrate care se strâng în jurul păpușilor — pantaloni evazați și strâmți în talie, șorțuri de bucătărie, jachete de piele, cizme albe înalte cu toc, fuste lungi, cravate, costume de baie.

— Fiecare păpușă trebuie să aibă garderoba ei, spune Anna decupând cu grijă o poșetă minusculă.

Stăm pe lespedea de la mormânt când auzim o mașină intrând pe aleea de pietriș de-acasă, pe partea cealaltă a drumului.

— A ajuns! zice Anna.

Tata vine să stea o săptămână întreagă. Nu-l mai văzusem de mult — fusese plecat în interes de serviciu. Îi e dor de fetițele lui dulci, ne spunea când ne dădea voie bunica să vorbim cu el la telefon. De-abia așteaptă să ne vadă. Ne duce la târgul Danbury și să înotăm în lacul Candlewood. Și vine și cu o surpriză. S-ar putea să nu-l recunoaștem, ne spusese el. Și-a lăsat mustață.

Ne strângem păpușile din hârtie și o luăm la fugă în josul dealului, strigându-l pe nume, entuziasmate să vedem surpriza. lese din mașină în capătul aleii. Apoi se deschide și portiera pasagerului.

Ora 11:00

După cearta cu Peter, se aude motorul mașinii, iar el pleacă în trombă pe alee. Finn și Maddy au revenit la cărțile și aparatele lor, ca niște păsări de mare după flux.

— Vă supărați dacă mă înghesui și eu cu voi, bucălaților?

Nu-și ridică privirile, dar se trag puțin și-mi fac loc între ei.

— Mai strângeți-vă puțin!

— Mamă! zice Maddy, enervată de această nouă întrerupere.

Mă reazem între ei și închid ochii recunoscătoare pentru mirosul familiar al copiilor mei, pentru aroma de ouă din răsuflarea lor, pentru răgazul trecător. Jack e încă în căsuța lui, supărat, îndărătnic, refuzând să iasă de-acolo. Tipic pentru el. Jack era încăpățânat și când era în burta mea. Oricâți litri de ulei de cod beam eu, el refuza să-și părăsească cuibul lichid. A acceptat să iasă două săptămâni mai târziu, după un travaliu chinuitor și interminabil. Îmi aduc aminte că la un moment dat am fost convinsă că voi muri la naștere. Dimineața următoare eram sigură că bebelușul e mort, deși doctorul avea 17 monitoare conectate la mine, care înregistrau bătăile puternice ale inimii lui Jack. Am trăit groaza pierderii ființei pe care o iubeam cel mai mult, fără să mi se fi dat ocazia să o iubesc. S-a născut însă, rozaliu și urlând, cu picioare lungi, ca de broască, cutate și ridate, și cu ochi ca de pește ce clipeau. O ființă a apelor. Primordială. A fost șters și îmbrăcat în albastru. Mi-a fost înmânat. Moliciune înfășată în scutece moi pe care o țineam în brațe, înăuntrul meu și în același timp afară.

Când asistentele mi l-au luat pe Jack ca să mă pot odihni, l-am trimis pe

Peter acasă. Eram amândoi nedormiți de multe ore. M-am trezit în semiîntuneric. Auzeam respirația înfundată a lui Jack, care scâncea ușor în vis, chiar acolo, lângă capul meu. Asistentele mi-l aduseseră înapoi în timp ce dormeam. L-am ridicat în brațe din leagăn și am încercat să-l pun la sân, fără să știu ce făceam și simțindu-mă ca o impostoare care se preface că e mamă adevărată. Am plâns în timp ce încercam să stabilesc o legătură cu el. Eram foarte fericită și foarte tristă. Pe dinăuntru și pe dinafară.

S-a auzit o bătaie în ușa salonului. Asistenta, m-am gândit eu ușurată. La ușă era însă Jonas. Jonas, pe care nu-l mai văzusem și cu care nu vorbisem de patru ani. Care ieșise din viața mea supărat și rănit când mă căsătorisem cu Peter. Care era acum însurat cu Gina. Jonas, cel mai vechi prieten al meu, care stătea în prag cu un buchet imens de bujori albi înfășurați în hârtie maro, uitându-se la mine cum plângeam deasupra copilului meu.

A venit la marginea patului, l-a luat cu blândețe pe Jack din brațele mele, fără să-mi ceară voie, știind ce face. A tras păturica albastră de pe obrăjorul moale al bebelușului, l-a sărutat pe nas și a spus:

— Mi se pare mie sau fetița pare o idee cam masculină?

— Du-te naibii, i-am răspuns zâmbind. Nu mă face să râd. Mă doare.

— Din cauza perineului? a întrebat el îngrijorat.

— Oh, Doamne.

Am râs printre lacrimi. Fericire și pierdere.

Mi-l imaginez pe Jack acum, stând întins pe pat, cu mâinile sub cap, cu căștile care-l izolau de lume, încercând să se hotărască dacă ar trebui sau nu să mă ierte — întrebându-se dacă îl voi ierta eu pe *el*. „Da, da", îmi vine să-i strig de-a lungul aleii. Nu există nimic *de neiertat* între doi oameni care se iubesc. Însă doar când mă gândesc știu că nu e adevărat.

O muscă a rămas prizonieră pe verandă. Bâzâie în plasa de protecție a ușii, cu aripile și picioarele lovindu-se de firele metalice. Din când în când, se oprește ca să regândească strategia, iar veranda se cufundă în tăcere, întreruptă doar de foșnetul paginilor întoarse sau de clipocitul bulelor de salivă ale lui Finn când se concentrează la joc. Pe mica plajă publică de pe celălalt mal al lacului, oamenii își aleg deja peticul de nisip unde-și vor petrece ziua și-și întind picnicul pe fețe de masă de bumbac, ca să împiedice pe oricine altcineva să le încalce teritoriul. N-ar fi trebuit să-l las pe Peter să mă convingă să ne întâlnim cu Jonas și Gina pe plajă. Ideea de a-l vedea pe Jonas la lumina zilei, mâncând sandviciurile cu ton ale Ginei și rememorând petrecerea de ieri seară; minciuna din zâmbetul meu. N-am niciun motiv să mă duc. Peter a făcut planul. Poate să ia copiii cu el. N-o să-i pese nimănui. În afară de mine. Pentru că ei vor fi lângă Jonas, nu eu. Ei își vor întinde prosoapele lângă al lui pe nisipul fierbinte. Iar gândul că n-o să-l văd mă umple de dorința chinuitoare și sfâșietoare să-l ating, să-i mângâi părul. O dependență. O sirenă. *O sirenă cu penis*, îmi spun și izbucnesc în râs.

— Ce-i așa de amuzant? întreabă Maddy.

— Nimic, îi răspund și reușesc să mă controlez. Nu e nimic amuzant.

— E cam ciudat, mamă, spune ea, întorcându-se la carte. Să râzi fără motiv. Ca un clovn sinistru.

Își scarpină o înțepătură de țânțar de pe gleznă.

— Cu cât te scarpini mai mult, cu atât te mănâncă mai tare.

Copiii sunt încă în pijama. Pe mâneca lui Finn e o pată de ceară întărită, rămasă acolo de-aseară, când au venit să le spună noapte bună adulților beți.

— Te-am mai auzit cântând, spusese Finn dând la o parte plasa de protecție a ușii, cu o expresie șmecherească pe chip, care spunea „Știu că trebuia să fiu în pat, dar iată-mă".

— Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să dormi de-acum câteva ore, am zis eu.

— Faceți prea mult zgomot, a răspuns Maddy. Jack doarme dus.

— Hopa sus, am spus, trăgându-l pe Finn în poală. Dar numai cinci minute.

S-a aplecat să jupoaie o stalactită de ceară de pe unul dintre sfeșnice și i-au căzut câteva picături de ceară pe mânecă.

— Pot să suflu în lumânări?

— Nu, n-ai voie.

— Ne duci înapoi la culcare? Am auzit ceva în tufișuri. Cred că s-ar putea să fie un lup.

— Nu sunt lupi aici, tontule, i-a zis Maddy. Îmi iau un pahar cu lapte.

Finn s-a dat jos din poala mea și s-a dus să se ghemuiască pe canapea lângă Peter, care continuă să discute cu Gina, mângâindu-l pe Finn pe spate de parcă ar fi fost o pisică. De partea cealaltă a

mesei, nașul Annei, John Dixon, și bunica mea vitregă Pamela discutau aprins cu mama lui Jonas despre cuibăritul păsărilor marine.

— E plaja noastră, spunea Pamela. Ce drept are Agenția Parcurilor s-o delimiteze?

— Sunt întru totul de acord. E pentru păsări, a zis Dixon, râzând prea tare la propria lui glumă.

— Plaja aparține Mamei Natură, a spus mama lui Jonas. Vă pasă mai mult de locul unde vă întindeți prosopul decât de posibilitatea dispariției unei specii?

— Poate cineva să deschidă ușa de plasă?

Maddy apăruse din cămară, ținând în echilibru două pahare cu lapte.

Peter s-a ridicat clătinându-se ușor, a deschis ușa de la verandă și i-a ciufulit părul.

— Tati! O să dau pe jos, a strigat Maddy râzând și făcând o băltoacă de lapte pe podea.

Finn s-a lăsat în patru labe și a lins laptele de pe podea, zicând:

— Sunt pisică.

— Ce scârbos!

Maddy mi-a trimis o sărutare.

— Noapte bună, mamă. Te iubesc. Noapte bună tuturor.

— Noapte bună, bombonelelor, a zis Peter, întinzându-se pe canapea. Și niciun sunețel.

L-am privit pe Jonas cojind ceara de pe lumânare exact cum tocmai făcuse și Finn. A frământat ceara între degete absent. Întâi i-a dat formă de bilă, apoi de lebădă, broască-țestoasă, cub, inimă — ca și cum degetele îi exprimau gândurile în plastilină. Mi-am dat seama că prima oară când l-am întâlnit pe Jonas avea cam vârsta lui Finn. Era un

băietel dulce. E imposibil să-ți imaginezi că băiețașul meu ciufulit va da vreodată peste cap viața cuiva. Jonas și-a ridicat privirea și a văzut că mă uitam la el.

— Îi răsfeți prea tare pe copiii ăștia, a spus mama după ce dispăruseră în beznă pe cărare. Pe vremea mea, copiii trebuiau văzuți, nu și auziți.

— Ce bine ar fi dacă regula asta încă ți s-ar aplica ție, Wallace, i-a strigat Peter.

— Soțul tău e groaznic, a zis mama cu un aer satisfăcut. Nu știu cum îl suporți de atâția ani.

— Dragostea e oarbă, slavă Domnului. Cel puțin, așa e soția mea, a râs Peter. Acesta e secretul fericirii mele.

— Pe vremea mea, pur și simplu divorțam și ne recăsătoream, zise mama. Era mult mai simplu. Chiar revigorant. Ca și cum îți cumpărai un costum de haine nou.

— Hmm, am spus, eu nu-mi aduc aminte chiar așa. Și dacă ar fi și Anna aici, sunt sigură că ar fi de acord.

— Ei, hai, m-a contrazis mama. Te-ai descurcat foarte bine. Dacă tatăl tău și cu mine am fi rămas căsătoriți, cine știe ce ai fi ajuns. Poate că ai fi ajuns o idioată fericită și sentimentală. Poate că ai fi ajuns manager de hotel. Divorțul le prinde bine copiilor.

S-a ridicat și a început să adune câteva furculițe rămase de la cină.

— Oamenii nefericiți sunt întotdeauna mai interesanți.

Simțeam cum mă cuprindea obișnuita revoltă, dar Jonas s-a aplecat și mi-a șoptit:

— N-o băga în seamă. Spune lucruri prostești când bea. Știi doar.

Am încuviințat, mi-am turnat un pahar de brandy și i-am dat sticla.

Degetele ni s-au atins când a luat-o ca să-și toarne și el un pahar.

— Un toast, a zis el, ridicând paharul.

— Pentru ce toastăm? am întrebat, ciocnind cu el.

— Dragoste oarbă.

Privirea i-a rămas fixată în ochii mei.

Am așteptat câteva minute înainte să mă ridic de la masă. Mama era la chiuveta de la bucătărie, cu spatele la mine.

— Ai putea să mă ajuți cu vasele astea, Eleanor. Apa caldă iar refuză să se încălzească.

— Imediat. Mă duc la baie.

— Du-te în tufișuri. Eu așa fac.

M-am strecurat pe ușa din spate și am rămas pe întuneric întrebându-mă dacă l-am înțeles bine și cum mă voi simți dacă nu aveam dreptate, așteptând ca o proastă de 16 ani. Ușa de la verandă s-a deschis și s-au auzit pași pe aleea nisipoasă. Jonas s-a oprit, s-a uitat în jur în beznă până m-a găsit. Am rămas împreună acolo, în briza care adia dinspre lac și în orăcăitul broaștelor.

— Pe mine mă aștepți, Elle?

— Sst.

Mi-am pus degetele pe buzele lui. Dinăuntru se auzea murmurul vocilor și ceva pus la casetofon.

— Întoarce-te, a șoptit el, ridicându-mi fusta. Pune-ți mâinile pe zid.

— Mă arestezi?

— Da.

— Grăbește-te.

— *Mamă*!

Mă trage de cămașă.

— Mamă! Mă asculți? spune Maddy. Putem să facem scufundări sau nu?

— Am găsit un cuib de pești ieri, zice Finn. Poate au ouă.

— Deci? Mergem? întreabă Maddy. Mamă!

Îmi limpezesc gândurile și încerc să-mi revin.

— Măștile și labele de înot sunt în prima căsuță, reușesc să le spun.

Mă simt murdară, contaminată, sunt disperată să mă curăț în interior. Și tristă. Deoarece știu că radiațiile au trecut deja prin ruptura din costumul de protecție al corpului și nu știu dacă voi supraviețui.

1973. Mai, Briarcliff, New York

E o dimineață frumoasă de primăvară târzie. Ziua nunții tatălui meu. Port o rochie de dantelă, pantofi de lac și șosete albe groase. Am șase ani, iar tata se însoară cu iubita lui, Joanne. Este o romancieră de succes — „un noroc", ne spune tata când o întâlnim prima oară. „Nimic nu e mai atrăgător decât o femeie de succes", zice el. Părul lui Joanne miroase a Herbal Essences.

— Tatălui vostru îi place să i se ordone ce să facă, zice Joanne râzând.

Se sărută chiar în fața noastră.

Joanne are numai 25 de ani. „Am putea fi surori!", îi spune Annei. E drăguță, voinică și are un cojoc de oaie, iar pe mine mă îngrijorează că oile trebuie să trăiască fără piele. Se mutaseră împreună în suburbii. Tata face naveta spre oraș în fiecare zi, dar nu-l mai vedem decât foarte rar când e acolo.

Joanne conduce un Mustang roșu nou. Mama zice că roșul e de prost-gust, îi spun eu când văd prima oară mașina. Trebuia să-ți iei una albastră. Iar ea se preface că râde. Albastrul e elegant, îi

spun eu. Nici nu știi ce înseamnă asta, zice Anna, ciupindu-mă tare de braț.

Lui Joanne îi place Anna, dar „noi două pur și simplu nu ne potrivim", îi spune Annei, care-mi spune și mie. Uneori Joanne vine în oraș și o ia pe Anna pentru o zi specială, „între fete": se uită în vitrinele de la FAO Schwarz, iau prânzul la Schrafft, merg la patinaj la Wollman Rink. Îi cumpără Annei de la Marimekko o poșetă cu portocaliu și fucsia, cu nasturi argintii strălucitori care arată ca niște monede. Adoră părul șaten-închis al Annei și o învață cum să-l perie zece minute pe zi ca să-l facă să strălucească.

În fiecare seară, la ora 6 fix, Joanne își bea whisky-ul cu sifon în timp ce tata pregătește cina și deschide vinul ca să respire. Când gătește, îi place să folosească șalote și mă lasă să stau pe un scaun înalt la bucătărie ca să-l ajut să curețe morcovii. Gătește într-o tigaie mare neagră de fontă, pe care trebuie să o șteargă cu ulei în loc de apă și săpun, care ar distruge tigaia, spune el. Îmi zice că uleiul îi face bine, iar eu îl întreb:

— Îi face bine la ce?

Joanne nu poate să sufere ideea că tata trebuie să plătească pensie alimentară. Duminică seara, când ne duce înapoi la gară, ne dă o bucată de hârtie îndoită — o listă cu lucrurile pe care le-a dedus din „plata" mamei mele: *8 felii de pâine, 4 linguriță de unt de arahide, șase iaurturi, două plăcinte congelate cu carne de pui, friptură Swanson Salisbury...*

Acum îl privesc pe tata străbătând naosul. Lângă mine, în strană, bunica Myrtle stă dreaptă, cu pălărioara într-o parte și cu buzele strânse. Nici ea nu o

place pe Joanne. Ultima dată când a venit împreună cu tata acasă la bunici, valizele noastre erau pline de rufe murdare.

— Femeia asta nu știe ce înseamnă curățenia, a spus bunica. E lenește ca o pisică la soare. O fi absolvit tatăl vostru Yale cu summa cum laude, dar n-are minte deloc. Cum a putut să o aleagă? Trebuie să vă caut de păduchi.

Privesc la faldurile de dantelă albă din poala mea și-mi smulg o coajă de pe genunchi. Picioarele îmi sunt acoperite de cicatrici de impetigo și răni de la căzăturile pe betonul de pe terenul de joacă. Bunica Myrtle se întinde și mă strânge liniștitor de mână. Îmi place cum se freacă verigheta ei veche de argint de degetele mele. Pune mâinile amândurora în poala mea, iar eu ating venele albastre de pe spatele mâinii ei. O iubesc tare mult.

Anna e îmbrăcată în bleumarin. S-a rotunjit și Joanne a considerat că această culoare i se potrivește. Bat nervoasă cu piciorul în podea. Anna mă lovește cu piciorul în gambă. Mi s-a spus să nu mă foiesc. O rază de lumină roșie traversează altarul în fața bisericii. O urmăresc până la un vitraliu înalt. Este sângele lui Cristos, care se scurge din rănile lui deschise. Tata trece acum pe lângă mine, îndreptându-se către preot. Alerg pe culoar, mă arunc la picioarele lui, îl apuc de pantalon și îl țin strâns. Încearcă să se elibereze, încă zâmbindu-le invitaților, dar eu nu-i dau drumul. Sunt ca o furie cu dantelă albă, muci și lacrimi. El înaintează încet, prefăcându-se că ignoră copilul agățat de glezne. Sunt ca o remora.

Tata și cu mine am ajuns la altar. Organistul începe să cânte „Marșul

nupțial". Invitații se ridică în picioare nesiguri. Joanne ne aruncă priviri furioase de-a lungul naosului, cu vălul voluminos acoperindu-i mânia. A ales o rochie mini de satin și i se văd picioarele groase pe sub ea. Arată ca niște cârnați îndesați în pantofiori. Pășește peste mine, îl prinde pe tata de mâini și-i face semn cu capul preotului. Eu rămân pe jos, încolăcită în jurul gleznelor lui, în timp ce ei își spun jurămintele. *De ce nu poartă chiloți?* mă întreb în timp ce ei spun „da".

1973. Noiembrie, Tarrytown, New York

Unul dintre „weekendurile tatei". Ar trebui să ne ia la el din două în două săptămâni, dar e prima oară când îl vedem într-o lună. Au avut nenumărate obligații: Joanne are prea mulți prieteni și toți vor să-l cunoască pe bătrânul ei, ne spune el.

— Cine este bătrânul? întreb eu. *Noi* îl știm?

Casa este cafenie. În curte, de un copac desfrunzit atârnă niște frânghii unde a fost cândva un leagăn. Dincolo de ea se întinde o culme stâncoasă ce duce la un iaz noroios. Nu puteți înota în el, zice tata, dar iarna îngheață și putem patina. Sufrageria este lungă și îngustă, cu o fereastră uriașă care dă spre „lac", cum îi spune Joanne. „E greu să găsești proprietăți lângă lac", spune ea. Singura încăpere din casă fără mochetă aspră peste tot este bucătăria.

Sâmbătă după-amiază, Anna și cu mine ședem pe podeaua bucătăriei și jucăm jacks. Afară ploaia bate în geamuri și vremea e mohorâtă. Tocmai am ajuns la câte zece piese și sunt pe punctul să arunc bila, când Joanne intră

ținând în mână peria de păr. Trage câteva fire din ea și mi le arată.

— Mi-ai folosit peria, Eleanor. Deși ți-am spus foarte clar să nu te atingi de ea.

— N-am folosit-o, spun eu, chiar dacă nu-i adevărat.

— A fost invazie de păduchi la copiii de la noua ta școală elegantă. Va trebui să o fierb.

E furioasă.

— Dacă mi se strică peria, o s-o pun pe mama ta să o plătească. E din peri de mistreț!

— N-am fost eu.

— Firele sunt blonde. Nu accept minciuni în casa asta.

Se apleacă și ne ia jocul de pe podea.

— Dă-mi-le înapoi! strig eu.

Tata vine dinspre garaj.

— Haideți, nu vă mai certați.

— Nu vorbi cu mine de parcă aș fi un copil, Henry, spune Joanne.

— Ne-a luat jocul fără motiv și nu vrea să ni-l dea înapoi, zic eu.

— Elle a folosit peria de păr a Joannei fără să ceară voie, spune Anna.

— Nu e adevărat! zic eu.

— E numai o perie, spune tata. Sunt sigur că Joanne nu se supără. V-am povestit vreodată că bunica voastră a fost campioană la jacks în școală?

Deschide frigiderul și se uită înăuntru.

— Ce ziceți de plăcintă cu pui pentru cină? Jo și cu mine suntem plecați diseară.

— Nu vreau să pleci, spun eu. Tot timpul ieși în oraș.

— Vom fi foarte aproape. Și am găsit o fată drăguță să stea cu voi.

— Ne putem uita la televizor? zice Anna.

— Faceți ce doriți.

— Nu-mi place aici, spun eu. Casa asta e urâtă. Vreau să merg acasă.

— Taci din gură, zice Anna. Nu mai strica totul.

Fug din bucătărie plângând.

În spatele meu o aud pe Joanne spunând printre propriile ei lacrimi de furie:

— Nu mai suport, Henry. Nu m-am angajat să fiu mamă.

Mă arunc pe pat și îmi îngrop fața în pernă.

— O urăsc, o urăsc, o urăsc, repet, ca o rugăciune.

Când tata vine să mă împace, mă întorc cu spatele și mă ghemuiesc ca o larvă. Mă ia în brațe și mă mângâie pe păr până când suspinele mele încetează.

— Nu mă mai duc nicăieri în seara asta, scumpo. E în ordine. E în ordine.

— E rea.

— Nu vrea să fie așa. E greu pentru amândouă. Joanne e o femeie bună. Dă-i o șansă. De dragul meu.

Mă înghesui mai tare în brațele lui și încuviințez, știind că e o minciună.

— Bravo!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Henry, spune Joanne, când tata o anunță că rămâne acasă cu noi. Am stabilit întâlnirea cu soții Streep acum câteva săptămâni.

— O să te descurci foarte bine. Oricum sunt mai mult prietenii tăi decât ai mei. Și Sheila a gătit cu siguranță ceva delicios. Nu mi-am mai văzut fetele de săptămâni.

— E sâmbătă seara. Nu ies în oraș singură.

— Cu atât mai bine. Stai acasă cu mine și cu fetele. Ne uităm la un film, facem floricele.

— Fata care o să stea cu ele e deja pe drum. Nu putem să anulăm acum.

Se întoarce cu spatele la el și se privește în oglinda din hol, punându-și cerceii de aur mari, rotunzi. Își netezește sprâncenele și se ciupește cu putere de obraji.

— O să-i plătim drumul. O să înțeleagă.

Mă uit fix la reflexia Joannei din oglindă, privind fascinată cum i se umflă și dezumflă nările. Are gura ca o despicătură furioasă. Când mă prinde că mă uit la ea, zâmbesc triumfătoare.

Însă până la urmă, ea câștigă. În fiecare weekend care urmează, când vine să ne ia de la gară, tata ne urcă în mașină și ne lasă la părinții lui Joanne, la o jumătate de oră de mers. De fiecare dată apare câte o nouă scuză: Joanne e în perioada aceea și se simte rău; se face dezinfecție anti-cari; au fost invitați la o petrecere în Roxbury și Joanne crede că ne vom plictisi. Weekendul viitor însă vom sta cu el, ne promite tata. Când ne face cu mâna din mașină, e întotdeauna trist și eu știu că e din vina mea.

Tatăl Joannei, Dwight Burke, este un poet celebru. Are o voce plăcută, răgușită, și poartă costum cu trei piese la micul dejun. Își ia un pahar de bourbon cu el când urcă în birou dimineața. Soția lui, Nancy, e o femeie grasă, cumsecade. Catolică. Poartă un rozariu în buzunarul de la șorț și mă întreabă dacă eu cred în Dumnezeu. Coace pâine rotundă din aluat cu unt și numește prânzul „dejun". Are mereu părul coafat. Sunt genul de părinți despre care n-am citit decât în cărți. Relaxați și buni. Nu pot să înțeleg cum de-au crescut așa o vacă îngrozitoare.

Fratele mai mic al Joannei, Frank, încă stă cu părinții. Are 15 ani. Frank a fost o surpriză. „O binecuvântare", ne spune Nancy când o întreabă Anna de ce e o diferență de vârstă așa mare între Frank și Joanna. „Vrea să spună că a fost o greșeală", zice Frank. Are părul blond tuns milităreste și acnee. Când se apleacă în pantalonii lui largi de bumbac, i se vede crăpătura fundului.

Familia Burke locuiește într-o casă albă de cărămidă cu două etaje, înconjurată de nemțișori și tufe de pachysandra și orientată spre panglica fluviului Hudson. Casa e plină de labradori ciocolatii pe care-i cheamă Cora sau Blue și de o aromă veșnică de drojdie. Duminică dimineața mergem la biserică.

Anna și cu mine avem propria cameră la demisol, lângă bucătărie. O scară ascunsă duce dintr-o debara cu produse de curățenie din cămară către odaia noastră. „Camera fetei în casă", îi spune Nancy. Nimeni nu mai folosește partea aceasta din casă. Ochiurile noastre de geam în formă de diamant dau către stânca abruptă cenușie, din străfundurile căreia se prelinge apă rece ca gheața.

Suntem din nou prietene. Jucăm „statuile" în grădină, stăm pe treptele de lemn și facem păpuși din hârtie sau citim ghemuite în pat. Nu ne deranjează nimeni. Nu țipă nimeni. Când vine vremea dejunului, Nancy sună dintr-o talangă, iar noi o luăm la fugă pe scări până în sufragerie, unde e mereu aprins tocul, chiar și la începutul verii. Lui Nancy îi place să stăm cu ea, după cum ne spune. Ne strânge în brațe, ne sărută și ne despachetează valizele, punând

lucrurile în sertarele dulapului din lemn de hicori.

Frank are o cameră de recreere unde crește în acvarii șoareci, hamsteri și gerbili. Aceștia se uită fix din cealaltă parte a încăperii la Waldo, șarpele boa constrictor care are o cușcă din sticlă mai mare printre ei. Seara, după cină, Frank ne obligă să ne uităm când hrănește șarpele cu șoricei. Rozalii. Îl rog să mă lase să plec din cameră, dar el blochează ieșirea. Camera miroase a rumeguș de cedru și a teamă.

— Vă distrați aici, copii? ne strigă Nancy din bucătărie când termină de spălat vasele.

— Îl hrănim pe Waldo, strigă Frank. Uite. Ține asta.

Aruncă în mâna Annei un șoricel roz care se zvârcolește.

— Nu vreau.

Încearcă să-i dea șoarecele înapoi, dar el își bagă mâinile în buzunare.

— Dacă nu-l hrănești pe Waldo, o să-i fie foame la noapte. S-ar putea să încerce să scape. Știai că până și un șarpe boa tânăr poate sugruma un om și-l omoară în câteva secunde?

Anna deschide capacul de la cușca șarpelui, închide ochii și dă drumul puiului de șoarece. Îl văd căzând pe niște așchii de plop. Preț de cinci secunde clipește și se uită în jur, ușurat că e în viață. Waldo alunecă spre el și apoi atacă. Șoarecele a dispărut. Tot ce a rămas e o umflătură de mărimea unei bile în gâtul lui Waldo. Privim în timp ce mușchii lui îl trimit în jos către stomac — o mișcare sufocantă, sinuoasă.

Frank își iubește șarpele, dar își iubește și mai tare hamsterii. Îi crește și îi vinde pentru bani de buzunar. Sunt

cea mai mare avere a lui. Intr-un weekend, Goldie, hamsteriţa lui favorită, a fugit. Frank e înnebunit. Aleargă în sus şi în jos pe scări, căutând pe sub canapele, trăgând cărţi de pe rafturi şi strigând-o. E convins că a mâncat-o unul dintre câini şi îi trage un şut lui Mabel, cea mai bătrână dintre labradori, care scheaună şi se îndepărtează şchiopătând.

— Totul e în ordine? strigă Nancy din bucătărie, unde pregăteşte tocana de vită.

Frank se ia de mine acum. Mă acuză că i-am dat-o pe Goldie lui Waldo.

— Ştiu că mă crezi urât, zice el. Te-am auzit când ai spus.

Mă lipeşte de zidul de lângă trepte. Miroase a Chee-tos şi lapte. În timp ce jur că n-am făcut aşa ceva, mă uit la pulberea portocaliu-aprins care i s-a adunat pe buză.

În seara aceea, când Nancy trage pătura Annei ca să o înveleaască, pe pat cade corpul inert al lui Goldie. Fusese storcită între pat şi perete. Nancy ia un făraş şi o mătură, deschide fereastra şi o aruncă pe Goldie în tufele de hortensii.

Frank priveşte din prag. Din gâtul lui se aude un sunet ascuţit de gâlgâială. Faţa i se schimonoseşte, iar coşurile de pe faţă se întunecă la culoare. Sunt convinsă că se sufocă. Mă uit fascinată, întrebându-mă dacă o să moară. Dar scoate doar un suspin chinuit. Anna şi cu mine ne uităm una la alta îngrozite şi apoi izbucnim în râs. Frank fuge ruşinat. Îi ascult tropăitul pe scara de lemn şi aud cum se trânteşte în depărtare o uşă. Nancy priveşte în întuneric, cu spatele la noi.

La următorul sfârşit de săptămână, când ajungem la gară, tata ne spune că

vom sta cu el și cu Joanne. Dwight și Nancy consideră că e mai bine așa.

6

Ora 11:30

În familia mamei, divorț e numai un cuvânt din șase litere. Acestea pot fi ușor înlocuite cu altele, precum *spleen* sau *soartă*. Ambii ei părinți au fost căsătoriți de câte trei ori. Bunicul Amory, care a ridicat Castelul de Hârtie, a locuit în această casă de pe malul lacului până în ziua în care a murit, tăind lemne încălțat cu ghetele de munte, pescuind, mergând cu canoea, privind cum se schimbă ecosistemul lacului. Urmărea nuferii, stârcii albaștri, număra broaștele-țestoase care se încălzeau pe trunchiuri de copaci ce putrezeau și se albeau în apa mică. Soțiile veneau și plecau, dar lacul rămânea al lui. El îl descoperise: când avea 18 ani, ieșise din adâncurile pădurii cu pușca lui de vânătoare, dăduse peste apa dulce curată, cu fundul nisipos alb, și băuse din ea. Când a murit, bunicul Amory i-a lăsat casa Pamelei, a treia și ultima lui soție. Numai ea se dovedise demnă de aceasta și îi înțelesese atracția, sufletul — religia Lacului. Castelul de Hârtie i l-a lăsat mamei. Fratele ei, Austin, care rămăsese în Guatemala, nu a vrut să aibă nimic de-a face cu moștenirea. Pentru mama însă, aceasta însemna totul.

Pe peretele biroului meu de la Universitatea din New York este o fotografie a mamei din copilăria petrecută în Guatemala. Biroul e înțesat cu tot felul de lucruri — cărți care cad de pe rafturi, masa acoperită cu diplome de licență, cioturi de creioane, lucrări de

literatură comparată pe care trebuie să pun note, o plantă de avocado deprimantă pe care trebuie să o păstrez, fiindcă Maddy „a făcut-o" pentru ziua mea când avea șase ani. Singurele locuri libere sunt pereții albi, cu totul goi cu excepția acestei fotografii cu mama călare pe un cal palomino. Are cozi lungi și poartă o bluză țărănească brodată, blugi suflecați și sandale mexicane de piele. Are 15 ani. În spatele ei, un băiat îmbrăcat în alb merge pe drumul prăfuit împingând o roabă de lemn. Câmpuri pustii se întind către stâncile de lavă de la poalele accidentate ale vulcanului invizibil. Mama ține într-o mână oblâncul lustruit al șeii de cowboy. În cealaltă, un știulete de porumb. Zâmbește către aparat, destinsă, fericită — o relaxare și o libertate pe care nu le-am văzut niciodată pe chipul ei. Are dinții albi și drepți.

Mi-a spus că fotografia a fost făcută de grădinarul chipeș și că băiatul era fiul lui. Câteva clipe după ce a fost făcută poza, băiatul a lovit calul cu roaba, iar calul a luat-o la fugă, a pornit în galop pe câmp și a aruncat-o din șa, rupându-i un braț și două coaste. De-atunci, n-a mai călărit niciodată. În toamna următoare, mama a plecat din Guatemala ca să învețe la un internat de elită din Noua Anglie, unde juca tenis în costume albe și mergea la capelă în fiecare dimineață. N-a mai interesat-o trecutul.

Mi-a plăcut dintotdeauna fotografia asta. Îmi amintește de *David* al lui Michelangelo: o fracțiune de secundă gravată în timpul etern, clipa dinaintea aruncării zarurilor — chiar înainte să se schimbe totul; caracterul aleatoriu al

lucrurilor care ne determină s-o luăm la stânga sau la dreapta sau să ne așezăm de-a dreptul pe drumul prăfuit și să nu mai înaintăm niciodată. Băiatul, roaba, calul, căzătura, alegerea mamei de a părăsi Guatemala, de a se întoarce în pădure — toate acestea mi-au dat mie lacul.

De pe verandă îi urmăresc pe Finn și pe Maddy bălăcindu-se în apa mică. Maddy arată ceva care se mișcă pe lângă nuferi. Finn se trage înapoi, dar ea îl ia de mână ocrotitor.

— E în ordine. Șerpii de apă sunt inofensivi, o aud spunându-i.

Privesc amândoi capul mic și negru care alunecă printre trestii.

— Uite! Boișteni, zice Finn și dispar sub apă împreună.

Vârfurile galbene strălucitoare ale tuburilor de respirat desenează opturi la suprafață.

— Mi-a văzut cineva ochelarii negri?

Mama apare pe verandă dinspre bucătărie.

— Știu că i-am lăsat pe raft. Probabil că i-a luat cineva de acolo.

— Sunt aici. Pe masă, zic eu. Acolo unde i-ai pus.

— Mă duc la vecini. I-am promis Pamelei un urcior de lapte și două ouă.

— Trebuia să-l rogi pe Peter să-i facă el cumpărăturile.

— Nu era cazul. Orice om rațional știe că trebuie să-l evite pe soțul tău când se înfurie. Tu însă, Eleanor, insiști să torni gaz pe foc. Am plecat, cu urciorul meu de lapte și cele două ouă. Mă întorc când tu și soțul tău n-o să vă mai purtați așa infantil în fața copiilor voștri. Ar trebui să nu mai fii atât de dificilă. E un om bun, rezonabil. Ai noroc că-l ai.

— Știu.

— Ia ceva pentru mahmureală, zice mama. Se vede că ți-e rău. E niște bere cu ghimbir în răcitor.

Mamei i-a plăcut dintotdeauna Peter. Nu greșește. E un om minunat. Un bărbat de încredere. Blând, dar nu slab. Are tăria fluviilor. Încăpățânat, grijuliu, inteligent. Are un accent englezesc sexy. Mă face să râd. Mă adoră pe mine și pe copii. Și eu îl ador cu o dragoste profundă și puternică. Sunt momente când îmi vine să-l sfâșii, dar probabil că asta e definiția unei căsnicii. Hârtia igienică poate declanșa al Treilea Război Mondial.

Mama dispare printre copaci în capătul plajei noastre, cu coșul de ouă într-o mână și urciorul de lapte în cealaltă. Trei minute mai târziu o aud strigând „Iu-huu!" când iese din pădure pe proprietatea bunicului meu. El a murit cu mulți ani în urmă, dar aceasta va fi întotdeauna casa *lui*. Plasa de protecție a ușii se deschide și se închide, se aude un râs distorsionat și Pamela spune „O, Doamne!". Deși e cu zece ani mai în vârstă, ea și mama sunt bune prietene.

— Practic, e singura persoană pe care o mai suport în pădurea asta, zice mama. Deși ar fi mai plăcut dacă ar purta și altceva decât mov. La cum gătește, îți vine să crezi că ea a inventat botulismul. Am găsit la ea în răcitor o bucată de brânză cu mucegai care s-a dovedit a fi unt. Toată lumea spune că tata a murit de bătrânețe, dar eu cred că l-a otrăvit ea din greșeală.

Se aude scrâșnet de pietriș și nisip când se apropie mașina lui Peter. Îmi fac curaj pentru ce va urma. Totul? Nimic? Ceva între? Un moment de neputință.

Când nu știi la ce să te aștepți. Il aud venind pe alee către mine și mi se strânge stomacul. Mă întorc cu spatele la plasa de protecție a ușii, îmi iau o poziție neutră pe canapea și încep să citesc, ca să nu-și dea seama nici el în ce ape mă scald. Totul e judo. Însă el trece pe lângă verandă și se îndreaptă spre căsuțe.

— Jack, deschide! strigă și bate cu putere în ușă. Ieși. Acum.

Mă întorc și încerc să descifrez expresia lui Peter de unde aflu. Jack iese și se așază pe trepte, lângă taică-su. Nu-i aud, dar îl văd pe Peter vorbind cu emfază, pe Jack ascultându-l cu o încruntătură mohorâtă, apoi izbucnind în râs. Simt cum mi se relaxează tot corpul, ușurat. Soțul meu și fiul meu cel înalt și slab se ridică și vin spre mine. Amândoi zâmbesc.

— Te-ai calmat, doamnă?

Peter își caută țigările și bricheta în buzunar.

— Ți-am adus fiul pocăit. Înțelege că s-a purtat nepotrivit și nu mai trebuie să vorbească niciodată așa cu mama lui. Cere-i scuze mamei tale.

Ciufulește părul lui Jack.

— Îmi pare rău, mamă.

— Și... îl impulsionează Peter.

— Și n-o să mai vorbesc niciodată cu tine așa, zice Jack.

Peter mă apucă de mâini și mă ridică de pe canapea.

— Înveselește-te, morocănoaso. Vezi? Băiatul tău te iubește. Și-acum... Ia plajă?

Se îndreaptă spre ușa verandei și strigă Ia Maddy și Finn.

— Hai! Afară din apă. Plecăm în cinci minute.

Copiii se stropesc unul pe altul și se scufundă în apă, fără să-l ia în seamă.

— Deci pot să iau mașina? întreabă Jack.

— Nici prin gând să nu-ți treacă, amice.

— Ați putea *măcar* să mă lăsați acasă la Sam?

N-au trecut decât două secunde, și Jack a revenit la comportamentul de adolescent căruia i s-au încălcat drepturile. Ar trebui să mă irite. Dar în acest moment, când inima îmi bate nebunește, atitudinea lui previzibilă e ca un colac de salvare. Îmi întorc obrazul către el.

— Dă-mi un sărut, nesuferitule.

Mă sărută fără tragere de inimă, dar știu că mă iubește.

Peter se uită la ceas.

— La naiba! Am întârziat cumplit. Adună-ți pisoii, Elle. Eu încarc mașina. Jack, sună-l pe Sam și spune-i să te aștepte în capul drumului în zece minute.

Strig la Finn și Maddy și mă îndrept către baie. Geanta cu fermoar în care sunt toate cremele noastre solare a dispărut în mod misterios. Știu că am lăsat-o în cămară ieri. Deschid sertarul încăpător de jos al dulapului de rufe unde îndeasă mama tot ce găsește aruncat prin casă și consideră că e nedemn să fie văzut. Geanta e bineînțeles acolo, împreună cu o pereche de șlapi ai lui Maddy pe care îi căutasem mai devreme și un slip umed al lui Peter, care are mirosul de mucegai al rufelor uitate în mașina de spălat trei zile. În fundul sertarului este termosul mare roșu cu carouri pe care mama îl are de când eram eu mai mică decât Maddy. Pe vremuri, avea și o cană de

cafea bej elegantă de plastic care se închidea ermetic în partea de sus. Desfac capacul și miros termosul. Probabil că mama nu l-a mai folosit de 20 de ani, totuși pe pereții din plastic dur încă persistă un iz vag de cafea stătută. Îl spăl, îl umplu cu apă de la robinetul din baie și iau o gură. Apa are un ușor gust metalic de la țevi. Am nevoie de gheață.

Mă opresc o clipă în capul aleii, uitându-mă la soțul meu minunat venind după colț cu trei plăci de surf scurte pe cap și un teanc de prosoape sub braț și cu copiii urmându-l îndeaproape. Nu-l merit.

— Peter, îl strig.

— Da?

— Te iubesc.

— Bineînțeles, toanto.

7

1974. Mai, New York

E anotimpul când înfloresc cireșii. Dealul din spatele Muzeului Metropolitan este o mare de culoare roz. L-aș mânca dacă aș putea. Mă urc pe crengile lăsate ale unui copac și mă ascund în coroana înflorită. Printre ele văd vechile hieroglife de pe Acul Cleopatrei.

Dedesubt, mama întinde o față de masă în carouri pe panta umbrită, scoate o farfurie de hârtie din coș și golește pe ea o pungă cu ouă cojite fierte tari. Desface o foiță de aluminiu pătrată umplută cu un amestec de sare și piper, bagă în ea vârful ascuțit al oului și mușcă.

— Bun, spune cu voce tare.

Scoate din coș termosul roșu în carouri, deșurubează cana de plastic și își toarnă cafea cu lapte.

— Eleanor, dă-te jos de acolo. Nu putem sta toată ziua.

Cobor cu grijă. Port noul meu costum de balet, cu colanți pe dedesubt și nu vreau să le agăț. Din parc mergem direct la prima mea lecție de balet.

— Tine.

Mama îmi dă o pungă de hârtie și o cutiuță cu lapte.

— Ai acolo unt și unt de arahide sau lebăr.

E sâmbătă și parcul e aglomerat, dar nimeni nu-și bate capul să urce pe stânci și apoi să coboare în crângul acesta ascuns. Găsesc un loc uscat pe iarbă, îmi întind jacheta pe jos și mă așez lângă mama. E cufundată într-un

roman, așa că ne luăm prânzul în tăcere. Deasupra noastră, cerul are cel mai limpede albastru cu putință. Aud în depărtare o lovitură într-o minge de baseball și urale fericite care izbucnesc brusc. Stâncile au un miros dulce și curat. Este prima zi de primăvară adevărată, iar ele se aerisesc la soare după o lungă hibernare sub nămeți de zăpadă și excremente de câine.

— Am adus fursecuri cu nuci pecan, spune mama. Vrei ultimul ou fiert?

— Trebuie să fac pipi.

— Du-te după stânca aia.

— Nu pot.

— Nu face mofturi, Eleanor. Ai șapte ani. Cui crezi că-i pasă?

— Am pe mine costumul de balet și colanții.

— Atunci, trebuie să te ții până ajungem acolo.

Îndoaie pagina unde a rămas, bagă cartea în geantă și începe să adune resturile picnicului.

— Ajută-mă să strâng.

Lecțiile de balet erau un cadou de la tata — un cadou pe care nu mi-l doream. Eu îmi doream să fac gimnastică, la fel ca toate fetele din clasă. Volte în față și poduri. Anna spune că am oasele prea mari pentru balet. Și mai rău, am pierdut prima lecție, așa că restul fetelor mi-au luat-o înainte.

Mama se uită la ceas.

— E 14:45. Trebuie să ne grăbim sau întârziem.

Când ajungem la studioul lui Madame Recikina, celelalte fete sunt deja aliniate în fața peretelui cu oglinzi, cu cocurile perfecte prinse în plase negre. N-am suflu și am colanții plini de pete de noroi.

— Mamă, am întârziat.
— Prostii.
— Trebuie să mă duc la baie.
— Te descurci tu.

Deschide ușa studioului și mă împinge înăuntru.

— Ne vedem într-o oră.

Madame Recikina îmi zâmbește rezervat și le face semn celorlalte fete să-mi facă loc în centrul încăperii. Îmi ocup locul. Îmi așez picioarele în prima poziție. Pianistul începe un menuet.

— Plié, *mesdemoiselles*.

Madame merge prin cameră corectând postura fetelor.

— Plié *encore*! Brațele să fie grațioase, vă rog!

O privesc pe fata din fața mea și încerc să o imit.

— *À la seconde*! cere Madame.

Îmi desfac și mai mult picioarele și îmi îndoi genunchii. Și atunci se întâmplă. Pe podeaua de lemn lustruită de sub mine se formează o băltoacă mare, care se întinde rapid și-mi udă marginile pantofilor de balet. Aud un țipăt în spatele meu. Muzica se oprește. Fug din sală plângând și lăsând o dâră de urme ude pe podeaua imaculată și mă încui în baie.

— Domnișoară Josephine! o aud pe Madame strigându-și asistenta. Un mop, *s'il vous plait. Vite, vite*!

În weekendul următor, mama mă obligă să mă întorc.

— Eleanor, zice ea cu fermitate, nu suntem o familie de lași. Trebuie să-ți înfrunți temerile. Altfel pierzi dinainte bătălia.

O implor să mă lase să rămân acasă cu Anna, dar nici nu vrea să audă.

— Nu fi ridicolă. Crezi că fetițele alea n-au făcut niciodată pipi?

— Nu pe podea, spune Anna râzând atât de tare încât se ține de burtă.

Ora 12:30

Parcarea de pe plajă e ca un cuptor. Cobor din mașină pe asfaltul plin de nisip și țip.

— La naiba.

Sar înapoi în Saab.

— Cred că mi-am opărit tălpile.

Pipăi podeaua căutându-mi șlapii, pe care-i găsesc îndesați sub scaunul pasagerului.

— Ar trebui să vă puneți amândoi ciorapi. Nisipul o să ardă.

Îi dau lui Finn o pereche de șosete flaușate din geantă.

— Maddy?

— Sunt în regulă. Am sandale, spune ea.

— O să frigă pe lângă sandale.

— Mamă.

Maddy îmi aruncă o privire iritată.

— Nu port șosete la sandale. E scârbos.

— Ce nu e în regulă cu șosetele la sandale?

Peter iese din mașină și începe să descarce portbagajul.

— Asta-i uniforma englezilor când pleacă din țară.

Aștept până coboară toți din mașină ca să trag parasolarul și să mă privesc în oglindă. Îmi trec degetele prin păr, îmi ciupesc obrajii, îmi leg sarongul mai jos pe coapse. Văd camioneta lui Jonas parcată mai în față.

Peter îmi deschide portiera.

— Hai, zice el, luându-mă de mână și trăgându-mă afară.

Apuc un teanc de prosoape și termosul plin de apă cu gheață de pe bancheta din spate.

— Și să te porți frumos cu Gina când o să ne atragă atenția că am întârziat o oră. Să nu fii Eleanor cea rea. Doar Eleanor cea drăguță.

— Sunt întotdeauna drăguță.

Îi dau un șut când trece pe lângă mine, dar reușește să se ferească.

Când ajungem în vârful dunei, ne apar în față o sută de umbrele. Uni. Cu dungi. Roșii, albe, albastre. Apa este un turcoaz limpede, o întrerupere clară. Fără valuri, fără mâl. O zi perfectă pentru plajă. O zi ca în filmul *Fălci*. Copii care aruncă discuri de plastic, fac castele și sapă șanțuri adânci în jurul lor, care se umplu cu apă dintr-un izvor aflat sub nisip. Tinere superbe merg țanțoșe în bikini, prefăcându-se că nu știu că sunt privite. Mă uit după Jonas. Întotdeauna stă în partea stângă.

Peter îi vede primul. Au ridicat un cort cu dungi albe și galbene. Arată ca un pavilion de circ, închis pe trei părți, dar deschis către mare. Gina stă lângă el agitând un prosop fucsia și făcându-ne semn. Maddy și Finn coboară duna în fugă și se îndreaptă către ea, cu Peter în urma lor. Eu rămân în urmă, făcându-mi curaj pentru ce urmează. Dacă Peter simte ceva diferit între mine și Jonas? Dacă Gina și-a dat seama că am lipsit amândoi? Încerc să vizualizez camera, așa cum arăta înainte să ies pe ușa din spate. Jonas era la masă, rezemat de spătar, unde nu ajungea lumina lumânărilor. Peter era întins pe canapea, Gina râdea la un comentariu făcut de Dixon, mama turna brandy în cești de cafea, strângea farfurii și spăla paharele în chiuvetă. Sunt destul de sigură că Gina era cu spatele la mine. Jonas e așezat pe nisip și privește marea. Respir adânc. Nu suntem o familie de lași.

1976. Iulie, Pădurea de Niciunde

Alunec pe suprafața apei pe o plută albastră de cauciuc. Țin ochii închiși și stau cu fața către soare. În jurul pleoapelor îmi dansează pete negre, pe un fundal roșu opac. Plutesc în derivă și ascult sunetul aerului care intră și iese din plămâni; las briza sărată să mă ducă în mijlocul lacului. Nu mai există nimic în afară de mine. Nimeni altcineva. Un moment perfect. Îmi las brațul să atârne peste marginea plutei, întind degetele și simt rezistența apei când trece printre ele. Îmi imaginez că sunt o rață. Oricând poate să se ridice din adâncurile reci ale lacului o țestoasă, să mă prindă de picioarele galben-aprins și să mă tragă la fund. Aud în depărtare zgomotul vâslelor de lemn aruncate pe fundul unei canoe. Anna și prietena ei Peggy au vâslit până în celălalt capăt al lacului. De-acolo până la plajă nu mai e mult de mers pe jos. Când deschid ochii, disting flăcăruile vestelor lor de salvare portocaliu-aprins când își trag barca pe țărm și dispar printre copaci.

Mama și iubitul ei, Leo, s-au dus în oraș ca să-i ia pe copiii lui din stația de autocare Greyhound. Vin să stea cu noi zece zile. Leo este un cântăreț de jazz din Louisiana. Saxofonist. Are o barbă neagră deasă și râde foarte mult. Consideră că gimnastica este pentru cei slabi. Mâncarea lui favorită este crevetele. Anna nu e sigură ce crede despre el, însă mie mi se pare că e drăguț.

Copiii lui Leo, Rosemary și Conrad, stau cu mama lor în Memphis. Vorbesc cu un puternic accent sudic. Rosemary are șapte ani. Timidă. „Irelevantă", zice Anna. „Miroase ciudat." Conrad are 11

ani și e cu un an mai mare ca mine. E scund și îndesat, cu ochelari groși și ochi bulbucați. Se bagă prea tare în sufletul tău. Ne-am mai întâlnit doar o dată, la un bistro, când au venit la New York să-și viziteze tatăl. Rosemary a comandat friptură în sânge și a vorbit despre păcatul primordial.

— Nu sunt niște copii drăguți. Deși presupun că nu multor oameni le *plac* copiii altora. Leo zice că băiatul nu poate să sufere să intre în apă, așa că o să fie un coșmar total să stai cu el la lac pe căldura asta îngrozitoare. Să sperăm că va face baie.

Ne-a cerut să ne purtăm cât mai frumos.

În mijlocul lacului, unde apa e cel mai adâncă, se ridică păduri de otrățel. Peștilor le place să se ascundă acolo. Mă întorc pe burtă și privesc peste marginea plutei. Umbra pe care o arunc e ca o lentilă ce îmi permite să văd clar tot ce e dedesubt. Un banc de boișteni se strecoară cu mișcări iuți și smucite printre tulpinile nuferilor și ierburi ce putrezesc. O țestoasă înoată prin apa verde-închis către suprafață. Mult sub ea, un biban-soare își păzește cuibul plutind leneș și vigilent. Mă aplec și îmi bag fața în apă. Deschid ochii. Lumea devine neclară. Rămân așa cât suportă plămânii, ascultând sunetul aerului care iese din ei. Dacă aș putea să respir sub apă, aș rămâne așa pentru totdeauna.

Pe celălalt mal al lacului aud trântindu-se portiera unei mașini și râsul zgomotos al lui Leo. Au ajuns.

Ora 12:35

Jonas stă sprijinit în coate, cu părul brunet lucios ca o rață plină de unsoare.

Pe umeri îi atârnă o cămașă subțire de bumbac alb. Verigheta îi strălucește în soare. Nu se întoarce când ne apropiem. Mă întreb dacă din cauză că nu mă poate privi acum, că nu se poate confrunta cu ce a făcut. Sau poate că ideea a fost doar dorința de ani de zile, iar acum sunt doar una căreia i-a tras-o și trebuie să se descurce cu ea. Sau poate și el dorește să evite momentul recunoașterii — să păstreze încă vie fosta lui viață înainte să se schimbe totul. Pentru că, oricum ar fi, nimic nu va mai fi la fel.

Peter se așază lângă el și îi arată ceva la orizont. Jonas se apleacă să-i răspundă. Nisipul dogorește și aerul tremură.

— Hei! strigă Gina mijind ochii și se îndreaptă spre mine pe nisip.

Mă uit la piercingul din buric care apare și dispare când i se ridică sau i se lasă tricoul. Finn și Maddy și-au întins prosoapele în apropiere și se dau cu loțiune de protecție.

Jonas nu s-a întors, dar mi se pare că brațele i se încordează puțin.

Mă uit la copii cu o groază crescândă.

— Chiar așa, Elle? spune Gina când se oprește lângă mine.

— Mamă, strigă Finn, am nevoie să-mi strângi ochelarii de soare.

Deschid gura să vorbesc, dar nu pot rosti niciun cuvânt. *Orice ai de spus*, gândesc, *fă-o pe un ton liniștit.*

— V-am așteptat mai mult de o oră. Sandviciurile o să fie complet fleșcăite.

Mă străduiesc să vorbesc calm, să mă stăpânesc, fiind convinsă că mă trădează fața. Mâinile îmi tremură sub teancul de prosoape pe care îl car.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să sunăm. M-am certat prostește cu Jack azi-

dimineață și situația a degenerat. Stai să pun prosoapele jos. Dau o fugă la magazin să iau sandviciuri proaspete.

Gina se uită la mine de parcă am înnebunit.

— Hm, alo? Glumesc! Nu pot să cred că ți-ai imaginat că m-am supărat din cauza sandviciurilor.

Râde, dar preț de o fracțiune de secundă îi trece pe chip o expresie ciudată și mă întreb dacă nu cumva a simțit cum mi s-a strâns stomacul.

— Bineînțeles că nu, răspund străduindu-mă să râd. Nu mai știu ce-i cu mine. Fie e de la Ambien, fie e premenopauza.

Gina mă ia de braț și mă trage către ceilalți.

— Mă bucur că ați ajuns. Jonas nu vrea să intre în apă. Nu-i așa că e o zi foarte frumoasă?

— E prea cald.

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar că nu vă înțeleg pe voi, ăștia din Pădurea de Niciunde. Duceți o viață perfectă în cel mai minunat loc din lume și tot ce puteți spune este că e prea cald. Jonas abia s-a lăsat dus azi-dimineață. E vremea să înotăm, le strigă Gina lui Finn și Maddy. Cine nu-i gata, îl iau cu lopata, drăgălașilor! A venit momentul să ne distrăm!

Dă un pic din fund, iar Maddy se uită la mine cu o expresie de groază pe chip, însă merg amândoi după Gina, grăbindu-se să se arunce în apă.

— Hei, domniță, îmi strigă Peter. Îmi arunci și mie clondirul ăla, te rog? Mor de sete.

Tintesc și îi arunc termosul, care face slalom prin aer și aterizează drept la picioarele lui.

— Frumos, zice Peter.

Atunci se întoarce și Jonas. Se uită drept la mine. Se ridică și își șterge nisipul de pe palme, apoi vine cu brațele deschise, apucă teancul de prosoape pe care îl duc și se apleacă să mă sărute pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine, îmi șoptește la ureche.

— Bună, spun eu încet.

Nu pot suporta. E prea mult.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Mă atinge cu vârful degetului pe braț și mă trec fiorii.

— Cine intră primul? strigă Peter către noi. E îngrozitor de cald.

1977. Februarie, New York

Clasa a cincea. O zi cu zăpadă. Anna și cu mine stăm săptămâna asta cu nasul ei, Dixon. Tata și Joanne locuiesc la Londra — unde a fost el transferat cu serviciul —, iar mama și Leo s-au dus la Detroit pentru un spectacol de jazz. Se căsătoresc în mai. Dixon e prietenul „grozav" al mamei. Toată lumea îl iubește pe Dixon. Are păr lung, blond-murdar, prins într-o coadă și conduce o camionetă. O cunoaște pe Carly Simon. Mama spune că nu are nevoie să muncească. Sunt cei mai buni prieteni de când aveau doi ani; altfel, cred că nici n-ar fi stat de vorbă cu ea. Au fost împreună la grădiniță și și-au petrecut verile în Pădurea de Niciunde, făcând baie în pielea goală și căutând scoici și stridii în noroi după ce trecea fluxul. „Deși nu puteam suferi moluștele", zice mama. „Însă Dixon reușește să te convingă să faci tot felul de lucruri." Acum multă vreme, Anna a întrebat-o pe mama de ce nu s-a măritat cu Dixon.

„Fiindcă e un crai“, a răspuns mama. M-am întrebat unde domnea.

Familia Dixon locuiește într-un apartament foarte încăpător de pe East Ninety-fourth, chiar lângă parc. Fata lui Dixon, Becky, e cea mai bună prietenă a mea. Anna și sora mai mare a lui Becky, Julia, sunt de aceeași vârstă, dar nu s-au înțeles niciodată. Julia e gimnastă. Cu doi ani în urmă, mama lor a plecat și a intrat într-o comunitate. Becky și cu mine ne petrecem cea mai mare parte a timpului nesupravegheate, jucându-ne moara, mergând cu rolele în Central Park sau inventând rețete dezgustătoare pe care ne forțăm să le mâncăm. În dimineața asta am făcut shake-uri din drojdie și budincă instant cu căpșune. Dixon zice că nu-i pasă, câtă vreme mâncăm. Ultima oară când ne-a lăsat mama la Dixon, ne-a dus să vedem filmul *Eliberarea* la Trans Lux. Tot restul weekendului am alergat prin casă țipând „Guiță ca un porc“. Mama a făcut o criză de nervi, dar Dixon i-a spus să nu mai fie atât de îngustă la minte și puritană. Numai el poate să-i vorbească așa.

Peste oraș s-a lăsat o liniște ciudată. Pe fereastră nu se vede decât viscolul orbitor. Ascult pocnetul aerului cald în țevile care se dilată și se contractă. Apartamentul e sufocant din cauza căldurii uscate, iar radiatorul de metal mă arde pe picioare când mă aplec, lăsându-mă cu toată greutatea, ca să deschid un pic fereastra grea, însă aceasta refuză să cedeze.

— Mă poate ajuta cineva? Am nevoie de aer.

Dar nu reacționează nimeni. Jucăm Monopoly, iar Anna tocmai a ajuns la

Marvin Gardens. Trebuie să se gândească.

Dixon și noua lui soție, Andrea, sunt de azi-dimineață în camera lor, cu ușa închisă.

— Au o saltea cu apă, spune Becky, ca și cum asta explică tot.

Andrea și Dixon s-au întâlnit la saună în New Mexico. Andrea e gravidă în șase luni și sunt destul de siguri că e copilul lui.

— N-am nimic cu ea, a zis Becky când a întrebat-o mama ce crede despre noua ei mamă vitregă.

— Cred că e drăguță, am spus eu.

— Drăguță?

Mama s-a uitat la mine ca și cum ar fi înghițit o lămâie.

— Ce e rău în asta? am întrebat-o.

— Drăguț e inversul lui interesant.

— Vorbește cu noi ca și cum am fi adulți, ceea ce e destul de tare, a zis Becky.

— Păi nu sunteți. Ai 11 ani, i-a răspuns mama.

— Acum câteva seri m-a întrebat la cină dacă sunt entuziasmată că o să încep să am menstruație, a adăugat Becky.

A fost prima dată când am văzut-o pe mama că nu-și găsește cuvintele.

— Elle, mă strigă Anna acum, e rândul tău.

Mă așez lângă ea pe podeaua sufrageriei și arunc zarul. Lemnul podelei miroase frumos. E lustruit cu aceeași marcă de ceară pe care o folosește și mama.

Mă uit pe coridorul lung care duce la dormitoare și încerc să mă hotărăsc dacă să folosesc cartea „leși din închisoare", când se deschide una dintre uși. Dixon iese dezbrăcat pe coridor și se scarpină

distrat la boașe. In spatele lui apare și Andrea. Își încordează spinarea ca o pisică și-și întinde brațele în aer. „A fost un futai pe cinste“, spune ea. Lumina e slabă, dar putem vedea tot — claia pubiană roșcată, părul ciufulit stil Janis Joplin, zâmbetul satisfăcut.

Dixon trece pe lângă noi prin sufragerie, se așază pe vine lângă pick-up și așază acul pe un disc. I se vede părul brunet din despicătura fundului.

— Ascultați acompaniamentul vocal pe discul ăsta, zice el. Clapton e un geniu.

Mă uit fix la roaba de argint în miniatură din mâna mea, regretând că nu pot dispărea prin podea.

Becky îmi dă un ghiont.

— Joci odată?

8

Ora 12:45

— Intri și tu? mă întreabă Peter.

— Cinci minute. Trebuie să-mi revin după ce-am traversat toată Sahara asta nenorocită.

Îi iau termosul din mână și beau direct din el.

— Încântător. Soția mea a fost crescută de lupi.

— Știu, spune Jonas râzând. Eu am fost unul dintre ei.

Peter îmi dă loțiunea solară cu factor de protecție 50.

— Poți să mă dai pe spate?

Mă las în genunchi și îmi torn loțiune în palmă. Peter a reușit cumva să umple deja tubul cu nisip și mă irită senzația abrazivă pe care o am când îl dau cu loțiunea pe umeri. Jonas privește în timp ce mângâi pielea lui Peter.

— Gata.

Îl bat ușor pe spate ca să mă asigur.

— Oficial, nu te mai arzi.

Îmi șterg mâinile cu un prosop și mă târăsc la umbra cortului.

— Mai bine, spun.

Peter se ridică și ia o placă de surf.

— Să nu întârzii. Nu vreau să mă înmoi de tot așteptându-te.

În momentul când pleacă, îmi doresc să fi mers cu el, pentru că acum am rămas singură cu Jonas și nu m-am simțit în viața mea mai jenată. Am fost de o mie de ori pe plaja asta împreună, încă din copilărie, ne-am plimbat pe linia de flux în căutare de arici-de-mare și cochilii de stridie, am spionat de pe dune nemți dezbrăcați și ne-am întrebat

cum ar fi să te îneci în mare. Dar acum și aici, ghemuită la umbra cortului lui, mă simt de parcă m-aș afla împreună cu cineva complet străin.

În peretele lateral al cortului e o mică deschizătură acoperită cu plasă. Îl privesc pe Jonas prin ea, la doar câțiva centimetri de mine, și totuși complet izolat. Se concentrează — desenează ceva pe nisip cu marginea unei cochilii. Din unghiul ăsta, nu-mi dau seama ce e.

— Unde e tânărul Jack? întreabă el fără să-și ridice privirea.

— Protestează.

— De ce?

— N-am vrut să-i dau mașina.

— De ce nu?

— S-a purtat ca un tâmpit, spun eu, iar el râde.

Gina ne face semne cu mâna din apă, iar Jonas îi răspunde. Se apleacă spre ferestruică.

— Pot să intru?

— Nu.

— Atunci îmi asculți confesiunea?

— Nu cred că trei Ave Maria o să fie de prea mare ajutor, spun eu.

Își pune palma pe ferestruică.

— Elle...

— Nu.

Îmi pun însă mâna peste a lui. Rămânem tăcuți, nemișcați, atingându-ne mâinile prin pânza cortului.

— Te iubesc de când aveai opt ani.

— Minți, zic eu.

1977. August, Pădurea de Niciunde

Printre coroanele copacilor se vede o deschizătură. Stau întinsă pe malul plin de mușchi al unui pârâu, privind pătratul aproape perfect de cer. Acum e complet albastru, acum trece peste el un

nor, ca într-o pictură de pe tavanul unei biserici. Intră în cadru un pescăruș. Îi aud țipetele pătrunzătoare și jalnice după ce dispare. Bag mâna în buzunar și scot un Tootsie Roll. Aici vin aproape în fiecare zi în ultima vreme. Din când în când, mama mă întreabă unde am fost și eu îi răspund că „pe-aici", iar ea pare mulțumită de răspuns. Aș putea face autostopul până în oraș cu un criminal în serie, și ea nu ar observa. N-o interesează decât Leo și Anna, tot timpul. Se ceartă în legătură cu orice. Așa e de când s-a măritat cu Leo. Mi-e groază să mă așez la cină seara. Începe bine — Leo ne ține predici despre China sau de ce încă sunt importante Pentagon Papers. Dar începe destul de repede să se ia de Anna. Nu-i place prietena ei Lindsay: se îmbracă de parc-ar fi târfă, e supradezvoltată și cu inteligență redusă; când auzea de Khmerii Roșii, credea că e o nuanță de ruj; părinții ei votaseră pentru Gerald Ford. De ce-a luat Anna un 8 la matematică? Cum poate să stea degeaba când maică-sa ne servește masa? Fusta e prea scurtă.

— Da' tu de ce te uiți, ciudatule? întreabă Anna și, când el se ridică, fuge în camera ei și încuie ușa.

— Hormonii sunt de vină, îi zice mama lui Leo, încercând să calmeze situația. Toți adolescenții sunt un coșmar. Și fetele sunt chiar mai rău. Stai să vezi când ajunge și Rosemary la pubertate.

Leo a promis că o să facă un efort. Dar de când am venit în pădure e și mai rău. Leo s-a hotărât „să pună piciorul în prag". O trimite pe Anna în căsuța noastră dacă ripostează, iar mama refuză să intervină.

— Imi pare rău, dar nu pot arbitra tot timpul certurile voastre, îi spune ea soră-mii.

Anna stă în pat refuzând să plângă și țipă la mine dacă vreau să intru. Într-o dimineață de iulie, Anna și Leo au avut un scandal monstru, de mama a ajuns să arunce cu un ou în peretele bucătăriei.

— Sincer, nu mai suport. Mă duc alături, să văd ce fac tata și Pamela, a zis ea și mi-a întins o banană. Îți recomand să-ți găsești alt loc pe ziua de azi, dacă nu vrei să rămâi surdă.

Mă îndreptam către ocean, gândindu-mă cum să-l otrăvesc pe Leo — cum să fiu eu cea care o salvează pe Anna, fiindcă mama nu face nimic —, când m-am împiedicat de o piatră și mi-am rupt șlapul. M-am așezat pe potecă să-l repar. Sub crengile joase ale copacului se vedea o cărare, probabil folosită de căprioare. M-am strecurat în pădure și am mers pe potecă până s-a îngustat și s-a înfundat într-un desiș de salce. Când mă întorceam, am auzit zgomotul unei ape curgătoare. Nu avea niciun sens, căci toată lumea știa că nu existau pâraie în partea asta de pădure. De aceea au trecut mai departe spre Plymouth Părinții Pelerini după ce au debarcat la Cape. Am tras rugii deoparte cu prosopul și am trecut printre tufișuri încercând să nu mă zgârii prea tare și am ieșit într-un mic luminiș. În mijloc era un izvor de apă dulce, care ieșea bolborosind din pământ și se transforma într-un pârâiaș. Copacii impunători se trăseseră la o parte, lăsând un covor de mușchi catifelat dedesubt. M-am așezat pe mal și am închis ochii. *Otrava s-ar putea să fie prea evidentă*, mi-am zis. Poate Anna și cu

mine ar trebui să fugim de acasă și să ne mutăm aici. Ne-am putea construi o casă în copac, cu o platformă și un acoperiș din crengi. Am avea apă proaspătă, am putea pescui pe plajă — dimineața devreme, înainte să se scoale cineva —, am aduna afine sălbatice și coacăze negre ca să nu facem scorbut. Am început să fac în minte o listă cu provizii de care aveam nevoie: cutii goale de cafea Medaglia d'Oro cu capace de plastic în care nu intră apa, chibrituri, lumânări, cârlige și undițe, un ciocan și cuie, un săpun, două furculițe, lenjerie de schimb, saci de dormit și spray împotriva insectelor. Mamei o să-i pară rău că l-a lăsat pe Leo să o pedepsească pe Anna și nu i-a luat niciodată apărarea. Poate nu imediat, dar în cele din urmă îi va fi dor de noi.

E aproape Ziua Muncii, iar singurele provizii pe care am reușit să le adun sunt două cutii de cafea ruginite, un clește vechi și câteva cioturi de lumânare. Mult deasupra mea, un stol de păsări zboară într-un V ca un semn al victoriei, ca un gând trecător care-și croiește drum pe cerul albastru brăzdat. Îmi cade pe față o umbră. Încremenesc. Încerc să devin invizibilă.

— Bună.

Un băiețel — șapte sau opt ani — mă privește de sus. S-a apropiat atât de încet, încât nici nu l-am auzit. Are păr negru des, care-i ajunge până la umeri. Ochii verde-deschis. E desculț.

— Eu sunt Jonas, îmi spune. M-am rătăcit.

Nu pare mâhnit sau speriat.

— Elle, zic eu.

l-am văzut familia pe plajă. Mama lui are păr cârlionțat și țipă la noi de câte

ori lăsăm cotoare de măr pe nisip. Locuiesc undeva în Pădurea de Niciunde.

— Mă uitam la uliganii-pescari, spune el, ca și cum asta explică tot.

Se așază lângă mine pe malul plin de mușchi și ridică privirea spre cer. O vreme, niciunul dintre noi nu spune nimic. Ascult pădurea plină de viață și apa de izvor curgând peste pietre. Știu că Jonas e acolo, dar cumva pare să se piardă în peisaj.

— E o deschizătură, spune el după un timp.

— Știu.

Mă ridic și scutur resturile de pământ de pe șortul de blugi.

— Ar trebui să ne întoarcem.

— Da, zice el cu o mină serioasă. Mama o să fie înnebunită.

Îmi vine să râd, dar îl iau de mână, îl duc pe potecă și i-l predau mamei lui, care îmi mulțumește cu vorbe ce sună a reproș.

Ora 12:50

— Nu mint.

Finn, Maddy și Gina au ieșit din apa mică și s-au dus spre marginea bancului, unde e o ruptură abruptă a platoului oceanic. Peter înaintează împroșcând apă în urma lor și trăgându-și după el placa de surf peste coama valurilor. Îmi vine să plâng.

— Ba da, minți. În noaptea aia, la picnicul de pe plajă, când am cunoscut-o pe Gina? Ai insistat să-mi explici că te-ai îndrăgostit de ea și că, din fericire, m-ai uitat sută la sută. Și asta era probabil acum 20 de ani. Asta e.

— Am spus-o numai ca să te rănesc.

— Îmi aduc aminte exact unde stăteam. Ceea ce, ciudat, era pe plaja asta. Ba chiar îmi aduc aminte și ce purtam. Îmi aduc aminte ce purtai *tu*. Am avut senzația că mi s-a golit brusc tot corpul — cum îți simți stomacul într-un montagne-russe.

— Purtai blugi, spune Jonas încet. Aveau mânșetele ude.

Maddy prinde un val și vine cu el până la mal. Când ajunge pe nisip, se ridică și execută un mic dans triumfător înainte să fugă înapoi în ocean.

— La naiba. La naiba. La naiba. Ce am făcut?

Sunt sufocată de descurajare. Pentru atunci. Pentru acum. Pentru tot.

— Ce ar fi trebuit să facem de mult.

— Nu, spun eu.

— Azi-noapte a fost cea mai bună noapte din viața mea. Prima noapte.

Clatin din cap suspinând.

— Era deja prea târziu de-acum mulți ani.

Își ia mâna de pe a mea. Mă simt de parcă mi-ar fi tras o palmă — sunt disperată să-l aduc înapoi. Apoi simt ceva care-mi atinge piciorul. Și-a băgat mâna pe sub cort. O plimbă în sus pe piciorul meu, până-mi atinge interiorul coapsei.

— Îmi place partea asta a ta, spune el.

— Oprește-te.

Îi dau mâna la o parte.

— Ai pielea moale, ca de bebeluș.

Îi simt degetele trăgând de costumul de baie.

— Vorbesc serios, Jonas. Sunt toți aici. Îi văd pe copii.

— Sunt la o sută de metri. Întinde-te. Închide ochii. Stau eu de pază.

— Nu, spun eu.

Dar îmi înfășor prosopul în jurul șoldurilor și mă întind pe nisip. Aud pași scrâșnind pe lângă cortul de nailon, în dreptul capului. Ascult o clapă de cort prinsă cu Velcro fâșâind pe nisip. O minge de cauciuc lovită cu palete de lemn. Simt un iz de ulei de nucă de cocos.

Jonas îmi trage slipul de la costumul de baie, își plimbă degetul peste mine, apoi apasă doar vârful degetului în mine.

— Gina e aproape, șoptesc eu. Peter.

— Sst, zice el. Sunt foarte departe. Dincolo de banc. Mă uit la soțul tău chiar acum.

Își cufundă degetul în mine, apoi îl trage afară atât de încet că de-abia respir, mă deschide cu vârfurile degetelor. Gem și mă rog ca vântul să fi dus sunetul departe. Își bagă degetul în mine și-l scoate, cu putere și repede. Îmi mișc șoldurile, ridicându-mă și coborând după degetele lui și dorindu-mi în mine toată mâna. Mă aflu pe o plajă aglomerată. Copiii mei se joacă în valuri. Iar gândul că Gina și Peter se află la o aruncătură de băț mă excită mai mult decât am fost vreodată în viața mea.

— Gina iese din apă, șoptește Jonas.

Îmi strânge clitorisul cu putere între degete. Am un orgasm cu o sută de fiori și-mi înăbuș un țipăt în timp ce Gina se îndreaptă spre noi.

— Nu-i prea târziu, spune Jonas.

Își șterge mâna în nisip, se ridică și se duce la soția lui.

9

1978. Septembrie. New York

Acalmia dintre sfârșitul verii și începutul școlii. Este ziua în care să-ți cumperi pantofi noi la Stride Rite — primești un pretzel sărat gratis și o revistă de benzi desenate. Fără furtuni sau fulgere, fără grindină sau prăpăd — doar o zi liniștită, mohorâtă. Azi însă Anna este trimisă la un liceu cu internat din New Hampshire. Autocarul ei pleacă la amiază de pe Seventy-ninth colț cu Lex. În săptămâna când ne-am întors în oraș, Leo venea acasă de la un concert când le-a văzut pe Anna și pe prietena ei Lindsay stând la colțul străzii și cerșind mărunțiș. Îi spuneau unui bărbat în costum că au fost escrocate și aveau nevoie de bani ca să ajungă acasă. Bărbatul a scos o bancnotă de zece dolari din buzunar și le-a spus fetelor să ia un taxi. Leo a așteptat până când a plecat bărbatul înainte de a-și face apariția.

— Anna, a spus el cu blândețe, ce cauți aici? E târziu. N-ar trebui să fii sus?

— O conduceam pe Lindsay la stația de autobuz, i-a răspuns Anna.

— Nu prea cred.

— Pentru că nu gândești, a zis Anna.

— Am văzut ce făceați.

— Zău? Ce?

— Mințeați. Furați. Vă purtați ca niște târfe ieftine de pe Fourteenth Street.

— Ești un pervers, a ripostat Anna.

Leo a întins mâna.

— Dă-mi banii. Acum. O să discut cu mama ta ce e de făcut cu tine.

— Crede că poate să-mi spună ce să fac, i-a zis Anna lui Lindsay rânjind. Dar nu e tatăl meu. Slavă Domnului. Hai să mergem.

— Tatăl tău a plecat, spuse Leo.

— Ba nu a plecat. Stă la Londra.

— Dacă voia să te vadă, o făcea.

— Să te fut, a zis Anna. De fapt, asta și vrei, nu?

Leo spune că nu-și amintește să fi ridicat mâna să o plesnească peste față, dar Lindsay mi-a povestit că avea o privire care spunea că vrea să-i facă rău. De câte ori o vede acum, Leo zice că se simte ca un monstru. Unul dintre ei trebuie să plece. Așa că va fi Anna. Nu mă supără că pleacă. Săptămâna trecută m-a prins încercându-i unul dintre sutiene și mi-a rupt în două tema de lectură pentru vacanța de vară. Însă îmi pare și rău pentru ea. Fiindcă știu că îi e teamă și că îi e deja dor de casă, chiar dinainte să plece. Și știu că și-ar dori s-o fi ales-o mama pe ea.

Stau pe marginea patului ei și o privesc în timp ce împachetează lucruri în valiză. Iau o pereche de bile care atârnă de mânerul de la ușă.

— Nu te atinge de lucrurile mele.

Le înșfacă și le aruncă în fundul dulapului.

— Dacă îmi porți hainele, te omor.

— Pot să iau asta?

Scot o ediție veche din *Tiger Beat* din coșul de gunoi. Donny Osmond se holbează la mine.

— Da.

Anna se așază pe valiză și trage fermoarul, apoi se uită prin cameră îngrijorată, ca și cum a uitat ceva. Pe comodă e o sticluță de parfum Love's Fresh Lemon. Se duce la ea.

— Uite, îmi spune ea și mi-o întinde. Pentru că n-o să fiu aici de ziua ta.

A dat posterele jos, dar au rămas piuneze și dreptunghiuri murdare peste tot, care arată ca niște cadre întunecoase. Într-o piuneză a rămas prins un colț de hârtie lucioasă sfâșiată. Asta-i tot ce a rămas din lucrurile Annei: o piesă de puzzle din *Sweet Baby James*, restul e aruncat la gunoi.

— De ce nu pot sta în camera ta? întreb eu. De ce o primește el?

Anna izbucnește în plâns.

— Te urăsc, spune ea.

Cel mai rău e că Anna este înlocuită. Mama lui Conrad a hotărât că nu poate să se descurce cu un băiat de 13 ani. O va păstra pe sinistra Rosemary, cu obsesia ei bizară pentru muzica gregoriană și păcatul primordial, iar noi îl vom primi pe Conrad. Pe oribilul Conrad, care stă și se zgâiește, cu trupul lui scund și îndesat de luptător de wrestling. Anna spune că e din cauză că maică-sa l-a prins masturbându-se în baie. Îl luăm de la aeroport după ce o urcăm pe Anna în autocarul către internat. Annei îi e frică să călătorească singură, iar mama știe, dar Leo a insistat ca mama să fie aici și să-l întâmpine pe fiul lui la sosire, așa că nu poate s-o ducă pe Anna cu mașina în New Hampshire.

— Nu pot fi în două locuri în același timp, i-a spus ea Annei.

— Ar trebui să te duci să locuiești cu tata, îi zic acum.

Anna se duce la birou, deschide sertarul de jos și scoate un plic albastru venit *par avion*.

— I-am scris astă-vară. I-am spus cât de rău merg lucrurile între mine și Leo. L-

am întrebat dacă pot să mă duc să stau cu el la Londra.

Îmi întinde plicul.

Scrisoarea tatei e scurtă. Spune că și-ar dori să poată veni să stea cu el, dar acum nu-și permit un apartament mai mare. Situația e complicată, iar Joanne are nevoie de intimitate ca să scrie. Dacă ar fi după mine, zice el, sigur că ai putea veni să stai cu noi. E convins că lucrurile vor merge înspre bine. Leo e un om bun. Semnat, *Cu drag, tata*.

— Nu m-a vrut, spune Anna.

— Zice că dacă ar depinde de el, îi răspund.

— Chiar *depinde*, proasto, spune Anna.

Când vine momentul să plece, Anna se încuie în baie. Dă drumul la robinet la maximum, dar tot o pot auzi plângând. Leo a ieșit să facă ultimele cumpărături, așa că nu sunt certuri la despărțire. Coborâm cu liftul în tăcere. Privim palierul fiecărui etaj alunecând în sus până când liftierul oprește mânerul de alamă cu o smucitură și deschide ușa.

— *Bon voyage*, spune Gio, portarul nostru vânos, când trecem prin hol cu ochii ațintiți în podeaua de marmură negru cu alb. Să te întorci acasă curând, Anna. O să ne fie dor de tine.

Anna reușește să zâmbească.

— Se pare că numai ție, zice ea și-i aruncă mamei o privire de gheață.

— Fetelor, aveți nevoie de un taxi?

— Nu, mulțumesc, Gio, zice mama. Ne descurcăm. Dacă vine acasă soțul meu, spune-i, te rog, că am plecat s-o ducem pe Anna la autocar. Eleanor, ajut-o pe sora ta să care valiza.

Ne târâm pe Lexington Avenue, trecem de magazinul Lamston, de farmacie și de cafeneaua cu înghețată și

băuturi carbogazoase din plante și coborâm până în colț, unde așteaptă autocarul.

— Poate o să fie ca în tabără, îi spun Annei. Ți-a dorit dintotdeauna să mergi într-o tabără.

— Poate, zice Anna și mă ia de braț. Mi-aș dori să vii cu mine.

E cel mai drăguț lucru pe care l-a rostit vreodată.

— Îmi pare rău, spun eu.

Îndesăm valiza în portbagajul autocarului și rămânem acolo împreună.

— Nu-l lăsa să câștige, îmi zice.

Și, fără să-i spună mamei niciun cuvânt, urcă în autocar și nu mai privește înapoi.

Ora 13:15

Stau în apa mării până la genunchi. De fiecare dată când mă izbește un val, îmi încordez mușchii, mă întorc într-o parte și-mi înfig degetele în nisip. Nu vreau să mă tragă la fund.

Peter și copiii sunt încă departe, pe plăcile lor de surf. Cercetez marea, căutându-i, încercând să le văd înotătoarele. Mă uit după umbre. A trecut multă vreme de când înotam aici inocentă. De fiecare dată când venim la plajă, îmi imaginez că se apropie un rechin. Sunt prima care-l vede. Îmi închipui cum strig să-i avertizez pe ceilalți și cum împroașcă ei apa, pe jumătate alergând, pe jumătate înotând spre mine, spre siguranță, spre țărm. Îmi imaginez cum strig după ajutor și apoi, pentru că nu se vede nimeni, plonjonul înnebunit pe care-l fac în direcția pericolului. Cum îi smulg din strânsoarea rechinului, riscându-mi

viața ca să-mi salvez copiii. Și de fiecare dată vine și celălalt gând: dacă ar fi doar Peter în apă, aș înota să-l salvez?

Acum Peter îmi face semn cu mâna.

— Ora prânzului! îi strig, făcându-i să-i aducă și pe copii.

Se uită peste umăr la un val mare care se apropie și începe să vâslească din răsputeri. Prinde valul pe coamă și trece pe lângă mine. Chipul îi strălucește de bucurie.

Gina a așezat picnicul la umbra cortului. Încă văd urma corpului meu în nisip, lângă o grămadă de sandviciuri cu ton aranjate pe o farfurie de hârtie.

— Jonas s-a dus să găsească o toaletă.

Gina ne dă cești cu limonadă.

— Uite, zice ea. E așa de drăguț!

Arată desenul în nisip al lui Jonas. Cel pe care nu l-am putut vedea din cort. Este o inimă și în interiorul ei e scris: *Te iubesc numai pe tine.*

Gina le dă copiilor o pungă cu morcovi.

— Îți poți imagina să ai un soț așa de romantic? o întreabă pe Maddy.

— Ești tare norocoasă, Gina, răspunde Maddy.

— Chiar *este*, spun eu.

— Și eu ce sunt, vreo varză? zice Peter.

— Cam așa ceva, spune Maddy. Dar o varză drăguță.

— Nu suport varza, zice Finn. Nu mă puneți să mănânc varză. Pentru că o detest.

Îl văd pe Jonas traversând dunele dinspre toalete.

— Salut, omule, îi strigă Peter. Ai pierdut o partidă de surf excelentă. A tost minunat.

— Am fost prea ocupat să flirtez cu soția ta.

Jonas se întinde lângă mine pe nisip cu mâinile sub cap. Îi simt căldura pielii lângă mine. Spațiul îngust dintre noi e apăsător. Nu aer, ci apă. Apropierea noastră ilicită îmi dă fiori.

— Ți-o dau pentru prețul corect, spune Peter râzând. Am tot așteptat cumpărătorul potrivit.

Își îndeasă ultima îmbucătură de sandvici în gură.

— O să-i pun pe oamenii mei să discute cu oamenii tăi, îi spune Jonas lui Peter, atingându-mă pe braț.

Îmi permit să-i inspir parfumul o clipă, după care mă ridic în șezut și mă îndepărtez un pic.

— Ha, ha, zic eu.

Peter are o pată de maioneză pe obraz.

— Ai ceva pe față.

Umezesc cu puțină salivă un colț al prosopului și îl șterg.

— Îhh, zice Finn.

— E doar scuipat, prostuțule. Peter, să nu mai spui niciodată „Salut, omule". Niciodată.

Gina e ocupată să așeze pietre și alge negre sfărâmicioase în jurul inimii pe care mi-a desenat-o Jonas pe nisip. Maddy o ajută să adune pietricele și scoici. Aleargă cu un arici-de-mare în mână.

— Uite!

Rostește cuvântul de parcă a descoperit comoara din Sierra Madre.

— E perfect, spune Gina și îl așază în mijlocul cuvântului „iubesc".

Nu pot să mă uit la Jonas.

— Ar trebui să plecăm curând, îi zic lui Peter.

— Vreau să mai stau, se smiorcăie Finn.

— Nu te mai smiorcăi, îi spun eu.

— Și eu vreau să mai rămân, zice Maddy.

— Mă ard ca un rac.

Peter se uită la ceas.

— Copiii se distrează. Mai putem rămâne o jumătate de oră.

Are dreptate. Copiii sunt fericiți. Nu-i vina lor că mi-am tras-o cu Jonas.

— Lăsați-i cu noi, spune Gina. Putem să-i aducem mai târziu.

— Foarte bine, zice Peter înainte să apuc eu să zic nu. Poți să înoți în lac. Te cureți de sare.

— Minunat, zice Gina.

Mă uit la Jonas, dorindu-mi să găsească o scuză, dar el zâmbește amuzat.

Peter începe să ne adune lucrurile.

— Pe la 3?

— E bine, spune Jonas adresându-se tuturor, dar se uită la mine. Dacă mă aștepți pentru înotul de după-amiază, vin și eu, Elle.

— O să prepar *margarita*, zice Peter.

— Pune-mi și mie sare pe un pahar, spune Gina.

În mașină, Peter își pune mâna pe coapsa mea.

— În sfârșit, singuri, frumoaso.

— Nu datorită ție. Încercam să scap de ei. O să vină în tabără și o să rămână până la cină.

— Acum însă avem câteva ore libere. Mă gândeam să înotăm în Lacul Negru.

Se apleacă și își freacă nasul de gâtul meu.

— Să înotăm dezbrăcați, spune el cu o voce „sugestivă". Costumul ăla de baie mă excită.

— Vechiul meu costum de baie negru te excită?

— De fapt, vechea mea soție albă.

Izbucnesc în râs. Așa e Peter.

— Hai, o să ne distrăm.

Își bagă mâna între picioarele mele și mă mângâie pe coapsă, unde mi s-a desfăcut sarongul.

— Când ai făcut ultima oară sex într-un loc public?

Îmi zvâcnește piciorul. Amintirea mâinii lui Jonas.

— Știi ceva? E o idee foarte bună, spun eu încercând să-i abat atenția. N-am mai fost acolo de mult.

— Excelent, zice el, dar își trage mâna.

10

1979. Iunie, Connecticut

Prin fereastra largă din sufrageria bunicilor mei, unde tocmai pun masa pentru cină, pot vedea peste dealurile joase până la ferma vecină. Lângă un gard de sârmă ghimpată, vacile rumegă în liniște. Ultima lumină arămie a zilei de vară aprinde vârfurile copacilor de dincolo de fermă. Tata și Joanne divorțează. El ne spune că e din cauză că i-a fost prea dor de fetele lui, iar Joanne a refuzat să se mute înapoi în State. Ne-a ales *pe noi*. Petrecem luna iunie împreună.

În sufragerie, unde se uită la știrile de la 6, tata și bunica Myrtle se ceartă cu glas scăzut. Ocolesc masa în vârful picioarelor, punând câte o furculiță de argint pe fiecare șervețel și cuțitul de argint în dreapta, și încerc să trag cu urechea, cu grijă să nu fac niciun zgomot.

— Ce aiureală, o aud pe bunica Myrtle spunând. Femeia aia insuportabilă te-a înșelat. Și eu aș zice că până la urmă a fost o binecuvântare.

Dă sonorul mai tare la televizor.

— Probabil că surzesc cu vârsta.

— Nu-i așa, mamă, zice tata. Mi-a fost dor de fete.

Vocea lui are o lipsă de vigoare care mă face să mă gândesc la o sală goală.

— Fetele astea două sunt singurul lucru bun pe care ai reușit să-l faci, spune bunica.

Îl aud pe tata ridicându-se și ducându-se la bar, apoi zgomotul

cuburilor de gheață în paharul de bourbon.

Anna stă întinsă în patul dublu din camera noastră de lângă bucătărie și se uită în tavan.

— Trebuie să plec de aici, îmi spune când intru.

Suntem aici doar de două zile, dar deja vrea să plece. Colega ei de cameră de la internat, Lily, a invitat-o să petreacă trei săptămâni la casa de vacanță a familiei ei din Newport.

— Sunt membri ai clubului de-acolo. Fratele ei, Leander, e cel mai bun la tenis.

— Nici măcar nu știi să joci tenis, îi spun eu.

— Doamne, cât de enervantă ești!

— Dacă pleci, n-o să mai am nimic de făcut.

— N-am niciun chef să rămân aici o lună doar fiindcă tata s-a hotărât să se întoarcă acasă.

Se ridică, scoate o revistă din geantă și se întinde la loc.

Mă uit la ea cum citește.

— Nu te mai uita la mine, îmi spune.

— Vrei să mergem să înotăm mâine?

— Nu.

— Vrei să mergem cu bicicleta?

Mă ignoră.

Mă așez pe marginea patului, privind împrejur în cameră.

— Dacă ar trebui să alegi între Tab și Fresca pentru tot restul vieții — dacă ai putea avea numai una dintre ele —, ce ai face?

— Nu trebuie să aleg.

— Știu, dar să presupunem.

— Să presupunem că te-aș pocni dacă nu taci din gură.

— Tatei o să-i pară rău dacă pleci.

— Ei, hai, spune ea. N-are niciun drept să dea vina pe noi. El ne-a părăsit. Acum, că s-a întors, ar trebui să fiu *recunoscătoare*?

Se aude un ciocănit ușor la ușă. Tata bagă capul în cameră.

— Aici erați, fetelor, spune el vesel. Cina e aproape gata. Mama a făcut friptură la cuptor.

— Nu mi-e foame, zice Anna.

Se așază pe pat lângă ea.

— Ce citești, puștoaico?

— O revistă, răspunde ea, dar nu catadicsește să-și ridice privirea.

— V-ați înălțat cu un cap de când v-am văzut de Paști. Cum a fost semestrul de primăvară? o întreabă pe Anna. Mama ta mi-a spus că ai luat un 10 la franceză. *Mademoiselle, tu es vraiment magnifique!*

Accentul lui groaznic răsună în cameră, iar Anna îl privește cu dispreț.

— Ei bine, spune el. Spălați-vă pe mâini și veniți să o ajutați pe mama să pună masa.

— Închide ușa după tine, zice Anna.

Trebuie să fie devreme. Fâșii de lumină cenușie brăzdează cuvertura de pe pat printre jaluzele. O porumbiță își cheamă jalnic partenerul. Stau în pat și-i ascult cântecul trist, răsunător. Anna doarme. Din bucătărie se aud voci înăbușite. Mă dau jos din pat și pășesc fără zgomot pe linoleum. Ușa noastră e întredeschisă. Tata stă la masa din bucătărie, cu capul în mâini. Bunica Myrtle e lângă blat, cu spatele la el, și face aluat de plăcintă. O privesc cum pune untul peste făină și apoi picură apă înghețată.

— E un autocar vineri dimineața, la 11 și 20. Am verificat orarul. Are legătură la New Haven.

Deschide un dulap și scoate o pungă de zahăr.

— Anna e foarte supărată pe mine.

— Păi, la ce naiba te așteptai, Henry? E o fată de 15 ani care de-abia dacă-și cunoaște tatăl. O să aibă nevoie de o fustă de tenis. Putem să mergem mâine la Danbury.

— Mamă, spune-mi cum să rezolv situația asta.

— N-am ce să-ți spun. Ți-ai făcut-o cu mâna ta. Acum trebuie să-ți dai seama cum să repari lucrurile.

Mă uit pe geamul de la dormitor și-l privesc pe bunicul, care a ajuns deja la poalele dealului, în grădina de legume, și stă în genunchi pe pământul umed. Plivește rubarba și are un coș plin de mazăre alături. Aud cum se trântește o ușă de plasă și-l văd pe tata mergând pe pajiște spre el. Bunica Myrtle scoate un tăcăleț dintr-un sertar.

Îmi trag pe mine șortul de blugi și un tricou și mă duc la micul dejun. Pe masă e așezată o jumătate de grepfrut pentru mine, cu triunghiurile roz curățate cu grijă de coajă și cu o crustă dulce de zahăr brun deasupra. Lângă el e o lingură de argint, pusă pe un șervet de pânză. O sărut pe bunica pe obrazul moale acoperit cu un fel de puf și mă așez la masă.

— Mă gândeam să vă iau mai încolo pe tine și pe Anna să înotați în piscina familiei Wesselman.

Mă sărută pe creștet.

— Trebuie să porți o pălărie, Eleanor. Ai părul așa de decolorat de soare, că e aproape la fel de alb ca al meu.

— Mă mănâncă fruntea de la pălării.

— După aceea putem să mai luăm niște cărți de la bibliotecă. Fac cotlete de miel

la cină. Și poți să mă ajuți să culeg sparanghel din grădină.

— Nu vreau să plece Anna, zic eu.

— Știi, nu e ușor să cultivi sparanghel. Bunicului tău îi era teamă că iepurii și căprioarele o să-i mănânce mugurii astă-primăvară.

— N-o să mai am pe nimeni.

— Nu există niciun motiv pentru care sora ta să-și strice vara doar pentru că tatăl tău s-a hotărât să se însoare cu femeia aia groaznică.

Bunica îmi întinde o grămadă de felii de pâine albă prăjită cu unt și un borcan cu gem de mere pădurețe.

— Tatăl tău e un om bun, dar n-are coloană vertebrală, spune ea și se așază lângă mine. Tu, Eleanor, o ai. Anna rezistă la orice, numai Dumnezeu știe, dar *tu* ești o stoică.

Își toarnă un pahar de lapte bătut.

— Dau vina pe mine pentru slăbiciunea tatălui vostru. L-am cocoloșit.

Podeaua scârțâie în spatele nostru. Tata e acolo. Deasupra mașinii de gătit, un ceas de perete numără secundele. Mă uit la pâinea mea prăjită și mi-e rușine de rușinea lui; mi-aș dori să pot să dispar, să-l salvez de stinghereală.

— Discutam cu Elle să mergem la înot, îi spune bunica, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Am sunat la familia Wesselman și Joy mi-a spus că e plin de afine la ei.

— Aș vrea să le duc pe fete să înoate la carieră azi, zice tata.

— Am făcut deja aluatul de plăcintă.

Bunica se ridică, deschide și apoi închide câteva dulapuri de bucătărie.

— Știu că am pus undeva găletușele alea de plastic pentru fructe de pădure.

Aștept să plece tata, dar el se uită pe fereastra de la bucătărie, cu mâinile în buzunar.

— Nucul negru pe care l-am plantat anul trecut cu tata a crescut frumos, spune el.

— De fapt, bunico, mai curând m-aș duce cu tata la carieră. Putem să-ți culegem afinele mai târziu.

Tata se îndreaptă de spate și se întoarce spre mine cu un zâmbet atât de larg, că mă simt copleșită.

— Sigur, draga mea, îmi zice bunica. Dacă așa vrei, atunci cred că e cel mai bun plan.

Cariera e ascunsă între două dealuri care se înalță în spatele fermei Straight. Am convins-o și pe Anna să vină cu noi. Acum, când știe că va pleca vineri, i s-a ridicat moralul. Urcăm toți trei panta cu prosoapele în mâini și mergem pe o potecă folosită de vaci, către o fâșie iargă de pășune. În vârful teșit al dealului pasc vaci alb cu negru, cu cozile alungând muștele de pe spinare și ugerele grele de lapte gras. Câmpul e presărat cu balegi — unele suficient de uscate ca să ardă, altele încă aburind. Dincolo de pășune, umbrită de un crâng, este cariera: o baltă adâncă și limpede, cu maluri de granit alunecoase, pline de mușchi și umede și cu marginile abrupte perfecte pentru sărituri în răceala înviorătoare a apei. Dar trebuia să trecem întâi de balegi.

Tata își scoate mocasinii și îi aranjează unul lângă altul în formațiune militară.

— Hai să ne întrecem până dincolo, spune el rânjind și începe să țopăie cu măiestrie pe pășune.

Vine aici de când era copil.

— Ultimul care ajunge nu e bun de nimic, ne strigă peste umăr.

Pare așa de fericit și de lipsit de griji, încât mă face și pe mine fericită. Anna își scoate pantofii și aleargă pe pajiște în spatele lui, întrecându-se cu el până dincolo de pășune. Vin și eu în urma ei, râzând, cu vântul în față și prosopul fluturând în spatele meu ca un steag. Vacile se mișcă și rumegă împrejurul nostru, cu spinările piezișe legănându-se ușor, fără să știe de fetele care trec în fugă pe lângă ele.

Ora 14:00

Drumul către Lacul Negru aproape că nu se vede, cu mijlocul năpădit de buruieni așa de înalte, că freacă scutul mașinii, scoțând un sunet ca vântul prin prerie. În fața noastră, drumul cotește, se bifurcă o dată, se bifurcă din nou, și din nou, până se înfundă într-un gard rupt, din bușteni orizontali. Dincolo de gard, e o cărare care abia se zărește. Cobor din mașină și o iau în urma lui Peter pe panta abruptă, ocolind grămezi de rahat de coiot, pline de fire de blană de iepure și ciulini care le fac să pară cenușii, și ajungem la o mică plajă de nisip. Lacul Negru e cel mai mic lac glaciar din pădure — un loc pe care nu-l cunosc decât „pădurenii". Lacul *nostru* este mare și limpede. Frumusețea lui stă în mărime, în întinderea de kilometri de albastru curat ce reflectă cerul. Acest lac este mai vechi, mai înțelept, mai ridat, ca și cum ar ține în el prea multe secrete. O întindere de apă fără fund, înconjurată de pădurea deasă, petrecându-și jumătate din zi în umbre.

Plaja e netulburată, acoperită de ace de pin. N-a mai fost nimeni aici de multă vreme. Când eram copil, acesta era un loc pentru picnicuri. Un loc pentru ieșirile mai speciale. De fiecare dată când veneam, trebuia să ne amintim pe ce drum s-o luăm și în ce direcție să mergem. Era ușor să te rătăcești. Odată, când am venit aici cu Anna, am găsit pe plajă un cuplu dezbrăcat care făcea sex. Femeia stătea pe spate, cu coapsele imense desfăcute larg, iar bărbatul se împerechea deasupra ei. Scena avea ceva obscen. Nu sexul, care mă înspăimânta și mă fascina, ci felul cum se storcea trupul femeii de pământ, ca o cocă necoaptă, și cum nu părea să-i pese că-i vedem. Plecaserăm, gonind spre casă și chicotind de rușine și încântare.

Ne așezăm pe mal, iar Peter scoate o țigară din buzunar și o aprinde.

— Îți aduci aminte când m-ai adus aici prima oară?

— Chiar în prima noastră vară.

— Încă sunt convins că a fost cel mai romantic moment din viața mea.

— Păi, nu spune multe despre restul vieții noastre împreună.

Peter râde, dar ceea ce spun e adevărat. Îl adusesem aici într-o după-amiază. Mai târziu, când făceam dragoste pe plajă, mi-am adus aminte de cuplul dezbrăcat, de picioarele femeii larg deschise, de cât de carnal părea totul și am gemut suficient de tare ca să stârnesc ecoul lacului. Peter și-a dat drumul chiar atunci. Am știut dintotdeauna că era ceva rău în mine, o perversiune secretă pe care am încercat s-o ascund de Peter. Și pe care sper că n-o s-o descopere niciodată.

— Uite ce e, spune el luându-mă de mână, îți datorez scuze.

— Pentru azi-dimineață. Pentru aseară. Știu că te-ai supărat că n-am citit poezia pentru Anna.

— Am fost supărată atunci. Dar Jonas a citit-o foarte frumos. Tot ce contează e că o citești pentru ea în fiecare an.

— Tot îmi pare rău. M-am purtat ca un mitocan și îmi pare rău.

— Am băut prea mult cu toții. N-ai de ce să te scuzi. Pe cuvânt.

N-ai de ce.

— Adineauri, când ți-am pus mâna pe coapsă în mașină, ai tresărit.

— N-am tresărit, urându-mă fiindcă mințeam. De fapt, mi-aș dori să o faci mai des.

Peter își stinge țigara în nisip și mă privește sceptic, ca și cum vrea să se asigure că spun adevărul.

— Foarte bine, atunci.

Se apleacă și mă sărută. Buzele lui au gust de fum și de sare. La câțiva metri de noi, o țestoasă alunecă de pe un trunchi în apa mică.

Mă ridic și încep să-mi scot costumul de baie.

— Ce-ai zice să înotăm?

Nu pot face sex cu el acum. Nu după ce s-a petrecut cu Jonas. Nu pot să-i greșesc și așa, să-l și umilesc. Dă să mă prindă, dar țâșnesc — țâșnesc spre apa care sper că o să mă purifice. Peter mă urmărește, dezbrăcat, dând din mâini. Înot, cu suflarea întretăiată, spre partea umbrită a lacului și încerc să rămân la zece bătăi de brațe înaintea lui. Dar e mai rapid și mai puternic decât mine și mă ajunge din urmă, satisfăcut.

— Te-am prins.

Își lipește penisul erect de spatele meu suplu.

— Altă dată, îi spun, scăpându-i din strânsoare. Chiar trebuie să ajungem acasă.

— Cinci minute nu mai contează, zice Peter.

— Exact, îi răspund râzând. Am nevoie de cel puțin zece.

Și mă scufund îndepărtându-mă de el, apoi înot spre plajă și spre haine, spre ceea ce pare să fie sufletul meu.

1979. Iulie, Vermont

Rând după rând. O mare verde tremurătoare. Nu mai văzusem niciodată atât de mult porumb. Lanurile lui William Whitman sunt nesfârșite, impresionante. Se întind ca un batalion inamic peste dealuri către ferma lui. Whitman e cel mai vechi prieten al lui Leo. Sunt cei mai buni prieteni încă din școala primară. Duminică e ziua lui de naștere și am fost invitați să petrecem sfârșitul de săptămână la ferma sa de 300 de acri din nordul Vermontului.

— Whit s-a mutat aici din Philadelphia acum câțiva ani, după ce a murit soția lui, spune Leo în timp ce mergem pe drumul de pământ care, după cum a asigurat-o pe mama, ajunge în cele din urmă la fermă.

Ea e convinsă că am luat o curbă greșită.

— A renunțat la tot — firmă de avocatură de primă mână, casă frumoasă în Chestnut Hill.

— Cred că trebuia să o luăm la stânga la ultima intersecție, zice mama.

— Din ce cauză a murit? întreb.

Conrad și cu mine stăm în spate, fiecare lipit de geamul lui, ca să încapă între noi o cutie mare și zgâriată de chitară.

— Ei, asta-i o poveste îngrozitoare, spune Leo. Whit și fiul lui, Tyson, erau plecați împreună să petreacă un sfârșit de săptămână ca între tată și fiu. Ty avea vreo zece ani pe atunci.

— Un sfârșit de săptămână împreună? întreabă mama, încercând să descifreze o hartă în lumina slabă. Pare neplăcut. Ba chiar puțin vulgar.

— Deloc, îi răspunde Leo râzând. Călăuze indiene, Bufnița Mare, Bufnița Mică... Lupul Puternic, Pui de Lup. Stat la foc de tabără. Mărgele. Cioplit vârfuri de săgeți.

Mama se uită la el absentă, de parcă nici nu înțelege ideea.

— Ca la cercetași, explică Leo. În fine, s-au întors din excursie duminică seara. Louisa zăcea în hol înjunghiată de atâtea ori, că rochia ei era toată roșie. Whit mi-a zis că micul Tyson rămăsese acolo tăcut. Fără un sunet. Fără o lacrimă. Apoi s-a întins pe podeaua de marmură, s-a ghemuit lângă cadavrul maică-sii, cu fața lipită de-a ei, cercetându-i ochii morți și deschiși. Ca și cum ar fi încercat să-i găsească sufletul, mi-a spus Whit.

— Ce trist, am zis eu.

— Băiatul nu și-a revenit niciodată. Nu vorbește aproape deloc.

— E un retardat, spune Conrad, ridicând privirea din revista *Mad*.

— *Conrad*.

Leo își stăpânește tonul vocii, dar avertismentul e limpede.

— E complet retardat, îmi șoptește Conrad. L-am cunoscut.

Mâinile lui Leo se strâng pe volan. De când s-a mutat Conrad la noi anul trecut, Leo s-a străduit să evite orice conflict. Pentru el, e important ca băiatul lui să nu fie nefericit la noi. Dar

oricât de amabil ar fi Leo, Conrad își dorește în mod vădit să fie acasă, la Memphis, și, ca și Anna, își dorește ca maică-sa să-l fi ales pe el. În cea mai mare parte a timpului, stă în camera lui — fosta cameră a Annei — cu ușa închisă și ascultă ABBA și Meat Loaf, ridică greutăți sau se uită la MASH la televizorul lui cu antenă de cameră. Dormitorul lui miroase a picioare murdare: grețos, umed și acru.

Am ajuns la fermă la apus. Whitman și Tyson ne așteaptă pe alee, cu trei câini care țopăie în jurul lor.

— Ți-am auzit rabla pe drum de la un kilometru jumate. Puteam să venim pe jos să vă întâmpinăm.

Whitman îl cuprinde în brațe pe Leo.

— Wallace, încă arăți superb.

— A trecut prea mult timp de când nu ne-am mai văzut, omule, spune Leo, bătându-l pe spate.

Tyson e surprinzător de arătos. Înalt, cu o salopetă veche și un chip plăcut.

— Eu sunt Elle, zic întinzând mâna.

El însă se uită în altă parte timid. Dă cu piciorul în pământ.

— Tyson e cam de vârsta ta, Conrad.

Whitman ne ia bagajele și îl urmăm înăuntru.

— la celelalte valize, Ty. Du-le în pod.

Whitman e exact opusul fiului său. Scund, plin de viață, vorbește neîncetat — atât de repede că nu știu cum mai poate să respire. Mă duce cu gândul la un cocoș din desene animate, cu râsul lui ascuțit de cocoșel, accentul sudic și felul smucit în care se mișcă. Îmi place.

Ne-a pregătit cina în casa veche.

— Tocană proaspătă de iepure și *succotash*. M-am cam făcut fermier de

când am plecat din Philly, spune el mândru. Am copt pâinea chiar eu azi-dimineață. Tot ce e pe masă vine din grădina noastră. Chiar și iepurii.

— Crești iepuri? zice Conrad, împungând tocana.

— *Prindem* iepuri, râde Whitman. Sunt o pacoste. Dăunători. Trebuie să punem capcane dacă vrem să ne crească măcar o legumă. Dar pe-aici mâncăm ce ucidem. Chiar dacă nu mâncăm carne de iepure pe cât de des ne-am dori. Ty desface capcanele când nu mă uit. Nu suportă să le audă țipetele.

Fiul lui stă la capătul mesei lungi de stejar, cu ochii în jos și-și mănâncă tocana.

— Ai auzit vreodată un iepure țipând? mă întreabă Whitman uitându-se către mine.

Clatin din cap.

— Nu-i plăcut. Nu pot să-l învinuiesc pe băiat.

Whitman se lasă pe spate cu scaunul.

— Că tot vorbim de dăunători, căprioarele sunt mai rele ca oricând anul ăsta.

Se uită la Conrad.

— Știi ce înseamnă asta, tinere, nu?

Conrad clatină din cap.

— Mâine seară, carne de cerb.

Conrad pare îngrozit. Whitman izbucnește în râs.

— Conrad nu e chiar genul aventuros în privința mâncării, spune Leo, rupând o bucată de pâine.

Are barba plină de firimituri.

— Dacă ar fi după el, ar mânca numai file de pește și Whoopers.

Iau o îmbucătură zdravănă de tocană.

— Ar trebui să încerci, Conrad.

— Am gustat, zice el. E foarte bună.

— Ba nu. Doar ai împuns-o cu furculița în farfurie.

— Pârâcioaso, se răstește Conrad.

— Mincinosule, ripostez eu.

— Hai sictir.

Tyson a încremenit, de parcă și-ar dori să devină invizibil.

— Nu-ți face griji, calmează Whitman situația. Până la 12 ani, nu mâncam decât ouă coapte în smântână. Mâine fac spaghete și chiftele. Nu, tinere, nu m-am dus să împușc o vacă. Apropo, dacă vreunul dintre voi vrea să facă o plimbare prin pădure, aveți grijă să purtați ceva roșu-aprins. Am tot avut probleme cu vânătorii de căprioare care intră pe terenul meu în afara sezonului.

— Urăsc vânătorii, spun eu.

— Ei, nu mă deranjează dacă încearcă doar să pună ceva pe masă, zice Whitman. Dar vânătorii ăștia împușcă de plăcere. Nu au nicio urmă de morală. Lasă nenorocitele de animale să sângereze până mor. Nici măcar nu le împușcă în cap. E o rușine. Câinii mei le găsesc în pădure și vin acasă cu botul plin de sânge.

— Cred că am să vomit, spune Conrad.

— *Conrad.*

Leo pare pe punctul să dea pe dinafară.

— În copilărie, când stăteam în Guatemala, aveam un câine, zice mama. Intra în cotețul păsărilor și decapita puii. L-a împușcat grădinarul.

— Guatemala?

Whitman ridică o sprânceană și îi umple din nou paharul.

— Ne-am mutat acolo cu mama când aveam 12 ani.

— De ce Guatemala?

— Un divorț nefericit. Cheltuiam puțin cu servitorii. Pe-atunci, puteai plăti o

bucătărească cu opt cenți pe oră. Nanette era obișnuită cu lucruri rafinate. Însă ura Guatemala din tot sufletul. Era convinsă că o să fie atacată de un sătean cu o macetă.

— Mai locuiește acolo?

— A murit acum câțiva ani. *Nu* din cauza unei macete. Fratele meu Austin n-a plecat niciodată de-acolo. S-a însurat cu o localnică. Urăște America. Spune că suntem toți niște sălbatici.

Râde și pune paharul jos.

— E ornitolog. Nici mai mult, nici mai puțin decât specialist în papagali.

— Îmi plac mult papagalii, spune Tyson încet.

După cină, Whitman ne conduce pe o scară aproape verticală spre un pod cu tavane înalte care lasă să se vadă căpriorii. Pe podea sunt pregătite trei saltele.

— O să las aprinsă lumina la baie jos, zice el. N-aș vrea să vă împiedicați pe întuneric. Sper că nu vă deranjează liliecii.

— La naiba, tată, spune Conrad după ce pleacă Whitman. Dormim cu toții în aceeași încăpere?

— O să fie distractiv. Ca la camping, zice mama, cu toate că și ea pare să aibă îndoieli.

În cursul nopții mă trezesc șoapte în întuneric. Voci joase, răgușite. Am nevoie de o clipă să mi se obișnuiască auzul. Mama și Leo se ceartă, iar mama pare nefericită.

— Ajunge, Wallace. Destul.

Aud foșnetul cearșafurilor când Leo se îndepărtează de ea.

— N-am mai făcut dragoste de săptămâni de zile.

— Fir-ar al naibii! șuieră Leo. Nu de față cu copiii.

— Promit să nu scot niciun sunet.

Am nevoie la baie, dar dacă mă ridic acum din pat, o să-și dea seama că i-am auzit și mama o să moară de rușine. Iar eu nu suport să i se întâmple așa ceva.

— Ești beată, spune Leo cu răceală în glas.

— Te rog, Leo, îl imploră ea.

Îmi acopăr urechile și îmi trag pătura peste cap ca să nu o aud rugându-se. Inspiră milă — e panicată, disperată. Poate că așa se aude când țipă un iepure.

E dimineață devreme când mă trezesc din nou. Toată casa doarme. Lumina cenușie a zorilor se strecoară printr-o lucarnă. Conrad e întins peste pături, complet îmbrăcat. Nu și-a scos nici măcar pantofii. Leo și mama stau culcați cu spatele unul la altul. Sper că atunci când o să se trezească mama, Leo o să-i spună cât de mult o iubește.

Cobor scările în vârful picioarelor, dornică să respir aer curat. Aerul dimineții e încă răcoros. Nu văzusem încă ferma la lumina zilei, iar acum constat că e frumoasă. Pe gardurile din bușteni se cațără rugi de trandafiri sălbatici. În grădina de legume înfloresc straturi de zucchini și mazăre pe araci, cu o încâlceală de condurul-doamnei portocalii la picioare. Trei iepuri mănâncă salată.

Dincolo de grădină, lanurile de porumb se întind până la poalele dealurilor, unde pădurea întunecată se înalță spre cerul înroșit. Îmi pun puloverul și pornesc printr-un câmp de cartofi de la marginea porumbului — mirosul de mosc dulceag se ridică în aer

și plutește vreun metru deasupra pământului.

Merg pe un drum lat pentru tractoare, tăiat prin mijlocul lanurilor, care împarte în două marea de porumb. Tulpinile mă flanchează ca niște garduri vii, iar eu le ascult foșnetele și șoaptele. Mi-aș dori să-mi pot scoate din cap glasul mamei.

Merg de aproape o oră când ajung la o curbă strânsă și mă opresc. Un cerb imens stă în mijlocul drumului, la vreo 10 metri de mine. Un cerb ca tatăl lui Bambi, cu coarnele mândre și impunătoare ca niște copaci golași iarna. Se uită direct către mine, iar eu îl privesc dorindu-mi să n-o zbughească. Și apoi se aude pocnetul unui foc de armă. Deschide uimit ochii mari și apoi cade. Îi curge sânge dintr-o rană de la gât. Rămâne zăcând într-o tăcere blândă, tristă. În porumb se vede o mișcare, țeava unei puști. Mă trag înapoi în verdeața deasă, ascunsă de ochii vânătorilor. Pe drum apare Tyson, care se șterge cu mâna la gură. Are o privire inexpresivă, oarbă, de somnambul. Se așază pe jos și se întinde lângă animalul aflat pe moarte. Pare tare mic lângă el, ca un copil. Se uită fix în ochii cerbului și privește, fără să clipească, până când viața animalului se stinge. Se ridică în genunchi și, cu un gest care reușește să fie în același timp și frumos, și dezgustător, sărută cu blândețe cerbul mort pe bot. Tyson aude când trag zgomotos aer în piept. Sare în picioare, cu degetul pe trăgaci.

— Tyson, stai! îi strig și ies în drum.

Se uită la mine preț de o clipă și apoi, înainte să apuc să mai spun ceva, dispare, iar eu rămân privind cum se clatină în urma lui porumbul.

Când mă întorc la fermă, Conrad e în grădina de legume cu Whitman. Amestecă într-o găleată de apă în care Whitman toarnă un praf maro-închis. Tyson stă lângă ei și are o mică pată de sânge pe vârful ghetei.

— Neața, Elle, strigă Whitman când mă vede. Ne întrebam unde te-ai dus.

— M-am plimbat prin lanurile de porumb.

Tyson mă privește cu atenție. Tot drumul spre casă am încercat să înțeleg scena la care am asistat, să pricep de ce-ar face ceva atât de crud. Mi-am închipuit genul de agonie pe care încă o simte, furia pe care o trăiește știind că ucigașul mamei lui e în libertate, nepedepsit. Și totuși, ce am văzut părea mai degrabă un act de iubire decât o răzbunare îndreptată împotriva cui nu e cazul.

Whitman îmi întinde o găleată.

— Hai să ne ajuți să împrăștiem asta.

— Pute, spun eu. Ce e?

— Sânge de vacă uscat. Ține căprioarele și iepurii la distanță. Nici ei nu suportă mirosul. Toarnă doar puțin în jurul fiecărei plante. Nu e nevoie de mult. Sper că vă e foame, copii. Avem în cuptor o bucată întreagă de șuncă. Iar ouăle din cotețul găinilor erau calde când le-am adunat.

Conrad și cu mine îl ajutăm pe Whitman să toarne sânge la plante, în timp ce Tyson privește de pe marginea straturilor de lăptucă și castraveți. Când terminăm, tot ce e viu în grădina lui Whitman îmi miroase a moarte.

11

Ora 16:00

— Bei ceva?

Peter stoarce o limetă pe buza unui pahar mexican albastru-cobalt, apoi o înmoaie într-o farfurie cu sare cușer.

— E legal deja? întreabă mama intrând în cameră și uitându-se la ceas.

— Categoric nu, îi răspunde Peter, turnând o porție zdravănă de tequila în shakerul de martini.

— Ei bine, în cazul ăsta nu pot să rezist.

Doamne, ce mă mai enervează — zeflemeaua WASP în legătură cu alcoolul.

— Unda naiba sunt? întreb eu.

Jonas și Gina încă n-au apărut cu copiii și sunt tot mai agitată cu fiecare minut care trece. De când m-am întors cu Peter de la Lacul Negru, tot aștept să apară Jonas. N-am jucat table cu Jack, nici nu mi-am făcut o manichiură de care aș avea mare nevoie; am stat doar să citesc un număr vechi din *The New Yorker*, mușcându-mi unghiile. N-au trecut nici 24 de ore și, când nu sunt cu el, număr deja orele până o să fim împreună — de parcă viața mea a încetat să mai existe și nu mai înseamnă decât timpul dintre momentele când sunt cu el. Mă înfurie toată ciorovăiala asta. Îmi imaginez cavitatea stomacului plină ochi cu bucățele de unghii roase. O durere cât pentru o viață, care n-a fost niciodată digerată. Când o să mă taie, asta o să găsească. Depuneri ciudate, ascuțite și sfărâmicioase.

Jack e ghemuit lângă mine pe canapea, cu capul în poala mea, și

citește ceva pe telefon. Din unghiul ăsta, arată ca un băiețel dulce și mi se frânge inima. Mă aplec să-l sărut, dar mă lovește cu dosul palmei.

— Sunt tot supărat pe tine, îmi spune.

— Foarte nepoliticos din partea lor că ne fac să așteptăm. Fă-mi loc.

Peter se înghesuie lângă noi pe canapea, încercând să nu verse băutura.

— Vrei o gură?

— După ce înot.

— Vreau eu, se bagă Jack.

Peter e cât pe ce să-i dea paharul.

— Nici să nu-ți treacă prin cap.

Mă ridic, dându-i pe amândoi la o parte.

— Mă duc să înot. Spune-le lui Jonas și Ginei că ne vedem altă dată.

— E cazul să-ți faci griji? întreabă mama din bucătărie.

— Mersi, mamă. Da, probabil s-au înecat cu toții. Sau au murit într-un accident cumplit de mașină.

Trântesc ușa de plasă în urma mea.

— Soția ta e groaznică încă de când a făcut ochi azi-dimineață, îi spune mama lui Peter. E în perioada aceea?

— Te-am auzit, strig eu și cobor în trombă spre malul lacului.

Din douăsprezece mișcări rapide ajung la apa adâncă. Mă întorc pe spate cu brațele desfăcute și mă folosesc doar de picioare ca să înaintez. Ascult sunetul înăbușit al apei bolborosind pe lângă mine.

În mijlocul lacului, mă răsucesc pe burtă și fac pluta; deschid ochii și încerc să văd ceva. Ochii mei nu se pot adapta însă la lumina crepusculară verzuie a lacului. Simțurile mă trădează aici, unde sunt în apă până peste cap. Îmi imaginez cum ar fi să te îneci — să te cufunzi în adâncuri, încercând să revii

la suprafață, să tragi pe nas apă ca și cum ar fi aer.

1979. Octombrie, New Hampshire

Toamna din Noua Anglie trece pe lângă geamurile mașinii ca o pâclă galbenă și roșie, întreruptă din când în când de culoarea întunecată a pinilor. E Weekendul Părinților la internatul Annei. Dixon, mama, Becky și cu mine mergem cu mașina să o vedem. N-am mai fost niciodată în New Hampshire. „Nici eu", îmi zice Anna când o sun să-i spun că venim. „Nu ieșim niciodată din campus. Sunt blocată într-o buclă temporală de cărămidă roșie cu fete care joacă hochei pe iarbă și iau laxative Ex-Lax." Dar adevărul este că Anna e mult mai fericită acum. Vine foarte rar acasă în vizită. În weekendurile prelungite, se duce la o colegă de cameră care stă mai aproape de școală.

Dixon a venit cu ideea să mergem la Weekendul Părinților. Mama n-avea de gând să meargă, dar Dixon a insistat. Anna e fina lui și, deși îi place Leo, îi spune mamei că mariajele se mai termină, pe când copiii nu.

— Asta nu e chiar adevărat, zice mama.

— Nu fi pesimistă. Începi să semeni cu maică-ta, spune Dixon, dându-i un ghiont în coaste.

Andrea cea cârlionțată și Dixon s-au despărțit. Când li s-a născut copilul (în cada de baie de-acasă), a fost imediat evident că nu e al lui.

— Pot să fiu în multe feluri, ne spune Dixon. Inteligent, un zeu al sexului, expert în Walt Whitman, dar asiatic nu sunt.

— O să găsești tu pe cineva, zice mama. Totdeauna se întâmplă așa. Îți trebuie

cam două secunde.

— E drept, răspunde Dixon. Dar niciodată nu durează.

— Pentru că ai niște instincte îngrozitoare și ieși doar cu proaste, ripostează mama.

— Asta-i călcâiul lui Ahile în cazul meu, spune Dixon. Dacă aș fi avut minte, m-aș fi însurat cu tine.

— Evident.

— De fapt, Andrea și-a urmat propria cale.

— Nu mai am nimic de adăugat.

Dixon râde.

— Nu contează. Era un copil drăguț, nu-i așa, Becks?

— Cred că da, spune Becky. Avea forma capului ciudată.

— Doar la început. Andrea avea canalul uterin îngust.

Becky scoate un sunet înfundat.

— Putem să nu vorbim de vaginul ei, tată?

Becky și cu mine suntem înghesuite pe bancheta din spate, între geanta de voiaj din pânză impermeabilă a lui Dixon și o geantă mare de paie mexicană, în care mama a băgat tot ce uitase Anna să ia în septembrie.

— De ce nu poate să stea în portbagaj? întreb eu.

— E plin cu lădițe. Mergem să culegem mere pe drumul de întoarcere. Facem piure de mere, spune ea când încep să gem. Adu-mi aminte să iau și niște pectină, Dix.

— Grozav, zice Dixon. Piure de mere.

Dă drumul la radio și învârte selectorul, trecând peste câteva posturi care pârâie.

— Fii atent la drum, te rog, îi spune mama.

— Nu-mi spune tu ce să fac când sunt la volan.

Singurul post local pe care îl prinde clar difuzează „Time in a Bottle".

— Nu asta, spune mama. Nu pot să-l sufăr pe Jim Croce. E prea sentimental.

— Dă-i o șansă, Wallace. A fost omorât de un nuc pecan.

— Ceea ce nu i-a îmbunătățit muzica.

Dixon rânjește și dă volumul la maximum. Mama își bagă degetele în urechi, dar zâmbește. Întotdeauna e mult mai relaxată când e cu Dixon.

Cotim pe un drum de țară mărginit de ziduri de piatră și pâlcuri de arțari. Șerpuiește printre pășuni, hambare vopsite în roșu, livezi nesfârșite de meri, cu pomii încărcați de fructe. Internatul Annei se află pe o alee îngustă, cu intrarea printre două coloane masive de granit și o placă de bronz discretă, uzată și aproape imposibil de citit. Academia Lamont. Aleea lungă cu pietriș se deschide brusc spre pajiști largi presărate cu copaci atât de groși, încât ar fi nevoie de trei persoane ca să le cuprindă trunchiurile cu brațele.

Lamont e mai mare și mai impunătoare decât mi-aș fi imaginat. Are cămine din cărămidă roșie și clădiri cu săli de curs îmbrăcate în iederă, o capelă albă cu șindrilă, lângă o bibliotecă găzduită de o clădire cu coloane de marmură. În parcare, elevele roiesc în jurul părinților, ușurate și fericite. Anna nu se vede pe nicăieri. O găsim șezând la soare pe treptele căminului. Stă cu o carte în poală și plânge.

— De ce-a murit Phineas? spune ea, închizând cartea și ridicându-se în picioare. Urăsc romanul ăsta.

— *A Separate Peace* e depresivul suprem din școală. Știe oricine, zice Dixon.

— Era așa de frumos! spune Anna. Era perfect.

— Numai cei buni mor tineri, îi răspunde Dixon.

— Ce prostie! comentează mama.

Anna și mama stau la oarecare distanță, ca niște elevi la spectacolul de dans, așteptând-o fiecare pe cealaltă să facă prima mișcare. De când a plecat Anna de-acasă, relația lor n-a mai fost la fel. Mama a încercat să se revanșeze, dar Anna a rămas distantă, cu un comportament rece care nu dispare cu totul niciodată — ca și cum viața de dinainte e undeva, în oglinda retrovizoare, încă vizibilă, dar ea nu mai privește decât drumul din față.

Mama cedează prima și se duce spre Anna.

— Mă bucur mult să te văd, spune ea, îmbrățișând-o. Arăți minunat.

— Nu mă așteptam să reușiți să ajungeți, zice Anna.

— Sigur că am reușit, îi răspunde mama iritată.

— Anul trecut n-ați venit.

— Ei bine, am venit acum.

Dixon își pune brațul în jurul Annei.

— Și uite ce zi frumoasă. Trebuie să merg la toaletă înainte să fac pe mine și apoi vreau să-mi faci turul complet.

— Doamne sfinte, tată, zice Becky.

— Părinții lui Lily ne-au invitat să luăm prânzul cu ei la restaurant, spune Anna.

— Credeam că o să fie un prânz în familie, dar e foarte bine și așa, răspunde mama zâmbind, însă îmi dau seama că e dezamăgită.

— Întâi vreau să-i arăt lui Elle camera mea.

Anna mă ia de mână de parcă am fi fost dintotdeauna cele mai bune prietene.

Becky dă să vină după noi, însă Dixon o oprește.

— Ai văzut ce mare e copacul acela, Becky? Are probabil două sute de ani.

Anna stă într-o cameră de trei persoane — o încăpere mare cu ferestre înalte, o podea de lemn uzată și trei paturi de o persoană lipite de pereți. Pe pervaz, un sâmbure de avocado dă rădăcini albe păroase într-un borcan plin cu apă tulbure. Anna nu și-a făcut patul — recunosc cuvertura indiană mov. Deasupra patului, sunt agățate două fotografii. Una e cu Anna și colegele ei de cameră, în fața unei piscine. Cealaltă e cu noi două cățărându-ne într-un copac în Central Park și râzând.

Anna se așază pe pat cu picioarele încrucișate. Bate ușor salteaua lângă ea. Salteaua se lasă când mă așez.

— Ia ghici, spune ea. Și trebuie să promiți că nu mai spui nimănui.

— Bine.

— Vorbesc serios, urmează ea. Foarte serios.

Se apleacă spre mine.

— Mi-am pierdut virginitatea weekendul trecut.

Pare așa de mândră de ea, de parcă ar fi vreo mare realizare, iar eu vreau să spun ce trebuie — ceva care să sune relaxat, matur. Anna îmi face mărturisiri. Iar eu nu mă pot gândi decât la mucezeală, sudoare, la mama care implora. Trag de un fir ieșit din cuvertura Annei, iar în urma lui se strânge toată țesătura.

— Nu știam că ai un iubit, spun eu.

— Nici n-am. E un prieten de-al fratelui lui Lily. Are 19 ani. Am fost cu toții aici de ziua lui Columb.
— Cum a fost?
— Nu cine știe ce. Totuși... nu mai sunt virgină.
— Dacă ai rămas gravidă?
— N-am rămas. Am împrumutat diafragma lui Lily.
— Scârbos.
— Am spălat-o mai întâi. Cam două ore, râde ea.
— Tot e scârbos, zic eu.
— Nu contează. Mai bine decât să rămâi gravidă.

Sare de pe pat și se duce la fereastră, ia planta de avocado și o ridică la lumină.
— Trebuie să schimb apa.
— Eu am să aștept, spun eu.
— Cum adică?
— Până când mă îndrăgostesc.

Anna pune borcanul la loc, nu spune nimic și rămâne cu spatele la mine. Orice cale de comunicare între noi pe care o deschisese s-a închis.
— Poate că n-o să aștept. Nu știu, mă reped eu să zic. Bănuiesc că sună prostește.
— Nu, cred că e o idee bună, spune ea întorcându-se spre mine.
— Chiar așa?
— În cazul *tău*. Nu și al meu. Mă îndoiesc că o să mă îndrăgostesc vreodată. Nu sunt genul.

Ne întoarcem acasă pe întuneric, cu mașina mirosind a mere proaspete. Becky și cu mine stăm în spate jucându-ne de-a răvașele norocoase.
— Alege un număr, spun eu prima.
— Trei.

Deschide și închide hârtia de trei ori.

— Alege o culoare.
— Albastru.

Desface triunghiul albastru ca să-mi prezică viitorul. Înăuntru e scris: *Vei avea o relație cu un porc gras și unsuros.* Are scrisul unui copil de opt ani.

— Ești foarte vulgară, râd eu. E rândul tău.

Îmi iau și eu hârtia și îmi bag degetele în găurile triunghiului. Deschid. Închid. Deschid. Închid. Deschid. Ea arată către roșu.

— Deschide hârtia.

— *Un străin misterios va intra curând în viața ta.*

Citește în șoaptă ce am scris.

— Și o să-și bage penisul în tine.

— NU am scris așa ceva. Psihopato, zic eu.

— Stai.

Becky se apleacă spre mine și deschide fermoarul genții de voiaj a lui taică-su, cu grijă să n-o audă. Scoate o carte albă fără coperți.

— Crezi că eu sunt *vulgară*?

Cartea e plină de desene alb-negru, înfățișând cupluri ce o fac. Femeia arată ca nevasta din *Bob Newhart Show*, doar că e goală. Bărbatul are păr negru lung și barbă. Poartă o cămașă descheiată și nimic altceva, iar de sub poalele cămășii îi atârnă penisul. E dezgustător. Mă gândesc la Anna făcând sex cu studentul ăla. Ideea că a fost cu cineva pe care abia dacă-l cunoaște mă întristează și mă întreb dacă în străfundul sufletului nu regretă și ea. Odată ce ai făcut-o, nu mai ai cale de întors.

Becky dă pagina la o altă ilustrație: femeia se sprijină de un perete. Bărbatul e în genunchi, cu fața în perineul ei.

— Urât, șoptește Becky. Poți să-ți imaginezi ceva mai dezgustător? Probabil că are gust de urină.
— Îhh.
Râdem atât de tare, încât ne sufocăm.
— Ce vă amuză? întreabă Dixon din față. Vreau și eu să aud.
Becky bagă cartea la loc în geantă.
— Citeam, răspund eu.
— Elle, știi că ți se face rău când citești în mașină, spune mama.
Deschide torpedoul și scoate o pungă de plastic.
— Pentru orice eventualitate, zice ea și-mi întinde punga. Dacă ți se face greață, încearcă să te abții până oprim. Îmi vine și mie să vomit când simt mirosul.

Ora 16:10

Aștept până mă dor plămânii și nu mai pot rezista nicio secundă înainte să-mi smulg capul din apă și să ies la aer. Ceva mă prinde de gleznă, adânc și rapid. Mă panichez când îi simt forța. Jonas iese din apă chiar în fața mea. Izbucnește în râs când vede expresia de panică de pe chipul meu.
— Ești nebun? Am crezut că era o țestoasă.
Mă îndepărtez de el furioasă, dar mă prinde de șlip.
— Dă-mi drumul.
— Nu-ți dau.
— Ești un ticălos.
— Ba nu.
Mă trage mai aproape de el.
— Știi că nu sunt.
— Ați întârziat.
— Copiii voștri parcă sunt pești. Nu voiau să mai iasă din apă.
— Știu, îi răspund și oftez. Uneori îmi vine să le fac bucăți planșele de surf.

Nu-mi dau seama cum are Peter așa de multă răbdare.

Călcăm apa, separați, dar împreună.

— Gina a simțit ceva, spun eu. A fost un moment ciudat când am ajuns acolo.

În depărtare, Maddy și Finn se aleargă unul pe altul pe mal. În spatele lor, mama întinde o față de masă pe sfoară. Aud cum se trântește o ușă și râsul Ginei. Aude și Jonas, iar eu îmi mut privirea de la el.

— E în ordine, îmi zice.

— Nu e în ordine. E ceva în neregulă cu mine. Ar trebui să fiu chinuită de remușcări. În schimb, când eram pe plajă cu Gina, eram încrezută. Ca și cum aș fi câștigat. Inima aia de pe nisip.

— Ai câștigat.

— E groaznic ce-ai spus.

— Este, zice el.

Unul dintre lucrurile care mi-au plăcut mereu la Jonas este capacitatea lui de a-și recunoaște limitele, acceptarea nepăsătoare a personalității lui.

— O iubesc pe Gina. Tu ești însă în sângele meu. Nu e o alegere.

— Bineînțeles că e o alegere.

— Nu, e ceva ce trebuie să fac. Și accept asta. Aici e diferența dintre noi. Acceptarea alegerilor pe care le-am făcut.

— Nu vreau să mai discut.

Orice secrete ar fi dezvăluit sora mea vitregă, Rosemary, când am fost cu Peter la Memphis săptămâna trecută, oricât de mult mi-ar fi schimbat modul în care vedeam trecutul, Jonas și cu mine va trebui să fim întotdeauna sacrificiul, penitența.

— N-o să-l părăsesc niciodată pe Peter.

— Deci asta a fost? Se termină pur și simplu? întreabă Jonas.

Își mută privirea spre partea sălbatică, pustie a lacului. Se uită la stuf, la rugini, la locul unde am devenit prieteni adevărați: un băiețel ascuns în liziera pădurii, călare pe o creangă joasă, răbdător și foarte tăcut și o fată mânioasă care voia să moară în ziua aia. Copacul e încă acolo, dar crengile lui se înalță spre cer.

Jonas oftează.

— Atâția ani.

— Da.

— A crescut înalt.

— Așa se întâmplă.

Încuviințează.

— Ador cum cresc copacii în sus și în jos în același timp. Mi-aș dori să putem face și noi la fel.

Nu-mi doresc decât să-l sărut.

— Ar trebui să te întorci.

— I-am spus Ginei că vin pe jos din partea cealaltă a lacului și ne vedem acasă.

— Nu. Du-te acum înot la ea.

Jonas se uită la mine cu o expresie de nepătruns.

— Foarte bine, zice el. Poate ne vedem în tabără.

— Poate, spun eu, urând totul: distanța lăsată de trupul lui care se îndepărta de mine, golul familiar pe care-l purtasem atâția ani în mine și care acum se redeschidea.

Dar trebuie să-l las să plece, chiar dacă ce se petrece, adică noi, este ce mi-am dorit toată viața. Pentru că Jonas greșește, *este* o greșeală și *este* prea târziu. Îl iubesc pe Peter. Îmi iubesc copiii. La asta se rezumă totul.

Îl privesc cum se îndepărtează, cum se mărește distanța dintre noi. Apoi înot

după el, îl trag sub apă cu mine, îl sărut lung și apăsat în apa tulbure, ascunși de lume, spunându-mi că va fi ultima oară.

— Încerci să mă îneci? întreabă el când ne întoarcem la suprafață fără aer.

— Ar simplifica lucrurile.

— Mama mă-sii, Elle. Mi-am petrecut toată viața așteptând seara trecută. Nu mi-o lua înapoi.

— Trebuie. Și așa o să și fac. Numai că încă nu pot face față.

— N-o face.

Traversăm lacul, cu mișcări din picioare în tandem, dând din brațe și aruncându-ne pe micuța plajă cu nisip, așezați unul lângă altul în aerul călduț.

12

1980. Aprilie, Briarcliff, New York

E duminică. Am avut o primăvară ploioasă, dar azi e o zi perfectă, cu soare puternic și totul în jur verde și în floare. Joanne i-a cerut tatei să-și ia cutiile din podul părinților ei. Mergem cu mașina în susul Hudsonului, cu toate geamurile deschise. De când s-a despărțit de Joanne, petrecem mai mult timp cu tata. Se străduiește mult cu Anna și cu mine — s-a dus chiar și în vizită la ea, la internat. Dar nu pot să nu mă gândesc că, dacă ar mai fi fost Joanne prin preajmă, probabil că nu s-ar mai strădui așa.

Tata a pregătit mâncare pentru picnic: sandviciuri cu șuncă și roșii, pere, murături, o sticlă de bere pentru el, una cu suc Yo-Hoo pentru mine. E foarte bine dispus.

— N-am știut cum să scap mai repede de Joanne, dar îmi pare rău de Dwight și de Nancy. S-au purtat frumos cu mine. Întâi ne oprim pe undeva să mâncăm. Nu vreau să ajung prea devreme.

— Mi-a plăcut casa aia. Mirosea minunat.

— Nancy o să se bucure să te vadă. E cam melancolică de când a plecat Frank la facultate.

Sunt ușurată că Frank n-o să fie acolo. Mi se face rău când mă gândesc la buza lui umedă și la șarpele lui lat și dezgustător.

— Nu i-am mai văzut de mult. Anna și cu mine stăteam acolo tot timpul.

— Nu chiar *tot* timpul, spune tata.

Oprește în parcarea gării Tarrytown.

— E o zonă drăguță de picnic dincolo de șine.

Când mă dau jos din mașină, simt un fior de tristețe, nedefinit, dar limpede. Au trecut ani de zile de când n-am mai fost aici, dar asta era gara unde coboram, împreună cu Anna, din trenul de pe linia Harlem–Hudson când ne duceam în vizită la tata și la Joanne înainte să se mute la Londra — stația unde am învățat să nu ne așteptăm să-l vedem pe tata mai mult decât dura drumul scurt până la și de la casa familiei Burke.

Traversăm calea ferată și găsim o băncuță cu vedere spre Hudson. Fluviul aruncă de pe el ultimele urme de iarnă, trezindu-se și parcă întinzându-se ca să se pregătească de primăvară. Mă uit la o creangă lungă care coboară pe apă, trasă de curentul lent și puternic. Tata își scoate briceagul lui vechi din buzunar, scoate deschizătorul de sticle și desface berea. Mi-a plăcut dintotdeauna cuțitul lui — comorile lui ascunse: perechea de forfecuțe, pila de unghii, fierăstrăul miniatural. Trage lama mare și începe să curețe o pară într-o spirală strânsă, cu mișcări precise.

— De ce n-am mai stat la familia Burke, tată?

— Fiindcă am vrut să stau eu cu fetele mele.

— Atunci de ce ne lăsai întotdeauna acolo?

— Păi, zice el, din cauza lui Joanne.

Taie o felie de pară și mi-o întinde pe lama cuțitului.

— Ai grijă. Lama e mai ascuțită decât pare. E o bucată de Muenster în pungă.

Când e vorba de tata, întotdeauna e altcineva de vină.

— Ți-am povestit vreodată cum m-am ales cu cicatricea asta?

Ridică degetul mare și se apleacă spre mine. Pauză dramatică. Tata nu *spune* povești, le interpretează. Le narează. Pufăie ca un mascul de fregată cu pieptul roșu și înfoiat. Așteaptă până se liniștește publicul. De obicei, când repetă o poveste, mă prefac că n-am mai auzit-o. Nu vreau să-l ofensez. Dar în momentul ăsta nu-mi doresc decât să-l sâcâi. Să-l dezumflu. *Da, mi-ai spus de vreo douăzeci de ori.*

— Tata mi-a dat briceagul ăsta când am împlinit zece ani. Mi-a spus că e pentru bărbați, nu pentru băieți — să-l folosesc cu respect. M-am tăiat la deget chiar când l-am folosit prima dată. Când încercam să deschid cu lama un capac de sticlă de cola. Mi-au pus 12 copci. Era sânge prin tot magazinul ăla. Ca din jugulară. Tata nu mi-a dat cuțitul înapoi un an de zile. Mi-a zis că a făcut o greșeală mare. A zis că un băiat care nu-și dă seama de diferența dintre un deschizător de sticle și o lamă doar se preface că e bărbat. A fost o lecție impresionantă.

În spatele lui, un tren încetinește când se apropie de gară, îndreptându-se către sud.

— Știi, bunicul tău m-a învățat să cioplesc. Și să trag cu precizie. Mai ții minte broscuța țestoasă de lemn pe care ți-am făcut-o?

Clatin din cap, deși e pe raftul de deasupra patului, unde se află dintotdeauna. Îi întind tatei brânza și iau un sandvici din pungă. Dau deoparte felia de pâine de deasupra. E pătată cu suc de roșii. Culeg semințele una câte una și le arunc în iarbă. Pe râu, o barcă înfruntă curentul.

Parcăm pe aleea circulară cu pietriș a familiei Burke la ora 2 fix.

— Exact la timp, spune tata, mulțumit de sine.

Un labrador maroniu stă întins pe verandă, dormind la soare. Se ridică, se freacă de piciorul tatei, apoi rămâne nemișcat, ca și cum acest gest simplu l-ar fi împietrit.

— Salut, bătrânico, spune tata mângâind-o. O mai ții minte pe Cora? mă întreabă el.

— Cățelușa?

— E o doamnă în vârstă acum. În ani de câine.

Bate la ușă.

— Bună, strigă el. Nancy? Dwight? E cineva acasă?

Dar casa rămâne tăcută.

— Mașina lui Nancy e aici. Probabil s-a dus în grădina din spate.

Deschide ușa din față și intrăm.

Totul e exact cum îmi aminteam: vătraiul și fărașul de bronz pentru cenușă sprijinite de șemineul alb de cărămidă. Fotoliile uzate cu spătar înalt, covorul persan ros. Pe măsuța de cafea, o vază cu bujori, ale căror petale s-au împrăștiat peste cărțile de artă.

— Bună, bună! strigă tata din nou.

Intru după el în bucătărie. Filtrul de cafea e pornit și împrăștie un ușor iz acru de cafea arsă. Tata îl închide și duce bolul de sticlă sub robinet. Filtrul fâsâie și scoate abur când picăturile încep să cadă pe discul caramelizat, colorând apa într-o nuanță maronie.

— Nu-i în grădină. Probabil că au ieșit la plimbare. O să încep să aduc cutiile din pod. Du-te și aruncă o privire în fosta ta cameră.

— Poate ar fi mai bine să așteptăm. Parcă am fi niște intruși.

— Soții Burke fac parte din familie, cu sau fără Joanne.

Ușa ascunsă care duce spre camera noastră e deschisă. Mă opresc la jumătatea scării de lemn, pe palierul unde stăteam și mă jucam cu Anna cu păpușile. Nu s-a schimbat nimic — aceleași fețe de pernă înflorate pe care le foloseam noi când aveam șase ani, aceleași șervețele de dantelă pe comode. Așternuturi groase cu buline. Îmi amintesc chipul chinuit al lui Frank în ziua când i-am găsit hamsterul, pe Goldie, strivit în spatele patului Annei. Cum a plâns. Gâlgâitul ascuțit. Soarele se strecoară prin ferestrele cu menouri. Deasupra versantului sumbru de piatră, cerul este strălucitor. Rododendronii lui Nancy sunt în floare. Nu s-a schimbat nimic, și totuși acum fosta noastră cameră pare tristă și pustie, într-o singură dimensiune — ca o scenă pregătită pentru o copilărie fericită, dar care, când privești dincolo de ea, se dovedește că e toată numai pereți falși și spații goale. Îmi dau dintr-odată seama că nu-mi doresc decât să fiu cu tata.

Cobor în cămară și mă opresc în fața ușii spre fosta cameră pentru hamsteri a lui Frank. Pe ușă încă mai e un indicator îngălbenit, scris cu un marker: INTRAREA INTERZISĂ SUB PEDEAPSA CU MOARTEA. Răsucesc mânerul și pășesc în camera interzisă, care nu are ferestre. Durează puțin până mi se obișnuiesc ochii. Acum e cameră de depozitare, cu lăzi puse una peste alta pe lângă pereți. Cuștile pentru hamsteri ale lui Frank au dispărut. Însă în colțul cel mai îndepărtat se află un acvariu de sticlă. E de cinci ori mai mare decât cel pe care mi-l amintesc. În timp ce mă îndrept către el, remarc o mișcare

ușoară, o alunecare reptiliană. Ies din cameră.

Nancy stă la masa din bucătărie și taie mere.

— Bună, draga mea, spune ea veselă. Aici erai.

Mă simt prinsă în reflectorul zâmbetului ei binevoitor.

Lasă din mână un cotor de măr și se șterge pe mâini cu șorțul.

— Nu-i așa că Waldo s-a făcut mare?

— Am bătut la ușă, îi spun. Tata a zis că e în ordine să înceapă să-și mute lucrurile.

— Sigur că da, draga mea. M-am întins puțin și am ațipit. Te-ai făcut fată frumoasă. Trebuie că ai deja 15 ani.

— Treisprezece — fac 14 în septembrie.

— Mă gândesc că ți-e sete după drumul cu mașina. Am făcut ceai cu gheață. Dwight trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. A luat mașina și a coborât dealul ca să-i dea înapoi o carte prietenului lui, Carter Ashe.

Se duce la frigider și rămâne acolo fără să-l deschidă, clătinând ușor din cap, ca și cum ar încerca să alunge un gând trecător.

— Nu și-a luat dejunul, spune ea. Probabil că ți-e sete. Am făcut ceai cu gheață.

Îl găsesc pe tata în pod, înconjurat de cutii și teancuri de fotografii vechi. Aerul e încins și stătut. Miroase a trecut.

— Uită-te la astea.

Îmi dă un plic galben din hârtie groasă.

— Toate negativele și colajele mele vechi. Sunt și unele foarte frumoase cu mama ta.

Scot colajele alb-negru și mă uit prin ele. Nenumărate poze cu mama cu

rochie de cocktail și cu perle, stând pe o canapea, zâmbind către cameră. Anna în cadă, acoperită cu spumă de baie și o strecurătoare pe cap. Eu și mama la locul de joacă. Mama mă dă în leagăne; mi-a căzut unul dintre pantofiorii roșii cu baretă. La fundul teancului, găsesc o serie de poze cu toți patru. Suntem pe treptele Muzeului de Istorie Naturală, Anna și cu mine cu balonzaide asortate și pantofiori cu barete. Tata mă ține pe umeri. Nu-mi aduc aminte nimic din toate astea.

În umbra unei cornișe, înghesuite într-un spațiu tehnic, sunt trei cutii deschise cu numele tatei mâzgălit pe ele cu un marker negru. Sunt pline de discuri. Colecția lui de viniluri pe 78 de rotații în coperte de hârtie maronie, LP-uri cu coperte uzate de carton. Îmi trec degetul peste cotoare. Îmi place sunetul pe care-l scot. Mi le aduc aminte.

Tata ia o fotografie color ștearsă din teancul din fața lui.

— Vino să te uiți la asta.

Este o poză cu părinții mei, care par foarte tineri. Se află pe un câmp. Mama stă culcată în iarbă, cu capul în poala tatei. Poartă un șort marinăresc și o bluză albă cu volane, cu primii trei nasturi desfăcuți. Ține ochii închiși, iar tata o privește de sus. E fericit cum nu l-am mai văzut niciodată. În spatele lor, în depărtare, pe cerul lipsit de strălucire se înalță un vulcan.

— Acatenango, spune tata arătând spre vulcan. Mama ta și cu mine am mers cu avionul în Guatemala ca să-i cunosc pe bunica Nanette și pe unchiul tău, Austin. Ce mai *dezastru* a fost! Tu n-ai cunoscut-o, nu-i așa?

— Nu sunt sigură. Poate. Când aveam câteva luni.

— Sigur, încuviințează. A fost când tu erai încă în spital. După operație. A venit de Crăciun. Mi-a adus o tapiserie populară brodată, cu Maria și Iosif călărind un măgar. A încercat să susțină că era o valoroasă relicvă mayașă, râde el. De fapt, probabil că e pe fundul uneia dintre cutii. Femeia asta a fost o forță a naturii. Nu putea să mă sufere. A spus că mama ta face o mezalianță.

Pune fotografia la loc în teanc.

— Bineînțeles că avea dreptate. Mama ta era mult deasupra mea.

Tace o vreme, apoi spune:

— Wallace și Leo par foarte fericiți.

— Presupun că da.

Îmi ia fotografia din mână și o privește multă vreme.

— Eram foarte îndrăgostit de mama ta.

— Și ce s-a întâmplat? Adică, tu ai fost cel care a plecat.

— Crede-mă, era ultimul lucru pe care mi-l doream.

— Atunci de ce ați divorțat?

— Presupun că mama ta și-a dat în sfârșit seama că Nanette avea dreptate în legătură cu mine.

Râde, dar văd că o parte din el chiar crede că așa e.

— Asta-i o tâmpenie, spun eu. Iar Nanette pare să fi fost o ticăloasă.

— Ei bine, spune tata zâmbind, domnișoară Elle, ai dreptate.

Se ridică și-și scutură praful de pe pantaloni.

— Hai să încărcăm lucrurile astea și să lăsăm naibii trecutul în urmă.

Nancy ne îmbrățișează de bun-rămas la ușă.

— Mi-aș dori să nu trebuiască să plecați, spune ea. Sunt convinsă că Dwight trebuie să se întoarcă din clipă

în clipă. S-a dus doar să ducă înapoi o carte.

Rămâne pe verandă, făcându-ne semn cu mâna.

O privesc cum se face tot mai mică în depărtare.

— Nancy părea foarte tristă. Singură.

— Dwight e un om bun — un mare poet —, însă are demonii lui. Căsnicia nu e întotdeauna o binecuvântare, spune tata.

După două zile, tata primește un telefon panicat de la Joanne. Cadavrul lui Dwight Burke a fost scos din fluviul Hudson. Lipsea de luni dimineața.

— S-a dus să-l vadă pe prietenul lui, Carter Ashe, îi spune Joanne tatei. Au băut mai mult bourbon decât era cazul. Îl știi cum e. Mama nu voia să-l lase să conducă și l-a convins să rămână acolo peste noapte. Carter zice că tata a plecat cu mașina către râu în zori. „Ca să scape de seara de dinainte."

— Nu există un leac mai bun pentru mahmureală decât să înoți, zice tata când îmi povestește despre înec. Însă fluviul poate fi o fiară plină de forță.

Ora 16:30

Nimic nu e mai frumos decât Jonas ud după ce a înotat. Părul negru îl lovește peste gât, plin de apă și cade natural. Desculț, fără altceva decât un șort vechi pe el, cu pielea strălucind și ochii verde-deschis alerți. Rupe o frunză dintr-un tufiș și-i scoate cu grijă nervurile, după care îmi pune în palmă forma delicată. Strivește părțile smulse din frunză și mi le flutură pe la nas.

— *Mmm.*

Inspir parfumul proaspăt și mentolat.

— Laur.

— Știai că indigenii americani îl foloseau ca să vindece acneea?
— Foarte romantic, îi răspund eu râzând.
— Plimbare în pas vioi până la mare?

Lumina soarelui a aruncat un râu topit în ocean. Un cormoran plonjează în aurul lichid. Valurile sunt liniștite, iar prundărașii ciugulesc în jurul bancurilor de nisip, în căutare de păduchi de mare și moluște cu carapace tăioasă. Pe plajă mai sunt câțiva rătăciți întârziați. Stăm într-o adâncitură în vârful dunelor, ascunși în spatele unui paravan de iarbă de nisip. Sunt îndrăgostită.
— Au tras o focă pe plajă mai devreme, spune Jonas. M-am dus cu Finn s-o vedem. Avea o gaură imensă în stratul de grăsime. Părea că a încercat s-o muște un rechin.
— De ce mai sunt așa de entuziasmați toți idioții ăia de pe plajă când văd o focă în apă? Acum sunt peste tot — ca niște porumbei ai mării.
— Focile sunt extraordinare. Pot bea apă sărată și o distilează în apă dulce. Elimină sarea prin urină. Am scris o lucrare pe tema asta în clasa a cincea. Din câte îmi aduc aminte, am avansat ideea că ar trebui să-și dea seama cineva cum să facă o distilerie de apă de mare pornind de la vezica focii.
— Ce copil ciudat mai erai și tu!
Jonas lasă să-i cadă fire de nisip printre degete.
— Tu și Peter ce-ați făcut după ce ați plecat de pe plajă?
— Nu mai știu. Nimic special.
— Când am ajuns, ne-a mulțumit că am rămas cu copiii. A spus că v-a prins bine că ați rămas un pic singuri.
— Jonas.

— Scuze.

Arată ca un copil de zece ani.

— Nu mă pot abține.

— Ba poți.

Își trece un fir de iarbă printre degete, îl întinde bine și suflă prin el, scoțând un sunet grav de corn de ceață.

— Bine, zic eu. Dar tu ai vrut-o. Ne-am aruncat prosoapele ude în mașină, ne-am dus într-un fund de pădure și am făcut sex. A fost plăcut. Trecuse ceva vreme.

— Minți.

— E soțul meu, Jonas.

— Nu mai spune asta.

Se uită în pământ, cu părul căzut peste față. Nu-i pot vedea ochii.

Oftez și spun:

— Ne-am dus la Lacul Negru ca să înotăm puțin și apoi am stat pe verandă și am citit teancul restant de *New Yorker* cât timp vă așteptam. De ce a durat atât? Am înnebunit.

Jonas își ridică privirea și zâmbește.

— Doamne, cât de-al naibii de îndrăgostit sunt de tine!

În depărtare, pe marea liniștită, se vede capul unei foci mari ieșind la suprafața apei. O privesc cum apare și dispare.

— Și eu te iubesc, spun eu. Dar nu sunt sigură că are importanță.

1980. Octombrie, New York

Orchestra a întârziat. Repetăm pentru concertul de iarnă al gimnaziului, iar eu sunt flautul al doilea.

— Pupitrele la o parte toată lumea, ne strigă domnișoara Moody, profesoara noastră de muzică, atunci când elevii încep să se îndrepte către ușă. Corul intră primul în această încăpere.

Vine către scaunul meu, unde îmi pun la o parte piesele flautului.

— Aș vrea să exersezi prima mișcare în weekend, Eleanor. Și fă și celelalte exerciții pe care ți le-am dat săptămâna trecută la oră. Trebuie să-ți întărești ambușura dacă vrei să atingi do de sus. Nu vrem să cântăm ascuțit, nu-i așa?

Îmi place domnișoara Moody, dar poate fi foarte enervantă. Îmi pun canadiana și îmi bag flautul în ghiozdan.

E numai 4 și jumătate, însă pare că se lasă noaptea. Urăsc schimbarea orei. Vântul de sfârșit de octombrie îmi trece prin haine în timp ce mă târăsc singură spre casă pe Madison Avenue. Pe Eighty-eight Street, mă opresc la papetărie ca să-mi cumpăr o ciocolată 3 Musketeers. Când ies din magazin, un tânăr se sprijină de zid. E înalt, are fața acoperită de acnee și poartă o jachetă a echipei de baschet a liceului catolic St. Christopher din cartier.

— Hei, îmi spune el zâmbind, așa că-i zâmbesc și eu. Frumoase țâțe, îmi zice când trec pe lângă el.

— Am canadiană pe mine, tâmpitule.

Dar îmi cobor umerii și pornesc cât de repede pot, îndepărtându-mă pe strada care se întunecă. Aș lua-o la fugă, dar știu că e mai bine să nu arăt că mi-e teamă. Aștept la semafor când aud pași în spatele meu. El e, și are un zâmbet strâmb, sinistru pe față. Mă uit în jur după vreun adult cu care să merg, dar nu mai e nimeni pe stradă. Se scotocește în buzunar. Are un briceag.

— Hai, pisi, pisi, sâsâie el.

Vin mașini din ambele direcții, dar cea mai sigură variantă pare să trec printre ele. Un taxi mă ratează de puțin, iar șoferul lasă jos geamul ca să țipe la

mine. Însă eu merg mai departe, alergând atât de repede, încât aerul rece îmi arde plămânii. La poalele dealului, cotesc în viteză și mă năpustesc în holul unei clădiri cu portar.

— Pot să te ajut, domnișoară?

De-abia respir.

— Mă urmărește cineva, îi răspund gâfâind.

Portarul iese în stradă și se uită în ambele direcții.

— Nu e nimeni, zice el.

Mă așez pe o bancă lângă calorifer.

— Vrei să sun pe cineva?

— Nu, mulțumesc, spun eu.

Mama e cu Leo la înregistrările lui din Village Gate. E joi, deci Conrad e încă la antrenamentul de lupte.

— Stau chiar după colț.

Portarul controlează strada din nou și îmi face semn.

— Totul e în ordine, domnișoară.

Mă duc după el și mă uit spre Park Avenue. În colț e o biserică, iar înăuntru sunt luminile aprinse.

— Mă descurc, îi spun.

Dar în clipa în care aud ușile grele închizându-se în urma mea, regret că nu am rămas locului. Merg pe stradă verificând fiecare scară și ținându-mă aproape de mașini. Pe spațiul verde din mijlocul străzii sunt deja instalați copacii de Crăciun, iar luminițele lor trasează o cale de-a lungul Park Avenue, până la Grand Central. Primăvara, pe spațiile verzi înfloresc lalele. Revin în fiecare an odată cu florile de cireș. În dreptul nostru, lalelele sunt roșii. Când încep să le cadă petalele, lasă în urmă șiruri nesfârșite de tulpini dezgolite cu mici stamine negre care seamănă cu niște gene.

Când intru pe Park, e acolo, așteptându-mă în întuneric, cu spatele sprijinit de zidul bisericii. Întinde mâna și mă prinde de braț.

— Hai, pisi, pisi.

Deschide briceagul.

La școală am urmărit mesaje de interes public. Filme scurte alb-negru care ne avertizează despre rubeolă, mâncatul de resturi de vopsea cu plumb, pericolele prezentate de heroină sau importanța autoapărării. Și acum îmi aduc aminte că ar trebui să-mi înfrunt atacatorul.

— Nu-mi plac băieții catolici, îi spun. Au pielea roz. E dezgustător.

Mă uit direct în ochii lui răi, apropiați unul de altul, la acneea de pe față. Îl calc pe picior cu tocul de la pantof cât de tare pot. După care o iau la fugă — gâfâind, îngrozită, alergând mai iute decât am făcut-o vreodată în viața mea — până ajung în siguranță acasă.

Ora 17:00

— Trebuie să mă întorc.

Mă ridic și mă scutur de nisip.

— Vreau să-ți arăt ceva înainte.

— l-am promis lui Finn că mergem cu canoea.

— Zece minute.

Îl urmez de-a lungul coamei unei dune care ajunge până la lizieră. Mă ia de mână și mă trage în pădure, unde se oprește în fața unui desiș.

— Aici.

Nu văd decât o grămadă de verdeață.

— Uită-te dedesubt.

Mă aplec și mă uit pe sub desiș. lar acolo, ascunsă de vegetație, este casa părăsită. Casa pe am descoperit-o când eram copii. Nu au mai rămas decât fundația și două ziduri de piatră. Restul

a fost distrus de rugii de mure și salce. Pe zidurile care se năruie se cațără indigofere, care le sufocă în frumusețe.

— Cum ai regăsit-o?

Se așază pe pământ lângă mine și arată cu degetul spre o deschizătură, unde a fost cândva o ușă.

— Mai ții minte bucătăria? Și camera aia din mijloc urma să fie dormitorul nostru când ne-am fi căsătorit.

— Bineînțeles că îmi amintesc. Ai promis că-mi cumperi un boiler dublu. Mă simt puțin trădată.

Se rostogolește peste mine, trage cu dinții de șnurul sutienului de la costumul de baie ca să cadă de pe mine și îmi linge sânii ca un câine mare și sentimental.

— Încetează.

Îl împing râzând. Îmi simt însă sexul umflându-se.

— Scuze, dar trebuie.

Se uită fix și intens în ochii mei, fără să-și mute privirea în timp ce-mi desface larg picioarele. Intră în mine. Când ejaculează, îi simt sperma zvâcnind din el și umplându-mă.

— Nu te mișca, șoptesc. Rămâi în mine.

Fără să se miște, coboară mâna și, ca o boare, abia îmi atinge clitorisul, până suspin și plâng, simțind o durere veșnică.

Rămânem așa, înlănțuiți, două trupuri, un suflet.

Îmi înfășor mai strâns picioarele în jurul lui, prinzându-l în capcană, forțându-l să intre și mai adânc în mine. Mâncare și apă. Patimă și durere.

— N-ar fi trebuit să mă părăsești, spun eu. E un dezastru.

— Ai zis că-l doreai pe Peter.

— Nu *atunci*. După vara aia. Nu te-ai mai întors.

— Am plecat de dragul tău. Ca să începi o nouă viață.

— Dar n-a fost așa. În afară de tine, n-aveam cu cine să vorbesc, n-aveam cum să-mi scot asta din cap. Nici chiar mutatul în altă țară n-a avut vreun efect.

Își îndreaptă privirea în altă parte. Între noi plutește o tristețe neclintită. S-a stârnit vânt și foșnește prin copaci. Un arin negru se leagănă, aruncând conuri minuscule, verzi ca iarba, peste noi. Jonas îmi culege unul din păr.

— I-ai povestit vreodată lui Peter despre Conrad?

— Bineînțeles că nu. Am făcut un legământ de sânge. Aproape că mi-ai tăiat vârful degetului.

— Voiam numai să spun, ezită el, că ești căsătorită de multă vreme. Eu aș înțelege.

— Regret că Peter nu știe. Detest că a existat întotdeauna o minciună între noi. Nu e corect față de el. Dar nu știe. Și nici n-o să știe vreodată.

Ascult tăcerea pădurii, scurgerea subtilă a zilei. Lumina, groasă ca un sirop, se revarsă pe pământ, preschimbând acele de pin în așchii de aramă. Cuvintele pe care le rostesc mă umplu de remușcări. Mă eliberez de sub Jonas, mă ridic și îmi închei sutienul. O căpușă urcă pe un fir de iarbă; arată ca o sămânță minusculă de pepene. O pun pe unghia degetului mare, o strivesc drept pe mijloc și mă uit cum i se îndepărtează picioarele, până mă asigur că a murit. Sap o gaură în pământ și o arunc, apoi pun pământul deasupra și-l bătătoresc.

— Asta e.

Jonas se scoală și își trece brațele puternice în jurul meu.

— Îmi pare rău.

— Trebuie să plec. Peter o să înceapă să-și facă griji.

— Nu.

Îmi aud durerea în vocea lui. Îmi ia părul în pumni și mă sărută. Dur, apăsat, dezlănțuit. Nu vreau să cedez, dar îl sărut și eu, cu o dragoste care parcă mă îneacă. Dorința nestăpânită de a respira. Lumina lunii, și dulcegării, și rechini, și moarte, și milă, și vomă, și speranță, toate combinate. E prea mult. Trebuie să mă întorc acasă, la copii. La Peter. Mă eliberez și mă ridic în picioare, disperată.

— Elle, așteaptă, zice el.

— Conrad a distrus totul, e tot ce îi spun.

Cartea a doua

JONAS

13

1981. Iunie, Pădurea de Niciunde

În lacul nostru sunt țestoase-aligator — ființe preistorice masive care stau la pândă pe fundul apei, în mâlul răcoros. După-amiaza târziu ies de-acolo și se îndreaptă către suprafața ca obsidianul sticlos, unde roiuri de heteroptere trec țiuind ca niște catamarane rapide și agitate. De pe verandă, le vezi ridicându-se: întâi capul ca un pumn negru, apoi iese la lumină creasta unei carapace. Distanța dintre două siluete e cea care-ți spune dacă o vezi pe Cea Mare — bunica tuturor țestoaselor pocnitoare — sau doar vreuna dintre progeniturile ei mai mici, care au doar dimensiunile unor țestoase de Galapagos. Puțini sunt cei care au văzut-o. Oamenii din Pădurea de Niciunde spun că e un mit sau că a murit de mult — și, oricum, țestoasele-aligator sunt inofensive. Într-o sută de ani, n-au mușcat pe nimeni. Dar eu am văzut-o. Știu că e acolo, hrănindu-se cu broaște-bou și pui de pasăre și rugându-se pentru străfulgerarea rapidă a unui picior palmat portocaliu, de pui crocant de rață.

Prima dată când l-am văzut pe Jonas, în ziua aceea, lângă izvor, era un băiat rătăcit și buimăcit care urmărea o pasăre. Aveam aproape 11 ani, cu doar trei ani mai mare, deși în mintea mea eram destul de mare ca să-i fiu mamă, când l-am luat de mână și l-am adus înapoi pe cărare. Nu mi-aș fi putut imagina atunci că a doua oară când

aveam să-l văd, acest copil straniu avea să-mi schimbe ireversibil viața.

În ziua aia m-am trezit neliniștită — cu un sentiment de pustiu și de dor de casă în piept. Visele mă speriaseră: un bărbat voia să mănânce cartofi copți. Zicea că o să mă omoare. L-am implorat să mă lase să o mai văd pe mama o dată. Mai erau și niște cântăreți la banjo. Am bătut în geam, dar nu m-a auzit nimeni.

Anna încă dormea. Jurnalul ei cu spirală căzuse deschis lângă pat. Am fost tentată să-l citesc, dar deja știam tot ce conținea. Am băgat mâna sub saltea și am scos jurnalul meu. Mătase de culoarea jadului, cu un lacăt minuscul cu cheiță. Mama mi-l cumpărase din Chinatown după ce mâncasem *dim sum*-ul nostru tradițional de Anul Nou. Anna alesese un tricou roșu cu niște caractere aparent chinezești, dar, dacă înclinai capul, vedeai că scrie *Du-te în mă-ta!* Mama își cumpărase un halat de baie de culoarea lavandei. Până să ajungem acasă, reușisem deja să pierd cheița jurnalului. Am spart lacătul cu un ac de siguranță și l-am stricat. Ceea ce n-avea importanță, pentru că în principal nu scriam decât liste cu lucruri pe care trebuia să le fac ca să devin o persoană mai bună. Chestii de genul „exersează la flaut o oră în fiecare zi!!“ sau „citește *Middlemarch*!“.

Plouase tare cu o noapte în urmă și aerul era saturat de umiditate. Fierbințeala de la prima oră a dimineții ridica aburi de pe potecile pline de ace de pin umede din jurul taberei, iar căsuța noastră mirosea deja a mucegai. Trebuia să fac pipi.

Am închis încet ușa în urma mea și m-am dus la baie, dând șuturi cu

piciorul gol în conurile ascuțite, rontăite de veverițe. Prosoapele pe care le atârnaserăm la uscat erau îmbibate cu apă și grele, pătate cu resturi căzute din copacii de deasupra.

Când m-am așezat pe toaletă, am observat sânge pe fluierul piciorului. L-am șters cu un cocoloș de hârtie igienică și am luat un plasture din dulăpiorul cu medicamente. Stăteam cu un picior sprijinit de vasul de toaletă, străduindu-mă să deschid ambalajul cerat frustrant, când am văzut picături de sânge pe podea. Mi-am ridicat poalele cămășii de noapte. Partea din spate era pătată de sânge. În sfârșit. Așteptasem așa de multă vreme, verificându-mi chiloții în fiecare zi, sperând să-mi ajung din urmă prietenele!

Am scotocit în dulapul cu rufe, am găsit cutia de Playtex a Annei și m-am așezat pe vasul de toaletă; în apă se scurgeau picături de sânge. Știam ce am de făcut. Îi mai furasem tampoanele de câteva ori și exersasem cum să le introduc. Becky spunea că sunt proastă, dar eu eram îngrijorată că dacă nu-l puneam bine, tamponul o să-mi rupă himenul. Studiasem prospectul din cutie, cu desenele lui cu un canal vaginal ca un plămân și niște picioare îndoite din genunchi pentru poziționarea corectă a tamponului.

Desfăceam ambalajul de plastic când s-a auzit o bătaie în ușa băii.

— Nu intra! am țipat. Sunt înăuntru.

— Grăbește-te, trebuie să fac pipi.

Era Conrad.

— Du-te în tufiș. Ești fată?

— Chiar ești javră?

L-am auzit mergând poticnit spre pădure. Erau momente când Conrad era suportabil. Uneori chiar îmi părea rău

pentru el. Avea însă un stil sinistru, insinuant — genul care se spală tot timpul pe mâini. De curând începuse să ne urmărească pe Anna și pe mine când mergeam la plajă, ținându-se mereu la distanță. Uneori, când stăteam întinse pe nisipul cald, îl surprindeam spionându-ne din vârful dunelor, în speranța că o să ne vadă sânii.

M-am asigurat că ușa băii e încuiată. M-am așezat la loc pe toaletă, mi-am tras cămașa de noapte în talie și mi-am dat jos chiloții, ca să-mi desfac picioarele suficient de mult. Am așezat aplicatorul roz de plastic și tocmai apăsam pistonul când am auzit un zgomot. Pe celălalt perete al băii, se vedea fața lui Conrad, lipită de geamul lucarnei, cu ochii mari, și zgâindu-se între picioarele mele desfăcute. Am scăpat aplicatorul, care a alunecat pe podeaua băii.

— Dispari, ciudatule! am țipat, cu tot corpul tremurând de furie și rușine.

l-am auzit râsul grețos în timp ce fugea. Până mâine, o să știe toți ciudații lui de prieteni. M-am așezat pe toaletă, plângând și dorindu-mi să mor. În clipa când am auzit trântindu-se ușa lui, am alergat la căsuța mea, mi-am ascuns sub pat cămașa de noapte pătată de sânge, am înșfăcat costumul de baie și am fugit spre lac. Singurul meu gând era să mă îndepărtez cât mai mult de Conrad. Era evident că n-o să mai fiu niciodată în stare să dau ochii cu el. Am văzut mai multe pagaie sprijinite de-un copac. Am luat una dintre ele, am împins cât de tare am putut canoea noastră din fibră de sticlă de pe iarba ca buretele în apă și m-am întins pe fundul ei în timp ce se îndepărta de mal plutind în derivă. Mi-am strâns brațele la piept și am ridicat

privirea spre cerul dimineții. *Așa trebuie să se simtă un viking mort*, mi-am zis, lăsând barca să plutească neghidată.

Când m-am îndepărtat suficient de țărm, m-am ridicat în șezut și am vâslit cât de repede puteam. Până am ajuns în mijlocul lacului, hotărâsem deja că varianta cea mai simplă era să mă înec. Aveam nevoie de ceva greu, care să mă tragă la fund. Dacă aș fi avut un pietroi, l-aș fi legat de barbeta bărcii, mi-aș fi prins-o de gleznă și aș fi sărit. Poate Conrad n-ar recunoaște niciodată ce-a făcut, dar o să știe, pentru tot restul vieții lui nenorocite de psihopat, că era de vină pentru moartea mea.

Am vâslit către capătul mlăștinos și pustiu al lacului, unde pipirigul ieșea din apă ca o armată și încâlceala de tulpini subțiri ale nuferilor abia aștepta să-mi prindă vâsla. Aici, malul era presărat cu resturi glaciare, depozite de bolovani și pietricele străvechi rămase în urma gheții care se mișca lent.

Când m-am apropiat de apa puțin adâncă, am înfipt cu putere vâsla în apă, mi-am luat elan, apoi am ridicat-o mult deasupra nuferilor, plutind fără zgomot peste plasa lor ca de păianjen. Fundul nisipos al lacului zgâria fundul bărcii. Eram cât pe ce să sar și să trag canoea restul drumului, când am auzit o voce care-mi vorbea pe ton scăzut.

— Nu te mișca. Rămâi în barcă.

Am ridicat privirea, luată prin surprindere. Jonas stătea complet nemișcat pe cea mai joasă creangă a unui pin american, care se întindea peste apă chiar deasupra capului meu. Aproape perfect camuflat. Fără cămașă, purta un șort kaki decolorat și stătea cu picioarele lungi atârnate. Era mai suplu decât ultima dată când îl văzusem. Mai

înalt, bineînțeles — trebuie să fi avut de-acum cel puțin 12 ani —, cu părul negru și des încurcat ajungând mai jos de umeri. Însă privirea avea aceeași concentrare prea matură pentru vârsta lui care mă frapase în ziua în care dăduse peste mine în pădure.

— Dă-mi vâsla, mi-a șoptit el.

— De ce vorbești în șoaptă? l-am întrebat tot șoptit.

A făcut semn spre stuful din spatele bărcii.

M-am aplecat peste margine, încercând să văd ce-mi arăta, dar de unde eram nu distingeam nimic.

— Vâsla! a șoptit el din nou.

M-am ridicat cu grijă să nu răstorn canoea și am întins vâsla spre copac. Jonas a scos din buzunar o pungă de plastic cu ceva care părea carne crudă de hamburger, pe care a întins-o pe capătul vâslei.

— Uită-te.

A coborât-o chiar în fața mea.

Zgomotul o să-mi rămână veșnic în cap — trosnetul brusc și violent al lemnului când s-a despicat vâsla. Jonas s-a lăsat cu toată greutatea în spate pe creangă, ținând bine de vâslă. Și atunci am văzut-o, ridicându-se din beznă, cu fălcile încleștate pe vâsla mea. Era Cea Mare, bunicuța — o țestoasă-aligator urâtă, lată cât o barcă. Preistorică. Cu un cap ca de găină. Și era furioasă. Jonas a sărit pe mal și a tras cu toată puterea de vâslă. Scrâșnind din dinți.

— Am nevoie de ajutor.

Am ocolit pe departe țestoasa ca să ajung la Jonas și am tras-o împreună pe uscat.

— Trebuie să-ți dezleg barbeta, a spus el. Nu-i da drumul.

S-a dus în fugă la canoe și a deznodat funia groasă legată în capul bărcii.

— Grăbește-te, te rog, i-am zis.

Țestoasa rodea încet vâsla, apropiindu-se de mine.

Jonas a făcut un nod cu buclă pe barbetă, s-a strecurat în spatele țestoasei și i-a prins lasoul pe coada groasă plină de solzi.

— Am prins-o.

— Și acum ce facem?

— Trebuie s-o urcăm în barcă.

Țestoasa sâsâia și se zbătea, încercând să scape din legătură. Își răsucea gâtul lung în toate părțile, căutând neputincioasă funia, însă fălcile ascuțite ca briciul nu dădeau drumul vâslei. Și-a îndreptat din nou atenția spre mine, cu o furie mortală în ochi — umilința de a fi fost prinsă; mânia că fusese arătată lumii, despuiată de demnitate — și a început să se apropie de-a lungul vâslei. Acum venea după mine, venea după kilul ei de carne, iar eu am înțeles perfect ce simțea.

— Dă-i drumul, am spus.

— Nici vorbă.

Jonas a tras mai tare de funie.

— Nu e bine, am zis. Și o să mă mănânce.

— Încerc de doi ani s-o prind. Frații mei zic că nici nu există.

— Păi ai prins-o.

— Mda, dar n-o să mă creadă.

— Atunci sunt niște idioți.

— Ei zic că eu sunt idiotul.

— Nu-i cel mai potrivit moment să ne certăm pe tema asta, am spus când țestoasa s-a mai apropiat un pic de mine. Dar dacă planul tău era să ridicăm o țestoasă ucigașă furioasă de 50 de kilograme într-o canoe care se

clatină, atunci poate că frații tăi au dreptate.

Jonas a rămas cântărind situația: fiara masivă care trăgea de jug, chipul meu înspăimântat, canoea din fibră de sticlă. Cu un oftat adânc, și-a eliberat trofeul. Am dat drumul vâslei și ne-am retras.

Preț de câteva momente lungi, țestoasa a tot înaintat. Apoi, dându-și încet seama că i se redase libertatea, a lăsat vâsla din fălci, ne-a aruncat o ultimă privire prudentă și și-a întors trupul enorm spre siguranța adâncurilor. l-am privit târâitul artritic în apa mică și apoi, când apa a fost destul de adâncă, am privit-o înotând ca de frica morții.

Din vâslă nu mai rămăsese decât un băț ros. Am legat la loc funia și am tras canoea pe marginea lacului spre tabără. La un moment dat, Jonas m-a luat de mână, exact cum făcuse cu ani în urmă, când îl scosesem din pădure.

Conrad era așezat pe malul apei, uitându-se la noi în timp ce ne apropiam, cu o expresie batjocoritoare pe fața dolofană. Chicotitul lui grețos de azi-dimineață îmi răsuna încă în minte, dar nefericirea și rușinea fuseseră înlocuite de un front polar de mânie.

— Cine-i ăsta? a întrebat Jonas.

— Fratele meu vitreg oribil. Îl urăsc.

— Ura e un sentiment puternic, a zis Jonas.

— Ei bine, îl urăsc foarte tare.

Fac o pauză.

— E un pervers. L-am prins spionându-mă dimineață, când eram în baie. Am de gând să-l ucid mai târziu.

— Mama spune că întotdeauna e mai bine să nu bagi în seamă.

— N-ai ce face altceva cu Conrad. E mult prea josnic.

— Ce s-a întâmplat cu vâsla? a întrebat Conrad când ne-am apropiat.

Am trecut pe lângă el fără să-i răspund.

— A fost atacată de o țestoasă-aligator, zice Jonas.

— Pare incitant.

Când i-am auzit tonul prefăcut, mi-a venit să-i arunc vâsla în față, dar am mers mai departe.

— Așa a și fost, i-a răspuns Jonas.

Am tras împreună canoea pe uscat și am întors-o pe o parte în caz că mai ploua.

— Și eu am avut o dimineață incitantă, a zis Conrad.

Mi s-a încleștat falca. Orice urma să se întâmple, n-aveam de gând să-l las să mă provoace.

— Mi-am tot adus aminte, a spus el. Cine-i micuțul tău prieten?

— Jonas, el e fratele meu vitreg Conrad. Locuiește temporar cu noi, până când se hotărăște maică-sa dacă îl vrea sau nu înapoi. Am senzația îngrozitoare că ne-am ales cu el pentru totdeauna.

— Ai vrea tu.

Deși mă stăpânisem, sentimentul de tristețe adevărată de pe chipul lui a meritat umilința mea cu tamponul.

— Hai, i-am zis lui Jonas. Să mergem să le povestim fraților tăi ce s-a întâmplat.

În vara aceea, Jonas a fost umbra mea. Când înotam sau mergeam cu canoea pe lac ca să ajung la ocean, mă aștepta pe țărm, știind că o să apar. Când mă duceam pe jos la plajă, pe poteca din pădure, îl găseam stând pe un trunchi de copac căzut și desenând

în carnețelul de schițe pe care-l purta peste tot cu el — o creangă ruptă dintr-un pin american, un gândac negru. De parcă ar fi avut o busolă internă — un câmp magnetic care găsea nordul. Sau poate, ca un porumbel călător, îmi simțea parfumul în vânt.

Uneori îmi arăta excremente de coiot sau o cărare care ducea în desișuri de strugurii-ursului, unde se mai vedea încă în tufăriș urma unei căprioare. Ne petreceam cele mai multe zile stând întinși pe nisipul fierbinte de pe plaja largă și pustie de la ocean, provocându-ne unul pe altul să înotăm prea departe la mareea înaltă, călărind valurile și încercând să nu fim prinși de contracurentul submarin. De multe ori nici nu vorbeam. Însă când stăteam de vorbă, stăteam de vorbă despre orice.

Știam că prietenia noastră nu avea niciun sens. Nu eram o persoană singuratică și nici măcar cineva care ducea lipsă de companie. Becky stătea aproape și o aveam și pe Anna. Eu aveam 14 ani și jumătate, el 12. Însă nu știu de ce, în vara aia, când se destrămau atâtea, când am început să mă simt ca o pradă, Jonas m-a făcut să mă simt în siguranță.

Eram o pereche ciudată. Eu, înaltă, palidă, târșâind încălțări Dr. Scholl și în costum de baie, ascunzându-mi sânii și noile rotunjimi jenante sub cămăși cu gulere zdrențuite moștenite de la tata. Jonas, cu cel puțin 30 de centimetri mai scund, întotdeauna desculț, cu același șort verde murdar și tricoul cu Allman Brothers pe care-l purta în fiecare zi. Odată, când i-am sugerat că obiceiul ăsta era dezgustător și că o mașină de spălat ar fi fost de ajutor, a ridicat din

umeri și mi-a zis că înotatul în mare și în lacuri era antiseptic.

— În plus, ești extrem de nepoliticoasă, mi-a zis.

— Sunt maternă, i-am răspuns. Mă simt responsabilă pentru tine.

— Nu sunt copil de țâță.

— Știu, am zis. Ești doar copil.

— Ca și tine.

— Eu nu mai sunt.

— Cum adică?

În clipa când am deschis gura, mi-a venit să-mi trag una.

— Nu contează, am zis. Sunt doar mai mare decât tine.

Jonas nu m-a lăsat însă să scap așa ușor.

— Nu. Ai spus că *tu* nu mai ești copil, dar *eu* sunt. Nu trebuie să-ți mai petreci timpul cu mine dacă nu vrei. Nu sunt responsabilitatea ta.

— Nu te mai purta ca un copil de țâță.

— Se pare că asta sunt.

— Bine, fie, am spus. Sunt *femeie* acum, după cum îmi tot spune mama. Sincer, îmi vine să vomit când îmi spune. „Eleanor, fii mândră. Ești femeie acum."

Se uită la mine cu o expresie serioasă, neclintită. Apoi se întinde, își pune mâna pe umărul meu și mă strânge încurajator.

— Îmi pare rău, zice el. Chiar sună groaznic. Hai, am descoperit ceva grozav ieri. Apropo, îmi spune peste umăr, facem educație sexuală într-a cincea, așa că înțeleg că femeile au menstruație.

— Scârbos.

— Puterea să creezi viață e ceva frumos.

— O, Doamne! am spus și l-am plesnit.

— Fii mândră, Eleanor. Ești femeie acum, a zis el imitând-o perfect pe

mama și a fugit înainte să apuc să-l trântesc pe jos.

În adâncul pădurii, într-un crâng cu cicade, Jonas descoperise o casă părăsită, cu zidurile și acoperișul distruse de mult. Tot ce mai rămăsese era conturul de piatră al celor două camere mici. Trandafirii sălbatici și iedera se cățăraseră peste tot. Am sărit peste zidurile joase și ne-am oprit în mijlocul fostului cămin al cuiva. Jonas a găsit un băț și a zgândărit într-o moviliță de pământ nisipos până când a scos la iveală o sticlă albastru-safir, roasă cum sunt cioburile aduse de valuri pe plajă. A făcut loc pe podea și ne-am întins unul lângă altul, privind în sus spre norii albi, ca niște spinări de oi. Am închis ochii și am ascultat foșnetul pinilor; am tras în piept parfumul feniculului-de-mare și al ienupărului. Mă simțeam confortabil stând întinsă cu el în tăcere. Tăcuți, dar legați sufletește, conversând fără cuvinte — ca și cum ne puteam auzi gândurile și așa nu aveam nevoie să le rostim cu voce tare.

— Crezi că aici a fost patul matrimonial? a întrebat Jonas după un timp.

— Ești un copil foarte ciudat.

— Mă gândeam numai ce frumos e locul ăsta. Am putea reconstrui casa și să stăm aici când o să ne căsătorim.

— Bun, în primul rând tu ai 12 ani. În al doilea rând, nu mai fi așa de ciudat, am zis.

— Când o să fim mai mari, diferența de vârstă n-o să mai conteze. Nici acum nu prea contează.

— Probabil că așa e.

— O să consider că e un „da“, a spus el.

— Bine, am răspuns eu. Dar vreau un boiler dublu.

— Frații mei mă necăjesc în legătură cu tine, mi-a spus Jonas într-o după-amiază când îl conduceam acasă dinspre lac.

Îi cunoșteam puțin pe frații lui: Elias avea 16 ani. Luase lecții de navigație împreună cu Anna acum două veri și se sărutaseră o dată la jocul cu sticla. Hopper era de vârsta mea, avea 14 ani. Era înalt, cu păr roșu des și pistrui. Ne salutaserăm o dată sau de două ori la dansurile de vineri seara de la clubul de iahting.

— Te necăjesc fiindcă sunt destul de mare să fiu bona ta. Și cam au dreptate. E un pic ciudat.

— I-ai căzut cu tronc lui Hopper, a zis Jonas. Cred că de-asta se poartă așa de urât cu mine. Deși nu cred că asta explică purtarea lui Elias.

— Hopper? am râs. Abia dacă am vorbit cu el.

— Ar trebui să-l inviți pe Hopper la dans odată, a spus Jonas. Uite.

S-a lăsat pe vine și a ridicat o coajă de ou albastră minusculă căzută în iarba înaltă de lângă drum.

— S-au întors măcălendrii.

Mi-a dat-o cu grijă. Era lipsită de greutate, subțire ca o foiță de hârtie.

— Mi-am făcut griji că i-au alungat gaițele.

— De ce să fiu drăguță cu el, dacă se poartă urât cu tine?

— Se poartă așa fiindcă mă consideră o amenințare.

— Ar trebui să-i spun să te lase în pace.

— Te rog, nu, a zis Jonas. Ar fi umilitor.

Am încetinit când ne-am apropiat de o curbă a drumului. Dincolo de ea era casa familiei Gunther — singura

proprietate din Pădurea de Niciunde înconjurată cu gard. Soții Gunther erau ciudați. Austrieci. Nu aveau de-a face cu nimeni. Amândoi erau sculptori. Uneori îi întâlneam pe drum când își plimbau cei doi lupi alsacieni, care mă îngrozeau. Când cineva trecea pe lângă casă, veneau la gard lătrând și salivând. Odată unul dintre ei a scăpat și a mușcat-o pe Becky de picior.

Când ne apropiam de aleea soților Gunther, auzeam deja câinii lătrând în timp ce veneau la vale spre noi.

— Bine, am zis. O să-l invit, dar mă îndoiesc că te consideră o amenințare.

Am râs.

În mod normal, de câte ori treceam pe lângă casa soților Gunther, o luam la fugă. Acum Jonas a încremenit în mijlocul drumului.

— Mulțumesc, Elle, că ai lămurit situația.

Câinii ajunseseră la gard și erau furioși, înnebuniți. S-au aruncat asupra lui, nefiind obișnuiți să fie ignorați.

— Trebuie să mergem, am spus. O să treacă prin gard.

Dar Jonas rămăsese în drum, iar câinii ridicaseră tonul.

— Jonas!

— Pot să ajung acasă și singur de aici, a spus el rece.

Și a pornit pe drum, îndepărtându-se de mine.

În vârful dealului, domnul Gunther a ieșit din atelierul lui.

— Astrid! Frida! și-a strigat el câinii. *Herkommen! Jetzt!*

Când m-am dus la plajă a doua zi, Jonas n-a mai apărut.

— Tată, zice Conrad, știai că Eleanor fură bebeluși? S-a îndrăgostit de un

copil de zece ani.

E o vară târzie. Mama s-a dus la groapa de gunoi până nu se închide. Leo e la chiuveta de la bucătărie, dezosând un lufar pe care l-a prins de dimineață — s-au adunat pe lângă coastă, învolburând apele de lângă țărm.

— E doar un băiat care umblă după mine. Și are 12 ani, nu zece, spun eu, simțind cum mă îmbujorez.

— Cine se ține după tine? întreabă Leo.

A fost în turneu cu o trupă de jazz aproape toată luna. Mă bucur că e aici. Mama e mult mai fericită când e Leo acasă.

— Copilul ăla, Jonas, care e tot timpul prin preajmă, zice Conrad. E iubitul lui Elle.

— Ce drăguț, spune Leo, dispărând în cămară.

Aud cum cad obiecte. Leo înjură.

— Nu mai fi așa ticălos. E doar un băiețel.

Îmi trag scaunul de la masă și îmi golesc farfuria.

— Exact, spune Conrad. Furi bebeluși.

— Știe cineva unde ține mama voastră folia de plastic? strigă Leo. De ce tot cumpără hârtie cerată? Ce nevoie are de hârtie cerată?

Anna era pe canapea, încercând să-și refacă inelul-puzzle. Acum ridică privirea, adulmecând o posibilă ceartă.

— Vai, Conrad, spune ea. Ești gelos?

Zâmbește.

— Cred că, de fapt, Conrad s-a îndrăgostit de *tine*, Elle.

Conrad se schimonosește la față, dar se străduie să râdă.

— Ce zici, Elle? întreabă Anna. Îți place Conrad? Vrei să fii iubita lui?

— Încetează, Anna, spun eu. E dezgustător.

Totuși, recunosc stânjenită senzația, ca și cum ce a spus îmi amintește de ceva ce știam, dar uitasem.

— Naiba să te ia, se răstește Conrad la Anna.

Ea îi simte slăbiciunea și se pregătește de atac.

— Incestul e de câteva ori mai grav decât furatul bebelușilor, Con.

Conrad sare în picioare și o înșfacă pe Anna de braț.

— Taci din gură. Taci din gură sau ți-l rup.

— Potolește-te, spune Anna, provocându-l. Doar încerc să te ajut. Vreau să mă asigur că știi că e un păcat înainte de a face ceva ce vei regreta.

Leo iese pe verandă chiar când Conrad îi trage Annei un pumn în față.

— Conrad!

Ajunge la el din doi pași și-l înșfacă de cămașă, trăgându-l de lângă Anna cu mâinile lui uriașe care miros a pește.

— Ce naiba e cu tine?

Îl târăște de-a lungul verandei și îl izbește de ușă atât de tare, încât Conrad cade la pământ.

— Ridică-te!

Ne uităm cum încearcă să-și stăpânească lacrimile.

— Copilaș, spune Anna cu un zâmbet prefăcut.

Se întoarce pe canapea și își ia cartea, citind mai departe de parcă n-ar avea idee că tocmai declanșase conflictul.

Picnicul pe plajă al lui Dixon de la sfârșitul sezonului este seara mea de vară favorită. Toată Pădurea de Niciunde se adună pentru un foc de tabără uriaș la Higgins Hollow. Adunăm pe post de

iască alge înnegrite de soare rămase în urma fluxului și strângem lemne noduroase aduse de mare într-o grămadă; apoi privim focul care aruncă scântei pe cerul nopții. Toată lumea dansează și cântă. Când se lasă amurgul, aprindem artificii și alergăm prin jur ca niște licurici. Adulții beau prea mult. Îi spionăm de pe dune și ne jucăm de-a cine capturează steagul. Oamenii gătesc homari și scoici în oale pestrițe de email enorme, învelesc în folie de aluminiu porumb crud udat cu apă de mare și îl aruncă în foc.

Nouă ne plac hamburgerii. Mama insistă mereu să aducă aperitive dulci, muștar și ceapă crudă, care-i fac gura să miroasă insuportabil. Împarte ridichi cu sare de parcă ar fi cine știe ce delicatesă.

Anul ăsta, Conrad nu are voie să vină. A fost pedepsit pentru o săptămână. Îl imploră pe taică-su să-l ia și pe el. Chiar și mama încearcă să-l convingă pe Leo să se răzgândească, dar el e neînduplecat.

— Dumnezeu știe că *a fost* foarte dificil în ultima vreme, spune mama.

Tocmai ies amândoi din lac după ce au înotat.

Anna și cu mine stăm pe verandă și mâncăm înghețată de căpșune.

— Și camera lui chiar trebuie să miroasă a picioare tot timpul? Chiar nu poate să facă nimic pentru asta? Poate că ar ajuta medicamentul ăla pentru ciuperca piciorului, ce zici? I-am dat o sticluță cu pudră de talc, dar zice că-i dă mâncărimi. Trebuie să stai de vorbă cu el.

Îl privesc pe Leo cum se șterge cu prosopul, de parcă ar lustrui o mașină mare albă. Are costumul de baie ud și i se leagănă burta când mișcă prosopul în

sus și în jos. Arată ca un bebeluș mare. Leo nu înoată prea bine, dar mama l-a pus să facă mișcare.

— N-are cum să-i fie ușor în casa asta, Leo. Cu atâtea femei. Ai fost plecat aproape o jumătate din vară. E greu să faci parte dintr-o familie care nu e a ta. Are nevoie de tine, să-i iei partea.

— Ce *are nevoie* e să înțeleagă consecințele acțiunilor sale.

— Ce faci tu îl înstrăinează și mai mult. E mai dificil pentru noi toți.

— Aici nu e vorba despre tine și fete, Wallace. E vorba despre fiul meu.

— Lasă-l să vină și el. E tare fericit să participe la Vânătoarea Ursului cu tine. E o tradiție.

— Niciun fiu de-al meu nu rămâne nepedepsit după ce a lovit o fată, zice Leo.

— Probabil că fata a meritat-o, spune mama.

A doua zi dimineață, stau întinsă în pat și mă uit la luminator. Pe margini s-a adunat un strat subțire de polen galben. Avem nevoie de o ploaie zdravănă ca să-l curețe. E senin de zile în șir. Mă uit la un păianjen care se învârte prin plasă. Un fluture uscat e prins de un fir care atârnă, legănându-se la fiecare adiere a vântului. Părul îmi miroase a fum de la focul de tabără și a ketchup. Cineva face duș. Un șuvoi de apă curge pe frunzele uscate. Apa se oprește cu un geamăt. Conrad înjură când calcă într-o salce. Îmi iau cartea și o deschid unde i-am îndoit colțul paginii. O să dureze câteva minute până se umple la loc rezervorul cu apă caldă.

Tabăra noastră are un singur duș, fixat de un pomișor din fața băii și înconjurat de un gard decolorat cu șipci

lipite, care e tot timpul plin de păianjeni de câmp. Nu mai folosește nimeni cuierul putrezit ca să-și agațe prosopul. Le atârnăm de crengile de jos ale pomului. Șuvoiul de apă cu săpun curge direct de pe corp pe frunze și se îndreaptă spre potecă, iar acele de pin se învârtejesc în urma lui, așa că avem o regulă strictă de a nu-face-pipi-la-duș. Altfel, poteca spre baie începe să miroasă ca partea din spate a unui autocar Greyhound.

După zece minute îmi iau prosopul și balsamul de păr Wella. Pe drum, dau peste o băltoacă leșioasă, care se absoarbe încet în pământ. Sar peste ea și aterizez împroșcând apa pe partea cealaltă; mă umplu de ceva ce îmi dau pe loc seama că e apă cu pipi. Dau năvală înapoi pe potecă și bat tare în ușa de la căsuța mamei.

Apare după câteva clipe, trăgându-și pe ea halatul de baie și părând extenuată.

— Leo doarme, șoptește ea.

— Simți mirosul?

Întind piciorul.

— Eleanor, n-am chef să te miros, zice ea, am adormit târziu. Am băut prea mult gin tonic.

— Conrad a făcut pipi la duș.

— Măcar se spală. Tot e bine.

— Mamă, e dezgustător. Am călcat în baltă.

— O să vorbesc cu el. Dar e deja pedepsit, așa că Dumnezeu știe la ce-o să folosească.

— De ce trebuie să stea cu noi?

Mama iese și închide ușa în urma ei.

— Știi, poate că dacă tu și Anna v-ați purta mai frumos cu Conrad, nu s-ar mai purta el așa.

Își freacă tâmplele.

— Vrei să te duci până la bucătărie să-mi aduci apă și o aspirină?

— De ce e el problema *noastră*? De ce nu poate să se întoarcă la Memphis să stea cu familia lui?

— *Noi* suntem familia lui.

— Eu nu.

— Încearcă, Elle. De dragul lui Leo.

Se uită înapoi în cameră să se asigure că Leo doarme.

— Mai invită-l și tu din când în când să înotați. Sau să jucați Parcheesi. N-o să mori din atâta lucru.

— Trișează. Și nu reușește să ajungă nici măcar până la mijlocul lacului.

— Încearcă. De dragul meu.

— Bine, spun eu. O să-l invit să vină la plajă azi. Dar dacă se poartă ca un nemernic, îmi datorezi o sută de dolari.

— Mai bine ți i-aș da de-acum, oftează mama. Însă mulțumesc.

*

Resturile focului de tabără de-aseară încă mocnesc pe nisip. Cineva a ridicat un baraj din lemne aduse de apă, ca să nu se ardă nimeni la picioare. Lângă foc, se văd o farfurie de carton aruncată cu fața în jos și câțiva coceni de porumb pe jumătate îngropați în nisip.

— Deci? întreabă Conrad. V-ați distrat?

— Da.

— Cine a fost?

— Obișnuiții locului.

Conrad aruncă nisip în farfuria de carton cu degetul mare de la picior. Nisipul foșnește când ajunge pe farfurie.

— Tata a fost la Vânătoarea Ursului?

— Sigur că da.

Conrad pare mâhnit.

— Cine a fost câinele?

— Nu știu. Unul dintre copii. Îmi pare rău că n-ai putut veni, mă silesc eu să

spun.

Ne întindem prosoapele departe de apă, pentru că urmează fluxul. Mă așez și scot din geantă o cutie de Fresca aburită. Când trag de cheiță, inelul mi se rupe în mână, iar capacul metalic rămâne închis etanș.

— Dă-mi-o mie, zice Conrad și sparge capacul cu o cochilie ascuțită, după care îmi dă înapoi cutia.

— Mulțumesc.

— Vrei să intri în apă? întreabă Conrad.

— Trebuie să mă încălzesc întâi. S-ar putea să nu intru deloc. Valurile par periculoase.

— Credeam că-ți place mai periculos, spune Conrad și râde singur de bancul prost.

Îl ignor și îmi deschid cartea. Rămâne așezat, scărpinându-se pe picior, unde l-a pișcat un țânțar. După o vreme, se ridică și se duce către apă. Mă întind pe burtă, ușurată că a plecat. Închid ochii și îmi sprijin capul pe brațe. Aproape am adormit când simt ceva umed pe spate.

— Uite ce-am găsit, zice Conrad. Cred că tu și Jonas l-ați lăsat aici aseară.

Îmi duc mâna la spate și iau obiectul de pe mine. Este un prezervativ folosit. Țip și sar în picioare.

— Ce naiba e cu tine? strig și alerg în mare să mă curăț.

Primul val mă ia prin surprindere și mă trage la fund. Când încerc să ies la suprafață, sunt răsturnată. Am nevoie de aer, dar mă silesc să mă cufund mai adânc. Dau de fundul mării și mă împing în el cât de tare pot. Ies la suprafață gâfâind, mă îndrept către mal și mă împleticesc înainte să mă mai lovească vreun val. Câțiva adulți au

văzut că aveam probleme și vin în fugă să mă scoată din apă.

— Sunt bine, spun eu, sunt bine.

Costumul de baie atârnă pe mine ca un sac de nisip. Mă scutur de pietriș, krill și alge. La glezne îmi cade o pietricică rozalie. Conrad se ține de burtă de râs, dar trec pe lângă el fără să-l bag în seamă.

— A fost o glumă, spune el. Calmează-te.

Îmi iau prosopul și cartea și le arunc în rucsac.

— Ar trebui să te duci să înoți, îi zic eu. E o zi perfectă să te înec.

— Îmi datorezi o sută de dolari, îi spun mamei când ajung acasă.

— Unde-i Conrad? întreabă ea.

— Dacă am noroc, a murit.

— Fac supă de scoici la cină, zice ea.

*

Când mă duc dimineață spre Casa Mare pentru micul dejun, îl găsesc pe Jonas stând pe trepte. Conrad e înăuntru, mâncând un bol de fulgi de porumb, îmbrăcat în halatul lui de baie flaușat dezgustător de culoare maro, și citindu-și revista de benzi desenate *Spy vs. Spy*.

— Bună.

Mă așez lângă Jonas.

— Ce cauți aici?

— Am venit să-mi iau rămas-bun.

— Oh.

— Trebuia să plecăm sâmbătă, dar mama l-a prins la focul de tabără pe Elias pe dune cu o fată și a zis că „nu i-a plăcut ce a văzut". Altfel spus, fundul gol al lui frate-meu, zice el oftând. Plecăm la Cambridge după-amiază.

Pe verandă, Conrad lasă revista de benzi desenate și se oprește din mâncat, ținând lingura suspendată deasupra castronului. Știu că trage cu urechea, dar nu-mi pasă.

— Când începe școala? întreb.

— În vreo două săptămâni, cred.

— Gimnaziul, nu-i așa?

— Da.

— Uau.

— Da, răspunde Jonas râzând un pic melancolic. Școala pentru băieții mari.

E prima dată când ne simțim stingheri de când ne petrecem timpul împreună. Gândul la școală, la viața reală de dincolo de Pădurea de Niciunde — a lui în Cambridge, a mea în New York — face ca diferența de vârstă dintre noi să pară dintr-odată uriașă, de nedepășit.

— Știu, zice Jonas, citindu-mi gândurile. E ciudat.

Scurmă nisipul ud cu degetele de la picioare.

— Mă gândeam că am putea să mai înotăm o dată în lac.

— Trebuie să mă duc în oraș cu mama și cu Anna.

— Atunci, cred că asta e.

Se ridică și îmi întinde mâna.

— Ne vedem vara viitoare.

— De ce nu-l săruți de rămas-bun? strigă Conrad dinăuntru.

— Gura, Conrad, îi răspund și-i prind mâna lui Jonas.

— Dă-i un sărut lung și umed.

— Nu-l băga în seamă, zice Jonas.

— Știi ce, spun eu, am timp pentru o tură scurtă de înot. Stai o clipă.

Dau fuga și îmi pun costumul de baie. Jonas a intrat deja în apă când mă întorc. Mă arunc și eu în apă și-l ajung din urmă.

— Imi pare rău. E un tâmpit.
— La vârsta lui, băieții nu se pot gândi decât la un singur lucru, răspunde Jonas.
Mă pufnește râsul.
— Chiar ești ciudat.
— A fost o vară grozavă, Elle. Mulțumesc, spune Jonas, înotând în fața mea.
— Cu plăcere, zic eu. Mai facem un ultim concurs de ținut respirația?
— Nu e concurs dacă nu câștig decât eu, spune Jonas. Deși recunosc că parcă te descurci o idee mai bine.
— Te rog, îi răspund râzând. Sunt campioana statului.
— Unu, doi, trei, capul la fund?
Încuviințez
Ne cufundăm și ne ținem respirația. Apoi, fără să mă gândesc, îl trag către mine și îl sărut.

Aștept până pleacă Jonas ca să discut cu Conrad.
— De ce ai făcut așa ceva?
— Ce-am făcut?
Conrad răsfoiește benzile lui desenate și ia ultima lingură de cereale fleșcăite, iar pe la colțul gurii îi picură lapte. Mă uit cum i se scurge pe bărbie și pe gât, ca o broboană de sudoare albă.
— Te-ai purtat ca un porc.
— N-ar trebui să-ți pierzi vremea cu un băiat de 12 ani.
— Nu e treaba ta.
— Îmi face greață.
— Ce-ți pasă?
— Nu-mi pasă, răspunde Conrad, dar îți faci familia de râs.
Se ridică și se apropie de mine.
— L-ai lăsat să-ți facă ceva?
Mama și Anna trec pe lângă casă, îndreptându-se către mașină.

— Pune și pere pe listă, o aud pe mama. Și fripturi. Ah... aproape că am rămas și fără bourbon.

— L-ai lăsat să te pipăie? spune Conrad.

Mă întorc spre el.

— Sunt jenată să mă vadă cineva cu *tine*. Tu ești ăla care face familia de râs. Nu eu.

— Da, sigur.

— Așa e. Nimeni nu te vrea pe-aici, să te furișezi prin boschete ca un pervers, cu punctele tale negre scârboase. De ce nu te muți cu maică-ta? A, da. Nici ea nu te vrea.

Conrad se înroșește la față.

— Asta-i o minciună.

— Zău? Ce număr are? Hai s-o sunăm și s-o întrebăm.

Mă îndrept spre telefonul negru cu disc și ridic receptorul. Pe un bilețel prins cu o piuneză pe perete e o listă cu numere de telefon importante. Caut și găsesc numărul. Formez.

— Sună.

— Du-te naibii, spune Conrad și iese în fugă plângând.

— Bebelușule! strig după el.

Aud o voce subțirică și îndepărtată răspunzând „Alo? Alo?". Pun la loc receptorul în furcă.

Pedeapsa pentru cruzimea mea față de Conrad vine repede. Începe cu o senzație de mâncărime sub pleoape. Mi se umflă gâtul. Până după-amiază, am toată fața plină de pustule. Nu-mi mai pot deschide ochii deloc. Doctorul ne spune că nu există decât o singură cale să te intoxici așa cu iederă otrăvitoare: probabil că la picnic a aruncat cineva în foc un buștean acoperit cu viță când fumul venea spre mine și așa mi-au

ajuns în urechi, în gură și în nări uleiurile toxice. Mama mi-a instalat un pat pliant în cămara întunecoasă și îmi acoperă fața și gâtul cu tifon înmuiat în loțiune cu oxid de zinc. Arăt ca leproșii din *Ben Hur*. Îmi aduce ceai de mușețel rece și un pai și îmi pune un castron cu gheață lângă pat. E o tortură să înghit orice.

Toți ceilalți joacă poker în sufragerie. Aud fisele de lemn aruncate pe masă. Anna și Leo se ceartă despre cine blufează mai bine. Mama râde. Râde și Conrad. Bandajele mi se usucă, lipindu-se de părțile dureroase. Încerc să strig, dar nu am voce. Alte râsete. Bat în podea cu piciorul și în cele din urmă aud pași apropiindu-se.

— Mama?

— M-a trimis să văd ce-ți trebuie.

E Conrad.

— O vreau pe mama! șoptesc. Mi s-au lipit bandajele.

— Bine, zice el, dar în loc să plece se așază pe marginea patului.

Simt cum mă sufocă panica. Sunt complet neajutorată și îmi fac curaj pentru orice va urma.

— Cheam-o pe mama! croncăn eu.

Îl simt cum se uită fix la mine.

— Uite, spune el.

Jupoaie tifonul de pe față mea cu blândețe și îl înlocuiește cu unul umed.

— Mă duc după ea.

Anna strigă din camera cealaltă.

— Conrad, e rândul tău!

— Vin!

Dar nu pleacă.

— Aș putea să-ți citesc ceva, zice el.

— Vreau să vină mama.

Se ridică și își mișcă picioarele pe podeaua de lemn zgrunțuroasă. Aștept să plece.

— Îmi pare rău pentru cauciucul ăla, spune el în cele din urmă. Nu știu ce mi-a venit.
— Vrei să te urască toată lumea.
— Nu-i adevărat.
— Atunci de ce te porți tot timpul ca un ticălos?
— Nu vreau să mă urăști, răspunde el încet.
— E cam târziu pentru asta, nu crezi? spune Anna din pragul ușii. N-o mai bate la cap pe sora mea, Conrad.
— E în ordine, zic eu.
— Pentru că nu poți deschide ochii și nu-ți dai seama că-ți face ochi dulci ca un ciudat.

Simt cum Conrad înțepenește.

— Hai, amorezule, te așteaptă toată lumea.
— Încetează, Anna, spun eu. Nu mă deranja.
— Bine, zice ea. Din asta o să ți se tragă. Conrad, dacă nu vii acum, te scoatem din joc.
— Vin imediat, răspunde el.
— Îmi pare rău, îi spun și apoi mă opresc. Și îmi pare rău că am zis ce-am zis despre mama ta.

Conrad se așază pe marginea patului.

14

1982. Ianuarie, New York

Mă urc în pat și aștept. Curând, aud pașii mamei, care umblă doar în ciorapi, oprindu-se în fața ușii mele, pe holul cu rafturi de cărți din apartamentul nostru. Ar trebui să-și pună pantofii. Scândurile vechi din podea sunt pline de așchii și te atacă fără milă dacă umbli doar în ciorapi prin casă. O tură în fugă pe hol, o oprire cu derapare și îți străpunge piciorul o lamă neagră de lemn, care se înfige prea adânc s-o poți scoate cu penseta. Am tălpile pline de cicatrice subțirele. Deja pot executa singură ritualul: aprind chibritul, sterilizez acul până i se înroșește vârful și ridic pielea de deasupra așchiei ca o umbră. Apoi scormonesc.

Mama stinge lumina pe coridor când trece pe lângă camera mea. Nu-i place să facă risipă de curent electric. Aștept șoapta ușii de la dormitorul ei. În sufragerie, Leo își închide cartea, trage de șnurul lămpii făcute dintr-o vază Ming veche și-și împinge în spate fotoliul greu de lemn. Ușa de la dormitorul lor se deschide și se închide din nou, mai ferm de data asta. Se aud voci înăbușite care își urează noapte bună, apa curgând la baie, paharul de plastic de clătit pe dinți așezat pe marginea chiuvetei de porțelan. Număr minutele. Aștept trosnetul patului sub greutatea lui Leo. Respir regulat. Ascult foșnetul cearșafurilor. Aștept. Aștept. Se lasă tăcerea. Cu grijă să nu fac niciun zgomot, mă dau jos din pat și deschid încet ușa. Tot liniște. Ajung pe coridorul

întunecat și pipăi după întrerupător. Aprind din nou lumina. Aștept. Nimic. Dorm sau sunt prea obosiți să le pese. Închid bine ușa camerei, mă urc la loc în pat și trag pătura până la gât. Am făcut ce-am putut. E întotdeauna mai sigur când coridorul e luminat.

Într-o noapte din octombrie, la o lună după ce ne-am întors din Cape, m-am trezit dintr-un somn adânc. M-a trezit o adiere pe coapse. Îmi aduc aminte că m-am gândit că mă dezvelisem, dar când am întins mâna să mă învelesc, mi-am dat seama că aveam cămașa de noapte ridicată și eram cu picioarele, burta și sânii descoperiți. Și chiloții erau umezi. Menstruația venise mai devreme. Mi-am șters mâna de cămașă și mă ridicam când mi-a trecut un gând prin minte: nu se vedea nicio pată întunecată, nicio urmă de sânge unde-mi ștersesem mâna. Am dus mâna la nas, nedumerită. Un miros pătrunzător pe care nu-l recunoșteam. O textură vâscoasă, de terci apos. Apoi am văzut ceva mișcându-se în dulap. Era cineva acolo, ascuns în umbră, în golul întunecat. Nu-i vedeam fața, dar îi vedeam penisul, alb-cărnos în beznă, încă în erecție. Îl storcea, iar ultimele picături de spermă luceau în vârf. Am încremenit, paralizată. Mi-era frică să respir. În ultimele trei luni, în oraș fuseseră găsite trei femei violate și strangulate și ucigașul nu fusese încă prins. Ultima victimă avea vreo 18 ani. Fusese găsită dezbrăcată, plutind pe râu, cu mâinile legate la spate. M-am lăsat la loc pe spate încet, cu grijă. Poate că dacă ar fi crezut că nu l-am văzut, o să plece fără să-mi facă rău. Am închis ochii strâns și m-am rugat. Te rog,

pleacă. Te rog, pleacă. N-o să țip. N-o să spun nimănui. În tăcerea din mine, urlam așa de tare, că sunetul umplea neantul, o teroare pe care abia reușeam s-o controlez. S-au scurs câteva minute. O mișcare, în cele din urmă. Ușa camerei deschizându-se. Mi-am dat voie să întredeschid ochii o idee, să mă asigur că a plecat. Chiar când se închidea ușa, Conrad s-a întors.

Februarie

Aud podeaua trosnind ușor în fața ușii mele.

— Elle?

Conrad îmi rostește numele în șoaptă, ca să se asigure că dorm.

— Elle, ești trează?

Deschide ușa și rămâne lângă pat pe întuneric. După câteva clipe, întinde mâna și-mi ridică de pe coapse cămașa de noapte, apoi își desface fermoarul de la pantaloni și începe să se mângâie. Un sunet moale, lipicios. Rămân întinsă în tăcere. Nu îndrăznesc să mă foiesc. Trebuie să mă prefac că dorm. Conrad crede că nu știu că vine noaptea la mine în cameră. Că mă privește. Că se masturbează. Din câte știe, dorm buștean și habar n-am ce face el. Ca și cum aș fi luat un somnifer puternic. Și nu trebuie să afle *niciodată*. Câtă vreme crede că vizitele nocturne sunt doar secretul lui, pot să mă comport normal, să stau cu el la cina în familie, să trec pe lângă camera lui ca să mă duc la baie. Pentru că, în ceea ce mă privește, nu s-a întâmplat nimic. Poate că dacă n-aș fi fost paralizată de groază în prima noapte, dacă aș fi țipat și aș fi urlat... Dar atunci s-ar fi știut — umilința, mizeria. Când m-am trezit în noaptea

aia, deja ejaculase pe mine, pe chiloți. Îi văzusem vârful penisului. Partea asta nu mai poate să dispară niciodată, nici chiar cu un țipăt. Toți din familie ar fi rămas cu imaginea asta dezgustătoare în minte. Aș fi fost contaminată pentru totdeauna — obiectul milei. Așa că mai degrabă o să port povara rușinii decât să-l pârăsc.

Știu că tăcerea mea îl protejează. Dar mă protejează și pe mine: lui Conrad îi e groază să nu fie prins — demascat în fața lui taică-su, respins pentru totdeauna. E singura mea putere. De câte ori se apropie prea mult, mă prefac că mă trezesc, iar el se furișează afară înainte să fie prins. Înapoi în gaura lui de șobolan. Sunt în siguranță. Doar că nu mai pot să adorm.

Martie

Leo și Conrad se ceartă.

— La naiba, țipă Leo. Nu mai suport, nu mai suport...

Aud cum lovește cu pumnul în perete.

— E o rușine, strigă el. Înțelegi? Înțelegi?

— Tată, te rog.

— Fă curat în camera asta!

Alte lovituri și bufnituri.

Tocmai am ajuns acasă de la slujba mea de babysitter și am neapărat nevoie să fac pipi. Mă uit în lungul coridorului. Ușa de la dormitorul lui Conrad e larg deschisă. O să fie jenat dacă află că am auzit, dar trebuie să trec pe lângă camera lui ca să ajung la baie. Îmi las lucrurile, îmi atârn în cuier vesta matlasată și merg în vârful picioarelor pe coridor, sperând să trec neobservată.

— Tată, te rog, am încercat. Doar că nu înțeleg.
— Ce nu înțelegi? țipă Leo. Că Des Moines e capitala statului Iowa? E geografie, nu știința rachetelor cosmice. Dacă pici iar, o să te dea afară. Înțelegi?
— Da, domnule.
— Nu ți se dă a doua șansă aici.
— Nu am picat intenționat, tată, spune Conrad mâhnit. Numai că nu mă descurc.
— Nu există să *nu te descurci* la geografie. Există doar *lene*.
— Nu e adevărat, zice Conrad și i se frânge glasul.
— Mă faci mincinos?
— Nu, eu...
Leo mă observă când mă strecor pe hol.
— Roag-o pe Eleanor să te mediteze. Ea înțelege foarte bine. Doar semestrul ăsta. Eleanor, vino încoace.
Mă opresc, dar nu intru.
— N-am nevoie de ajutorul ei, spune Conrad. Pot să mă îndrept, promit.
— Sora ta se descurcă așa de bine fiindcă are bun-simț. Muncește din greu și ne împlinește așteptările.
— Am doar o memorie bună.
— Nu e sora mea, zice Conrad.
Când se uită la mine, are o privire plină de venin.
— Trebuie să merg la baie, spun eu.
— Leo? strigă mama de undeva din străfundurile apartamentului. Să-ți fac ceva de băut?

Țin ochii închiși, dar simt răsuflarea umedă a lui Conrad. Își apropie fața de a mea, căutând semne de viață. Mă străduiesc să respir egal, rar. Se apropie și mai mult și îmi mângâie părul. Mă mișc; mă prefac că sunt pe punctul să

mă trezesc. Își ia mâna și se retrage în umbre, așteptând să vadă dacă mă mișc din nou. Mă întorc pe o parte și mă liniștesc din nou. E îndeajuns ca să-l sperii. Înainte de a pleca spune ceva, atât de încet că de-abia îl aud: „Într-o bună zi, o să merg până la capăt", șoptește el. „O să te las gravidă. Și *atunci* cine o să mai creadă ei că e copilul perfect?"

Îmi vine să vomit, dar mă stăpânesc. Nu mișc deloc.

Aprilie

Clinica e plină de femei. Mai în vârstă, tinere, însărcinate. În fața mea stau trei portoricane. *Yo, mamacita,* mă tachinează una din ele. „Ai iubit?" Celelalte râd. Mă uit la scaunul portocaliu de plastic pe care șed.

Afară ninge, iar zăpada distruge primele flori de cireș. Mi-a intrat apă în bocancii de munte. Pe drum de la metrou la clinica gratuită, prin nămeții înfloritori, aproape că mi-am pierdut curajul. Însă sunt aici, așteptând să fie strigat numărul de pe biletul meu roz, ca și cum aș fi într-un magazin Baskin-Robbins.

Asistenta ne cheamă câte cinci odată. Îi dau scrisoarea pe care am imitat semnătura mamei și care-mi permite accesul la contraceptive, pentru că eu am doar 15 ani. Asistenta abia dacă-i aruncă o privire înainte s-o arunce într-un teanc de scrisori la fel. Sunt condusă într-o zonă despărțită cu perdele, împreună cu fetele portoricane și o femeie însărcinată. Un psiholog ne vorbește despre riscurile contracepției și despre varianta adopției, după care ne dă fiecăreia câte un test de sarcină.

Femeia însărcinată protestează spunând că este inutil, dar asistenta îi spune că face parte din protocol. Cele trei fete se uită urât la mine tot timpul. „Ce se întâmplă, blondino? Tati nu plătește pentru un doctor adevărat?“ Mă duc cu testul la baie și urinez pe el.

Mama crede că sunt cu Becky la cinema, să vedem *Victor / Victoria*. Mi-a dat chiar și bani pentru floricele și suc. Vreau să-i spun adevărul, să o implor să mă salveze, dar nu-i pot face așa ceva. I-ar frânge inima și i-ar distruge căsnicia. E foarte fericită cu Leo, iar eu sunt mai puternică decât ea — destul de puternică să fac față situației. E responsabilitatea mea. Eu am fost drăguță cu Conrad, eu i-am deschis ușa. „Din asta o să ți se tragă“, spusese Anna în noaptea cu iedera otrăvitoare. A avut dreptate. Oriunde mă duc acum, sunt prinsă în capcană de greutatea trupului lui, de răsuflarea umedă, de mâinile puturoase, de părțile lui cărnoase oribile.

Suntem conduse din zona de informații la vestiar și ni se dau halate de hârtie. „Vă scoateți tot, păstrați pantofii“, ne spune asistenta. Mai multe femei în halate subțiri de hârtie și bocanci grei de iarnă stau pe o bancă lungă, așteptându-și rândul. Abia după două ore mi se strigă numele și asistenta mă duce în sala de consultații.

Doctorul are o mască peste gură. Nu-i văd fața, doar ochii istoviți.

— Te rog, cere-i pacientei să se urce pe masă și să-și pună picioarele în suporturi, îi spune asistentei.

— Am nevoie doar de o rețetă pentru contraceptive, zic eu.

Doctorul se întoarce spre asistentă.

— l-ai spus că nu poate primi rețetă până nu o consultăm?

Asistenta aprobă din cap și îmi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Desigur, domnule doctor. A semnat formularele.

Când mă urc pe masă, simt cum mi se sfâșie halatul. Cum o să mă mai întorc în vestiar fără să mă expun? Mă întind pe spate și o las pe asistentă să-mi pună bocancii uzi în suporturile metalice. În cabinet e zăpușeală, dar eu nu mă pot opri din tremurat.

Se aude o bătaie în ușă.

— Intră, strigă doctorul.

În cabinet intră un tânăr asiatic în halat alb.

— Avem un student la medicină de la Kyoto, care învață despre metodele noastre de contracepție. Te deranjează dacă se uită și el? spune doctorul.

Îi face semn bărbatului să vină în capul mesei de consultație, neluând în seamă privirea mea îngrozită. Îi dă o mască.

Bărbatul îmi face o plecăciune politicoasă, cu brațele lipite de corp, după care își bagă capul între picioarele mele și se uită la vaginul meu.

— Interesant, zice el. Himenul e încă intact.

— Da, spune doctorul. O să simți rece la palpat.

15

1982. Noiembrie, New York

Apa se revarsă peste ferestre. Camera mea e ca un mormânt închis ermetic. Casc, mă ridic în capul oaselor în pat și mă uit în jos la curtea interioară. Apa adunată din ploaia torențială s-a adunat în mijloc, creând un lac pătrat. Un pahar de carton cerat plutește în viteză pe suprafața apei, trăgând după el o bucată de folie transparentă, ca o coadă de meduză. Întind mâna după ceas. Am test la istorie la prima oră, așa că am pus ceasul să sune la 6:00, ca să termin de învățat. E 7:45. Mă copleșește panica în momentul în care-mi dau seama că n-am auzit alarma. Mă reped prin cameră, aruncând diverse lucruri în ghiozdan și repetând cu voce tare: Congresul Legii Ștampilei, Impozitare fără reprezentare, „focul de armă care s-a auzit în toată lumea". Trag pe mine hainele pe care le găsesc aruncate pe podea și aproape că am ajuns la ușă, când îmi aduc aminte de pilulele contraceptive. Dau fuga înapoi în cameră, întind mâna în fundul șifonierului, găsesc cutiuța ovală bej din patina în care o țin ascunsă și înghit *Marți*.

*

În săptămâna când am început să iau pilula, Conrad a încetat să mai vină în camera mea noaptea. La început, am crezut că era o coincidență. La șase zile după vizita mea la clinică, plecase să petreacă vacanța de primăvară la Memphis, cu maică-sa și cu ciudata de Rosemary, pe care nu o mai văzusem de

trei ani și care putea să fie deja călugăriță până acum. Primele săptămâni după ce s-a întors, am stat în pat noaptea forțându-mă să rămân trează, așteptând să scârțâie podeaua, foșnetul hainelor lui, fermoarul deschis. Nu s-a întâmplat însă nimic. Parcă aș fi luat o pilulă fermecată.

Conrad era schimbat când s-a întors de la Memphis. Era fericit. Călătoria fusese un mare succes. Maică-sa îi ceruse să se întoarcă în iunie și să rămână toată vara.

— O să mergem cu mașina în New Mexico în vizită la unchiul meu, ne-a spus el la cină. Rosemary a calculat că sunt exact 999 de mile de la Memphis la Santa Fe. O să facem un ocol ca să fie 1 000.

— Grozav, zice Leo. Unchiul Jeff?

— Da.

— Mai e căsătorit cu stewardesa?

— Linda.

— Exact. Aia cu părul mare.

— S-au separat, spune Conrad.

— Maică-ta nu putea s-o sufere. Zicea că umblă după averi. Deși să te măriți cu un ortoped nu-i chiar marea lovitură.

Leo și-a luat o porție zdravănă de piure de cartofi.

— Îmi dă cineva untul?

Conrad și *arăta* diferit. Nu-și mai închidea nasturele de sus la cămașă în jurul mărului lui Adam, ceea ce-l făcea întotdeauna să arate ca un criminal în serie, și în sfârșit începuse să folosească șamponul anti-mătreață pe care-l tot punea mama în baie. Reușise să intre în echipa de lupte de la școală. Ba chiar îi și plăcea o colegă de școală. Leslie. O elevă din clasa a doua de liceu care se transferase la jumătatea anului.

In iunie, înainte să plece în Tennessee pentru restul verii, Conrad, Leslie și cu mine ne-am dus împreună să vedem *E.T.* În timp ce stăteam în sala de cinema întunecată, mâncând floricele și privind un băiețel intrând în comuniune cu un deget lung, mi-am dat seama că, pentru prima oară după multă vreme, lucrurile erau aproape normale.

Au trecut mai bine de șase luni și tot niciun ciocănit ușor la ușă, nicio umbră întunecată aplecată peste patul meu, nicio amenințare șoptită. Nu știam dacă era pentru că vara petrecută cu mama lui și cu Rosemary îl făcuse să-și dea seama ce pervers dezgustător era, sau pentru că se giugiulea tot timpul cu Leslie, sau pentru că hormonii pe care îi luam eu îmi schimbau mirosul. Dar indiferent care era motivul, pilulele funcționează.

Alerg cei 800 de metri până la școală, cu ploaia răpăind pe umbrelă și bălțile murdare stropindu-mă pe glezne. Probabil că o să pic testul. Nu-mi aduc aminte de ce e așa de important Paul Revere.

Decembrie

— *Aici* erai, spune mama, împingând cortina grea de catifea și prăbușindu-se pe un scaun pliant metalic în secțiunea acum goală a violelor.

— Nu ar trebui să vii aici, îi spun.

— Concertul a fost un mare succes, spune ea ignorându-mă complet. Deși dirijorul ăla n-are deloc simțul ritmului. La prețurile astea, școala ar trebui să angajeze pe cineva cu mai mult simț muzical.

— Mamă!

Îi arunc o privire aspră și mormăi *Taci*. Jumătate din orchestra școlii e încă în culise, strângându-și instrumentele. Domnul Semple, dirijorul nostru, stă chiar alături, discutând cu oboiștii.

— Ar trebui să stau de vorbă cu el. Poate nu știe că pierde ritmul.

— Dacă vorbești cu el, te omor.

Demontez flautul, înfășor o batistă albă pe vârful baghetei de curățat și o bag în găurile din țeava de argint. Când îl ridic în picioare, din capul flautului picură un firicel de salivă.

— Și de ce naiba să alegi o parte din Brandenburgicul 4, când poți să-l alegi pe 5?

Scoate un ChapStick din poșetă și aplică luciul pe buze.

— Oricum, Eleanor, ai fost vedeta. Solo-ul tău de piculină a fost dintotdeauna partea mea preferată din *Spărgătorul de nuci*: cum urcă gama atât de repede: *Bada bada bada bah... blrump, ba ba badladladladbloom-pah*, cântă ea din toate puterile.

— O, Doamne, *mamă*. Încetează.

Îmi iau flautul și piculina și le bag în ghiozdan.

— Fagoturile au sunat ca laptele bătut.

Leo și Conrad ne așteaptă în holul din fața sălii de concert.

— Bravo! spune Leo. Ai devenit o flautistă excelentă, domnișoară.

Se întoarce spre Conrad.

— Tie cum ți s-a părut?

— A fost bine.

— Doar bine? Elle a fost minunată.

— Nu mă pricep la muzica clasică.

Câteva dintre prietenele mele s-au repezit să mă felicite, pălăvrăgind entuziasmate: *Ai fost uimitoare... Cine și-ar fi închipuit că poți să cânți așa... E greu?* Îmi plac prietenele mele, dar știu

că nu au venit să mă vadă cântând la instrumentul meu de suflat. Sunt aici fiindcă Jeb Potter, cel mai atrăgător băiat din clasă, cântă în orchestră la timpan.

Conrad se strecoară în grupul nostru.

— Bună, le spune el prietenelor mele. Ce mai faceți?

Își pune mâna pe umărul meu.

— Sunt fratele Ellei, Conrad.

— Frate *vitreg*, zic eu.

1983. 1 ianuarie, New York

Dacă mai mănânc o gălușcă, o să plesnesc. Suntem într-un restaurant de *dim sum* din Chinatown, așezați la o masă rotundă. Mama și Leo sunt mahmuri și nu se poartă prea frumos cu ceilalți. Un chelner împinge smucit prin restaurant o servantă metalică masivă, aruncând pe mese farfurioare albe cu mâncăruri imposibil de identificat. Aerul e plin de fum de țigară, transpirație și gălăgie. Ospătarul pune o bere în fața mamei și ea o dă pe gât direct din sticlă.

— Fir-ar să fie, spune ea. Nici 24 de ore și deja mi-am încălcat prima hotărâre de Anul Nou.

Mă uit la Anna și mormăi.

— Sunt așa de grasă!

— Te rog, zice Anna. Mă simt ca o căpușă.

Anna a venit acasă de la facultate. E studentă în primul an la UCLA. Stă cu mine în cameră pe perioada vacanței, pentru că fosta ei cameră este a lui Conrad acum. Mama i-a pregătit patul pliant, dar salteaua are gâlme și e subțiată pe mijloc — simți bara de metal trecând prin ea. Așa că i-am oferit patul meu. Noaptea stăm întinse și discutăm

până adormim. De când am fost la ea la internat, când mi-a făcut mărturisiri prima oară, am devenit prietene.

— Cine vrea un pachețel cu carne de porc?

Leo înșfacă două farfurii de pe servantă. Conrad se întinde să apuce unul, dar Leo nu-l bagă în seamă — Conrad s-a îngrășat în ultima vreme.

— Rosemary?

Rosemary stă cu noi în vacanță. E tot timidă, cu păr blond-cenușiu și scundă pentru vârsta ei. Tristă. Are 14 ani, dar poartă fuste de lână în carouri și pantofi maro comozi cu șireturi. Arată de parcă o îmbracă maică-sa. Rosemary nu a vrut să vină de Crăciun, dar Leo a insistat. E fericit să aibă ambii copii împreună din nou, însă mama înnebunește. Găsește întruna motive să se ducă la Gristedes. Rosemary ne-a dat cadou fiecăruia câte un clopoțel de ceramică diferit de la Graceland. Leo a interpretat colinde la saxofon și am acompaniat cu toții. După aceea, Rosemary a întrebat dacă poate să ne cânte soloul ei de la paradă, „Lully, Lullay", care mie mi-a sunat întotdeauna ca și cum ar cânta cineva la casetofon. Rosemary a insistat să cânte toate strofele, cu ochii închiși și legănându-se în ritmul muzicii. La un moment dat, au început să-i curgă lacrimi din ochi. Anna m-a ciupit de coapsă atât de tare, că aproape am țipat.

— Parcă n-ar fi crescut deloc, spuse Anna seara, când stăteam întinse în pat. Are pielea translucidă. Probabil din cauza religiei ăleia.

— Ar trebui să vorbim despre ce facem la vară, Rosemary, zice Leo. Ar fi minunat dacă ai putea veni pentru o

vizită mai lungă anul acesta. Ți-am simțit lipsa.

Mi-o imaginez pe mama lovindu-l cu piciorul pe sub masă. Îi zâmbește însă lui Rosemary, aprobă din cap, își bea berea și îi face semn chelnerului.

— Nu pot. În iunie merg în tabără cu corul școlii, spune Rosemary. După care merg cu mama la Lake Placid.

— Mama n-a zis nimic de Lake Placid, spune Conrad.

— E o excursie între fete. Nu ești invitat.

Conrad ia pachețelul cu carne de porc din farfurie și mușcă din el. Din colțurile albe cleioase se scurg picături de carne maronie lichidă.

— Ești sigur că-ți trebuie aia, Conrad? întreabă Leo.

Februarie

Terenul de joacă e încă plin. E ger și se lasă amurgul, dar doamna Strauss, de fetița căreia am eu grijă după ore, a insistat să o duc în parc, la aer, pe Petra, care are cinci ani. Sunt sigură că doamna Strauss poate vedea că am degerat și că stă să-mi cadă nasul. E genul de femeie care pare să fie drăguță — genul care face cumpărături la magazine elitiste precum Bendel sau Bergdorf, dar nu Bloomies. Familia Strauss locuiește într-o clădire modernă de cărămidă albă pe East Seventy-fifth, cu o prelată maronie care se întinde pe tot trotuarul, astfel încât locatarii pot urca în taxi fără să-i ude ploaia. Apartamentul are uși glisante care dau într-un balcon cu vedere spre parc. Când doamnei Strauss și soțului ei le e prea lene să-și plimbe câinii Weimaraner, îi lasă să-și facă nevoile acolo, iar rahatul îngheață formând

grămăjoare cenușiu-maronii îngrozitoare.

Mă țin după Petra pe terenul de joacă, de la aparatele de gimnastică la tobogan și la leagăne. Copiii aleargă în jurul nostru îmbrăcați cu paltoane groase de lână și cu mănuși, cu fularele înfășurate în jurul gâtului și cu muci la nas. Bonele stau împreună pe o bancă din parc, ignorându-i și încercând să umple timpul dintre școală și cină cu cât mai puțin efort posibil.

— Împinge-mă, spune Petra.

Mi-am uitat mănușile. Mâinile mi se învinețesc când trag de lanțul metalic al leagănului, împingând-o din ce în ce mai sus. Copacii sunt desfrunziți. În buzunarul de la palton simt greutatea fișicului de monede pe care l-am furat din dulapul de bucătărie unde lasă doamna Strauss mărunțiș menajerei, pentru mașinile de spălat de la subsol.

Ies din lift, făcându-i semn de noapte bună lui Pepe, liftierul nostru. Câteva etaje mai sus, îl cheamă altcineva. Pepe trage grilajul greu de alamă, iar ușile exterioare se închid în urma mea. Stau pe hol, căutând în ghiozdan cheia de la apartament. Chiar și de-aici, de pe palier, îi aud pe Leo și Conrad cum se ceartă iar. Fac atâta gălăgie, încât probabil că-i aude toată lumea din bloc. Conrad țipă că taică-su nu înțelege nimic — doar „ținea locul" la poker pentru un coleg de la școală și nu erau banii lui.

Îmi fac vânt, alunec pe podeaua cu mozaic alb-negru din hol și mă lipesc cu spatele de ușa din față. Nici prin cap nu-mi trece să intru.

— Ești pedepsit pentru o lună! țipă Leo.

— Nu poți să faci așa ceva! Am bilete la gala WWF de la Garden. E André the Giant, strigă Conrad. Mă duc cu Leslie.

— Dă-i-le lui Elle.

— Le-am cumpărat cu banii de Crăciun primiți de la mama.

Conrad plânge.

— Ești un ticălos! Te urăsc!

Sunt la birou și-mi fac tema la algebră când apare în ușă Conrad.

— Uite, javră, spune el și-mi aruncă biletele.

— *Eu* ce am făcut? Nu-mi place sportul.

Martie

Mă trezește foșnetul hârtiei. O copertă de carte cu alb și portocaliu se strecoară prin crăpătura ușii închise, care acum are un lanț de siguranță. Mă uit îngrozită cum *Șoareci și oameni* se mișcă încet în sus. Agață zăvorul de metal, îl ridică și-l deschide. Coperta cărții dispare. Mânerul de la ușă se mișcă.

— Mamă? strig eu înainte să apuce el să deschidă ușa. Tu ești?

Ascult cum i se pierde pe hol târșâitul pașilor înainte să încui din nou ușa.

Aprilie

Burnița mohorâtă nu s-a oprit de când am ajuns la bunici, în Connecticut. Bunica insistă că ploile de aprilie aduc flori în mai, dar te duc cu gândul mai degrabă la deprimare decât la verdele fraged al primăverii. Anna și cu mine stăm două săptămâni cu bunicii. Bunica Myrtle a avut fibrilații și se simte puțin nesigură. Îi prind bine niște ajutoare pe lângă casă. Anna e în vacanța de primăvară și vrea să stea cât mai mult cu ei.

— Cine știe dacă mă mai întorc din California. Până atunci, s-ar putea să fi murit deja amândoi, îmi spune când mă sună de la facultate ca să-mi împărtășească planul ei.
— Minunat. O să ne fie tuturor foarte dor de tine.
— Să știi că da, spune Anna.
— Știu. Mie deja mi-e dor.

Anna și cu mine stăm acum întinse în vechile noastre paturi, unde ne-am petrecut cea mai mare parte din ultimele trei zile citind cărțile pe care le-a împrumutat de la bibliotecă bunica Myrtle pentru noi.
— Ar trebui să vă țină ocupate până se îndreaptă vremea, zice ea, dându-ne fiecăreia câte o carte groasă: *Război și pace* pentru Anna, *La răscruce de vânturi* pentru mine.
Apropii cartea de față și-i adulmec paginile. Ador cum miros cărțile de la bibliotecă: mai autoritar decât cărțile obișnuite, un miros străvechi impunător, ca treptele unui palat de marmură sau un senator.
Anna cască și se întinde.
— Cartea asta e prea lungă. Și prea rusească. Proza asta masculină, agresivă. N-am s-o termin niciodată. Mă duc să caut altceva în bibliotecă.
Rămasă singură în cameră, privesc cum se scurg pe geam picăturile de ploaie. Mă uit afară în ceață. Mărul sălbatic a devenit un spectru în negură, iar crengile lui ude și negre bat în oblon. Nu-mi pasă nici dacă plouă o lună. Sunt fericită că mă aflu aici, în siguranță, unde îmi pot petrece timpul cu sora mea amuzantă, sardonică și aspră; unde pot adormi fără teamă, unde știu că bunica, oricât de fragilă e, o

să mă iubească cu înfocare, o să-mi facă clătite, o să insiste să mă spele pe cap în chiuveta de la bucătărie cu șampon Johnson's Baby, așa cum face de când eram mică, și o să clătească mirosul dulce de petrol sub robinetul de apă caldă, în timp ce eu stau cu capul lăsat pe spate într-un unghi nefiresc și cu gâtul lipit de marginea rece de porțelan a chiuvetei. Totuși, chiar și aici, sunt ținută trează toată noaptea de vigilența din subconștientul meu. Zac întinsă pe întuneric, alinată de sforăitul Annei, înainte să cad până la urmă într-un somn agitat.

— Arăți ca naiba, mi-a zis Anna când s-a întors din California.

— Am probleme cu somnul, i-am zis.

— Am crezut că te-a pocnit cineva în ochi.

Când Conrad a început să vină noaptea la mine în cameră, am vrut s-o sun pe Anna și să-i spun. Am știut însă că ea o să-i spună mamei, chiar dacă o făceam să-mi promită că nu. Anna nu e ca mine. Ea se hrănește din conflicte. Nu dă doi bani pe ce cred alții. N-are nevoie să fie apreciată. Anna e o războinică. Nu l-ar fi lăsat sub nicio formă pe Conrad să scape nepedepsit. Nici n-ar fi înțeles de ce i-am permis să continue — că singurul mod în care puteam să mă apăr de rușinea și umilința pe care le simțeam era să mă prefac că nu știu nimic. Dacă i-aș fi spus Annei, ea l-ar fi atacat, ar fi dezvăluit totul, m-ar fi expus în fața lui în alt mod. Conrad ar fi înțeles că i-am știut de la bun început secretul murdar. Apoi a încetat, și eu mi-am zis: De fapt, nu s-a întâmplat nimic îngrozitor. S-a mângâiat singur, dar pe mine nu m-a atins niciodată. Nu trebuie să știe

nimeni vreodată. Însă de curând vizitele au reînceput, iar eu îmi doresc să-i fi spus Annei când încă puteam.

Anna se întoarce cu ediția bunicului din *Marele Gatsby*.

Îmi ridic privirea când intră în cameră.

— N-ai mai citit cartea asta de o sută de ori?

— Asta e ediția princeps, spune ea cu respect.

— A spus el că poți să o iei?

— N-am vrut să-l deranjez. E sus, în birou.

Se așază pe patul ei.

— Oricum, n-am de gând să o citesc, vreau numai să stau culcată și să o mângâi. Cine știe, poate o să avem o relație.

— Tâmpită mai ești! râd eu.

— Sunt, răspunde Anna. Asta-i cel mai bun lucru pe care-l poate realiza o fată în lumea asta — să fie o prostuță frumușică.

— Fetelor, poate vreuna dintre voi să vină să mă ajute să pregătesc cina? strigă bunica Myrtle din bucătărie. Trebuie curățați cartofii.

— Mă duc eu, îi zic Annei. Stai aici și lasă cartea să te pipăie.

Ies din cameră și întreb:

— Pot să mă ocup mai bine de morcovi? Nu știu să curăț cartofi.

Totdeauna rezultatul sunt niște boțuri pentagonale, cea mai mare parte a cartofului rămânând în coajă. O s-o dezamăgesc pe bunica Myrtle, ceea ce urăsc.

— Ce-ar fi să te duci până în stradă să aduci corespondența? întreabă bunica. Am amânat toată ziua.

Se duce la chiuvetă și începe să curețe cartofii. Coaja subțire ca o foiță cade

elegant în chiuvetă, iar eu îmi bag nasul în obrazul ei, scoțând mici sforăituri ca un ponei.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, prostuțo, spune ea, zâmbind. Cizmele mele de cauciuc sunt în fața ușii dacă ai nevoie de ele.

Afară, burnița s-a transformat în ploaie torențială. Un fulger brăzdează cerul, luminând pietrele de mormânt de pe partea cealaltă a străzii. După câteva clipe, se aude tunetul.

Mai

Mă trezesc scăldată în sudori reci, cu spatele spre ușă. Am adormit în post. Un felinar din stradă proiectează umbra copacilor deasupra mea, pe perete — degete de vrăjitoare. Nu-l văd, dar e în spatele meu, lângă pat. Mă privește. Se hotărăște. Mă mișc, mormăi în vis, aștept să plece. Dar nu se mișcă. Vârful unui deget îmi atinge glezna, trasează o linie pe picior, se oprește la tiv. Mi se apasă în coapsă. O apăsare umedă, moale. Și atunci îmi dau seama că nu e degetul. Mă smucesc înainte să mă pot controla. Prea repede. Prea conștient.

— Elle? se aude încet.

Mă ghemuiesc, cu umerii adunați, genunchii la piept, scâncind ca într-un coșmar.

— Nu e un păun, mormăi și dau din brat. Aici e casa ta.

Conrad se retrage în umbră. Așteaptă să mă liniștesc. Când mi se calmează respirația, iese. Ușa se închide ușor după el.

16

1983. Iunie, New York

E ora 8 dimineața și orașul e deja încins și înăbușitor, ridicând în aer mirosul cenușiu prăfos al trotuarelor fierbinți, al urinei de câine, al petelor de ulei pe asfalt, parfumul dulce și discret al teilor.

Plecăm azi în Pădurea de Niciunde. Mașina e parcată pe carosabil, iar eu îl ajut pe Leo să o încarce. E nerăbdător să pornlm la drum. Ne așteaptă o călătorie de șase ore și vrea să plecăm înainte să se aglomereze traficul. Mama însă nu a reușit încă să prindă pisica, iar mașina e numai pe jumătate încărcată deoarece Conrad, care trebuie să ne aducă bagajele jos, se mișcă așa de încet, că parcă ar înota în miere.

— Poți să-ți miști picioarele alea scurte puțin mai repede? spune Leo.

— Dobitocule, îi răspunde Conrad.

Leo nu spune nimic.

Mama se apleacă pe fereastra apartamentului nostru de la etajul trei.

— Elle, voiai să iau cu noi și dușul bucal? A, și vreau să dai o fugă până la Gristedes și să-mi mai cumperi o cutie de carton. Ceva ce să pot folosi în mașină ca litieră pentru pisică.

Când mașina e în fine încărcată, mama iese din bloc cu un coș de picnic și cușca pisicii.

— Se ascunsese sub pat.

Pune cușca pe bancheta din spate și îmi dă mie coșul de picnic.

— Poți să-l pui la picioarele tale, Elle? Leo nu vrea să ne oprim la prânz. Ai un măr și trei nectarine. Am făcut

sandviciuri cu unt de arahide și maioneză și cu friptură de vită.

Se așază pe scaunul din față și își face vânt cu un pliant pe care-l găsește pe bord.

Mut cutia pisicii la mijlocul banchetei, ca să fac un zid între Conrad și mine.

— De ce nu ne luăm o mașină cu aer condiționat? întreabă Conrad.

— În câteva ore, o să înoți în lac.

Leo trântește portiera din spate.

Las jos geamul ca să pătrundă briza umedă. De-abia aștept să ajung în pădure. Anna petrece vara la un kibbutz în California de Nord, așa că o să am toată căsuța pentru mine. M-am înscris la cursuri de navigație și se întoarce și Jonas vara asta. Anul trecut, părinții lui au avut un an sabatic la Florența; mama lui lucrează la o biografie a lui Dante. Abia aștept să-l văd din nou. Mă întreb dacă s-a schimbat mult sau dacă m-am înălțat mai mult ca el.

Traficul e bară la bară. Undeva prin Rhode Island, radiatorul se supraîncălzește. Leo oprește blestemând pe acostamentul de iarbă.

— Oricum trebuia să-mi dezmorțesc picioarele, zice mama.

La 20 de metri în față, a făcut pană altă mașină. Dincolo de ea, pe un panou uriaș, un bărbat în costum cu dunguțe alb-negru face reclamă pentru o reprezentanță auto. Mă uit la mașinile care se târăsc pe lângă noi, cu un ușor resentiment, ca și cum ne-am fi pierdut locul de drept la rând.

— Am umplut o sticlă de lapte de doi litri cu apă, pentru orice eventualitate, zice mama. E undeva în spatele tău, Conrad.

— Dă-mi apa, te rog, Con.

Leo își desface centura de siguranță.

— O să trebuiască să las să iasă căldura de sub capotă. Să răcesc radiatorul.

Conrad se uită peste umăr.

— E mult prea în spate. N-ajung.

— Ieși și du-te pe partea cealaltă.

— Tu oricum cobori din mașină.

— O iau eu, răspund înainte să apuce Leo să spună ceva.

Mă strecor în spatele banchetei, mă întind peste pungi de hârtie pline cu mâncare, valize și un coș cu pere și mă străduiesc să ajung la apă.

— Am luat-o, mârâi eu.

— Elle, ești un înger, zice Leo. Mă ocup de tine mai târziu, Conrad.

Vocea lui e rece și plină de dispreț.

— *Mă ocup de tine mai târziu*, îl ironizează Conrad pe tatăl lui în șoaptă.

Îmi aruncă o privire plină de ură.

— Lingușitoareo.

Între noi, pe banchetă, pisica urlă și zgârie cutia.

*

E aproape miezul nopții când ajungem în pădure. Tabăra a fost închisă toată iarna. Canoele sunt stivuite pe verandă și totul e plin de polen și pânze de păianjen. Un animal mare a reușit să intre peste iarnă și a dărâmat farfuriile de pe rafturi. Pe podeaua din sufragerie sunt aruncate cioburi de ceramică. Șoarecii și-au făcut cuibul anual în sertarul cu tacâmuri și au lăsat excremente pe dinții furculițelor, placentă pe linguriță. Trebuie dat drumul la apa caldă. Lanternele nu mai au baterii. Nimeni n-are chef să facă patul.

Fac pipi în tufiș, mă duc pe potecă spre căsuța mea și mă arunc pe salteaua fără cearșaf. Mă bucur că sunt aici. Stau

culcată ascultând orăcăitul broaștelor-bou, nemișcarea copacilor în timp ce luna plină strălucește prin luminator. Trosnește o crenguță. Ceva se mișcă în fața ușii. Îmi țin respirația. Aștept. Se aude târșâitul unor pași care se îndreaptă către marginea lacului. Aud un pleoscăit și ceva care seamănă cu un plâns de bebeluș. Mă dau jos din pat și mă furișez până la ușa de plasă, de unde privesc în întuneric, lăsându-mi ochii să se adapteze. O femelă de raton mare și cei patru pui pescuiesc în apa mică. Ea se oprește, adulmecă aerul, mă simte, după care se întoarce la treaba ei. Își trece laba peste suprafața apei și scoate un pește.

Cu grijă să nu fac niciun zgomot, ies pe potecă. Femela îngheață, acum precaută. Mai fac un pas. Se uită cu fața ei mascată la mine și mârâie. În câteva secunde, ratonii au dispărut printre copaci. Nu se mai vede nici urmă de ei. Numai murmurul ușor al apei. Luna e atât de strălucitoare, încât pot vedea pietricelele de sub apă. Îmi scot cămașa de noapte și intru prin stufăriș până când apa îmi ajunge la talie, și atunci mă cufund în lac. N-am mai înotat singură așa — noaptea, dezbrăcată, în tăcere. Pare luxuriant, misterios.

Ies și mă scutur ca să mă usuc. Îmi iau cămașa de noapte de pe creanga unde am lăsat-o, urc în goană treptele căsuței și închid ușa după mine.

Din întuneric iese o mână și îmi acoperă gura.

— Te-am urmărit, îmi șoptește Conrad la ureche.

Mi se strânge stomacul. Panica îmi îngheață tot corpul. Țip, dar tot ce se aude e un geamăt înăbușit.

— Ar trebui să faci baie goală în fiecare noapte.

Își freacă mâna de corpul meu și oftează.

— Ai pielea moale, suplă.

Mă împinge pe pat.

Mă lupt să scap de el, dar strânsoarea lui e prea puternică.

— Știai că mă uit, spune el.

— Încetează, Conrad, îl implor eu.

— Provocatoare. Îți place. Mă lași să intru în camera ta noaptea. Nu-mi spui niciodată să plec. Știu că doar te pretaci că dormi.

Scutur din cap, nu, mă zbat, disperată.

— Nu-i adevărat, reușesc să șoptesc.

— Le-am spus tuturor prietenilor mei că mă lași să te ating.

Și atunci mă penetrează. Simt o durere ascuțită când îmi rupe himenul. Mă sfâșie. Mă gândesc la femela de raton ascultându-mi țipetele înăbușite de bebeluș din crengile pomilor dimprejur. Când ejaculează, plâng.

O pasăre albastră zboară pe cer, trece de la un copac la altul. Stau pe mușchiul din adâncul pădurii, ghemuită lângă izvorul meu secret. După ce a plecat Conrad, am dat fuga la baie și m-am spălat cu apă caldă. I-am opărit urmele. Dar n-a avut niciun efect. Nu mai sunt eu însămi. Nu mă pot duce acasă. Nu pot rămâne aici. Nu o să-l las să-mi distrugă locul acesta. Lacul e al meu. Pădurea e a mea. Trebuie să dorm. Noaptea mă urăște. Umblu cu moartea în suflet.

După câteva ore, mă trezesc cu corpul înghețat, clănțănind din dinți, cu hainele transpirate și amorțită. Sunt dezorientată, încă blocată în ceața unui

vis care stăruie și îmi scapă. Vreau să rămân aici, dar locul nu-mi permite. Mă spăl pe față în izvorul rece, îmi netezesc părul. Simt repulsie față de pielea mea. Trebuie să mă duc acasă. Nu mai pot să mă întorc acasă.

Mă furișez până în tabără și zăbovesc în tufișurile dinaintea cămării. Singurul meu țel e să fiu invizibilă — să mă strecor, să găsesc o gaură, să mă târăsc în ea, să închid ochii prea strâns, până nu mai văd decât puncte negre. Camioneta lui Leo a dispărut. Mama e singură în bucătărie și pregătește cina. O privesc de după paravanul meu înfrunzit. Fredonează când umple o oală mare cu apă. Fac un pas către ea. Își ridică privirea, atentă, ca o căprioară, parcă simțindu-mi prezența. Închide robinetul, vine la fereastră și se uită afară. Aștept să se întoarcă înainte să ies din pădure și să intru pe ușa de la cămară.

— Aici erai! spune ea. Nu te-am văzut toată ziua. Începusem să-mi fac griji.

— Am fost în oraș.

— A trecut mai devreme pe-aici prietenul tău Jonas.

— Unde sunt ceilalți?

— Leo și Conrad s-au dus să ia de băut. Am uitat de bere. Avem tacos cu lufar la cină.

— Cred că nu mănânc. Mă doare groaznic stomacul.

Mama taie o varză pe blatul mesei; seamănă cu o grămadă de oase verzi livide.

— Mamă?

— Da, răspunde ea fără să se întoarcă.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Poți să-mi dai smântâna?

Șterge lama cuțitului cu un șervet și ia o grămadă de pătrunjel gata spălat, pe care-l scutură rapid.

— *Mamă.*

— Te rog, nu-mi mai spune așa, știi că nu-mi place.

Aud o mașină venind pe alee.

— Ce bine, zice ea. S-au întors. Pot să pun lufarul pe grătar.

Toarnă puțin ulei de măsline într-o tigaie de fontă și aruncă înăuntru câțiva căței de usturoi zdrobiți.

— Ce e? îmi spune.

Portierele mașinii se trântesc.

— Cred că am febră.

Îmi atinge fruntea cu dosul mâinii.

— *Ești* puțin călduță.

Se duce la chiuvetă și toarnă un pahar cu apă.

— Bea asta. Îți aduc o aspirină imediat ce pun peștele la făcut.

Merg pe potecă spre căsuța mea și rămân afară, pentru că mi-e teamă să intru, mi-e teamă de ce o să găsesc acolo.

Ciudat e că nu s-a schimbat nimic. Nu se văd urme de violență, nu miroase a teamă. Podeaua mea galbenă e strălucitoare și veselă. Mama a adus un teanc de cearșafuri curate de bumbac și fețe de pernă înflorate pe care le-a pus la capătul saltelei. Nimic nu s-a schimbat în afară de mine.

Rămân în camera mea patru zile, tremurând și plângând, și reușesc să-l evit pe Conrad. Noaptea încui ușa și pun un scaun în fața ei. Mama crede că am o viroză digestivă. Îmi bag degetul pe gât și mă forțez să vomit în coșul de gunoi tot ce-mi aduce de mâncare. Trag apa la toaletă de nenumărate ori, pretinzând că am diaree. Mama ține pe

toată lumea departe de căsuța mea. „Ultimul lucru de care avem nevoie e să infectezi pe toată lumea.“ Îmi aduce supă de pui cu orez și comprese reci. Mama nu e o persoană afectuoasă, dar a fost întotdeauna o infirmieră foarte bună. Jonas vine să mă viziteze în fiecare zi, dar ea îl gonește.

Luni dimineața, când încep cursurile de navigație, mă vindec miraculos. Mama nu e sigură, dar promit să sun dacă mă simt rău. Îi spun că aerul de mare îmi va face bine. Mă duce cu mașina la clubul de iahting de lângă golf și mă lasă pe doc.

— Vine Leo la 5 să te ia.

— Credeam că vii tu după mine.

— Leo pleacă oricum din Pădure. Îl duce pe Conrad la Orleans să-și cumpere slipuri de baie noi. Se pare că slipul pe care l-a luat cu el nu îl mai cuprinde în talie.

— De ce are nevoie de slip? Abia dacă intră în apă. Nu vreau să mi se facă rău în mașină cu Leo.

— Bine, oftează mama. Ora 5.

Mă uit cum se îndepărtează camioneta înainte să mă îndrept spre debarcader. Corpul meu îmi pare străin, slab, străveziu. Mă bucur însă că sunt departe de tabără și de *el*.

Un grup de copii stă în jurul docului, așteptându-l pe instructorul nostru. Dincolo de ei, cu picioarele legănându-se în apă, Jonas desenează ceva din port care i-a atras atenția.

— Bună, spune el, ca și cum ne văzusem cu o zi înainte.

— Bună, străine. Ce faci aici?

— Învăț să navighez.

Mă opresc la câțiva metri de el, temându-mă să nu simtă mirosul rușinii dinăuntrul meu, însă el sare în picioare

cu un zâmbet larg pe față și mă îmbrățișează strâns. Sunt șocată de cât de mult s-a schimbat — e tot bronzat și deșirat și nu poartă cămașă, dar arată mult mai mare decât cei 14 ani ai lui. Are probabil 1,80 metri înălțime și s-a făcut frumos. Preț de o clipă, cât ne îmbrățișăm, mă simt ciudat de timidă. Regret că nu m-am spălat pe cap.

— Arăți diferit, spun eu dându-mă la o parte. Porți același șort mizerabil.

— Cu vreo zece numere mai mare, dar da, mă știi doar, cu tabieturile mele, spune el râzând. Ce-ai mai făcut?

N-am nevoie să mint, fiindcă sosește instructorul nostru de navigație, care ne strigă să ne luăm veste de salvare și să ne îmbarcăm, câte trei în fiecare barcă. În golf sunt ancorate cinci bărci cu vele. Arată ca niște dropsuri, cu pânzele în dungi verzi, turcoaz, galben, portocaliu, roșu și liliachiu.

— Sper că nu te deranjează că sunt aici, zice Jonas, în timp ce urcăm la bord. Mama ta mi-a spus că te-ai înscris. Am primit toate vederile tale. Mulțumesc.

— Glumești? Bineînțeles că mă bucur să te văd, zic eu.

Și chiar așa și e.

— Și tu arăți diferit, spune Jonas.

— Am avut o viroză stomacală.

Am o expresie de nepătruns.

Jonas mă cercetează.

— Nu, zice. Nu cred că e de la diaree.

— Uhgh.

— Serios.

— Probabil că m-am îngrășat.

— Nu-i nici asta. Ești mai drăguță decât oricând.

— Și tu ești mai ridicol decât ai fost vreodată, râd eu.

Însă mă bucur că așa i se pare.

O fată mai mare se urcă în barcă și se înghesuie între noi.

— Eu sunt Karina, spune ea. Am făcut cursul anul trecut.

Se bagă la vela mare și ne împinge la o parte.

Ieșim în golful agitat. În spatele nostru, se răstoarnă o barcă, însă cineva se duce la derivorul central și o îndreaptă. Pânza udă se lovește de catarg. Copiii ies din apă, uzi și fericiți, storcându-și tricourile. Trag ghiul și parâma. Instructorul nostru se învârte în jurul flotilei într-un mic schif alb cu motor.

— Gata pentru voltă! Sub vânt, cu putere! Atenție la derivor! Trageți saula!

— Vorbește mandarina sau greaca veche? întreabă Jonas. Nu-mi dau seama.

Râdem, dar într-o oră, Jonas comandă barca noastră ca un profesionist, eclipsând-o pe aroganta Karina și strigându-mi să strâng parâma, să fac noduri, să mă aplec. Pânzele noastre se umflă, ne răsucim și zburăm, apoi aproape că ne oprim. Dar nimic din toate astea n-are importanță. Sunt fericită că respir. Fericită să mă aflu împreună cu Jonas. La adăpost de Conrad. *Pot s-o fac*, îmi spun în timp ce ne îndepărtăm tot mai mult. Pot să supraviețuiesc. Nu trebuie să știe nimeni. O să-mi pun un cuțit de bucătărie sub saltea. Dacă mă mai atinge, îl omor. Gândul acesta îmi crește moralul. Închid ochii și las vântul sărat să-mi aspreasca fața.

17

Iulie

Duminică. Ziua pe care o petrecem departe de tabără. Jonas și cu mine am plănuit un picnic pe plajă. O să mergem cu canoea și apoi o luăm pe jos până la ocean, în așa fel încât Jonas să poată să pescuiască pe drumul spre casă. Când ajunge, sunt în bucătărie și fac sandviciuri cu șuncă și brânză Muenster. Am deja în coș un borcan de castraveți murați și un termos plin cu ceai cu gheață. Arunc înăuntru o pungă de cireșe, niște șervețele de hârtie și o pungă de plastic cu biscuiți Milano. Jonas se sprijină de blat și se uită cum împachetez sandviciurile în hârtie cerată și îndoi colțurile.

Se deschide ușa de plasă și apoi se trântește. Conrad se așază la masa de pe verandă. Mă duc în cămară și-mi bag capul în răcitor, prefăcându-mă că aș căuta ceva.

Ușa mea a fost încuiată în fiecare noapte de atunci, dar am început să mă simt în siguranță la lumina zilei, cât timp nu suntem singuri. Cât timp nu mă uit deloc la el. Mă comport de parcă aș avea ochelari de cal. Conrad se preface că nu s-a întâmplat nimic, dar este neobișnuit de atent cu mine — îmi ține scaunul la cină, îmi umple paharul cu apă. „Ești un adevărat domn", zice mama zâmbindu-i.

— Salut, Conrad, spune Jonas.

— Ce e? mormăie Conrad.

— Nimic important. Elle pregătește un coș de picnic, ca să mergem pe plajă.

— Ce a pus?

— Șuncă și brânză.
— Poate vin și eu cu voi.
— De acord, zice Jonas.

Borcanul de muștar îmi scapă din mână, se sparge pe podea și împroașcă totul în jurul meu cu galben de Dijon.

Mă las pe vine și adun cioburile.

— Ești bine? Te-ai tăiat? întreabă Jonas, venind în cămară să mă ajute.

— Sunt bine, mormăi eu. Doar cioburi și muștar peste tot.

— Conrad vrea să vină cu noi.

— Nu încap trei persoane în canoe.

— Pot să pescuiesc mai târziu. Doar nu pleacă nicăieri bibanii.

— Trebuia să mă întrebi întâi pe mine.

— Ce voiai să fac? Să spun: „Stai puțin, mă duc s-o întreb pe Elle dacă vrea să vii și tu?... Scuze, zice că nu vrea". Ar fi fost cel puțin jenant.

— Am nevoie de ziare ude și o mătură, mă răstesc eu.

— Ești sigură că ești bine?

— Da, spun îndepărtându-mă de el. Nu mă mai întreba.

O luăm pe poteca spre plajă, mergând unul după altul prin pădure — Conrad, Jonas și cu mine.

Jonas pălăvrăgește cu Conrad. Încetinesc și îi las să o ia înainte. Când nu-i mai văd, mă aplec și icnesc. Am greșit. Nu pot să fac așa ceva. Nu pot să stau lângă el. Să zâmbesc, aproape dezbrăcată, doar cu costumul de baie pe mine, să înot, știind ce s-a întâmplat. Știind că știe și el. Panica pare un șarpe care mi se târăște afară din gură.

Jonas mă strigă de undeva, din față.

— M-am lovit la deget, țip eu. Vă prind din urmă.

Îmi vine să mă întorc și să fug acasă, să mă încui în cameră. În loc de asta, închid ochii și mă forțez să mă calmez,

să merg înainte. Am umblat pe poteca aceasta de atâtea ori, încât recunosc fiecare rădăcină, fiecare copac. Știu că după următoarea curbă o să văd vița sălbatică urcată pe copaci și tufișuri, ciorchini dulci de struguri Concord atârnând din leandri, din plantele rămase de acum o sută de ani, când dealul împădurit era încă teren cultivat. Știu că dincolo de viță poteca se lărgește și devine mai abruptă. După ce ajung în vârful dealului, cobor într-o vale între dune, unde se află o fâșie de protecție împotriva incendiilor de pădure, paralelă cu marea. Dincolo de ea, pe creasta următoarei dune, o să ajung la o colibă de lemn, dărăpănată, dar încă în picioare, construită în timpul războiului ca foișor pentru observarea submarinelor germane care se apropiau de coastă. Când eram mici, Anna și cu mine ne jucam aici cu păpușile. O să rămân acolo, privind oceanul întins, oceanul meu. Știu locul ăsta. E locul meu, nu al lui.

Plaja e frumoasă și lată. E ora refluxului. Conrad e deja în apă până la genunchi și înaintează. Are pielea albă pe spate, în contrast cu slipul roșu urât. Pe umeri are câteva puncte de acnee. Scrutez oceanul, căutând plină de dorință vreo dorsală de rechin. Cobor în fugă duna abruptă, lăsând prosopul să fluture în urma mea ca o velă.

Mă așez la câțiva metri de Jonas.

— Hei.

Bate cu palma pe prosopul de lângă el, dar îl ignor.

Conrad se scufundă sub un val și e răsturnat. Picioarele grase îi ies din apă precum degetele unui uriaș care face semnul păcii până când marea îl îndreaptă în cele din urmă.

— Voi doi v-ați certat rău?
— Nu. E ca de obicei: el e un ticălos, iar eu îl urăsc.
— Și atunci de ce ești așa de furioasă pe mine?
— Nu sunt furioasă deloc. Ai distrus o zi frumoasă. Nu-i mare lucru.
— Nu am distrus ziua, Elle. E frumoasă, perfectă. Uită-te la apă. Până și Conrad se bucură că e aici.
— Slavă Domnului.
Mă ridic în picioare.
— Mă duc să mă plimb pe plajă. Voi doi distrați-vă. Nu sunt destule sandviciuri pentru toți trei.
— Poți să-l mănânci pe-al meu dacă îmi promiți că nu te mai porți ca o persoană nebună.
— Nu mai vorbi atât de tare, mă răstesc și o iau la goană spre malul mării, urându-mă.

Conrad a distrus lacul, a distrus Castelul de Hârtie, m-a distrus pe mine. Dar n-o să-i permit să se amestece între mine și Jonas, să păteze cu cerneala lui neagră de sepie singurul lucru care încă e al meu.

Conrad sare valurile cu spatele la mine. Ajung la linia fluxului, culeg o bucată ciobită de cremene — *inima mea*, îmi spun când o arunc spre el cu toată forța, țintindu-i capul. Piatra nu-l nimerește și cade în mare la vreun metru de el. Întotdeauna am aruncat ca fetele și nu-mi place. E o slăbiciune pe care o pot observa și alții. Cobor privirea în căutarea unei pietre mai bune. De câte ori se retrage apa, apar o sută de găurele în nisipul umed neted, pe unde s-au îngropat în grabă scoicile, ascunzându-se de pescărușii cu ochi ageri de deasupra. Găsesc piatra perfectă: cenușie, de mărimea unei

mandarine, cu o dungă albă pe mijloc. Când mă ridic, Conrad se uită la mine. Pun piatra în buzunar pentru mai târziu și mă îndepărtez, mergând la marginea apei până când sunt atât de departe, încât când privesc în urmă el e doar un punct neînsemnat.

Când mă întorc acasă de pe plajă, Jonas mă așteaptă pe treptele căsuței, ținând ceva în căușul palmei.

— Uite.

E un brotăcel cât un nasture.

— Minunat, zic eu. Sunt destul de sigură că te pătezi de urină de broască. Fac pe tine când le iei în mână.

Trec pe lângă el și deschid ușa.

— Da, spune Jonas. E reacția instinctivă la frică.

— Ne vedem luni, presupun.

— Elle, stai. Îmi pare rău.

Pune brotăcelul pe jos și-l privește cum se îndepărtează țopăind.

— Pentru ce?

— Nu știu. Ești foarte supărată pe mine. Te rog, nu fi supărată. Nu am fost pedepsit îndeajuns? Individul ăla nu vorbește decât despre lupte și Van Halen, subiectele care-mi plac cel mai puțin.

Parcă ar fi un băiețel. Mă simt groaznic. Nimic din toate astea nu se întâmplă din vina lui Jonas, dar nu pot să-i spun nimic care să-l facă să înțeleagă, pentru că nu este nimic ce poate fi spus.

— Ar fi putut să-i placă *Best of Bread*.

Mă așez lângă el.

— Îmi pare rău că am fost răutăcioasă.

După trei săptămâni de cursuri de navigație, Jonas și cu mine suntem promovați la un iaht Rhodes. Primim

fiecare câte un mic abțibild de lipit pe haine. Jonas e un marinar înnăscut, iar eu sunt un secund destul de bun și sunt liniștită cu el pe mare. În ambarcațiune încap șase persoane, dar instructorul nostru dorește să fim „autonomi", capabili să navigăm cu un echipaj format din doi oameni. Așa că azi Jonas și cu mine suntem singuri. A plouat mărunt toată ziua și noi suntem în largul golfului, cu mantalele noastre de ploaie galben-deschis. Vântul e nestatornic și își schimbă direcția la fiecare zece secunde. M-a lovit ghiul de atâtea ori, că până și Jonas încetează să mai râdă de mine.

— E o prostie, strig eu.

— De acord. Hai să ne întoarcem.

Strânge velele și încearcă să întoarcă, dar vântul refuză să ne ajute. Barca se învârte pe valuri, cu pânzele atârnând inerte.

— Ar trebui să chemăm pe cineva să ne remorcheze, zic eu.

Instructorul o să vină dacă avem nevoie de el.

— Nici gând. E prima oară când ieșim cu echipaj din doi oameni. Vântul o să se întețească.

În loc de asta, începe să toarne atât de tare, că mi se umplu urechile cu apa care îmi curge din păr. Nu mai văd docul. În ceață, lângă mine, instructorul nostru remorchează o altă barcă.

— Îl chem.

— Mai așteaptă cinci minute.

— Îngheț de tot.

Jonas se ridică și-și face de lucru cu focul.

— Bine. Cinci minute.

Îmi ridic gulerul și mă ghemuiesc în cabină.

Jonas se sprijină de catarg, scrutând ploaia ca și cum ar căuta răspunsuri.

— La ce te gândești? îl întreb.

Un pescăruș iese din ceață și se așază la prora. Își lasă capul într-o parte și se uită la Jonas fără să clipească. Jonas își mută primul privirea.

— Nu vreau să te enervezi, spune el.

— N-o să mă enervez.

Se așază lângă mine, oftând resemnat.

— Tu și Conrad ați făcut vreodată, știi tu, ați făcut ceva împreună?

— Să facem ceva? întreb eu luată prin surprindere. Să facem ce? Ce vrei să spui? De ce mă întrebi?

— A zis ceva în ziua aia, după ce ai plecat de pe plajă.

Îmi fac curaj.

— Ce? *Ce* a spus?

— A zis că l-ai lăsat să te pipăie. A spus că vă faceți de cap. A zis că n-ar trebui să-mi fac speranțe.

Izbucnesc într-un râs isteric și simt cum mi se înfundă traheea.

— E cât se poate de dezgustător.

— Păi, voi practic nu sunteți rude, însă doar când mă gândesc îmi vine să vărs.

— Ce e în neregulă cu el? Îl urăsc! Mai curând aș muri decât să-l las să mă atingă, spun cu o voce tremurătoare.

— N-am crezut niciodată că ai făcut-o.

Mă strădui să nu plâng de față cu Jonas, dar lacrimile îmi curg fără să vreau.

— Elle, las-o baltă. Vorbea aiurea, ca un ticălos ce e.

Își ridică marginea tricoului și-mi șterge picăturile de ploaie și lacrimile de pe obraz.

— Deci pot să-mi fac din nou speranțe?

— Sunt prea mare pentru tine, îi spun, deși nici eu nu cred ce spun.

— Știu că așa crezi tu, dar n-ai dreptate.

— Iar tu ești prea bun pentru mine.

Și știu că e adevărat.

Se scotocește în impermeabil, scoate un biscuit în ciocolată Peppermint Pattie turtit și îl rupe în două.

— Prânzul?

Tot ce face e drăguț, iar gestul lui are ceva care-mi frânge inima și mă face să-ncep iar să plâng.

— Ce e? Nu-ți place menta?

Suspin, pe jumătate de râs, pe jumătate de durere. Conrad mi-a furat totul. N-o să mai fiu niciodată drăguță. N-o să mai fiu niciodată curată. Întotdeauna mi-am imaginat că prima oară va fi cu cineva pe care să-l iubesc. Cineva ca Jonas. Plâng nestăpânit acum, toată groaza și rușinea pe care le-am ținut în mine năvălind afară în hohote puternice.

— Elle, oprește-te. Îmi pare rău că am deschis subiectul. Sunt un tâmpit.

Încerc să mă opresc, să-mi recapăt suflul, dar cu cât mă străduiesc mai tare, cu atât plâng mai tare. Ceața mării ne învăluie, atât de deasă încât îmi înăbușă suspinele și ne transformă pe amândoi în fantome.

— Îi face plăcere să mă umilească. Știm deja. N-ar fi trebuit să spun nimic. Te rog, nu mai plânge.

Vreau să-i povestesc totul, să mă descarc de povară, dar nu pot. Abia a împlinit 14 ani și trebuie să port singură după mine tot stolul ăsta de ciori din măruntaiele mele. Rănile dinăuntru se vor cicatriza și vindeca, oricât de diform o să arate. Iar data viitoare voi fi pregătită, înarmată nu numai cu pilule. Aud în depărtare dangătul unui clopot de avertizare.

— Ar trebui să ne întoarcem, reușesc să articulez printre muci, lacrimi și

suspine.

— Elle, nu înțeleg. Te rog, nu mai plânge. Doar nu e adevărat.

E neliniștit și nedumerit.

— S-a întâmplat ceva și nu vrei să-mi spui?

Mă uit în jos la tenișii îmbibați cu apă. Pe fundul bărcii s-au adunat doi centimetri de apă. Bat în ea cu pantoful, făcând-o să sară împrejur, și mă șterg pe față cu mâneca mantalei de plastic.

Îl simt cercetându-mă cu privirea și încercând să cântărească situația.

— Conrad ți-a făcut ceva?

— Nu, șoptesc eu.

— Juri?

Încuviințez, dar probabil că expresia mă dă de gol, pentru că Jonas se prăbușește brusc, ca și cum lama ascuțită a dezvăluirii l-a lăsat fără oase.

— O, Doamne.

— Nu poți să spui nimic. Niciodată. Nu știe nimeni.

— Elle, îți promit că n-o să se mai atingă niciodată de tine.

Râd, dar e un râs amar și găunos.

— Asta mi-am promis și eu după ce a intrat prima oară în camera mea.

O umbră mare trece pe sub barca noastră. Plutește o clipă înainte de a dispărea în ceață. Barca se leagănă ușor în timp ce îi povestesc totul lui Jonas.

18

August

Cele mai frumoase zile de vară vin după o ploaie torențială. Nori cumulus albi plutesc pe albastrul mai intens; aerul e așa de curat, că-ți vine să-l bei. Azi e una dintre aceste zile. Furtuna de ieri a spălat tot cerul. Mă trezesc fără să-mi aduc aminte — s-ar putea chiar și să zâmbesc până să lovească amintirea și s-o gonesc. În fața căsuței trosnește o crenguță, iar treptele se lasă scoțând un scârțâit sec. Fața mamei apare în ușa de plasă.

— De ce e încuiat? întreabă ea, trăgând de mâner.

— Se blochează uneori.

Sar în picioare și deschid zăvorul.

— Pune astea la loc, te rog.

Îmi aruncă un teanc de rufe curate pe pat.

— Leo s-a gândit că ar fi distractiv să ieșim azi cu barca veche a tatei.

Șalupa bunicului e parcată pe o platformă în capul aleii și adună toată vara ace de pin.

— Ne gândim să plecăm pe la 11 ca să prindem fluxul, așa că scularea. Nu pierde vremea.

— Cred că n-am să merg, dacă se poate. N-am chef.

— Leo vrea să petrecem ziua în familie. O să facem un picnic, apoi mergem cu barca până la Point.

La Point se termină Cape, o limbă de nisip care se îngustează și înconjoară portul întins ca într-o îmbrățișare protectoare, ultima barieră între civilizație și largul oceanului. De la

debarcaderul de pe plaja din oraș poți să navighezi până la Point, să ancorezi în apa caldă, transparentă, a golfului adăpostit, să privești crabii scufundându-se în iarba de mare, să sapi după moluște când se retrage fluxul. Dar dacă mergi pe jos numai trei minute și ocolești capul, ajungi în fața mării; nu mai e nimic între tine și Portugalia, doar câte unui iaht care vine să se adăpostească, niște bărci pescărești în depărtare, care se îndreaptă spre apele bogate de la Stellwagen Bank în căutare de ton roșu și halibut, uneori și câte o balenă.

— De ce trebuie să vin și eu? De ce nu puteți merge numai tu și Leo? Oricum, n-avem loc cu toții.

În șalupă de-abia încap două persoane, cel mult trei. Iar Leo e atât de masiv, că practic face el singur cât doi.

— Mergem câte doi odată. Vine și Conrad.

— Nici gând. Nu vreau să navighez cu Conrad.

— Elle, oftează ea, te rog să vii.

— E o idee groaznică. Înoată ca o cizmă în mare.

— Nu fi rea, nu e genul tău.

— Dar așa e!

— De ce ești atât de nesuferită? Ce ți-a făcut Conrad?

Mama clatină din cap tristă.

— Bine, dar numai dacă vine și Jonas.

— Ți-am spus, e o zi în familie.

— Mamă. Vorbesc serios. Gândește-te. Dacă ne răsturnăm în golf, Conrad nu e bun de nimic. Nu pot să îndrept barca singură dacă apa e cât de puțin agitată. Așa că fie tu, eu, Leo și Conrad ne înghesuim în barcă, în care caz se scufundă sigur, fie am nevoie de Jonas să mă ajute.

— Bine, zice ea. E o zi prea frumoasă ca să ne certăm.

Pe alee, Conrad și Leo încearcă să cupleze la mașină remorca pe care se află barca, dar le tot scapă din mână. Mă uit la ei râzând cu lacrimi de lipsa lor de îndemânare, fascinată de nefirescul normalității, de rutina vieții de zi cu zi.

— Să nu pui niciodată un saxofonist să facă treabă de bărbat, zice Leo, când mă vede privindu-i. Vino să ne ajuți. Conrad, ține-o pe loc cât prinde Elle cârligul.

Ezit și încerc să găsesc o scuză, dar nu-mi vine nimic în cap.

— Haide, Elle, spune Leo. Remorca nu se cuplează singură.

Îmi dă cârligul de metal.

— Ține-l cât ridicăm noi remorca.

— În regulă, copilași.

Mama apare zâmbind și aruncă un termos pe bancheta din spate.

Conrad și Leo prind remorca de mașină. Conrad îmi aruncă din greșeală cârligul din mână când se ridică. Se apleacă să mi-l dea de pe jos.

— Îmi pare rău, Elle, spune el, atât de încet că de-abia îl aud.

Jonas ne așteaptă în capătul aleii lui, așezat pe marginea drumului. Pare relaxat, fără cămașă ca de obicei, dar i se citește îngrijorarea în ochi și este ușor încruntat.

— Urcă, Jonas, spune mama. Conrad, fă-i loc.

Jonas se suie lângă el și se sprijină de fereastra mașinii, prefăcându-se că se uită la copacii ce trec pe lângă noi. Nu l-am mai văzut pe Jonas să-și întoarcă privirea de la ceva, nu i-am mai văzut trupul dând înapoi. Și știu că e din cauză că l-am priponit — i-am luat

agerimea de căprioară, izvorul sălbatic verde-crud al măduvei: l-am obligat să conspire, să ducă povara minciunii mele. Ca și cum i-aș fi furat virginitatea.

— Va trebui să folosim vela suplimentară, îi spun, ca să putem naviga cu vântul din spate.

În pădure era foarte plăcut și liniște — se auzea doar foșnetul ușor al unei brize —, dar când am ajuns în golf vântul se întețise. Valurile se încălecau în port, lovind în bărcile ancorate. Nu era aproape nimeni pe mare.

Primele câteva dăți când încercăm să coborâm barca la apă, e aruncată pe țărm înainte să apucăm să lăsăm derivorul mobil basculant. Conrad urlă de durere când barca i se lovește de fluierul piciorului. Mama se uită de pe plajă și ne strigă instrucțiuni inutile.

— Urcați toți, spune Leo. Împingem pentru ultima oară.

— N-o să meargă, Leo, zic eu din barcă. Marea e prea agitată.

— Probabil că ai dreptate, dar suntem deja aici.

— Cred că mă retrag.

Conrad e evident speriat.

— Vino cu noi, spune Jonas. O să fie distractiv.

În glas i se simte o răutate pe care n-am mai auzit-o până acum.

Chiar atunci, Leo profită de un moment de acalmie între valuri și ne împinge cu forță; brusc, ne legănăm, îndreptându-ne către larg. Vântul umflă trosnind vela albă. Conrad se așază la prora, cu picioarele atârnate peste bord, trecând prin apă ca niște momeli grase rozalii.

— Nu mă pot uita la el, îmi zice Jonas încet.

— Trebuie să te prefaci că totul e în ordine. Mi-ai promis.

— De ce? șoptește Jonas. Cum poți vorbi cu el?

— Nu pot. N-am încotro. Locuim împreună.

— Așa e. Dacă mama ta ar ști...

— Mama nu va afla niciodată.

— Nu poți să-l lași să scape nepedepsit, Elle.

— Taci! sâsâi eu. Trage-ți picioarele în barcă, Conrad. Te poate mușca un rechin.

Jonas se întoarce cu spatele la mine, cu buzele strânse cu furie. Valurile spumegă și lovesc în bărcuța noastră când prindem viteză.

Conrad își încrucișează picioarele. Are tălpile pline de bătături și văd crăpături subțiri pe călcâie, unde și-a jupuit pielea uscată. Se uită la mine și zâmbește.

— Ai avut dreptate. E grozav.

Scuipă guma de mestecat în ocean. O privesc scufundându-se în spuma siajului nostru. Scot o Fresca din geanta frigorifică.

— Vrei? întreb și-i arunc cutia lui Conrad.

— Mulțumesc.

Scoate cheița de aluminiu și o aruncă peste bord.

— N-ar trebui să faci așa, strigă Jonas. S-ar putea sufoca o pasăre cu ea.

— Da, de parcă mă vede cineva, răspunde Conrad cu dispreț.

— Nu asta e ideea, zice Jonas. Te văd *eu*.

— Cred că o să supraviețuiesc.

— Tâmpitule, mormăie Jonas.

Țărmul devine tot mai mic în urma noastră. De-abia o mai disting pe mama făcându-ne semne de pe mal.

Un val mare ne ridică și apoi ne trântește cu o bufnitură.

— Doamne, țipă Conrad la Jonas când i se udă hainele. Am crezut că te-am luat cu noi pentru că știi să navighezi.

— Vino în locul meu, zice Jonas și dă drumul echei.

— Ticălosule.

Conrad se ridică și începe să se apropie încet de noi.

Simt o schimbare în mișcarea valurilor, iar bărcuța noastră își pierde direcția.

— Jonas, te rog, nu te prosti. O să găurim barca.

Jonas nu spune nimic, însă prinde echea.

— Ne îndepărtăm prea mult, zic eu. Slăbește vela, că altfel trecem de Point.

— Bine, spune Jonas, întorc.

Trage parâmele și pregătește volta.

— Conrad, așază-te. Ai grijă la ghiu, țipă el.

Conrad îi face un gest obscen și zâmbește spre mine. Are dinții ca guma de mestecat Chiclet.

Când îl lovește ghiul, îl văd cum se rostogolește și alunecă în apă. Vine la suprafață după o clipă, dând din mâini în spatele bărcii.

— Oprește, strig la Jonas. Oprește barca.

Jonas slăbește randa și barca încetinește. Avem o vestă de salvare portocalie în puțul de punte și încerc s-o dezleg, însă degetele mi se împleticesc pe nodul ud.

— Ajutor! strigă Conrad în timp ce barca plutește tot mai departe de el. Scoateți-mă de aici!

Se panichează și încearcă să respire.

— Dă-ți jos hanoracul, te trage în jos, îi strig în timp ce mă strădui să dezleg vesta de salvare.

— Doamne sfinte, ticăloasă proastă. Aruncă-mi aia odată.

— Încerc, îi răspund.

Însă mă așez, amorțită. Jonas își pune mâna peste a mea și o ține nemișcată.

Când vine următorul val, Conrad e ridicat din apă, cu chipul palid de groază. Întinde mâna spre mine.

Cartea a treia

PETER

19

1989. Februarie, Londra

Mă grăbesc pe Elgin Crescent către stația de metrou Landbroke Grove, încercând să prind ultimul tren către Mile End. E târziu și aerul umed al nopții te îngheață până în măduva oaselor.

Am băut prea mult și vezica stă să-mi explodeze. Mă gândesc să mă ghemuiesc între două mașini când un bărbat masiv îmi iese în față și îmi cere portofelul. E ras în cap și are tatuată o svastică pe gât. Puburile tocmai s-au închis, oamenii se revarsă pe străzi, dar n-am cum să spun nu unui bărbat cu un cuțit în mână. Îi dau mărunțișul din buzunar.

— Inelul, spune el.

— Nu e de valoare, zic eu. E ieftin.

— Dă-mi blestematul de inel, târfă, spune și mă lovește în stomac.

Mă îndoi. Mintea îmi spune *Nu mai fi o proastă*, dar nu reușesc să pun gândul în practică.

Bărbatul mă înșfacă de mână și încearcă să-mi smulgă inelul din deget.

— Naiba să te ia, zic eu și îl scuip.

Se șterge pe față cu mâneca și îmi trage o palmă de-mi clănțăne dinții.

O merit.

1983. August, Pădurea de Niciunde

Cadavrul lui Conrad e adus de valuri la mal după trei zile, la câțiva kilometri în josul coastei. L-a găsit o mamă cu doi copii mici. La început, au crezut că era cadavrul umflat al unei foci. Crabii îi

roseseră urechile. Sunt în căsuța mea, sub o pătură, ca să mă ascund de tânguielile lui Leo, când se deschide ușa și intră Jonas. Tremură și e palid. Mă târăsc de sub pături și îl strâng în brațe. Îmi pun capul pe umărul lui. Nu pot să-i văd fața, dar nu contează. Știu că plânge, fiindcă și eu plâng.

— Îmi pare rău, șoptesc. Îmi pare foarte rău.

Rămânem așa mult timp, îmbrățișați și tăcuți, cu inima lui Jonas bătând lângă a mea.

— Nu trebuie să știe nimeni, zice Jonas. Legământ de sânge.

— Nimeni, spun eu.

Pe birou e un ac de siguranță. Ne înțepăm vârful degetului mare, fiecare stoarce câte o picătură de sânge și ne lipim degetele unul de altul.

Jonas își șterge mâna de șort. Scotocește în buzunar și scoate un inel de argint cu o decorație de sticlă verde, pe care mi-l pune în palmă. Îmi strâng degetele în jurul lui. E rece; unul dintre brațele metalice care țin sticla mă înțeapă în linia vieții.

— Te iubesc, Elle, spune el.

Îmi pun inelul pe deget și îl iau de mână.

Și eu îl iubesc.

*

În vara următoare, Jonas nu vine în Pădure. E într-o tabără în nordul statului Maine, după cum îmi spune cu glas tăios maică-sa când sun la ei. Jonas mi-a trimis o singură scrisoare în vara aceea. Tăunii sunt îngrozitori, zice el, dar învață să construiască o canoe din scoarță de mesteacăn. A văzut un elan uriaș. Știam că există urși cărora li se spune leneși? În lac sunt țestoase-aligator. Îi e foarte dor de mine, dar e

mai bine așa. Și deși știu că are dreptate și că eu sunt de vină, mă simt distrusă, părăsită. Ca și cum el alesese tabăra în locul meu, nu *din cauza mea*.

1989. Februarie, Londra

Mă împleticesc și cad pe jos, scuipând sânge pe trotuar.

— M-am săturat de tine, târfă proastă, spune bărbatul.

Scot inelul lui Jonas de pe deget și sunt pe punctul să i-l dau când apare cineva din umbră în spatele lui.

— Hei. Încetează.

— Naiba să te ia, tâmpitule, zice Față de Porc și apoi se prăbușește la pământ.

Un bărbat stă deasupra lui, părând puțin șocat. Ține o rangă în mână.

— O aveam în portbagaj, spune el, arătând un Rover jerpelit parcat în spatele lui.

E înalt și suplu, are spre treizeci de ani și e îmbrăcat cu o jachetă de catifea mâncată de molii și un fular subțire de lână într-o noapte geroasă de februarie. Britanicii insistă întotdeauna să se poarte ca și cum condițiile meteo nu există. Începe să plouă torențial și ei abia dacă-și ridică gulerul. Când mă ridic în picioare, observ că pantofii solizi de piele maro par făcuți de comandă.

— Mai bine o întindem de-aici, spune el. O să fie puțin prost dispus când își revine. Pot să te conduc undeva?

— N-ar trebui să chemăm poliția?

— Ah, zice el zâmbind. O americancă. Asta explică prostia de a colinda străzile din Londra singură noaptea.

Încă nu mi-am recăpătat complet suflul, dar reușesc să scuip.

— Poate sunt mai în siguranță aici cu el.

— Foarte bine. Cum vrei.

Scoate din buzunar un pachet de țigări Rothmans, își aprinde una, aruncă ranga în portbagaj și trântește capota.

— Sigur nu vrei să te duc undeva? Oh, la naiba.

Scoate o chitanță de amendă pentru parcare de pe parbriz.

Față de Porc e tot inconștient la picioarele mele, dar acum geme. Mă uit fascinată cum din gura căscată îi iese un firicel de abur, ca fumul de țigară. Sunt tentată să-i trag un șut.

— Ești un criminal care ucide oameni cu securea?

— Da, râde el, dar nu azi. E prea frig.

— De fapt, ar fi minunat dacă ai putea să mă duci cu mașina.

— Eu sunt Peter, spune el și-mi întinde mâna.

1983. August, Memphis, Tennessee

Înmormântarea e în Memphis. Mama se întâlnește pentru prima oară cu fosta soție a lui Leo la umbra unei magnolii bătrâne, lângă un mormânt deschis. Privesc picăturile de transpirație care se scurg pe gâtul preotului, pe sub gulerul lui alb rigid. Leo cântă la saxofon în timp ce sicriul lui Conrad e coborât în pământul umed. La jumătatea melodiei, rămâne fără răsuflare. Saxofonul scoate un suspin jalnic. N-am lacrimi în ochi. Știu că ar trebui să plâng, dar nu pot. N-am niciun drept. Fosta soție a lui Leo mă privește cu ură și sunt sigură că știe. Poartă ciorapi bej și balerini strâmți. O ține pe Rosemary, palidă și cu ochii umflați, lipită de rochia ei neagră de bumbac subțire. Rosemary îmi zâmbește

și îmi face un semn discret cu mâna, ca și cum tocmai mă remarcase în tribună la un meci de baschet. Maică-sii i se înmoaie genunchii, iar Rosemary o sprijină și își mută privirea.

După aceea, Leo ne ia pe mine, pe mama și pe Anna la o gustare într-un restaurant chinezesc, unde toate felurile de mâncare sunt pline de miez de palmier și niciunul dintre noi nu spune nimic. La ora 3, îl lăsăm la praznic, acasă la fosta lui soție. Casa e ușor deteriorată — șipci albe și o verandă acoperită, susținută de coloane masive. Corintice, ne spune Leo distrat. Par prea elegante pentru casă, prea pline de speranță, ceea ce mă întristează. În curtea din față sunt doi lilieci indieni, iar sub ei e plin de flori care au căzut și s-au preschimbat într-un covor de bucățele de hârtie colorată. Lângă ușa din față se află un suport de umbrele în formă de aligator, cu gura larg deschisă. Nu mi-l pot imagina pe Leo locuind aici.

Mama îl strânge de mână.

— Sigur nu vrei să vin cu tine?

— Mai bine nu. Am nevoie să stau doar cu ele.

Mama încuviințează.

— Când să venim să te luăm?

— O să mă întorc cu un taxi la motel.

Stăm în mașina închiriată și îl privim dispărând în casa de lemn dărăpănată. Aud dinăuntru un ventilator zbârnâind. Cineva suspină.

Suntem aproape de motel când mama iese de pe autostradă și intră într-un complex comercial.

— Trebuie să opresc, spune ea și ne dă Annei și mie câte cinci dolari. Luați-vă ce vreți, adaugă ea și apoi dispare într-o farmacie.

— Ce naiba să facem cu zece dolari într-un mall din Memphis? întreabă Anna.
— Înghețată?
— Ultimul lucru de care am nevoie e să mănânc și mai multe calorii. Mai curând mor.
— Frumos, zic eu.
— Ce? Vrei să fii grasă?
— „Mai curând mor"?
Se uită la mine indiferentă.
— Foarte drăguț, zic eu.
— Oh, da, la naiba.
O clipă fața îi împietrește. Apoi începe să râdă. Brusc izbucnesc și eu într-un râs isteric, cu lacrimi.
— Fetelor?
Mama vine spre noi, cu o pungă mică albă de hârtie de la Fred's Pharmacy în mână. Chipul ei frumos e obosit și slăbit.
— Nu-mi spuneți și mie de ce râdeți? Mi-ar prinde bine un râs sănătos.

— Cred că a fost în săptămâna de dinainte să moară Conrad, o aud pe mama spunând la telefon în dormitorul ei. De atunci n-am mai făcut dragoste.
Ne-am întors la New York de câteva zile. Orașul e înăbușitor. Din stradă se ridică mirosul ca de banană vomitată al gunoiului descompus. Indiferent ce facem, tot ne alegem cu pete mari de transpirație la subraț. Aparatele de aer condiționat picură apă urât mirositoare. Apartamentul nostru e sufocant, cu pereții îmbibați de miros de praf, naftalină și gândaci. Nimeni nu vrea să fie aici, dar Leo nu mai poate să se întoarcă în pădure. Se învinuiește pe sine pentru accident: el e cel care a insistat să ieșim cu barca în ziua aia. A împins barca, deși oceanul era prea

agitat. Noaptea, vinovăția și gândurile o iau razna. Bate sufrageria în lung și în lat, cu un pahar de whisky în mână, ținându-i mamei tirade, ca un disc stricat cu ipoteze, în căutarea unor răspunsuri pe care n-are cum să le găsească. De ce nu l-am convins eu să poarte o vestă de salvare? De ce era legată vesta cu nod dublu? Cum de n-a observat nimeni? Conrad a văzut valul care l-a luat? A știut?

— Nu, spun eu cu un nod în gât. Nu și-a dat seama.

După moartea lui Conrad, Anna și-a recăpătat dormitorul. De fiecare dată când trece pe lângă camera ei, Leo o privește de parcă prezența ei ar fi o frădare.

— Trebuie să plec dracului de aici și să mă întorc în L.A., îmi zice Anna. Parcă am trăi într-o morgă, împreună cu o capră furioasă.

N-are niciun sens, dar înțeleg ce vrea să spună.

— Nu-mi cere așa ceva, țipă Leo. Nu suport. Nu suport.

— Nu e vina mea, se apără mama.

Ușa de la camera lor e închisă, dar îi aud prin peretele de la dormitor. Urmează o bufnitură și apoi zgomot de sticlă spartă.

— Scapă de el, strigă Leo.

— Încetează, țipă mama. Încetează! Era lampa bunicii.

— La naiba cu bunica ta!

— Te rog. Te iubesc.

Ușa de la dormitor se deschide și Leo trece ca o furtună pe lângă mine, iese în viteză din apartament și din clădire în noaptea fierbinte. Mama plânge în camera ei. Mă străduiesc să ascult până când, incapabilă să mai suport fie și

numai o secundă, îmi bag capul sub pernă.

După cinci săptămâni, Leo ne anunță că se mută. Își face bagajele, își ia saxofonul și o sărută pe mama de rămas-bun.

— Nu pleca. Te rog, nu pleca, îl imploră ea.

Stă agățată de brațul lui, deja singură, chiar dinainte să plece el. Când Leo închide ușa în urma lui, se duce la geam și așteaptă până îl vede, îl privește cum se îndepărtează de ea pe stradă. Deja începe să se vadă.

1984. Mai, New York

Copilul moare în timpul travaliului. Cordonul ombilical se rupe, fătul nu poate respira și se sufocă în lichidul amniotic. Medicii încearcă tot ce e posibil ca să-l salveze. Trag și împing, îi rup mamei peretele vaginului și perineul; doctorii țipă, asistentele aleargă. E băiat. Mic și vânăt, ca un copil pictat de Picasso. Leo a dispărut și nu a lăsat niciun număr, așa că nu află niciodată că ambii lui fii s-au înecat.

Tata vine cu mine la spital să o luăm pe mama. Îi împinge scaunul cu rotile până la bordură, cu grijă să n-o zgâlțâie. Ne așteaptă un taxi cu carouri pe portieră. Trusa pentru nou-născut a mamei, cu hăinuțe spălate și împăturite, e agățată în spatele scaunului cu rotile. Când plecăm, nu observă că tata a lăsat-o atârnată acolo. O privesc din mașină cum se leagănă o vreme până să se oprească.

Pe Fifth Avenue, cireșii sunt în floare, scăldați în razele soarelui.

— Ador perioada asta a anului, spune mama. Ar trebui să mergem la un

picnic. Putem să facem sandviciuri cu castraveți.

Are privirea pustie.

— Hai să mergem acasă, îi răspunde tata. Elle a făcut supă, iar eu am pus un avocado copt și o căpățână de salată în frigider. După ce te instalăm, dau o fugă și cumpăr niște bourbon. Ne prinde bine tuturor.

— Trebuie să dau de Leo. Trebuie să-i spun.

— Da, zice tata. Mă ocup eu.

Vocea lui sună diferit, are o autoritate și o tandrețe pe care nu le recunosc. În timp ce taxiul ne duce în viteză spre casă, îmi dau seama că pentru prima oară în viață am părinți.

Aparatul de taxat ticăie încet.

— Crezi că s-ar fi întâmplat așa ceva dacă ar fi rămas? întreabă mama.

Are părul lipsit de strălucire, iar fața ei frumoasă e umflată și roșie.

Tata o ia de mână.

— Nu vorbi prostii, zice el. Au făcut tot ce au putut. Nu e vina nimănui.

— Trebuie să fie vina cuiva, spune ea.

Iar eu știu că are dreptate.

20

1989. Februarie, Londra

La jumătatea drumului spre Mile End, îl rog pe Peter să tragă pe dreapta ca să fac pipi. Suntem în Londra, ceea ce înseamnă că toate afurisitele de toalete publice din oraș sunt închise după ora 11.

— Poți să aștepți cinci minute? întreabă el.

— Dacă aș putea aștepta, n-aș sugera să-mi dau jos chiloții în fața unui străin ca să urinez în stradă.

— De acord. Am înțeles. Minunat.

Peter trage mașina pe o stradă îngustă cu piatră cubică.

— Du-te.

Mă las pe vine în spatele unui copac, rugându-mă să nu se uite cineva din vreuna dintre casele aflate în spatele meu. Coapsele îmi strălucesc albe în lumina slabă a unui felinar. Gem, pentru că mă doare stomacul de la lovitura primită de la Față de Porc. Pe pământul înghețat se formează o băltoacă sub mine. Îmi mut picioarele din calea lichidului care mi se îndreaptă spre pantofi. Nu m-am simțit niciodată atât de ușurată. Când mă ridic ca să-mi trag blugii și chiloții, Peter mă privește din mașină. Râde când îl surprind și își acoperă ochii, prefăcându-se dezgustat.

Ora 17:45

Am un roi de albine în minte — înțepăturile dureroase, dulci de peste zi. Se pare că nu pot scăpa de ele. Drumul înot din cealaltă parte a lacului până

acasă l-a îndepărtat pe Jonas de pe mine, dar e aici, în capul meu, când stau la plita din bucătărie în costumul de baie ud și înfășurată în prosop, așteptând să fiarbă ceainicul. Mă imaginez îndepărtându-mă înot de el, lăsându-l în urma mea pe mal. Chipul lui șocat. În mijlocul lacului, unde apa verde adâncă se întunecă, m-am oprit să-mi trag sufletul, călcând apa, temându-mă să mă întorc și să-l văd pe țărm, temându-mă să mă duc acasă, la Peter și la viața mea.

— Cred că te-ai murat de tot, zice mama, luând de pe raft o cutie metalică neagră cu ceai Hu-Kwa. Ați lipsit ore în șir. Ne pregăteam să trimitem expediția Donner după voi.

— Nu știu cât de util ar fi fost, îi răspund eu râzând. Și n-au fost ore în șir. Ne-am dus să aruncăm o privire la ocean. Lumina după-amiezii era tare frumoasă.

— În seara asta e lună plină, zice ea.

În spatele nostru, Peter și toți trei copiii joacă Parcheesi. Arunc o privire să văd dacă Peter ascultă, dar tocmai a dat dublă și e ocupat să construiască o blocadă.

— Ai văzut pe cineva? întreabă mama.

— Familia Biddle a făcut tabără în dreapta, spre Higgins. Și abia i-am zărit fusta mov, dar sunt sigură că era Pamela, departe pe plajă, la plimbarea zilnică. În afară de asta, era destul de pustiu. Prundărașul fluierător s-a oprit în sfârșit.

— Slavă Domnului.

Scoate capacul de la cutia de ceai cu coada unei linguri.

— Uite aici.

Îmi întinde cutia și ia ceainicul de pe plită.

— Probabil că apa e deja destul de fierbinte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Wallace, spune Peter, așteaptă să fiarbă apa. Altfel, poți să-mi dai la fel de bine și o ceașcă de lături. Și nici prin cap să nu-ți treacă să mă mai bați la cap cu mizeria aia de Lapsang Souchong. Nu e bun de nimic.

— E afumat cu ace de pin, insistă mama.

— Și mai rău.

— Cam autoritar, soțul ăsta al tău, spune mama, dar îmi dau seama că îl place.

Pune ceainicul din nou pe foc și pleacă să caute niște ceai englezesc simplu.

Finn se ridică de la masă și vine să mă îmbrățișeze.

— Am găsit un ou de rechin pe plajă.

— Un ou de rechin? întreb eu sceptică.

Își bagă mâna în buzunar și scoate ceva care seamănă cu o punguță neagră sfărâmicioasă, cu cornițe de drac în capete.

— Uite. Gina spune că e o placentă. Pentru un pui de rechin.

— Toată lumea zice așa, dar de fapt e de la o vulpe-de-mare. I se spune „punga sirenei".

— Ceea ce n-are nicio noimă dacă sirena nu e satanistă, intervine Peter râzând.

I-o dau înapoi lui Finn.

— Pune-o pe raft, să nu se spargă.

— Poate mă îmbrac în sirenă de Halloween anul acesta, zice Maddy.

— Bună idee. Deși s-ar putea să fie greu să umbli prin vecini fără picioare, îi atrage Peter atenția. Vino să joci runda următoare cu noi, nevastă.

— N-am chef de Parcheesi. Trebuie să scot de pe mine costumul ăsta de baie ud.

— Ai dreptate. O să faci infecție urinară.

Mama iese din cămară cu un pachet de zece role de hârtie igienică.

— Pune astea în baie, te rog. Nu mai avem. Nu înțeleg cum reușiți să terminați totul așa de repede. Sunteți ca niște lăcuste.

— Fiica ta are o vezică de mărimea unui bob de mazăre, spune Peter. E numai vina ei.

— Nu e adevărat, zic eu. Nu cred că ai schimbat o rolă de hârtie igienică în viața ta.

Peter se întoarce spre copii.

— La prima noastră întâlnire, mama voastră și-a dat jos pantalonii și a urinat în fața mea.

— Scârbos, zice Jack.

— Nu eram la o întâlnire, spun eu. Erai doar cineva care m-a dus cu mașina până la internat. Ori o făceam așa, ori făceam pipi la tine în mașină — ceea ce probabil că ar fi trecut neobservat, pentru că mașina era dezgustătoare. Mirosea a carne stricată.

— Nu, nu, râde Peter. M-ai dorit. Din momentul când te-am văzut ghemuindu-te sub copac cu chiloții tăi albi, am știut.

— Nu e deloc adevărat.

— *Hei, voi!*

Jack scoate un sunet înfundat.

— De asemenea, tocmai îți salvasem viața.

— Tatăl vostru s-a comportat foarte eroic, spun eu.

Cuvintele mele îi fac pe copii să râdă.

— Dixon și Andrea ne-au invitat la hamburgeri, zice mama. Fac un grătar

neplanificat. Le-am zis că venim pe la 18:30 sau 19:00.

— Îh, spun eu.

— Să nu uit — le-am zis că aduc o ceapă roșie.

— N-am putea să luăm o cină liniștită acasă? Încă îmi revin după seara trecută.

— Avem toate dulapurile goale, spune mama. Nu s-a dus nimeni la supermarket.

Fiecare cuvânt e plin de acuzații.

— Știu că avem un pachet de paste. Și mazăre congelată.

— Oricum, nu am chef să gătesc.

— Gătesc eu. Se anunță ploaie în seara asta.

Peter ridică privirea de pe planșa Parcheesi.

— N-am nicio problemă să-i duc pe copii dacă tu vrei să rămâi acasă.

— E doar... ne-am întors de la Memphis de numai 24 de ore și am socializat încontinuu. Vreau să mă culc devreme.

Am nevoie de timp să mă gândesc.

— Atunci așa va fi, zice Peter.

Mă duc la el, îi pun mâinile pe umeri, mă aplec și îl sărut.

— Ești un sfânt.

— Nu-mi abate atenția, zice el. Jucăm un joc foarte serios.

Scoate una dintre fisele lui Finn de pe planșă.

Mă opresc în fața Casei Mari și îmi privesc familia. Finn aruncă zarurile dintr-o căniță de carton. Mama pune apă fierbinte într-un vechi ceainic maro, din care se ridică un nor de aburi. Se uită cum se infuzează ceaiul înainte să-l toarne, printr-o sită de bambus, într-o ceașcă ciobită de porțelan. Se uită în bolul cu zahăr, se încruntă și pleacă.

Peter își suflecă mâneca de la cămașă și își umflă mușchii.

— Vedeți? îi întreabă pe copii.

— Încetează, tată, zice Maddy.

— Urâcioaso.

O strânge cu putere în brațe și o sărută pe creștet, mormăind.

— Vorbesc *serios*, râde ea.

Jack se scoală de la masă și se duce la blatul de la bucătărie, de unde ia o prună de pe platoul cu fructe.

— Dă-mi cana de ceai, te rog, dragule, îi spune Peter. Bunica ta ramolită a uitat de ea.

— Te-am auzit, strigă mama din cămară.

Pornesc pe potecă, simțind scârțâitul familiar al acelor de pin sub tălpile goale. Adulmec mirosul ploii în aer. Pe treptele căsuței copiilor e aruncat un prosop ud. Îl ridic și îl agăț într-o creangă. Au lăsat lumina aprinsă în cameră. Intru și o sting înainte ca ușa de plasă să devină o mare de molii și cărăbuși. Înăuntru e un dezastru. Când stăteam aici cu Anna, era la fel — slipuri aruncate peste tot, rujuri, saboți și motive de ceartă. Le strâng hainele murdare de pe podea și le arunc în coșul de rufe, bag un pulovăr în dulapul lui Maddy, atârn un costum de baie ud pe un umeraș. Știu că nu procedez bine, ar trebui să-și facă singuri curat în cameră, însă acum e liniștitor să mă concentrez pe o activitate simplă și practică. Leacul mamei mele pentru toate grijile: „Dacă te simți deprimată, fă-ți ordine în sertarul cu lenjerie".

Pătura cenușie aspră a lui Jack e pe jumătate căzută pe podea, iar pernele sunt înghesuite între saltea și perete. Trag patul și cade ceva, cu o bufnitură. Pipăi orbește pe podeaua plină de pânze

de păianjen și scot un caiet negru. Jurnalul lui. Enigmaticul meu fiu, care de-abia mă bagă în seamă în ultima vreme, care mă evită, care se închide în el. Am toate răspunsurile în mână.

Ceasul de călătorie Braun de pe bibliotecă ticăie. Închid ochii și duc caietul la nas, inspir mirosul degetelor lui Jack, gândurile lui intime, dorințele lui. Nu va ști niciodată. Eu însă voi ști. Dacă știi, înseamnă că ai putere, dar te poate și otrăvi. Pun caietul unde l-am găsit, împing patul lângă perete și desfac cuvertura. Nu vreau să mă mai apese și alte secrete.

1984. Octombrie, New York

În apartamentul nostru întunecos și apăsător se gătește ceva. Dacă am noroc, sunt hamburgeri, porumb congelat și piure de spanac. Dar nu-mi fac iluzii. Aseară, mama a făcut un pui întreg, fără să-i scoată celofanul. În ultima vreme, a fost distrasă.

— Am ajuns acasă, strig din hol.

O găsesc în bucătărie amestecând fricăței de pui și ceapă într-o tigaie de fontă, purtând un șorț peste fusta de blugi. Pe masă se află deja un castron cu orez și niște ketchup. Pe pereți sunt cratițe de ceramică și condimente, niște ardei iuți uscați într-un borcan de sticlă care nu e folosit niciodată. O mănușă de bucătărie pătată a căzut pe podea.

— Orchestra a întârziat, spun eu, aplecându-mă s-o ridic.

— Vrei să-mi dai niște oregano, te rog? zice ea fără să mă privească.

Deschid dulapul. Geamurile ușilor au fost vopsite în alb ca să nu vedem ce e înăuntru: o cutie de cereale Shredded Wheat, trei conserve de consommé,

mâncare pentru pisici, o cutie expirată de Metrecal. Dau la o parte o cutie de muștar Colman și iau oregano.

— Am vorbit cu Anna mai devreme, spune ea. M-a sunat din L.A. Părea bine. Deși tot nu înțeleg cum poți să-ți iei licența în comunicare. E ca și cum ți-ai lua licența în mâncat. Sau plimbat. Du-te să te speli pe mâini pentru cină.

Apartamentul e întunecat. O iau pe coridor și aprind în drum luminile. De anul trecut, de când a plecat Leo, mama a devenit obsedată să facă economie de energie. Îi spun că, de fapt, consumi mai multă energie dacă tot aprinzi și stingi luminile decât dacă le lași aprinse, dar ea zice că asta-i doar o legendă urbană.

Durează o vreme până vine apa caldă la robinetul de la baie și, când vine, mă opărește. Mă șterg pe mâini de jacheta de blugi și-mi arunc rucsacul în cameră. Pisica s-a încolăcit la mine în pat. Dincolo de curtea interioară, o văd pe mama prin geamul de la bucătărie: pune masa pentru noi două. Mă uit cum așază furculița și cuțitul lângă fiecare farfurie, apoi și un pahar pentru vin. Sunt la jumătatea drumului spre bucătărie când mă opresc și dau fuga înapoi să sting lumina din dormitor. E un lucru mărunt, dar pentru ea e important.

„E ciudat că nu mi-am dat seama înainte", mă gândesc. Vechiul meu jurnal zace deschis pe masă. Mă apropii de el cu grijă, ca și cum ar putea să sară și să mă muște. Îl iau temându-mă de ceea ce-ar fi putut găsi în el; inima îmi bate cu putere când răsfoiesc prin timp.

Astăzi este ultima zi de școală!! Merg mâine cu Becky la Gimbels să ne

luăm costume de baie noi. Îmi folosesc banii de buzunar. Mama spune că o să contribuie cu 15 dolari. Becky mi-a zis că în vara asta la Primărie sunt în fiecare miercuri seară cursuri de Meditație Transcendentală și vrea să încercăm și noi.

Dau câteva pagini.

Pădurea de Niciunde mâine!!! De-abia aștept să-l văd pe Jonas.

Ce am de făcut vara asta:
Să citesc 12 cărți
Să exersez la flaut în fiecare zi
Să devin vegetariană?
Să învăț să navighez
Să slăbesc 7 kilograme

Apoi, sub listă:

Sunt înspăimântată. Dacă mi-o face din nou. Dacă vine din nou în camera mea? Îl urăsc. Vreau să mor...
Mama nu trebuie să știe niciodată. I-ar distruge întreaga viață dacă ar ști.

Îl urăsc.
Îl urăsc.
Îl urăsc.

Dau următoarea pagină.

mi-a întârziat ciclul. dacă sunt gravidă? Doamne, te rog, să nu fiu gravidă.

După aceasta mai e o însemnare, pe o pagină pătată de lacrimi, cu cerneala albastră întinsă.

Au găsit cadavrul lui Conrad pe plajă azi. Doamna a zis că avea ochii

deschiși. Nu pot să respir. De ce nu i-am aruncat vesta de salvare? Mi-e rău.

Și apoi doar pagini albe.

Sting lumina din dormitor și mă uit pe fereastră. Undeva, la un etaj de deasupra, o vecină face vocalize în registru de soprană care se aud în toată curtea. Mama trântește fereastra de la bucătărie, își toarnă un pahar de vin, îl duce la buze și-l bea dintr-o înghițitură. Știe. Curtea n-a mai fost măturată de mult. Pământul e acoperit de meniuri de livrări și pungi de plastic. Pe margine sunt două conserve goale de mâncare pentru pisici — unul dintre portari hrănește pisicile vagaboande, încălcând direct regulile blocului. De undeva de deasupra vine o revărsare bruscă de mazăre. Boabele lovesc asfaltul ca o grindină. Anna și cu mine făceam la fel: imediat ce se întorcea mama cu spatele, aruncam în curte tot ce nu voiam să mâncăm — mazăre, broccoli, morcovi fierți, fileuri de pește. Dacă a știut, n-a spus niciodată.

Când intru în bucătărie, nu ridică privirea. Încăperea e sufocantă, apăsătoare. Întredeschid puțin fereastra. Am deja în farfurie orez și ficăței de pui cu ceapă. Dincolo de ușa bucătăriei, aud huruitul și gâfâitul liftului de serviciu, care se oprește la un etaj de deasupra.

Mama își pune paharul de vin pe masa de lemn, îmi trage un scaun și îmi întinde sticla de ketchup. Ne așezăm în tăcere.

— Am umblat în dulapul tău azi, spune ea în cele din urmă. M-am gândit că ar fi frumos să donezi patinele vechi la acțiunea de caritate a școlii. Oricum nu-ți mai vin.

Clatină din cap, ca și cum încearcă să scape de o imagine din minte.

— Cum a fost posibil?

În glasul ei răzbate o undă insuportabilă de disperare.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

O lacrimă sărată cade în orez și dispare, înghițită într-o mare de alb.

— De ce nu mi-ai spus? mă întreabă și-mi cercetează chipul.

— Nu am vrut să mă urăști.

Țintuiesc cu privirea podeaua bucătăriei.

— N-aveam cum să te urăsc vreodată. Pe el îl *urăsc*.

— Îmi pare rău, mamă.

— N-a fost vina ta. Eu sunt cea care l-a adus în viața ta. Dacă aș fi știut că-ți face rău... mă bucur că nu mai e.

Mă ia de mână și o strânge prea tare.

— Doamne. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Cum de nu mi-am dat seama?

Vârfurile degetelor mele devin roz, apoi se albesc. Pe chipul ei se citește ceva ce n-am mai văzut de mult. O asprime de oțel. O sclipire de lumină.

— Dacă îl mai văd vreodată, jur că-l omor.

— Poftim?

— Ar trebui să cer un mandat de arestare pe numele lui Leo. Ar trebui să chem poliția.

Ora 18:15

Sting lumina din camera copiilor și închid ușa după mine cât de repede pot, ca să nu apuce să intre țânțari. Suprafața lacului se liniștește, întunecată, iar aerul de seară risipește ultimele firicele calde ale sfârșitului după-amiezii. Mă îndrept spre căsuța noastră ca să-mi scot costumul de baie. Din Casa Mare, aud

râsul răsunător al lui Peter. Odată, după seara aceea, Leo a sunat-o pe mama, beat, dintr-un bar. A implorat-o să-l primească înapoi, a jurat că încă o iubește — a zis că ea e iubirea vieții lui. Mama i-a închis telefonul.

21

1989. Martie, Londra

Fac sex cu Peter la a treia întâlnire. Mă duce la un restaurant indian fără pretenții de pe Brick Lane, plin de aburi și cuișoare. „Westbourne Grove e pentru turiști. Acesta e cu adevărat indian", mă asigură el. După aceea mă invită în apartamentul lui să bem ceva și mă surprind și pe mine când spun da. Mă duc rareori la întâlniri și în niciun caz acasă la un bărbat. Peter însă e ziarist financiar și, dintr-un motiv pervers și demodat, faptul că scrie despre bani mă face să am încredere în el — ca și cum cineva cu o slujbă atât de plicticoasă nu poate fi periculos.

Mergem cu mașina lui printr-o ploaie neîntreruptă, cu ferestrele aburite, în miros de căldură și benzină. Peter locuiește în Hampstead, practic în celălalt capăt al Londrei. La o trecere de pietoni, oprește mașina ca să lase un bătrân să traverseze. Deschide puțin geamul și își aprinde o țigară. Bătrânul își târșâie picioarele foarte încet, cu gulerul ridicat ca să se apere de potop și cu o umbrelă stricată ținută strâns în mâinile palide și zbârcite. Peter nu se uită la mine când îmi ia mâna pentru prima oară, fiind cu ochii ațintiți la lumina galbenă intermitentă și la cortina de ploaie.

— Toate bune?

Pare aproape timid, ceea ce mă uimește.

Virăm pe o stradă îngustă și apoi întoarcem ca să intrăm într-o piațetă încântătoare cu piatră cubică, unde

oprim în fața unui șir de case în stil georgian.

Sunt udă leoarcă înainte de a fi ieșit pe jumătate din mașină. Apa ne potopește din toate părțile, bălțește și ajunge până la ușa lui.

— Ploaia asta e înnebunitoare, spun eu.

— Care ploaie?

Peter râde în timp ce alergăm să ne adăpostim.

Apartamentul lui Peter e frumos — mult mai mare decât mă așteptam: tavane înalte cu stucaturi din ghips; ferestre uriașe care dau către maidanul întunecat de-afară, cu geamurile așa de vechi, încât lasă apa să picure prin ele; uși cu câte șase ochiuri de geam și mânere de alamă în formă de ou; podele de lemn de pin negeluit. Un șemineu în care arde focul. De-a lungul holului de la intrare, cuiere de lemn în care sunt agățate haine de tweed și catifea și un impermeabil Barbour plin de noroi. Dedesubt, așezate cu vârful la perete, un șir de ghete și pantofi frumoși din piele purtați.

— Cer scuze de pe acum, spune Peter aruncând cheile pe un scrin din holul de la intrare. E un soi de groapă de gunoi.

Peste tot sunt împrăștiate ziare vechi, scrumierele sunt pline de mucuri de țigări, pe măsuța de cafea e un borcan de muștar cu semințe deschis, un costum cu dunguțe e aruncat pe spătarul unui scaun plin cu alte haine.

— Mama, explică el când eu admir draperiile grele de catifea, portretele de familie și covoarele orientale aruncate ici-colo. Are mult gust.

— Ai dreptate, zic eu. Arată ca o cocină.

— Ca să fiu sincer, nu mă așteptam la musafiri.

— Mă bucur.

— Ce ființe ciudate sunteți voi, americanii!

— N-avem pretenții, îi explic eu.

— Ah, râde Peter. Nu mă subestima. Hai să-ți arăt dormitorul.

Ezit, o parte din mine vrând să-l urmeze, o parte vrând să fugă ca de frica morții. Dar mă duc după el.

Spre deosebire de sufragerie, dormitorul lui Peter e surprinzător de ordonat, iar patul e făcut cu grijă, cu colțurile cearșafului băgate sub saltea.

— Doamne, ce frumoasă ești, zice el.

Vocea lui e sinceră, directă, sigură de ceea ce spune.

— Hai să scăpăm de hainele astea ude.

Tresar când începe să-mi descheie cămașa. Au trecut șase ani de la Conrad. Și deși m-am mai sărutat în timpul unor beții, n-am lăsat niciun bărbat să mă atingă sub haine.

Peter vrea să-mi desfacă fermoarul de la blugi, dar îl opresc.

— Scuze, am crezut… zice el.

— Nu, e în ordine. Doar că… aș prefera să o fac eu.

Degetele îmi tremură când termin de descheiat cămașa și îmi scot blugii. Stau în fața lui Peter în chiloți și sutien. Plouă și mai tare acum, iar pe ferestrele enorme se formează o dantelărie de pârâiașe curgătoare. În spatele lui Peter, pe un șifonier înalt în stil Tudor, se află un cartuș nedesfăcut de Rothmans și o pară mâncată pe jumătate. Îmi desfac sutienul și îl las să cadă pe podea. Vine la mine și-mi prinde sânii în palme. Îmi tremură tot trupul.

— Ți-e frig.

Mă ridică și mă duce la pat.

Face dragoste cu mine încet, degetele lui îmi ating rotunjimile, mă lasă să-i răspund, trupurile noastre înalte și subțiri se amestecă unul cu altul. Ploaia bate în fereastră, iar eu simt iz de tutun și brațele lui puternice și musculoase. Închid ochii strâns și mă pregătesc când intră în mine. Răsuflarea întretăiată mă dă de gol.

— Vrei să mă opresc? șoptește el.

— Nu.

— Ne putem opri.

— M-a durut puțin, asta e tot.

Peter încremenește.

— Ești virgină, Elle?

Aș vrea să-i spun adevărul, dar în schimb răspund:

— Da.

Și așa începem cu o minciună.

1989. Decembrie, New York

Stația de metrou de pe strada 86 este un loc întunecat și murdar, plin de cocoloașe de gumă de mestecat și bucăți de hârtie lipsite de viață pe șine. Stația are ieșiri în cele patru colțuri ale unei străzi urâte și largi. Ies împreună cu Anna prin colțul de nord-vest, într-o rafală de vânt înghețat, care îmi intră pe sub canadiană. Uitasem cât de frig poate fi la New York. În stradă, un vânzător de castane stă lipit de căldura sobei și prăjește pe un mangal castane mari, căscate. Aerul nopții are o mireasmă dulce și delicioasă.

Cotim pe Lexington Avenue și înaintăm, în cizmele noastre cu toc, printre nămeți pătați cu negru. La 6 seara, lumina a dispărut și a fost înlocuită de halourile mușcătoare ale felinarelor și o beznă mocirloasă.

— Deci a fost o nemernică, spune Anna.

Tocmai luasem ceaiul anual din Ajunul Crăciunului cu tata în apartamentul lui din Greenwich Village, unde ne-a prezentat-o pe noua lui iubită. Mary Kettering este o roșcată din Mount Holyoke, cu buze subțiri și nas ascuțit. Când ne-a zâmbit, gura i s-a strâns mânioasă, dezvăluindu-i imediat firea adevărată.

Car o sacoșă plină cu darurile noastre. Sunt împachetate, dar îmi dau seama din cât de grea e că iar sunt cărți. Tata pretinde că le alege special pentru noi, însă știu că le ia dintre exemplarele gratuite pe care le oferă editura unde lucrează. În fiecare an ne dă cărți fără însemnătate cu dedicații pline de înțeles scrise cu cerneală albastră de stilou. Are un scris elegant, memorabil și măcar își alege cuvintele cu grijă.

— Nici ea nu ne-a putut suferi, zic eu.

— Puțin spus, răspunde Anna. Oare ar fi putut să ne urască *mai mult*? Și când a început să vorbească despre Hamptons?

Anna își bagă degetul pe gât și icnește.

— Și despre Southampton, nici măcar Water Mill. Cum poate să o sărute? Îh. Arată ca un schelet de pasăre moartă.

— Chiar ești o ticăloasă, râd eu.

Mi-a fost foarte dor de sora mea cât am stat în Londra.

— Poate că ar fi fost mai drăguță cu noi dacă nu ți-ai fi dat ochii peste cap de câte ori deschidea gura.

Spre cinstea lui, tata a trecut peste momentele stânjenitoare, părând sincer fericit și mândru că ne-a adus pe toate împreună. După ceai și-a turnat două degete de bourbon în ceașcă și a pus discul cu „Rock the Casbah" pe noul lui

patefon, dansând cu mișcări stângace. Era desculț, purta niște pantaloni de catifea reiată Levi și i se vedeau labele picioarelor păroase. Pe fiecare deget avea smocuri dese. Era fascinant. Mary bătea ritmul cu balerinii ei belgieni.

— A fost un alt episod înfricoșător dintr-un lung șir de întâmplări înfricoșătoare cu tata, spune Anna.

— Poate e mai drăguță decât credem.

Piciorul îmi alunecă pe o bucată de gheață murdară și cad.

— Cred că așa îți spune Dumnezeu că n-ai dreptate, spune Anna râzând.

Sacoșa s-a rupt, iar cadourile s-au împrăștiat pe trotuarul plin de zloată.

Mă ridic în mâini și genunchi și încep să le adun.

— Ajută-mă, te rog, să le strâng.

Anna e deja la vreo 15 metri distanță.

— Lasă-le acolo. O să murim de frig. Oricum, nu ne trebuie cărțile lui idioate, zice ea și merge mai departe.

— Serios? strig după ea. Foarte bine, o să-i spun tatei că nu i-ai vrut cadourile.

— N-ai decât, îmi aruncă ea peste umăr. Poate să i le dea lui Mary. O-la-la, ce fericire pe ea! Ce mai râsete! O ediție cartonată din nenorocitele de *Bartlett's Quotations*.

O femeie care plimbă un ogar îmbrăcată într-un palton gri și cu ghetuțe se uită, în timp ce mă târăsc să adun pachetele. Lângă mine, câinele se leagănă pe picioarele din spate și își face treaba mare tremurând în zăpadă.

O ajung pe Anna din urmă când intră în holul blocului nostru.

— Grozav, spun eu. Mulțumesc pentru ajutor.

Vântul tăios ne urmează prin ușile batante duble și noul portar, Mario, se grăbește să le închidă. În hol, un brad

artificial sclipește de luminițe colorate. Pe polița de marmură de lângă el e băgată în priză o menorah cu becuri mari portocalii care clipesc.

— Doamnelor, spune Mario conducându-ne la lift. Crăciun fericit.

— *Hanukka* fericită, îl corectează ea.

Mario e nedumerit.

— Suntem evreice, zice Anna.

Intrăm în lift.

— Evreice? Ce-a fost *asta*?

— Am putea fi. N-are de unde să știe.

— De ce ești așa de ticăloasă?

— Pentru că nu pot să-I sufăr.

— Pe Mario?

Îmi aruncă o privire care spune: „Tâmpită mai ești".

— Pe *tata*.

Ne scuturăm zăpada de pe cizme și le lăsăm afară pe preș să se usuce. Ușa de la apartament e descuiată, ca întotdeauna. Luminile sunt stinse. Mama stă pe un scaun în mijlocul coridorului luminat de o veioză din sufragerie, cu pisica tărcată încolăcită în poală.

— Semeni cu Anthony Perkins, spune Anna, scoțându-și paltonul. Ți-am adus niște fursecuri cu ghimbir.

— Vă rog să nu mai faceți niciun pas în apartament, zice mama.

— Crezi că o ține cineva ostatică? mă întreabă Anna într-o șoaptă teatrală. Mamă, spune ea cu vocea ei normală, te porți ciudat.

Își atârnă haina în dulap și încearcă să treacă, însă mama o oprește.

— A sunat tatăl vostru după ce ați plecat de la el. Se pare că noua lui iubită, Mary, a lăsat un pachet mare cu marijuana într-o cutie de cafea și după vizita voastră a dispărut.

— Mary fumează iarbă? întreabă Anna. Cred că glumești.

— Aș vrea eu, chiar aș vrea, răspunde mama. Nu vreau să fac așa ceva, dar tatăl vostru m-a obligat să-i promit. Vă rog să vă dezbrăcați amândouă și să vă goliți gențile.

— Ai înnebunit? o întreabă Anna râzând. Nu mai am cinci ani.

— Știu, oftează mama. E ridicol. I-a promis însă lui Mary și m-a rugat să-i respect promisiunea.

— Nici măcar nu fumez iarbă, zic eu.

— Spune-i să-și ia drogul și să și-l bage în vagin, spune Anna.

— Anna.

— Tu n-ai cunoscut-o, mamă. E respingătoare. Are dințișori ascuțiți de pterodactil.

— Nu mă îndoiesc.

Mama lasă jos pisica din poală și se ridică.

— Oricum, i-am promis tatălui vostru că o să insist să mă lăsați să vă percheziționez și am făcut-o. Nu i-am promis că o voi și face propriu-zis. Mă duc să-mi fac un cocktail de ouă și mă bag în pat.

— Stai, zic eu. Chiar ți-a cerut să ne cauți la piele? În Ajunul Crăciunului? Știi ce? La naiba. Foarte bine.

Îmi scot hainele și lenjeria și le arunc în fața ei.

Mi le dă înapoi cu un oftat hărțuit.

— Sunt prea bătrână pentru așa ceva.

— *Tu* ești prea bătrână? Am 23 de ani. Spune-i tatei că n-am să mai vorbesc niciodată cu el.

— Trebuie să te epilezi, constată Anna și o ia pe coridor.

Îl sun pe Peter din camera mea. E aproape miezul nopții la Londra, dar

știu că e treaz, încercând să-și termine articolul înainte de termenul-limită.

— Mama tocmai a încercat să mă caute la piele. Halal Crăciun fericit.

— Poftim? spune Peter.

— Noua iubită a tatei ne-a acuzat că i-am furat drogurile.

— A găsit ceva? întreabă Peter râzând.

— Du-te naibii, Peter. Nu e amuzant.

— E extrem de amuzant. Deși, după cum se comportă membrii familiei tale, ar trebui să mă mai gândesc dacă să vin pentru Anul Nou.

— Nu-ți bate capul să vii, zic eu. Iau primul avion către Londra. Am terminat-o cu oamenii ăștia.

— E o idee groaznică. Va trebui să mănânci somonul rece cu maioneză și pătrunjel făcut de mama, care are gust de vomă. Și să mergi la slujba de la miezul nopții. Și să dormi într-o cameră înghețată cu pereți de piatră și ferestre medievale. Singură. Pentru că mama *nu* e de acord.

— Am crezut că mama ta mă place acum.

Părinții lui Peter provin dintr-o familie foarte bună. Tatăl lui e parlamentar. Când nu se află la reședința de la țară din Somerset, stau într-o casă mare din Chelsea, cu vedere spre Tamisa. Vânează și beau un cocktail Pimm's Cup la prânz. Fac scurte plimbări relaxate prin turbărie. Mama lui e un tiran cu perle. După a cincea întâlnire cu Peter, maică-sa a insistat să mă aducă la ea ca să mă evalueze. Am băut sherry într-un salon imens cu podele lustruite — mahon cu intarsii de lemn de pomi fructiferi, mi-a explicat ea. Deasupra șemineului de marmură atârna un tablou abstract de bun-gust. Tocmai începuse să fie interesată de

„arta modernă". Mă așezasem pe o canapea de catifea verde și mă gândeam la Becky Sharp în timp ce îmi încrucișam și îndreptam picioarele. Mama lui Peter de-abia și-a ascuns disprețul când i-am mărturisit că nu am călărit niciodată. Mi-am refăcut cumva reputația când a aflat că urmam cursurile de masterat de literatură franceză la Queen Mary și intenționam să predau.

— Deși ar fi mult mai bine dacă ai studia germana. Are mai multă profunzime, mai puține excese vulgare, a spus umplându-și doar paharul ei.

— Te place, îmi spune Peter acum. Foarte mult pentru o americancă. Totuși, mi-a pus foarte clar în vedere, spune el accentuând cuvintele, că ea crede că este total nepotrivit să am o relație cu o femeie pe care am găsit-o la colțul străzii. Ai putea fi *oricine*.

— Ha, ha.

— Calmează-te. Ajung acolo în patru zile. O să rezolvăm noi. Apropo, adaugă el râzând, de-abia aștept să mă droghez cu tatăl tău.

— N-o să faci cunoștință cu tata, spun eu. Fiindcă n-o să mai vorbesc cu el și nici n-o să-l mai văd vreodată.

— Credeam că ăsta era scopul vizitei, zice Peter. Să pot să-i cer mâna ta.

— Of, fir-ar să fie. Nu mai glumi cu orice. Ne vedem la banda de bagaje.

Închid telefonul, mă întind în pat și mă uit fix în tavan. Tencuiala e crăpată. Vopseaua se jupoaie. Într-un apartament de deasupra, cineva gătește cu ceapă și usturoi. Miroase toată curtea interioară. Patul meu de o persoană — cel în care dorm de la cinci ani — nu mă mai încape. Pe raftul de deasupra biroului, lângă țestoasa de lemn pe care

mi-a sculptat-o tata când eram mică, este un set întreg de volume din *Enciclopedia Britannica* inutile pe care mama le-a recuperat dintr-o pubelă când aveam zece ani și care fuseseră aruncate pentru că erau depășite. „Cunoștințele sunt cunoștințe", a spus mama. Mă ridic și iau de pe raft volumul *De la Botha la Cartagina*. Ascunsă bine în el e o foaie de hârtie împăturită, acoperită cu totul de scris. O singură propoziție, scrisă iar și iar. În parte pedeapsă, în parte incantație: *Ar fi trebuit să-l salvez*. O împăturesc la loc și pun volumul pe raft. Afară vântul bate în rafale, suflând zăpada uscată de pe pământul înghețat. Mă duc pe coridor să o găsesc pe Anna. Ușa de la camera ei e întredeschisă. E la birou, cu spatele la mine, răsucindu-și un joint.

22

1989. Decembrie, New York

Avionul lui Peter ajunge la timp, dar eu întârzii îngrozitor. Trenul către aeroport se defectează la Rockaway și trebuie să așteptăm pe peron să vină următorul. Lapovița se transformă în ninsoare abundentă și simt cum îmi îngheață genele. De asta nu-mi place să iau pe cineva de la aeroport. Este un gest care aproape întotdeauna se întoarce împotriva mea. Când o să iasă din tunelul internațional după un zbor de opt ore, Peter o să fie enervat și morocănos că n-am ajuns și o să se agite de colo colo. Și deși mă duc până la nenorocitul de JFK, cu mii de ace de lapoviță care-mi străpung fața, acum eu mă simt vinovată și ranchiunoasă. Trebuia să-i fi spus să ia un taxi.

Când ajung la Sosiri Internaționale sunt transpirată, pusă pe harță și gâfâi. Îl zăresc înainte să mă vadă el pe mine, stând pe geanta lui de voiaj, sprijinit de zidul murdar al aeroportului și citind o carte. Zâmbește când apar.

— La timp, spune el și se ridică să mă sărute prelung. Doamne, ce dor mi-a fost de tine, frumoaso.

*

L-am prevenit pe Peter în legătură cu apartamentul nostru întunecos, cu obsesia deprimantă a mamei pentru economiile de energie și felul încet și greoi în care se mișcă — ca și cum se prăbușește sub greutatea propriei poveri.

— Cred că ați avut un Crăciun foarte vesel, zice el.

Insă când ajungem acasă, toate luminile sunt aprinse. Un buștean Duraflame arde fără zgomot în șemineu. Se aude un disc zgâriat cu o bossa-nova.

— Mamă? Ne-am întors! strig eu.

— Aici sunt, ciripește ea din bucătărie. Lăsați-vă ghetele afară dacă sunt ude.

Clatin din cap nedumerită.

— Poate *ea* a furat iarba lui Mary.

Peter îmi aruncă o privire ironică când intrăm în bucătărie.

Mama stă lângă răcitor. Și-a strâns părul într-un coc, s-a dat cu ruj și e îmbrăcată cu o bluză roșie de mătase.

— Peter.

Îl sărută pe ambii obraji.

— Ai ajuns. Cum a fost călătoria?

— În regulă. Ne-am zdruncinat puțin, dar nu s-a întâmplat nimic.

— A tot viscolit azi. Ne-am făcut griji că ar putea devia zborul.

— Unde e Anna? întreb eu. Mi-a spus că o să fie aici.

— A sunat-o o prietenă de la facultatea de Drept. A plecat în grabă.

— Scuze, îi zic lui Peter. Chiar voiam să fie aici când ajungi.

Mama scoate un shaker de argint și trei pahare de martini din congelator.

— Cu măsline sau simplu?

— Simplu, mulțumesc.

— Un bărbat pe gustul meu, spune mama și-i toarnă de băut.

Pe masa din bucătărie sunt așezate brânză, pate și un castronel cu cornișoni. A adus fundul de lemn de trandafir pentru tăiat brânza împreună cu micul cuțitaș curbat enervant pe care îl primise cadou de nuntă cu un milion de ani în urmă.

Ridică paharul.

— Pentru noul an. Mă bucur să te văd în sfârșit și în realitate. Nu mi-ai spus că

e așa de frumos, Elle.

Practic bate din gene acum.

— Noroc.

Mă simt de parcă am intrat într-un film de societate alb-negru în care toți locuiesc în apartamente cu tavane la patru metri înălțime și poartă etole de blană la prânz. Cyd Charisse poate oricând să scoată un picior cu ciorap negru de după o ușă, în timp ce o fată în casă în uniformă servește tartine și un cățel alb aleargă de colo colo.

Mama și Peter ciocnesc paharele. Îl ridic și eu pe-al meu, dar ei deja beau. Mama îl ia pe Peter de braț.

— Hai să mergem în sufragerie. Am făcut focul. Elie, ia aperitivele. Am cumpărat o bucată de brânză Stilton de la Zabar. M-am gândit că merg la sigur cu ea.

Peter iese după ea, lăsându-mă cu paharul în mână.

— A, a sunat taică-tu. De două ori, îmi spune ea peste umăr. Să-l suni la un moment dat. E minunat să ai un bărbat în casă, Peter! o aud zicând când dispar amândoi în sufragerie.

Știu că toate eforturile ei — primirea călduroasă a lui Peter — sunt pentru mine. Și ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca primul instinct al lui Peter să fie „să scap odată din castelul ororilor". Ascultând-o însă pe mama râzând în hohote la o remarcă a lui Peter, tot ce vreau e s-o plesnesc.

— Îmi place, spune Peter mai târziu, în timp ce își trage geanta de voiaj pe coridor către camera mea. Nu e deloc așa cum ai descris-o.

— O ticăloasă narcisistă?

— *Ai zis* că e foarte tristă. Și că-i place să facă economie de curent. N-ai

pomenit niciodată ce femeie atrăgătoare e.

— Brânză Stilton? Fiindcă ești englez? De la Crăciun mâncăm doar biscuiți sărați cu unt de arahide și supă la conservă. Crede-mă, nu e o viață normală.

— Deci de vină e doar șarmul meu englezesc?

— Nu. Urăște bărbații. Și m-a pus să-mi dau jos chiloții în fața ei în Ajunul Crăciunului. Și de Crăciun mi-a făcut cadou o pereche de mănuși urâte și un tirbușon. Poate că de vină e vinovăția de sărbători.

Peter se oprește să inspecteze rafturile cu cărți de pe hol. Scoate un manual vechi de-al meu.

— *Karibu* și tundra din Alaska. Cea mai bună lectură înainte de culcare.

O deschide și o răsfoiește.

— Ce bine! Ai subliniat părțile mai importante. Economisesc timp.

— Mamei nu-i place să arunce cărți.

Pune volumul la loc pe raftul ticsit.

— Mi se pare absolut încântătoare. Elegantă. Sunt surprins că nu s-a recăsătorit.

— Poți dormi în camera ei în noaptea asta. Patul ei e mai mare decât al meu.

— Hai, hai!

— Aduc în sfârșit un bărbat în casă să o cunoască pe mama și primul ei instinct e să flirteze? Ce naiba înseamnă asta? În ultimii câțiva ani, abia dacă a avut energie să se spele pe cap. După ce l-a pierdut pe Leo și a pierdut și copilul. Bântuia prin casă într-o transă resemnată de atât de mult timp, că am și uitat că a fost vreodată frumoasă. Își petrece cea mai mare parte a zilei în cămașa de noapte. Singurul motiv pentru care binevoiește să se îmbrace e

ca să se ducă vizavi, la Gristedes, ca să cumpere carne scoasă la preț redus pentru că expiră.

— Pare să trăiască periculos, comentează Peter râzând.

— Încetează, îi spun și mă îndepărtez pe coridor.

Vine după mine în camera mea și încearcă să mă îmbrățișeze, dar îl împing la o parte.

— Elle, tocmai am traversat Atlanticul pe o furtună îngrozitoare, ca s-o văd pe frumoasa mea iubită. De care, să se consemneze, sunt îndrăgostit nebunește și profund. Sunt extenuat. În ultimele 12 ore n-am mâncat decât o bucată de brânză cu mucegai. Și am șosetele ude.

Se așază pe pat și mă trage în poală.

— Poartă-te frumos.

— Îh. Ai dreptate.

Îmi pun capul pe pieptul lui.

— Ar trebui să mă bucur că ai înveselit-o. Chiar *mă bucur*. Am avut niște zile groaznice. Și mi-a fost dor de tine.

— Știu. De-asta sunt aici.

Se întinde pe vechiul meu pat de o persoană. Picioarele îi ies o jumătate de metru în afara lui.

— Hmm, până la urmă s-ar putea să trebuiască să dorm în patul maică-tii.

— Te urăsc al naibii de tare, Pete.

— Știu. Toate femeile mă urăsc. Ăsta-i șarmul meu.

Și râd, fără să vreau.

1990. 1 Ianuarie, New York

E Anul Nou. Dacă o ține tot așa, va fi un an absolut îngrozitor. E ger și mă doare stomacul după tradiționalul nostru *dim sum* dintr-un restaurant zgomotos și înăbușitor din Chinatown, unde am mâncat mult prea multe

chestii gătite la abur din ceva care semăna cu carnea pe care nici măcar nu mi le doream, iar mama s-a certat cu chelnerul în legătură cu nota de plată. Peter insistă să-l sun pe tata.

— E Anul Nou. Momentul potrivit pentru o ramură de măslin, spune el în timp ce mergem pe Mott Street în vântul tăios.

— Rahat. Mi-am uitat o mănușă la restaurant.

— Probabil că i-o servesc unui client neatent, zice Peter.

— Nu fi măgar.

Douăzeci de minute mai târziu, ne înghesuim într-o cabină telefonică, la câteva sute de metri de apartamentul tatălui meu. Îmi vine să-i trag un șut lui Peter. Acopăr receptorul cu mâna.

— A fost o idee groaznică, șuier la el.

— E problema ta și a lui Mary, spune tata.

— Cum poate fi problema mea cu Mary? mă răstesc eu.

— Trebuie să găsiți o soluție.

— Nu e nimic între mine și Mary. N-am văzut-o decât o singură dată.

— Știu, răspunde tata. E o situație care vreau să se schimbe. E importantă pentru mine.

— Și eu cum sunt?

— Élle...

— Te-a convins că fetele tale sunt niște hoațe drogate.

Tăcere la capătul celălalt al firului.

— Uite, Mary a făcut o greșeală. Îmi dau seama. Și eu am greșit. Îmi pare foarte rău. Putem să trecem peste asta?

— Bine. Dar dacă tu crezi că există vreun univers în care o să pun piciorul în aceeași încăpere cu femeia aia cu buze de găină, ești nebun.

— Nu înrăutăți situația, te rog.
— *Nu* încerca să spui că e vina mea.
Oftează.
— Mary și cu mine ne-am logodit. Ne căsătorim în martie.
— De-abia ai cunoscut-o.
— Știu că e repede, dar Mary zice că n-avem de ce să mai așteptăm. Ne iubim.
— Uau.
Îmi vine pe gât o bucată de gălușcă.
— Trebuie să-mi spui că totul e în ordine.
— Ești jalnic.
Trântesc receptorul.
— A mers bine, spune Peter.
Rămân cu privirea la receptorul din mână. Cineva a scrijelit cuvântul *curvă* pe spatele lui. Și o față zâmbitoare.
— Se căsătoresc.
— Ah.
— De ce te-am ascultat? Trebuia să fi închis în clipa când i-a pomenit numele.
— *Nu* încerca să dai vina pe mine, spune Peter.
— Să-ți bați joc de mine? Asta e alegerea ta? Tata tocmai m-a anunțat că se însoară cu o femeie pe care eu și Anna am văzut-o o singură dată. Și care e groaznică. Lipsită de orice subtilitate. Falsă.
Răsuflarea mea aburește geamul. Șterg cu dosul mânecii o bucățică și mă uit în stradă. „Și, din nou, nu pe noi ne alege." Știu că sunt cât pe ce să plâng, ceea ce mă scoate și mai tare din sărite. Slăbiciunea e singurul lucru pe care l-am moștenit de la tata. Cerul după-amiezii devine cenușiu. O rafală de vânt a dat jos o goarnă cu *La Mulți Ani*, care a căzut pe trotuar. O privesc rostogolindu-se până dispare din vedere.
— Elle, tu îl pui să aleagă.

— Cum adică?
— Ea v-a acuzat, nu el. E într-o situație dificilă. Vă iubește. Și se pare că o iubește și pe ea.
— Nici nu-l cunoști, mă răstesc eu. Am nevoie de un aliat, Pete, nu de un martor imparțial.
— Știu că acum ți se pare o trădare, dar când o să te liniștești o să-ți dai seama că nu e vorba de tine.
— Să mă liniștesc? Foarte util, ce să zic.
Peter deschide gura să spună ceva, însă se răzgândește.
— Ai dreptate. Îmi pare rău. Putem ieși din cabina asta? Oricât de mult îmi place să fiu transpirat și lipit de tine, începe să miroasă a bordel.
— De unde știi?
Deschid ușa și mă îndepărtez.
Peter vine după mine în gerul de afară. Începe să ningă.
— Elle. Oprește-te.
Mă prinde de mânecă.
— Te rog. Te iubesc. Nu e cearta noastră.
Mă trage la adăpostul intrării unei case, unde suntem feriți de vânt.
— Îl apăr pe tatăl tău fiindcă vreau să vă împăcați. Ca să pot să-l cunosc înainte să mă întorc la Londra. Asta-i tot. E pur egoism, dar asta e. Nu mai vreau să fiu nevoit să mă întorc în orașul ăsta înghețat ca naiba.
În fața casei apare un taxi. Peter iese pe trotuar și îi face semn.
— Hai să mergem acasă. Ne înghesuim în patul tău mic și luăm decizii de Anul Nou.
Taxiul oprește.
— Hotărârea mea e să nu mai încerc să câștig o dispută cu tine.
— Du-te tu. Ne vedem acasă.
— Elle...

— E în regulă. Suntem în regulă. Dar ai dreptate: trebuie să mă liniștesc. Am nevoie să mă plimb și să mă gândesc.

— Și uite cum câștig prima mea dispută.

Peter mă prinde de capetele fularului, mi le înfășoară în jurul gâtului și îmi trage căciula pe cap.

— Să nu întârzii.

Mă uit la stopurile taxiului când cotește și dispare într-un halo de zăpadă. Strada e pustie. Niciun om întreg la minte n-ar vrea să fie afară pe vremea asta. Lacrimile mi s-au transformat în țurțuri pe obraz. Las capul în jos și pornesc pe Bank Street spre blocul tatei.

Toate luminile din apartamentul lui de la etajul doi sunt aprinse. Sun la interfon și aștept. Prin geamurile cu model ale ușilor grele de mahon de la intrare zăresc un cărucior lăsat în hol și bicicleta tatei legată în spatele lui, sprijinită de un calorifer ruginit. Înăuntru pare cald și dezordonat. Sun din nou. Încep să-mi simt degetele de la picioare ca pe niște cuburi de gheață în cizme. Bat din picioare ca să pun sângele în mișcare și mai sun o dată, sprijinindu-mă în buton. Nimic. Știu că e înăuntru, dar nu aude interfonul dacă e închisă ușa de la dormitor. Într-o cafenea grecească aflată după colț e un telefon cu fise, pe care a trebuit să-l mai folosesc și altă dată.

Îmi croiesc drum pe terasa dată cu sare, unde mocirla se ridică pe pereții blocului. Majoritatea caselor sunt luminate și vesele. Zăresc tavane de salon, bucătării în dezordine, ziduri de cărămidă aparentă. Aerul miroase a lemne de foc și un sentiment de mulțumire. Răsuflarea mi se

condensează ca niște norișori de fum alb în viscolul cenușiu-închis. Pubelele, care dau pe dinafară de sticle goale de șampanie și cutii de pizza, sunt deja acoperite de zăpadă. E al dracului de frig.

Nu sunt decât 100 de metri, dar până să ajung la cafenea mi-a înghețat complet fața.

— Închide ușa, îmi spune un bărbat din spatele tejghelei înainte să apuc să intru.

Localul e pe jumătate gol. În separeurile de vinilin roșu stau câțiva triști care mănâncă ouă cu bacon ca să le treacă mahmureala. Doi bătrâni beau cafea la tejghea.

Telefonul cu fise e tocmai în fund, lângă toaletă. Trec pe lângă separeuri, pe lângă o stivă de scaune pentru copii lipicioase și pe lângă automatul de țigări. La telefon e un tip care poartă o discuție aprinsă. Are părul rar și unsuros. O codiță pe spate. Pe o poliță de lângă el e un fișic înalt de monede. Îmi scot mănușa și căciula și scotocesc prin poșetă după mărunțiș. Bărbatul mai bagă câteva monede în fantă și se întoarce cu spatele la mine. Mă sprijin de perete și aștept să termine convorbirea.

O chelneriță așază o plăcintă cu banane pe tejghea și umple din nou o ceașcă de cafea. Proprietarul își pune un creion după ureche și încasează o notă de culoarea fisticului.

— Scuzați-mă? spun eu când văd că bărbatul de la telefon mai întinde mâna după niște monede. Mai durează mult?

— Vorbesc la telefon, cucoană.

— Trebuie numai să dau un apel scurt. Două secunde.

El acoperă receptorul cu mâna.

— Termin când termin.

Se apleacă peste telefon și continuă discuția.

— Scuze, zice. O nebună.

Chiar lângă mine, pe perete, e o oglindă ieftină Coca-Cola. Îmi zăresc chipul în ea. Părul îmi stă în toate direcțiile, iar obrajii sunt roșii de la vânt și căldură. Arăt ca o femeie a străzii. În spatele meu aud cafeaua sâsâind în filtru. Clopoțelul de la ușă scoate un clinchet și mă lovește în ceafă o rafală de vânt.

Tocmai decisesem că tata nu merita efortul când tipul de la telefon strigă: „Naiba să te ia, târfo" și trântește receptorul. E una dintre zilele acelea. Apasă de mai multe ori pe tasta care dă banii înapoi și controlează cutia până e mulțumit că nu a uitat niciun ban din greșeală. Scot o fisă de zece cenți și mă îndrept spre telefon.

— Chiar te grăbești, cucoană, nu?

Se încheie încet la haină, blocându-mi drumul.

— Nemernicule, strig după el în timp ce se îndreaptă spre ușă.

Câțiva oameni ridică privirea, dar majoritatea își văd mai departe de mâncare.

Telefonul sună de șase ori până răspunde cineva. E Mary.

— Bună, Elle. La mulți ani!

Are o voce ca melasa. Chiar și prin telefon îi simt minciuna din vorbe.

— La mulți ani, Mary! Poți să mi-l dai pe tata la telefon, te rog?

— Tatăl tău se odihnește.

— Trebuie să vorbesc cu el.

Mi-o imaginez în taiorul verde, cu ochi mici iscoditori.

— Nu vreau să-l deranjez.

— Sunt jos în stradă. Am sunat la interfon, dar nu a răspuns nimeni.
— Da.
— Poți, te rog, să mi-l dai?
Încerc să-mi păstrez calmul.
— Nu cred că e o idee bună. L-ai supărat foarte tare. A încercat să fugă fără să se încalțe. Am fost extrem de îngrijorată.
— Doar dă-mi-l la telefon, te rog.
Nu-mi mai pot stăpâni mânia din glas.
— Cred că vă trebuie puțin timp să vă liniștiți.
— Poftim?
— Ai fost extrem nepoliticoasă cu el mai devreme.
— Asta e problema tatei și a mea.
— Nu, zice ea și de data asta nu se mai străduie să-și ascundă veninul. Este între mine și tine.
Respir adânc și încerc să-mi controlez ura și suferința cauzată de toate promisiunile încălcate ale tatei — promisiunea pe care a făcut-o în vara când se despărțise în cele din urmă de Joanne.

Era august. Anna își luase o slujbă de vară ca bonă la domiciliu în Amagansett, iar Conrad era la Memphis, așa că eu urma să stau cu tata cât erau mama și Leo plecați în Franța. Tata subînchiriase apartamentul lui Dixon peste vară.
În drum spre Logan, mama și Leo m-au urcat într-un autocar Greyhound, cu suficienți bani să-mi iau un sandvici și un suc dacă ne opream la vreo benzinărie și pentru un taxi de la Port Authority până la tata acasă.
— De ce nu poate să mă ia el din stație? am întrebat.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, a zis mama. Ai 13 ani. A spus că o să pregătească cina.
— Bine. Nu da vina pe mine dacă mă răpește vreun proxenet în căutare de fete fugite de acasă și ajung târfă la 14 ani.
— Te uiți prea mult la televizor, a spus mama.

Când m-am trezit a doua zi, mi-a trebuit clipă să-mi dau seama unde mă aflu. O cameră întunecată. Lumina slabă, venită de la un luminator. Mirosul detergentului altcuiva. Patul de campanie, desenele cu creionul pe pereți, cearșafurile maro cu flori. Camera lui Becky. Ultimul lucru de care-mi aduceam aminte era că tata mi-a dat unul dintre somniferele lui. M-am șters la ochi ca să alung somnul fără vise și am ieșit pe coridor să-l caut. Stătea la o masă mare de stejar, în sufrageria imensă inundată de soare din apartamentul lui Dixon, citind un manuscris, îmbrăcat cu hainele lui obișnuite de weekend — blugi, un tricou Lacoste albastru decolorat, fără ciorapi, mirosind slab a săpun cu mentă.
A ridicat privirea și a zâmbit.
— Salut, puștoaico.
— Cât e ceasul?
— Aproape 3. Ai dormit 17 ore. Ți-e foame? Mai e o jumătate de sandvici cu curcan în frigider.
— Nu, mulțumesc. De ce nu m-ai trezit?
— Sau pot să fac niște cafea.
A pus manuscrisul pe masă.
— Bei și tu?
— Nu am voie.
— Regulile s-au schimbat.

M-am dus după el în bucătărie și m-am așezat pe unul dintre taburetele de lângă blat. A scos o pungă cu boabe de cafea din congelator.

— Trebuie să le ții la congelator, pentru că altfel își pierd aroma.

L-am privit râșnind cafeaua și oprind râșnița electrică de două ori ca s-o scuture.

— Așa te asiguri că se râșnește uniform, a zis el, luând două cești de sticlă din dulap și încălzind lapte într-o crăticioară.

Tata e meticulos când e vorba de gătit.

— Îmi place mult cântecul ăsta, a zis el dând radioul mai tare și începând să fredoneze „Rhiannon". Vrei o chiflă?

— Sigur.

A scos o furculiță dintr-un sertar, a făcut găurele în chiflă, a tăiat-o în două și a pus-o în prăjitorul de pâine.

— Mă bucur că ești aici, a zis el scotocind în buzunar. Ți-am făcut o cheie.

S-a luminat la față de parcă era o realizare extraordinară și și-a tras un taburet lângă mine.

— S-a pronunțat în cele din urmă divorțul.

Nu eram sigură ce însemna — dacă să mă bucur sau să fiu tristă pentru el. Am ales să tac.

— Joanne a făcut în așa fel încât să fie o decizie ușor de luat. Mi-a dat un ultimatum: căsnicia sau fetele mele. Și evident că a fost o alegere simplă.

A făcut o pauză teatrală.

— Tu și Anna nu știți, dar lui Joanne nu i-a plăcut niciodată că aveam copii.

M-am prefăcut surprinsă și am încercat să nu râd.

— Îmi pare rău că v-am neglijat. Din cauza lui Joanne, totul era foarte dificil. Oricum, a zis și a scos unt și un borcan de marmeladă din frigider, ducă-se învârtindu-se. Nu mai fac niciodată așa ceva. De-acum înainte o să fim doar noi trei. N-o să mai intervină nimeni între noi. Promit.

— Mary, șuier eu în receptor. Du-te și spune-i că trebuie să vorbesc cu el. Și spune-i că dacă nu vine la telefon, nu mai vorbesc cu el niciodată.

O aud făcând o pauză de gândire.

— Nu lua decizia în numele lui, Mary, dacă asta ai de gând. Crede-mă, se va întoarce împotriva ta.

Lasă receptorul pe blat. Îi ascult pașii când se îndreaptă spre dormitor. O aud vorbind cu tata. După câteva minute ridică din nou receptorul.

— A spus „Bine, dacă asta vrei".

— I-ai zis că e *ultima oară*?

— Da, răspunde ea dulce. Am repetat exact cuvintele tale.

Mi se face rău de la stomac; am senzația că am primit un pumn în plex.

— Ei bine, presupun că nu mai e nimic de zis. Vă doresc o nuntă frumoasă. Ultima dată când s-a căsătorit, mireasa nu purta lenjerie intimă. Cred că îi place să fii dezgolită.

Pun telefonul în furcă și intru repede în toaleta cafenelei, unde icnesc de câteva ori deasupra vasului, până cedează greața. N-am reușit niciodată să mă forțez să vomit, oricât de tare am încercat. Îl urăsc. Îi urăsc slăbiciunea. Tot ce nu a făcut pentru noi. Tot ce a promis. Nenumăratele trădări. Mă dau cu apă rece pe față. E umflată și roșie, dar cel puțin pot respira. Trebuie să plec. Am nevoie de Peter.

Aproape că am ajuns la ușa de la intrare, când cineva dintr-un separeu de lângă mine spune:

— Elle?

Vocea i s-a schimbat. E mai profundă, bineînțeles. Aș recunoaște-o însă oriunde, chiar dacă ar fi parte dintr-un cor de o mie de voci. Mi-am imaginat momentul ăsta mulți ani. Cum va fi, cum vom arăta. În viziunea mea, am la mine o primă ciornă a tezei despre Baudelaire și mă grăbesc să mă întâlnesc cu un profesor îmbrăcat în catifea; sau ies din lac după o partidă de înot sănătos — bronzată, în formă, matură; niciun regret. Îmi trec degetele prin părul umflat și electrizat. Aș putea să ies pe ușă și să-l las să creadă că m-a confundat.

— Elle, spune Jonas din nou cu vocea lui blândă și plăcută — monosilabic, dar perfect, ca o cămașă bine călcată.

Și mă întorc.

Arată altfel. Mai puțin pădurean, mai puțin sălbatic. Părul negru și des e tuns scurt. Ochii au însă aceeași culoare verde-deschis: pătrunzători, limpezi.

— Uau, zic eu. Uau. Asta-i chiar ciudat.

— Chiar așa, spune el. Uau.

— Ce cauți aici?

— Mi-era foame.

— N-ar trebui să fii în Cambridge cu familia ta? E Anul Nou.

— Lui Elias i s-a născut un copil. Sunt toți în Cleveland. Hopper e nașul. Aveam prea mult de lucru. Tu ce scuză ai?

— M-am certat cu tata. Locuiește după colț.

Jonas încuviințează.

— Era de așteptat. Cine era ăla cu păr unsuros la care țipai?

— Un nesimțit.
— Nu era iubitul tău? întreabă el zâmbind.
— Foarte amuzant, răspund eu și mă așez în separeu în fața lui. Nu-mi vine să cred că ești tu. Ai crescut.
— Ți-am spus că așa o să se întâmple, dar n-ai vrut să mă crezi.

Pe sub paltonul cenușiu de lână poartă o cămașă de lucru decolorată și blugi, pătați peste tot cu vopsea colorată.
— Arăți ca un nebun, zic eu.

Dar, sinceră să fiu, arată nemaipomenit.
— Tu arăți bine, spune el.
— Arăt groaznic și știm amândoi.

Scot câteva șervețele suportul metalic de pe masă și îmi suflu nasul. Mă uit la el, încercând să asimilez ceea ce văd. Mă privește cu sinceritate: aceeași expresie puțin neliniștitoare pe care o avea când ne-am întâlnit prima oară — ochii unui bătrân pe chipul unui copil.
— Am auzit că stai în Anglia, spune el.
— Da, la Londra.

Jonas arată spre un bloc de apartamente fără personalitate din colț.
— Eu stau acolo.
— Urăști orașul.
— Sunt la Cooper Union. Studiez pictura. Mai am un an.

Chelnerița vine și se învârte pe lângă noi până când o băgăm în seamă.
— Vrei cafea? mă întreabă Jonas. Sau acum bei ceai?
— Cafea.
— Două cafele, îi spune el. Și două gogoși cu zahăr.
— Fără gogoși.
— Bine. Doar o gogoașă, îi zice chelneriței. O s-o împărțim. Ce faci în Londra?

— Un masterat. Literatură franceză.
— De ce acolo? De ce nu aici?
— E mai departe.
Jonas încuviințează.
— Deci șapte ani, zic eu.
— Șapte ani.
— Nu te-ai mai întors în Pădure. Ai dispărut.
— Îmi plăceau taberele.
— Încetează. N-ai fost niciodată capabil să minți.
Mă ia de mână și îmi atinge inelul.
— Încă îl mai ai.
Scot inelul de pe deget și-l pun pe masă. Argintul s-a tocit, iar montura abia mai ține sticla verde.
— E prima oară că-l scot de când mi l-ai dat.
— Mă mir că nu ai murit de cangrenă.
— Am fost atacată anul trecut. În Londra. De un tip cu capul ras. A încercat să mi-l ia, dar m-am împotrivit. l-am spus că nu era de valoare. M-a lovit în stomac.
— Doamne.
— Mai era un bărbat acolo. El m-a salvat. El e motivul pentru care încă îl mai am.
Chelnerița pune două cești de cafea pe masă între noi.
— Nu mai avem gogoși cu zahăr. Avem papanași cu scorțișoară sau prăjitură Boston.
— Cred că ne ajunge, spun eu. Îmi puteți da niște lapte?
Întinde mâna spre un separeu gol și ia un bol cu lapte de cafea.
— Papanaș cu scorțișoară, zice Jonas.
O privesc îndepărtându-se.
— Sunt cu el acum. Tipul cu inelul. Peter. E aici. Mă rog, la mama.
— Grozav.

Jonas pare netulburat. la o cutiuță cu lapte din bol, o deschide și o toarnă în cafea.

— Cu ce se ocupă?

— E ziarist.

— E o relație serioasă?

— Cred că da.

Jonas mușcă din papanaș, care-i lasă praf de scorțișoară pe buze.

— Păi, sper că i-ai spus foarte clar că ești deja logodită cu *mine*.

Râd, dar când mă uit la el, are o expresie foarte serioasă.

— Ar trebui să plec. Mă așteaptă.

— Rămâi. Dacă te iubește, o să te aștepte. Eu te-am așteptat.

— Jonas, încetează.

— E adevărat.

— Nu m-ai așteptat. Ai plecat.

— Și ce-ar fi trebuit să fac, Elle? Să mă întorc în vara următoare și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic? Să iau lecții de navigație? Să las o minciună să existe între noi? Știi că nu puteam să fac așa ceva.

Ani de zile m-am gândit la el, mi-a fost dor de el, mi-am dorit să ne plimbăm împreună pe potecile tăcute, suflete îngemănate. Acum, că e lângă mine, văd doar cât de mult ni s-au îndepărtat viețile.

— Poate că ai dreptate. Nu știu. Doar că în momentul ăsta nu mai există un *noi*.

Și adevărul este aproape insuportabil.

— Nici măcar nu ne mai cunoaștem unul pe celălalt. Nici măcar nu știu unde stai.

— Ba știi. Stau vizavi, în blocul ăla de rahat.

— Știi exact ce vreau să spun.

— Sunt exact aceeași persoană ca atunci. Poate o idee mai puțin ciudată.

— Sper că nu, răspund râzând. Ciudățenia a fost mereu cea mai bună trăsătură a ta.

Jonas ia inelul cu sticlă verde și îl ține la lumină.

— Ar trebui să ai grijă. E valoros. Mi-am dat toți banii de buzunar ca să-l cumpăr.

— Știu. E foarte scump.

— Nu regret ce s-a întâmplat.

— Păi, ar trebui să regreți. Ar trebui să regretăm amândoi.

— Îți făcea rău.

— Aș fi supraviețuit.

Jonas pune inelul la loc pe masă în fața mea. Rămâne acolo, între noi. Un lucru atât de mic — așa urât, așa frumos.

— Nu-l port fiindcă mi l-ai dat tu. Îl port ca să-mi aducă aminte ce am făcut.

Chelnerița se întoarce la masa noastră, cu cafetiera termorezistentă în mână.

— Vă mai torn cafea? ne întreabă.

— E îndeajuns, spun eu.

— Mai doriți și altceva?

— Doar nota.

Îmi pun paltonul și mă ridic.

— Chiar trebuie să plec.

Jonas îmi dă inelul.

— Ia-l. E al tău. Chiar dacă îți amintește de el.

— Nu.

— De ce nu?

Aș putea să mint. Așa aș fi și făcut cu oricine altcineva.

— Fiindcă îmi amintește și de tine, spun eu cu tristețe.

Jonas scoate un stilou și rupe un colț de șervețel.

— Îți dau numărul meu de telefon. Pentru când o să-ți bagi mințile în cap. Să nu-l pierzi.

Împăturesc hârtia fragilă și o bag în portofel.

— E groaznic de frig afară.

Îmi pun căciula și-mi înfășor fularul la gât.

— Mi-e dor de tine, zice el.

— Și mie. Întotdeauna.

Mă aplec peste masă și îl sărut pe obraz.

— Trebuie să plec.

— Stai, zice Jonas. Te conduc până la metrou.

În fața cafenelei ninge cu ghemotoace mari de fulgi, care cad deodată. Jonas mă ia de braț și îmi bagă mâna rece, fără mănușă, în buzunarul lui de la palton. Mergem cele câteva sute de metri fără să vorbim, ascultând ninsoarea fără sunete. Tăcerea dintre noi e plăcută, liniștită — ca mersul în șir indian către plajă sau colindatul prin pădure; între noi, totul rezonează, dar rămâne nespus.

Gura căscată, cenușie, a metroului apare mai curând decât îmi doresc, scuipând oameni înfofoliți și uzi din aerul stătut cu iz beton. Jonas îmi ia ambele mâini în ale sale.

— Știi că nu trebuie să-ți fie dor de mine.

Îmi scot o mână din a lui și i-o pun pe obraz.

— Da, știu.

Mă trage spre el atât de iute, că nu am timp să reacționez. Mă sărută cu intensitatea fiecărei zile, fiecărei luni, fiecărui an în care ne-am iubit. Nu e primul nostru sărut. Acela a fost de mult, sub apă, când eram copii — când ne-am luat rămas-bun prima oară, știind că nu va fi ultima. Dar de data asta, e dureros să mă îndepărtez de el. Nu l-am găsit, dar îl pierd. Mă opresc și rămân pe

marginea amintirii, dorindu-mi cu disperare să cad în ea și știind că nu pot. Jonas aparține regnului animal, Peter e mineral. Iar eu am nevoie de o stâncă.

— Ne mai vedem, spun eu.

Și amândoi înțelegem ce înseamnă.

— Elle... strigă Jonas când încep să cobor treptele spre metrou.

Mă opresc, dar de data asta nu mă întorc.

— Nu Peter e tipul cu inelul, zice el. Eu sunt.

23

1991. Februarie, Londra

Heath e pustiu. Doar câțiva iubitori de câini mohorâți, care stau la distanță unul de altul privindu-și animalele zgribulite care aleargă libere, cu picioarele de găină pline de noroi, și distrându-se pe seama stăpânilor. Plouă. Nu e un potop abundent, bogat, ci o burniță nesfârșită venită dintr-un cer plumburiu și jos, concepută anume să te determine să faci un efort în plus. Un câine negru țâșnește în urmărirea unei mingi roșii prin bura fină.

M-am mutat în apartamentul lui Peter din Hampstead, cu tavanele lui înalte și cornișele din ipsos. Pe pereți sunt rafturi cu cărți, încărcate cu volume legate în piele despre construcția de nave sau Agrippa, pe care Peter chiar le-a citit. Seara, când se întoarce din City, facem un foc adevărat în șemineu, ne încolăcim pe canapea sub plapuma de puf și el îmi citește cu voce tare din cea mai plicticoasă carte pe care o găsește, până când îl implor să se oprească și să facem mai bine dragoste.

Apartamentul ar fi minunat dacă nu ar fi decorat de mama lui cu canapele austere de catifea cu gheare de leu și fotografii cu câini de vânătoare ducând în bot păsări moarte fără vlagă. Peter a lipit un poster cu Clash peste o scenă de-a dreptul odioasă cu moartea lui Br'er Rabbit și a pus chilimuri pe spătarele scaunelor. Dar tot o simt aici, spionând prin ochiul strămoșului impunător al cărui portret atârnă

deasupra patului. Știu că nu-i convine că m-am mutat aici. O tânără americancă pe post de iubită este acceptabilă numai în măsura în care se va întoarce în țara ei îngrozitoare.

În zile cum e azi, când Peter e la birou și eu sunt singură acasă și încerc să-mi termin teza, plimbându-mă dintr-o cameră în alta, mâncând Nutella din borcan și nereușind să scriu nimic, o simt uitându-se fix la mine din pereți și din tavane, de parcă le-ar fi tencuit cu dezaprobarea ei. Și măcar dac-ar ști câtă dreptate are!

În capul străzii e un pub vechi, cu o terasă promițătoare pentru zilele însorite. Dincolo de el se întinde Heath, cu câmpurile lui sălbatice și nestăpânite și cu pădurile care se ridică pe neașteptate în mijlocul orașului. Copacii de-aici sunt noduroși, druidici, cu rădăcini care se întind în jurul lor ca niște degete care pipăie orbește după un trecut pe care încă și-l aduc aminte. Între ei sunt cărări înguste, poteci vechi care se pierd în râpe adânci, fertile, putrezite, năpădite de vegetație, care ascund vizuini de vulpi și pe bărbații care vin în căutare de sex oral după ce se lasă întunericul.

În cele mai multe după-amiezi mă plimb prin Heath, ca să-mi oxigenez creierul după prea multe ore de privit fix mașina de scris. Îmi propusesem să fac o plimbare lungă în după-amiaza asta, de la Parliament Hill până la Kenwood House, dar începe să plouă și mai tare, potopind întreaga lume, așa că schimb traseul și o tai peste câmp spre casă, pe lângă zona de înot a bărbaților.

Doi bătrâni cu căști de cauciuc albastre asortate și slipuri lăbărțate stau pe marginea lacului public, cu pielea

albă străvezie ca hârtia creponată și ploaia căzându-le pe spate. Îi văd acolo aproape în fiecare zi. E o chestie britanică — să-ți facă plăcere să-ți faci datoria, să-ți afirmi dreptul cetățenesc să înoți într-un lac rece și deloc atrăgător, aflat în mijlocul unui parc public, doar pentru că *poți* s-o faci. Din același motiv, mama lui Peter insistă să străbată grădina vecinului sau să treacă printre cocinile de la fermă, împrăștiind gâștele și rațele când urcă pe un turnichet de lemn: pentru că este un drum de servitute, iar plăcerea de a străbate proprietatea, de a o încălca legal, este mult mai pură decât dacă ai ocoli și ai lua-o pe drumul fără obstacole.

Acum, în timp ce grăbesc pasul pe lângă lac, îi văd pe cei doi bătrâni înotând din greu cu mișcări perfect sincronizate: două capete albastru-aprins de țestoase-aligator într-o mare mohorâtă. Probabil că e foarte rece.

Aproape am ieșit din parc când aud strigăte în urma mea. O femeie cu un câine mic dă din brațe țipând. Un bărbat din partea cealaltă a câmpului o aude și o ia la fugă, dar eu sunt mai aproape și ajung prima.

— Se îneacă, țipă ea, arătând înnebunită către lac. Și eu nu știu să înot.

Pe lac văd o singură cască albastră.

— Era acolo, zice ea arătându-mi. Era exact acolo, strigând după ajutor. Nu știu să înot.

— Sună la 999, țip eu.

Sar în lac înainte să apuc să mă gândesc, scoțându-mi tenișii și lăsându-mi pelerina de ploaie și puloverul pe jos. Apa e mai caldă decât mă așteptam, mai curată. Ies la suprafață la șase mișcări rapide de bătrân. Calcă apa,

tremurând, în stare de șoc. Cercetează cu ochii îngroziți suprafața apei, în căutarea prietenului său.

— Era a treia tură, spune el. Întotdeauna facem șase.

— Mergeți înapoi la mal, îi zic.

Mă scufund, căutând în beznă orice urmă de nepotrivire, orice urmă de culoare. Ies să iau aer și plonjez din nou, mai adânc de data asta, până la fundul acoperit de stuf. Văd în față o urmă de albastru.

Paramedicii ajung exact când ies la mal, fără suflu, trăgându-l pe bătrânul inert. Doi dintre ei intră în apă să mă scoată la mal, dar îi dau la o parte.

— Salvați-l, spun printre gâfâieli. Vă rog, salvați-l.

Prietenul lui stă tremurând pe micul doc de lemn. Femeia i-a pus paltonul ei pe umeri. Îi privim pe paramedici apăsând pieptul alb, făcându-i respirație artificială. Îmi țin răsuflarea și aștept să-l văd tușind și scoțând apa din plămâni, să-l văd cum deschide ochii surprins, ca și cum tocmai ar fi scuipat o broască vie. Casca albastră de cauciuc zace pe malul noroios.

Când ajung și eu, Peter e deja acasă și citește întins pe canapeaua incomodă. Probabil că de-abia a ajuns, fiindcă în scrumieră e un singur muc de țigară și cana de ceai încă aburește. Stau în pragul ușii, desculță, lăsând o baltă pe covorașul din fibră de cocos.

— Te-a prins ploaia, spune Peter, punând cartea jos. Fac focul.

Rămân ca împietrită, simțindu-mi inima ca pe ceva greu și îmbibat de apă.

— Vino încoace, zice Peter venind la mine și sărutându-mă, scoate-ți hainele astea ude.

— S-a înecat un bătrân în lac.
— Acum?
— Înoată acolo în fiecare zi. Cu prietenul lui.
— Și tu ai văzut? Draga de tine, spune el.
Sunt amorțită, prea înțepenită ca să mai simt ceva.
— Nici nu ajunsese la fundul lacului. Plutea când am ajuns la el.
— Stai puțin, zice Peter. Stai. Vrei să spui că te-ai dus după el? În lacul bărbaților?
— Apa era întunecată, dar i-am văzut casca.
— Doamne sfinte, Elle.
Peter caută o țigară și o aprinde.
— Paramedicii erau deja acolo când l-am adus la mal. Arăta ca un fetus — ca ăia care se țin în formaldehidă.
— Puteai să te îneci. Ce naiba a fost în capul tău? întreabă el cu voce răgușită, din care răzbat dragostea și îngrijorarea.
Îmi mut privirea de la el. Aș vrea să-i pot spune, să-i explic. Trebuia să-l salvez. Un lucru mic. Dar n-am putut.
Mă îmbrățișează și mă ține strâns.
— Hai să faci o baie caldă, zice el.
— Nu. Fără apă.
Peter îmi scoate hainele ude chiar acolo și mă duce în brațe în pat. Se bagă sub pătură împreună cu mine complet îmbrăcat și mă ia în brațe. Îmi place cum îi simt cămașa, catarama de la centură, pantalonii, ceva cât se poate de material, de concret apăsând-mi pielea goală.
— Ar trebui să-ți scoți pantofii, zic eu.
— Mă duc să-ți fac un ceai. Nu te mișca. De fapt, nu te mai las să ieși din apartamentul ăsta.
Pielea mea refuză să se încălzească. Trag pătura pe lângă mine, dar tot

dârdâi. Nu pot să-mi scot din minte trupul care aluneca în jos, îmbrățișarea amniotică a morții, câtă grație avea în timp ce cădea. Ascult cum umple Peter ceainicul cu apă, clinchetul tacâmurilor când deschide un dulap. Îmi imaginez fiecare gest pe care îl face: alege cu grijă o cană despre care știe că o să-mi placă, pune două pliculețe de PG Tips în loc de unul singur, opărește ceaiul cu 40 de secunde mai mult decât l-aș opări eu, toarnă suficient lapte ca să obțină nuanța potrivită de bej-rozaliu, nu prea deschis, și amestecă o linguriță de zahăr cu vârf.

— Whisky în ceai sau separat? mă întreabă când îmi aduce cana.

— Trebuie să mă duc acasă, zic eu. M-am săturat de ploaie.

— Care ploaie? spune el.

24

1993. Septembrie, New York

Pisica s-a întins pe un pervaz scăldat în soare, lângă un ghiveci cu mușcate roșii. Coada lungă i se leagănă înainte și înapoi ca o liană, împrăștiind petalele căzute pe parchet. Una dintre ele i-a căzut pe spinare și a rămas pe blana moale tărcată, ca o pată de vopsea roșie. Sună telefonul, dar nu-l bag în seamă. N-am chef să vorbesc cu nimeni. Azi urăsc pe toată lumea.

Peter își bea cafeaua, citind ziarul în bucătăria apartamentului nostru din East Village.

— Răspunzi tu? strigă el. Ar putea fi de la serviciu.

Pe Peter îl urăsc cel mai tare. Apartamentul duhnește a țigări; pe pereți, pe întrerupătoare, pe spătarul scaunelor sunt urme amprente cu cerneală de ziar. Ne făcuserăm planuri să ieșim din oraș în weekend, de ziua mea, dar Peter a trebuit să anuleze. Are prea mult de lucru. Însă cumva are timp pentru ziarul de duminică și cafea. Chiloții lui murdari sunt făcuți grămadă lângă pat, așteptându-mă să-i adun și să-i arunc în coșul de rufe. A cumpărat lapte degresat. Detest laptele degresat — textura apoasă, nuanța albăstrie.

Las telefonul să mai sune de două ori, doar ca să-l enervez, după care mă întind să răspund, dar intră robotul.

— Eleanor? întreabă o voce slabă tremurătoare, confuză. Eleanor? Tu ești?

Mă întind după receptor.

— Bunico, sunt aici, strig, temându-mă că deja închide — ca și cum vocea mea

i-ar putea surprinde mâna în aer.

Acum, după ce a murit bunicul, tata și cu Javra au hotărât să o mute pe bunica Myrtle de la ferma ei din Connecticut într-un cămin de bătrâni. Nu unul frumos, cu alee circulară largă mărginită de gard de lemn-câinesc frumos mirositor și asistente atente care te duc la culcare cu o farfurie de supă caldă și îți citesc. E un loc îngrozitor din Danbury, care miroase a toalete, cu niște infirmiere prost plătite — bolțari caracteristici, podele murdare, coridoare cenușii fără ferestre.

I-am dat cuvântul meu că n-o să permit să se întâmple așa ceva. Că o să stea în casa ei. Le-a spus deja tatei și lui Mary că n-o să fie nevoie să plătească ei asistente permanente dacă va fi cazul. E într-o formă de zile mari. Poate să aibă grijă de ea. Are o fată din vecini care-i poate aduce cumpărăturile, să facă un pic de curățenie, să-i aducă de la poalele dealului corespondența. O să se descurce. Pentru că de asta îi e teamă Javrei: să cheltuie ceva din potențiala moștenire pe asistente particulare. Tata mi-a promis că n-o mută la azil dacă reușesc să găsesc o soluție care să mulțumească pe toată lumea. Le e teamă că o să cadă, spune el, dacă nu sunt eu dispusă să-mi petrec toate weekendurile la ea, ca să fac cu schimbul cu fata. „O să fac orice e nevoie“, spun eu.

— Eleanor, spune ea cu o voce tremurătoare. Tu ești?

— Eu sunt, bunico.

— Mi-e frică.

Plânge. N-am mai auzit-o niciodată plângând.

— Ce e, bunico? Ce s-a întâmplat?

— Nu știu unde sunt.

Începe să suspine.

— Nu plânge, bunico, te rog, nu plânge.

— M-au adus în locul ăsta. E frig. Nu-mi găsesc veioza. Unde e toată lumea? Mi-e frică, Elle. Te rog, vino să mă iei.

Mă cuprinde mânia, o furie cumplită.

— Stai. Unde ești, bunico? Cine te-a mutat?

— Nu știu. Nu știu. Au venit și m-au adus aici.

Are glasul slăbit, ca de copil.

— Cine a venit?

— Mary și prietena ei. A zis că mi-a crescut tensiunea. A zis că am programare la doctor, la spital. L-am sunat pe Henry. Mi-a zis să mă duc cu ea. Nu știu ce să fac. Unde sunt păturile mele?

— Bunico, trebuie să-l sun pe tata. Rezolv eu situația. O să pleci de-acolo în seara asta. Nu-ți face griji.

— E întuneric. Nu sunt ferestre. Nu pot să respir. Trebuie să vii acum!

Pare confuză, panicată, ca un cal împiedicat într-un grajd în flăcări.

Nu-mi doresc decât s-o îmbrățișez pe bunica mea slăbită și fragilă.

— O să rezolv. Vin să te iau.

— Cine e acolo? spune ea.

— Ajung în câteva ore. Încearcă doar să stai liniștită.

— Nu te cunosc, zice ea.

— Eu sunt, Eleanor. Sun chiar acum la camera asistentelor. Mă asigur că te vor muta într-o cameră cu fereastră.

— Nu te cunosc, repetă ea.

Aud în fundal vocea unui bărbat, care-i spune să stea liniștită. Receptorul cade, dar o aud zvârcolindu-se în pat. „Pleacă de lângă mine", țipă ea. Cineva închide telefonul.

Când ajung la Avis, e coadă. Femeia de la ghișeu pare să creadă că lucrează la poștă. Dintr-un birou, apare un manager și răsuflăm toți ușurați. Numai că în loc să deschidă încă un ghișeu, tastează un cod de supervizor în calculatorul femeii, îi spune ceva care o face să izbucnească într-un râs plăcut, prefăcut, și apoi dispare iar.

— Scuzați-mă, strig. Puteți chema pe cineva să vă ajute?

— Doamnă, lucrez cât de repede pot.

Parcă vrând să demonstreze ceva, se ridică de pe scaun și se îndreaptă extrem de încet către imprimantă. Așteaptă să se tipărească un contract.

— Scuze, spun, sperând să o readuc în toane bune. Trebuie să ajung la bunica mea la spital. Nu vreau să creez probleme.

— Toți trebuie să ajungem undeva.

Se întoarce către bărbatul din fața ei și-i aruncă un zâmbet răbdător, dându-și ochii peste cap. E de partea lui, vrea să-i transmită, nu de partea mea.

Ajung la căminul de bătrâni cu cincisprezece minute înainte de închidere, îmi înșfac geanta și o iau la fugă. Gâfâi când ajung la recepție.

— Am venit să o văd pe bunica mea.

Femeia din spatele biroului mă privește fără niciun fel de expresie, de parcă n-a mai văzut vizitatori până acum. Se uită la ceas.

— Orele de vizită s-au terminat.

— Nu. Mai am un sfert de oră. Myrtle Bishop?

Oftează. Nu e plătită suficient de bine ca să aibă de-a face cu mizeriile astea.

— Îmi pare rău, zice ea. Ați venit prea târziu.

Practic bat din picior.

— Tocmai am venit din New York. A fost trafic bară la bară. E bătrână și fragilă și mă așteaptă. Fiți amabilă, vă rog.

— Doamnă, spune ea. Doamna Bishop a murit acum o oră.

Bunica e înmormântată lângă bunicul meu, în vechiul cimitir de peste drum. Îmi dau seama că și-a petrecut cea mai mare parte a vieții privind locul unde îi va putrezi corpul. Stăm sub un cer amenințător lângă groapa proaspăt săpată. Cimitirul s-a întins pe deal. Vechiul mormânt al sinucigașului, unde mă jucam cu Anna, este acum înconjurat de pietrele de mormânt ale unor oameni cumsecade, normali. Anna stă lângă mine, părând elegantă și zveltă într-o rochie neagră de lână. Bunica ar fi de acord. Mă strânge de mână când prima lopată de pământ cade greu pe lemnul de abanos. Începe ploaia, care răpăie pe sicriu ca un acompaniament. Tata se află de partea cealaltă a mormântului, cu umerii zguduiți de plâns. Umbrela îi alunecă din mână, iar stropii de ploaie cad pe pălăria neagră de fetru. Sunt chinuită de durere de când a murit bunica, într-un cerc vicios regret și învinovățire. De ce n-am făcut ceva mai devreme, de ce n-am dat fuga s-o apăr în clipa în care tata și Mary au amenințat că o mută? Era singurul om din viața mea care m-a făcut să mă simt în siguranță în copilărie, care m-a apărat de fantome, care mi-a citit la culcare, mi-a dat proteine și o legumă, a cărei dragoste n-a șovăit niciodată. Și eu am dezamăgit-o. A fost literalmente speriată de moarte.

Pastorul închide cartea de rugăciuni cu colțurile îndoite. Suspinele tatei au

devenit disperate, guturale. Se împleticește către Mary, care deschide brațele larg ca să-l îmbrățișeze, dar el trece pe lângă ea și mă ia în brațe pe mine. Am un sentiment efemer de triumf când văd cum buzele ei roșii se strâng de umilință.

Îl țin strâns pe tata și simt pe obraz umezeala rece a pardesiului lui.

— Nu ai niciun drept să plângi, îi șoptesc la ureche.

După înmormântare, traversăm cu toții strada și urcăm aleea abruptă până la intrarea în casă. Ploaia s-a oprit, dar din pomii din livadă — merii pădureți și prunii sunt încă plini de fructe neculese — cad picături în iarba înaltă de sub coroane.

Îi las pe Anna și pe Peter făcând cocktailuri în sufragerie și discutând despre cazul la care lucrează Anna. Este avocat de litigii la o firmă juridică de prestigiu în centrul Los Angelesului. „Mă rog, aș fi preferat să ai o carieră în artă, dar presupun că e bine că ai găsit o cale să-ți folosești partea aia certăreață înspăimântătoare a ta", a fost modul mamei de a o felicita când Anna a sunat-o să-i spună că a obținut slujba. O iau pe coridor către vechiul nostru dormitor de lângă bucătărie. E așa cum a fost dintotdeauna: paturile noastre sunt făcute, cărțile noastre preferate din copilărie se află încă pe rafturi, o cutie roșie de tutun e plină de cioturi de creioane. Știu că dacă intru în baia pentru oaspeți și întind mâna fără să mă uit, o să găsesc un pachet cu țigări mentolate, ascuns unde credea că nu-l găsește nimeni. Cel mai frumos lucru la bunica mea, printre multe alte lucruri frumoase, este că totul e întotdeauna la fel. Mireasma plăcută de lemonwood

din casă, sticluțele cu bere de ghimbir băgate în fundul răcitorului pentru zilele călduroase. Degetarul de argint pe care i-l dăduse mama ei când era mică, așezat într-o cutie liliachie de pe comodă.

Deschid dulapul din camera noastră. În ceea ce mă privește, tata și Javra pot să ia totul. Oricum o să ia. Anna se poate lupta cu ei pentru patul cu baldachin și prima ediție din *Gatsby*. Eu vreau să păstrez un singur lucru. Bag mâna în spatele teancului prăfuit de jocuri — cutia veche de scrabble și jocul de dame chinezesc. Mâna mea caută cufărul nostru de comori în care se află păpușile de hârtie pe care le-am făcut împreună cu Anna. Dar cutia nu-i acolo. Scot totul din dulap și pun lucrurile grămadă pe podea. Scotocesc șifonierele, mă uit și sub pat. Nimic.

Anna e în sufragerie și vorbește la mobil.

— Nu. Rămâi pe 22. Dincolo de Pawling, o aud spunând când trec pe lângă ea.

Noul ei iubit, Jeremy, tocmai a venit cu avionul de la L.A.

— Nu te grăbi. Șoselele sunt ude și deja ai pierdut înmormântarea.

În sufragerie, lumea mănâncă biscuiți sărați cu brie, ținând în mână pahare cu tărie. Tata stă singur pe canapea, privind în gol. Are o dâră de noroi pe pantofii de piele neagră lustruiți. Pare buimac, de parcă s-ar aștepta să apară din bucătărie maică-sa, cu șorțul încă legat în talie și cu un platou cu fursecuri cu zahăr în mână.

— Tată, îi spun și mă așez lângă el. Caut o cutie de alamă care stătea în dulapul din dormitorul nostru. Era

acolo ultima oară când m-am uitat. Știi unde a pus-o bunica?

— Păpușile de hârtie? zice el.

— Da, îi răspund. Am căutat peste tot.

— A fost la noi acum câteva săptămâni nepoata lui Mary. l-au plăcut. Mary i-a zis că poate să le ia acasă când a plecat.

Mă ridic.

— Trebuie să plec. Cu cât pleacă mai repede lumea din casă, cu atât o să puteți s-o vindeți mai repede.

Mă întind către biblioteca din spatele lui, scot ediția princeps neprețuită din *Marele Gatsby* a bunicului meu de pe raft.

— Iau asta pentru Anna.

Conduce Peter la întoarcere, luând în viteză prea mare curbele alunecoase pe drumul asfaltat. Faza lungă a farurilor deschide calea prin noaptea ploioasă. În fața noastră, copacii se apleacă de fiecare parte a șoselei ca niște marionete uriașe. Radioul e închis. Închid ochii și ascult ștergătoarele de parbriz mișcându-se înainte și înapoi. Nu pot vorbi. Nu pot nici măcar plânge. Intrăm în acvaplanare într-o serpentină, dar Peter redresează mașina și o readuce pe mijlocul drumului, după care accelerează. Nu-i spun să încetinească. Îi sunt recunoscătoare pentru distanța tot mai mare dintre trecutul și prezentul meu.

— Îl urăsc, spun în cele din urmă.

— Atunci îl urăsc și eu.

Peter ia o mână de pe volan și își pune brațul în jurul meu.

— Vino încoace, îmi spune și mă trage lângă el.

Mașina derapează ușor, dar nu-mi pasă.

25

1994. Aprilie, New York

Împing scaunul de lângă birou și îmi îndrept spatele. Am senzația că nu fac altceva decât să corectez lucrări de zece ore. Iau telefonul și îl sun pe Peter la birou.

Răspunde după primul apel.

— Bună, frumoaso. Mi-e dor de tine.

— Atunci e bine, pentru că o să mă vezi curând. Am terminat. Dacă mai citesc un eseu al unui student despre „Feminism și Colette" sau „Apologia homosexualității la Gide", mă împușc. Vrei să vin la tine la birou ca să mergem împreună?

— Trebuie să termin materialul ăsta. Mai bine ne vedem direct acolo, în caz că întârzii.

— Nu întârzia. Detest chestiile astea.

Adică mulțimi de paraziți artistici care o să susțină că împăratul e îmbrăcat. Părinții lui Peter vin cu avionul pentru deschiderea Bienalei Whitney și trebuie să ne întâlnim cu ei acolo.

Aud cum își aprinde o țigară și trage fumul în piept.

— Fiindcă ție nu-ți place arta conceptuală, nu înseamnă că tot restul lumii greșește.

— Trei cuvinte: Michael. Jackson. Bule.

— Mama spune că expoziția își propune să fie foarte „politică" anul ăsta.

— Unde ne duc la cină?

— Într-un loc frumos. De-abia așteaptă să te vadă.

— De-abia așteaptă să te vadă *pe tine*. Eu sunt femeia care le-a răpit fiul și l-a adus să trăiască printre sălbatici.

— Ajung cât de repede pot, spune Peter râzând. Promit.

les din metrou la colțul dintre Seventy-seventh și Lex. Este o seară de primăvară perfectă — mirosul aurit al glădițelor și casele în ultimele raze ale soarelui. Înainte să cotesc spre Whitney, mă așez pe treptele unei case și-mi schimb pantofii de sport cu o pereche de balerini, mă dau cu un ruj roșu și-mi ridic puțin sânii. Port rochia mea favorită de cocktail din in bleu, dar decolteul e o idee prea adânc și, dacă nu-i ridic și nu-i separ, sânii mei ajung să arate ca un fundulețde copil. La Whitney e un balamuc, platforma de beton de la intrare e ticsită, ca un tren expres la ora de vârf. Nici n-am intrat bine și deja sunt enervată. La ușă, o femeie îmi dă o insignă pe care scrie *Nu-mi pot închipui să-mi doresc să fiu albă*. lau un pahar de vin de pe o tavă și mă îndrept către mulțime. Dacă ar izbucni un incendiu, aș fi călcată în picioare.

Am stabilit să ne întâlnim cu părinții lui Peter la lifturi, dar încă n-au ajuns. Găsesc un locșor liber lângă perete și mă reazem, sorbind din vin și privind oamenii frumoși care se înghesuie să-și facă drum prin sală. Un chelner brunet care duce o tavă cu șampanie trece pe lângă mine și se îndreaptă spre mulțime.

— Pot să iau unul? îl întreb, dar nu mă aude din cauza zgomotului.

Îl trag de mânecă să-i atrag atenția înainte să fie înghițit de mulțime. Tava plutește în mâna lui și o clipă pare că pierde controlul, însă reușește să o

echilibreze, ținând toate paharele drepte. N-a curs nicio picătură.

— Tâmpito, îl aud mormăind, în timp ce înaintează fără să mă lase să iau un pahar de șampanie de pe tavă.

Cunosc vocea.

— Jonas?

Chelnerul se întoarce spre mine și se uită urât. Nu e Jonas.

În timp ce-l privesc îndepărtându-se, mă cuprinde tristețea, o dezamăgire despre care nu știam că e acolo, o senzație de pumn primit în stomac — de parcă fusesem condamnată la moarte, fusesem grațiată și apoi, după câteva secunde, mi se spusese că a fost o greșeală. Au trecut patru ani de la întâlnirea din cafenea. De când Jonas m-a sărutat așa. De când i-am ignorat mesajul pe care l-a lăsat pe robotul mamei a doua zi, știind — în timp ce îl ștergeam, în timp ce prăjeam o chiflă sau îi aduceam lui Peter cafeaua la pat — că Jonas era acel ceva ce ar fi putut să fie viața mea. Poate chiar ce *ar fi trebuit* să fie. Știind că era prea târziu.

Peter reprezintă ceea ce *este* viața mea. Viața noastră împreună e plăcută. Minunată. Suntem îndrăgostiți de prezența concretă a celuilalt — cu pompe de desfundat toaleta, cu respirația mirositoare de dimineață, cu alergat la magazin să-mi cumpere Tampax, cu adormit la emisiunea lui Letterman, cu țipete când mâncăm wassabi. Însă nimic din toate astea nu contează acum. Scotocesc în geantă și scot portofelul, plin cu chitanțe pe care trebuie să le arunc — cărți de vizită de la șoferi de taxi pe care le primesc ca să nu-i jignesc, dar pe care n-am să-i sun niciodată, câteva fotografii vechi, un card cu creditul depășit. Pipăi în spatele

buzunarului cu plastic din care se zgâiește la mine poza oribilă de pe permisul de conducere. Scot șervețelul împăturit. Numărul de telefon este șters, dar încă lizibil.

În colțul foaierului, lângă magazinul de suveniruri, e un telefon public. Jonas răspunde după ce sună de patru ori și de data asta știu că vocea e a lui.

— Eu sunt, îi spun.

Tăcere. Larma din foaier e asurzitoare. Apăs receptorul de ureche și îmi bag degetul în cealaltă, încercând să creez o barieră de liniște.

— Eu sunt, spun din nou, mai tare de data asta.

Un bărbat intră în Whitney purtând un costum din vinilin roz. Femeia de lângă el e cu un cap mai înaltă și poartă un taior Chanel și ciorapi bej care nu-i ascund cu nimic goliciunea. Îi văd împărțind sărutări în aer în timp ce înaintează pe hol.

— Jonas? Ești la telefon? Sunt Elle.

Îl aud oftând.

— Știu cine e. Mă suni fiindcă ești beată?

— Bineînțeles că nu. Sunt la Whitney.

— Ah, zice el. Am crezut că ești la Londra.

— Ne-am mutat înapoi. Mi s-a părut că tocmai te-am văzut. Era un chelner. Am fost convinsă că erai tu.

— Nu eram eu.

— Știu. Ești la telefon.

Așteaptă să continui.

— Oricum, stăteam singură în mulțimea asta de tâmpiți în haine vintage de la Fiorucci, îl aștept pe Peter și m-am gândit...

— ...te-ai gândit: *tâmpiți... Jonas. Nu l-am sunat, dar sunt sigură că o să se bucure*

să mă audă în cele cinci minute de dinainte să apară iubitul meu.

— Nu fi măgar, zic. Vorbesc cu tine acum.

— De ce?

— Nu știu.

Se lasă tăcerea la capătul celălalt al firului.

Larma din spatele meu mă învăluie.

— Bine, spune el.

— Slavă Domnului. Mi-era teamă că o să rămâi supărat.

— Am fost. Dar se pare că am coloană vertebrală de șarpe. Ce mai faci?

— Sunt bine. Ne-am întors anul trecut. Mi-era dor de casă. La Londra plouă.

— Am auzit.

— Peter a obținut o slujbă la *The Wall Street Journal*. Locuim în Tompkins Square Park, așa că avem priveliște cu verdeață. Și drogați.

Mă opresc.

— Am vrut să te sun.

— Și de ce nu m-ai sunat?

— Mi-ai cerut să aleg.

— Ți-am cerut să mă alegi *pe mine*, spune Jonas oftând.

Operatoarea ne întrerupe, cerându-mi să mai introduc zece cenți pentru următoarele trei minute. Bag o monedă în aparat și aștept să aud clinchetul de confirmare.

— În fine, zice Jonas cu tonul de „vreau să închid". Lucrez, așa că mai bine mă întorc la treabă.

— Pot să te văd?

— Desigur. Ai numărul meu.

Simt în glasul lui o distanță, o răceală, și intru brusc în panică. Nu l-am pierdut încă, dar simt cu fiecare atom din ființa mea că e pe punctul să închidă ușa.

— Ce zici de mâine?

— Peste două săptămâni ar fi mai bine, zice el.

Îi zăresc pe Peter și pe părinții lui în cealaltă parte a foaierului, făcându-și loc prin mulțime și îndreptându-se către lifturi. Mă întorc cu spatele, ca să nu mă vadă.

— Poți să crezi sau nu, am sunat fiindcă m-am entuziasmat foarte tare când am crezut că te-am recunoscut. Eram fericită. După aia s-a dovedit că nu erai tu și n-am putut să mă gândesc decât că trebuie să te văd chiar în clipa aia. Nu mai aveam răbdare. Nu mai puteam respira dacă nu-ți auzeam glasul imediat. Încă aveam numărul tău în portofel. M-am dus la telefonul public. Am format.

— Pare puțin cam dramatic, chiar și pentru tine, spune Jonas.

— Da, cam așa e, râd eu. Însă e adevărat.

— Atunci vino *acum,* zice el încet.

Peter se uită la ceas și privește prin foaier. Mă ghemuiesc în spatele unui bărbat masiv într-un smoching mov. Dacă mă pot strecura pe ușa laterală înainte să mă vadă Peter, pot să-l sun de pe stradă să-i spun că mi-e prea rău ca să vin. Pot să mă duc în oraș și să mă văd cu Jonas și să ajung acasă înaintea lui Peter. Bărbatul masiv se întoarce și mă privește de sus, ca și cum s-ar uita la un șoricel care clipește speriat. Are machiaj de clovn pe față.

— Bună seara, zice el, cu un glas pițigăiat, ca de fetiță.

Îi zâmbesc, încercând să mă comport ca și cum ghemuitul într-o mulțime e ceva perfect normal. Își lasă capul pe umăr, mă studiază cu buzele cu ruj roșu de clovn strânse, după care pleacă mai

departe. Aud pe cineva strigându-mă pe nume. Peter m-a zărit prin spațiul lăsat de Clovn.

— Oh, ce bine.

Mama lui Peter îmi trimite un sărut de la distanță pe ambii obraji.

— Începuserăm să ne facem griji.

— Mi-au căzut cheile, îi spun lui Peter.

Tatăl elegant al lui Peter stă lângă el, într-un costum de pe Savile Row și cu părul cărunt periat pe spate. Pare mai în vârstă decât ultima oară când l-am văzut. Are cearcăne.

— Probabil că resimțiți diferența de fus orar.

Îl îmbrățișez stingherită. Chiar și după atâția ani, părinții lui Peter încă mă intimidează cu corectitudinea lor, cu respectarea unui misterios cod al manierelor nobilimii britanice. Oricât am încercat să le învăț regulile, de câte ori sunt cu ei am sentimentul că fac un *faux pas*. Mai rău e că nici nu știu ce înseamnă un *faux pas*.

— Am ațipit la hotel, spune tatăl lui Peter.

— Nu credem în diferența de fus orar, zice mama sa.

— Am crezut că *eu* am întârziat, spune Peter. Am alergat de la metrou până aici. Aproape mi-am dat duhul.

Peter mă sărută umed. Practic simt cum ridică maică-sa din sprâncene. Demonstrațiile de afecțiune în public nu sunt văzute cu ochi buni. Sunt ceva aproape mai rău decât să ți se vadă chiloții din haine.

— E din cauza țigărilor, spune ea. Eleanor, trebuie să-l convingi să renunțe.

— Eu *eram* aici, m-am dus la toaletă.

Tac, încercând să găsesc o scuză, orice care să mă ajute să plec. Jonas așteaptă.

Dacă nu vin, nu mă va ierta a doua oară. Peter mă ia de mână.

— Urcăm?

Tatăl lui apasă butonul de la lift.

— Am făcut rezervare la Le Cirque.

Liftul începe să huruie. Îl ascult apropiindu-se, știind că e acum ori niciodată.

— Ne vedem sus, reușesc să articulez când se deschid ușile. Trebuie să merg la baie.

Peter se uită la mine nedumerit.

— Credeam că tocmai ai fost la baie.

— Nu mă simt prea bine, zic. Stomacul.

— Ești cam roșie la față.

Își pune mâna pe fruntea mea, ținând ușile de la lift deschise cu cealaltă mână.

— Dacă nu te simți bine, Eleanor, ar trebui să te duci acasă. N-are rost să ne îmbolnăvești și pe noi, zice mama lui Peter.

— *Mamă.*

— Probabil că are dreptate, spun eu.

Mama lui pare așa de încântată de victoria ei meschină, încât mă simt aproape absolvită de vină.

— Atunci vin cu tine, zice Peter.

— Nu. Rămâi cu părinții tăi. Sunt bine. O să-mi revin.

Liftul sună nerăbdător.

— *Peter,* spune maică-sa. Mai așteaptă și alții.

— Du-te, zic eu. Ne vedem acasă.

Aștept să se închidă ușile liftului înainte să ies în fugă în stradă și să chem un taxi.

Jonas e în fața blocului, cu mâinile în buzunar, uitându-se la un copac noduros înghesuit în trotuar. Aproape nu-l recunosc. E tot Jonas, dar acum are umerii lați, musculoși: un bărbat

adevărat. Îi urmăresc privirea și văd un uliu mare cocoțat pe o creangă de sus.
— E un șorecar, spune Jonas. Probabil că vânează șobolani.
— Dezgustător.
— Totuși, zice el, e o pasăre de pradă în Greenwich Village.
— Ar putea fi titlul memoriilor mamei mele vitrege.
Jonas râde.
— Cum reușești?
— Ce anume?
— Să mă faci să râd chiar și când te urăsc.
Se uită drept la mine, fără nicio urmă de minciună în ochii lui verzi ca marea.
— Ca să fiu sincer, speram că ai îmbătrânit și că te-ai îngrășat. Că te-ai făcut păstoasă și englezoaică. Dar tu ești frumoasă.
Se încruntă și își trece degetele prin părul negru. E din nou lung, mai ciufulit. Poartă hainele de lucru, blugi și un tricou plin de vopsele. Miroase a terebentină. Are o pată ocru pe obraz.
Mă întind să o șterg, dar el îmi oprește mâna în aer.
— Ai vopsea pe față, îi spun.
— Nu mă atinge.
— Nu fi prost.
Îl cuprind cu brațele și nu-i dau drumul. Mă simt bine aproape de el. Când mă îndepărtez, am pete de vopsea pe rochia de in.
— La asta mă refeream, zice el.
— La naiba. Îmi plăcea rochia asta.
Văd ceva mai departe un cuplu care traversează strada la semafor, braț la braț. Preț de o clipă, cred că sunt tata și Mary și simt cum mi se strâng măruntaiele.
— Ce e? întreabă Jonas.

— Mi s-a părut că l-am văzut pe tata, spun eu. Nu mai vorbesc cu el.

— Ce s-a întâmplat?

— A dus-o pe bunica Myrtle într-un cămin de bătrâni. Împotriva voinței ei. A murit a doua zi. M-a sunat. Era îngrozită și singură. Am încercat să ajung acolo, dar am ajuns prea târziu. N-o să-l iert niciodată.

Deasupra noastră, șorecarul își ia zborul, în urmărirea unei păsărele. Îl privesc cum se rotește.

— I-am mințit pe Peter și pe părinții lui. Le-am spus că mă doare stomacul.

— Îmi pare rău, zice el.

Însă văd în ochii lui că e fericit că l-am mințit pe Peter ca să pot să mă întâlnesc cu el.

— Nu mă minți, îi zic. N-are rost.

Zâmbește. Adevărul a tot ce e între noi.

— Mă gândeam că putem lua niște beri de la colț și să coborâm până la fluviu.

Ferestrele de la apartamentul tatei sunt deschise. Cineva — Mary, evident — a pus jardiniere de bun-gust cu iederă și mușcate albe. Merg la brat cu Jonas pe străzile înguste cu piatră cubică. O luăm în jos pe Perry și traversăm West Street către un vechi chei plin de rahat uscat de câine și flacoane de cocaină. Găsim un loc ceva mai curat și ne așezăm. Ne legănăm picioarele peste margine.

— M-am gândit că ar fi romantic, dar de fapt e cam dezgustător, spune Jonas.

— Am uitat cât de mult îmi placi.

— Și eu, zice el. Îi cam urăsc pe toți ceilalți.

Îmi dă o bere și își deschide și lui una.

— Nu te-am mai văzut bând înainte. E amuzant, spun eu.

Dar nu pare amuzant, e trist; am pierdut atâtea.

— Da, răspunde el și soarbe din bere.

— Atât de multe.

Ședem în tăcere, privind curentul apei. O linguriță roz de plastic plutește pe lângă noi. De la Baskin-Robbins, probabil. Nu simțim nicio stinghereală, nicio tensiune. Doar familiaritate — legătura dintre noi pe care nimic nu o va înlocui.

Jonas se uită în jos la genunchiul lui și șterge o pată de vopsea.

— Nu mă așteptam să mă suni. Cred că m-am gândit... am așteptat mult timp. După care am încetat.

— A fost prea greu, zic eu.

— Și acum?

— Nu știu.

Termină berea și întinde mâna după alta.

— Și ai de gând să te măriți cu tipul ăsta?

Îmi mut privirea. În spatele nostru, pe West Side Highway, traficul e blocat. Aud o sirenă în apropiere. Un șofer de taxi apasă pe claxon, un gest inutil, ca atunci când apeși butonul de la lift deși e deja aprins. Alt șofer urlă la el fiindcă claxonează, strigându-i pe geam „Du-te naibii, tâmpitule". La vreo 400 de metri se vede girofarul unei ambulanțe care încearcă să înainteze printre mașinile care nu prea par dispuse să-i facă loc.

— Poate, îi răspund oftând. Probabil.

Jonas privește dincolo de fluviul lat.

— Promite-mi că mă avertizezi dinainte.

— Bine.

— Nu mă lua pe nepregătite. Nu-mi plac surprizele.

— Știu. Promit.

— Vorbesc serios.

Soarele a apus, lăsând în urmă un cer portocaliu aprins. Pilonii care au sprijinit cândva cheiurile de mult dispărute ies din râu în șiruri de câte doi, negri pe cerul înflăcărat.

— E dureros de frumos, spun eu.

— Ca să ne înțelegem, zice el. N-am să mai iubesc niciodată pe nimeni cum te iubesc pe tine.

26

1996. August, Pădurea de Niciunde

Anna, nu eu, e cea care insistă întotdeauna să mergem la focul de tabără ce marchează sfârșitul verii. Nu-mi aduc aminte când am fost ultima dată și nici nu-mi doresc în mod special să mă duc. Însă Anna a venit în vizită singură. Rareori mai vine în est — îi e practic imposibil să-și mai ia liber de la serviciu acum, când vrea să devină partener la firmă —, iar Jeremy, iubitul ei din districtul Orange, pe care eu nu-l pot suferi, pentru el, Castelul de Hârtie e o magherniță: treptele lăsate ale căsuței, tavanele placate cu fibră de celuloză Homasote pătate cu cerculețe maronii de urină sau scurgeri din placenta șoarecilor. Nimeni n-a avut vreodată curaj să inspecteze ce se află deasupra. Și țânțari, care, a insistat Jeremy singura dată când au venit în tabără împreună, acum patru ani, nu există în Manhattan Beach. N-a mai venit de-atunci.

— *Locuim* pe plajă, scumpo, i-a spus Annei la micul dejun după a doua noapte. Aici e minunat, dar de ce să stăm aici, când putem să stăm la noi acasă, în apartament? Avem aer condiționat, ne răcorim pe terasă, bem un pahar de chardonnay bun.

— De-asta ne place aici, i-am zis eu. N-avem chardonnay.

Am încercat să înțeleg de ce rămâne sora mea cu Jeremy. Din câte îmi dau seama, reprezintă tot ceea ce detestăm. Poate că tocmai asta-i ideea.

— E ciudat, a spus mama, venind pe verandă cu cafeaua și un roman. *Manhattan* și *plajă* sunt două dintre cele mai grozave locuri de pe pământ. Pune-le însă împreună și obții o combinație mediocră.

— *Mamă,* a ripostat Anna.

— Ce mă bucur că sunteți amândouă aici!

Mama s-a așezat pe canapeaua din păr de cal, s-a făcut comodă și și-a deschis cartea la mijloc.

— Anna, a zis fără să-și ia ochii din carte, sper că i-ai explicat prietenului tău că nu tragem apa după ce facem pipi.

A sorbit din cafea.

— Să nu uit să chem instalatorul să înlocuiască tancul septic. Clar că ajunge în lac apă freatică deja contaminată.

A făcut un semn spre nuferi.

— Cum altfel îți explici altfel că prosperă algele?

Printr-un miracol, în vara aceasta, șefii lui Jeremy l-au invitat să participe la o conferință pe teme de marketing în Flagstaff în săptămâna în care deja făcuseră rezervare ca să vină în Cape.

— Nu pot să cred că ai reușit să reziști peisajului dramatic-dar-mângâietor și bufetelor cu mâncare nelimitată ca să vii în „gaura" asta, îi spun eu acum, când traversăm lacul cu canoea.

În noaptea focului de tabără este imposibil să parchezi pe plajă — ajungi mai repede dacă folosești canoea și apoi mergi pe jos. Am împachetat o pungă cu bezele, cartofi prăjiți de Cape Cod, vin roșu și o pătură militară mâncată de molii pe care să stăm când se răcește nisipul.

— Vai, râde Anna.

— A insultat locul cel mai drag mie de pe Pământ.

— Nu-l poți condamna pentru că nu „înțelege" lacul. A fost vina mea. Am uitat să-i spun că denumirea de Castel de Hârtie e ironică.

— Nu e vorba doar despre tabără. E vorba de întreaga lui perspectivă asupra lumii. Ca și cum totul trebuie făcut cu faianță mexicană de Saltillo și blaturi din granit polizat.

— De asta îmi place. E previzibil. Știu exact la ce să mă aștept.

Îmi dau ochii peste cap.

— Elle, fiecare le are pe ale lui. Jeremy mă face să mă simt în siguranță. Oricum, nu oricine se poate îndrăgosti de un ziarist englez bogat și fermecător. Unele dintre noi trebuie să se mulțumească și cu un tip amabil, dar plicticos și plin de mușchi din California. Așa că nu mai fi așa o vacă plină de critici.

— Bine.

N-o să-mi placă niciodată Jeremy. Nu din cauză că e previzibil, așa cum spune Anna, sau „burghez", așa cum crede mama. Ci pentru că o face pe ea să fie mai puțin decât este în realitate, iar asta mă scoate din sărite.

Păstrăm tăcerea o vreme, în timp ce vâslele taie suprafața nemișcată a lacului, iar canoea plutește silențios în reflexia cerului trandafiriu. Un stârc stă nemișcat ca o statuie în stufăriș și ne lasă să trecem pe lângă el.

— La ce oră vine Peter mâine? întrerupe Anna tăcerea.

— Imediat după prânz. Vrea să evite ora de vârf.

— Dacă o ia prin Merritt, roagă-l să cumpere niște chifle de la H&H.

Canoea atinge malul nisipos de pe partea cealaltă a lacului. Sar în apa mică, încercând să nu-mi ud manșetele de la blugi. Anna tresare când coboară.

— N-ar fi trebuit să merg cu bicicleta în oraș azi. Drumul ăla de pământ e plin de gropi. Cred că mi-am zdrelit oasele vaginului.

— Scârbos, îi răspund râzând.

Tragem canoea pe mal în iarba deasă, trecând peste nisipul umed care zgârie metalul, și o așezăm între copaci.

— Nu i-am mai văzut pe cei de-aici de foarte multă vreme, spune Anna în timp ce înaintăm pe drumul de argilă roșie către plajă. O să fie ciudat.

— E ca mersul pe bicicletă, doar că e mai plictisitor, îi răspund eu. Și mai puțin dureros.

Anna râde.

— Mi-aș dori să nu mă simt așa de grasă.

Își strânge părul în coadă.

— N-am niciun chef să mă judece nenorociții ăștia.

De ani de zile, Anna e zveltă ca un manechin, dar tot crede că e un copil gras.

— Coapsele groase sunt ca un membru-fantomă, îmi spune ea. Ani de zile după ce ai slăbit, tot mai simți că sunt acolo.

— Arăți minunat, Anna. Eu, pe de altă parte, mi-am petrecut iarna în apartament cu Peter mâncând biscuiți Milano. Trebuie să țin o cură de slăbire drastică înainte de nuntă.

Mergem una în urma celeilalte, Anna în față, ocolind desișurile de iederă otrăvitoare. Șlapii ei ridică nori mici de praf roșu.

— Știi care biscuiți sunt subestimați? întreabă Anna. Brussels.

— Și Chessmen.

— Preferații tatei.

— Ați mai vorbit în ultima vreme? o întreb.

N-am mai vorbit cu el de la înmormântarea bunicii.

— Mă sună din când în când, răspunde Anna. Avem niște conversații stânjenitoare, când tot ce vreau e să închid telefonul. Toată povestea e ridicolă. Tu erai mai apropiată de el, nu eu.

— Nu mai e cazul.

— Singurul motiv pentru care sună e că îl obligă Mary. Îi place să le povestească prietenelor ei ce soț și tată grijuliu e el. Încearcă să intre într-un club din Southampton. Un loc unde nu sunt primiți evrei.

— O urăsc.

— Oricum, i-am zis că *el* trebuie să te sune pe *tine*. El e tatăl, în mama mă-sii.

— E ultimul lucru pe care mi-l doresc. Sincer? E o ușurare. Nu mai trebuie să aștept tot timpul să mă dezamăgească din nou.

Ne oprim în vârful dunei înalte. Dedesubtul nostru, la vreo sută de metri spre dreapta, se văd o mulțime de pânze. Cineva a prins steaguri chinezești cu pești pe stâlpi înfipți în nisip — un cerc de conuri de vânt colorate viu. Focul de tabără a fost deja aprins, însă flăcările sunt aproape invizibile în lumina serii de vară, căldura pătând cerul de deasupra.

— P.S., știu că ești supărată pe mine fiindcă tu crezi că am fost o bleagă că l-am iertat. Doar că nu-mi pasă suficient de el ca să-mi pese. Rup orice relație cu el, dacă vrei tu, spune Anna.

— *Am vrut*, dar, dacă e să mă gândesc mai bine, prefer să fii tu aia care primește balerini belgieni de Crăciun și

stă pironită într-un scaun tapițat să bea cocktail de ouă lângă curva cea rea.

— Bine.

— Crăciun fericit! râd eu. Uite niște șpalturi.

— Și niște iarbă de la mine! chițăie Anna cu o voce ascuțită, imitând-o pe Mary.

Coborâm mai repede decât ne țin picioarele duna abruptă către mare, strigând extaziate în bătaia vântului. La poalele dunei, goana noastră se oprește în nisipul zgrunțuros al plajei.

Anna cade în genunchi și ridică victorioasă brațele către cer.

— *De asta* mi-e dor.

— De asta mi-e *mie* dor.

Mă prăbușesc pe spate lângă ea, mișcându-mi brațele pe lângă corp în nisip. Obrajii Annei sunt îmbujorați, părul ciufulit de vânt.

— Arăți de-a dreptul fabulos.

— Nu mă lăsa să mă îmbăt și să mi-o trag pe dune cu cine știe ce tip arătos, spune Anna.

— Cred că nu ai de ce te teme. Toți au peste o mie de ani.

— Chiar și așa.

Mă ridic în coate și privesc marea — reflexia soarelui, spuma albă, suișul și coborâșul valurilor. De fiecare dată când văd oceanul, chiar dacă am mai fost de dimineață, mi se pare că asist la un nou miracol — forța, albastrul sunt de fiecare dată la fel de copleșitoare. Ca atunci când te îndrăgostești.

Vântul își schimbă direcția, purtând mirosul de lemn ars adus de valuri și apă sărată. Anna se ridică în picioare și își scutură nisipul de pe genunchi.

— Bun. Hai să ne punem rufăria.

— Refuz să fiu văzută în public cu cineva care spune „hai să ne punem

rufăria".

— E dezgustător, sunt de acord, zice Anna râzând cu lacrimi.

O ador pe sora mea.

Prima persoană pe care o vedem când intrăm pe plajă e mama lui Jonas. Stă deoparte, cu spatele la mine, dar îi recunosc părul grizonant, nevopsit în mod ostentativ, cu sandalele din piele întoarsă Birkenstock uzate ținute într-o mână, linia pe care o trage în nisip cu degetul mare. Probabil că simte vibrația pașilor mei, fiindcă se răsucește ca un șarpe și zâmbește. Vorbește cu o fată pe care n-am mai văzut-o: tânără — cam de douăzeci de ani —, drăguță, minionă, cu părul brunet vopsit blond la vârfuri, pielea bronzată de un cafeniu uniform, purtând șort și un tricou scurt. În buric are un piercing cu un diamant mare.

— Zirconiu cubic, spune Anna când ne apropiem. O cunoaștem?

— Nu.

— Bună Anna, Eleanor, zice mama lui Jonas cu buzele strânse.

Nu m-a plăcut niciodată.

— Nu știam că sunteți aici.

— Am evitat plaja, spun eu. Seamănă cu Coney Island vara asta.

— Eu am ajuns ieri, zice Anna.

Mama lui Jonas pune un braț posesiv în jurul fetei cu care vorbea.

— Ea e Gina.

Anna întinde mâna să i-o strângă, însă Gina face un pas și o îmbrățișează.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc în sfârșit, spune ea, îmbrățișându-mă și pe mine.

Anna îmi aruncă pe furiș o privire prefăcută de groază, pe care o surprinde mama lui Jonas.

— Am dat din întâmplare peste mama voastră la A&P, zice ea. Presupun că

plănuiești *o nuntă iarna*.

Rostește cuvintele de parcă ar fi citate, asigurându-se că nu ratez nota de dispreț.

— Da, îi răspund. Ne gândim la statui de gheață și o fântână de ciocolată.

— Exact la timp.

— Poftim?

— Păi, hai să fim sincere, niciuna dintre noi nu întinerește.

— Elle mai are câteva săptămâni până să devină o cotoroanță zbârcită de 30 de ani, zice Anna, dulce ca un pumn. Înțelegem însă aluzia. E vreunul dintre băieții tăi pe-aici?

— Sunt *bărbați* acum, răspunde mama lui Jonas, ca și cum dă explicații unei toante. Nu vă mai cățărați pe dune, strigă ea unui grup de copii care se joacă la poalele dunei abrupte. Se poate prăbuși peste ei, îi zice Ginei. Îmi fac griji.

— Ce mai face Jonas? întreb.

— E foarte bine.

— E minunat, intervine Gina. Are o galerie de artă în Chelsea. Suntem amândoi entuziasmați. Și am găsit mansarda aia senzațională. A fost înainte o fabrică de panglici.

— Cu ce se mai ocupă în ultima vreme? întreabă Anna.

O aud vag pe Gina spunând ceva despre culori acrilice și obiecte găsite, dar mintea mea refuză să se concentreze. Gândul că Jonas trăiește cu această Gina mă umple de o gelozie pe care nu am dreptul să o simt. Fizică, palpabilă. Jonas îmi aparține mie. De-abia mă abțin să nu-i trag un șut în fluierul piciorului.

Mama lui Jonas arată de parcă tocmai a înghițit o pasăre savuroasă.

— Suntem cu toții cât se poate de încântați.

Toate lucrurile care îmi displăcuseră vreodată la ea — lipsa de generozitate, ipocrizia, faptul că le-a sugerat atunci tuturor celor din pădure că Jonas n-ar fi ieșit în veci pe mare cu mine și Conrad în ziua aia dacă n-aș fi insistat eu — ies vijelios la suprafață. „Îl are la degetul mic", a auzit-o spunând la un moment dat mama. Mă silesc să mă gândesc la Peter, englezul meu minunat și elegant. La inteligența lui naturală, la ironia bine țintită, la felul cum gătește friptura de porc cu jumări sărate crocante, la pantofii lui solizi de piele purtați, la felul cum mă trage de păr când facem dragoste. Reușesc să zâmbesc cu seninătate.

— Sunt vești grozave. Probabil că ești foarte fericită pentru Jonas.

— Da, răspunde ea. Și pentru Gina, bineînțeles.

Și atunci îl văd venind spre noi prin mulțime. Duce o pungă maro de mâncare cu alimente sub braț. Din ea se ițește un pachet mare de chifle pentru hotdog. Îl privesc în timp ce cercetează mulțimea. O descoperă pe Gina stând cu spatele la el și zâmbește. După care mă vede pe mine. Se oprește. Ne uităm fix unul la altul peste plajă. Scutură din cap, mai mult mâniat decât trist — un amestec de durere și dezgust, ca și cum nu-i vine să creadă ce am făcut, ca și cum nu poate înțelege că am încălcat promisiunea pe care o făcusem cu doi ani în urmă, când stăteam pe cheiul ăla surpat, bând bere, privind Hudsonul și acceptându-ne soarta.

Mama lui Jonas îl vede privindu-mă în ochi și o bate pe Gina pe umăr.

— S-a întors Jonas.

Chipul Ginei se luminează de parcă nu mai văzuse niciodată ceva atât de minunat. Jonas vine spre ea trecând pe lângă mine și o sărută lung.

— Te căutam, îi spune. Anna.

O îmbrățișează, apoi îi dă mamei lui chiflele.

— Nu aveau decât pachete mari.

— O să se mănânce toate. Nimeni nu aduce suficiente chifle la evenimente de-astea.

Se duce la masa cu mâncare și i le dă unui bărbat care gătește *linguica* și burgeri.

— Chifle! o aud anunțând, de parcă tocmai ar fi adus Sfântul Graal.

— Bună, îmi spune Jonas întorcându-se spre mine și băgându-mă în seamă în cele din urmă.

Tonul e prietenos, fără nicio urmă din ce i-am zărit pe chip. Îmi zâmbește stăpân pe sine, binevoitor.

— Bună, zic eu, aruncându-i o privire întrebătoare.

Își pune brațul în jurul taliei Ginei.

— Gina, ea e Eleanor. Elle și cu mine ne știm de când eram mici.

— Am făcut deja cunoștință, spun eu.

— Mama zicea că nu-i nimeni din gașca voastră aici săptămâna asta.

— Știu că mama ta nu poate să sufere când nu ești de acord cu ea, îi spun cu glas mai răutăcios decât avusesem de gând. Dar suntem aici. Eram deja aici.

— Gina și cu mine am venit weekendul trecut. Înțeleg de la mama că pui la cale o nuntă iarna. S-a întâlnit cu Wallace la A&P.

Vocea lui e rece.

— Am încercat să dau de tine.

Gina se uită de la unul la altul, ca și cum își dă seama că brusc e pe dinafară.

— Jonas mă duce să pescuim sepii mai încolo, spune ea.

— Grozav, zice Anna.

Gina e bănuitoare.

— Să pescuiești chestii care se zvârcolesc, de pe un doc, la miezul nopții?

Anna râde.

— E foarte plăcut. Îndrepți lanterna spre apă și se adună. Abia dacă trebuie să miști undița. E simplu ca bună ziua.

— Mergeam acolo tot timpul cu Jonas.

Îi zâmbesc, încercând să comunic cu el.

— Erai obsedat.

Nu cedează niciun milimetru; nu face decât să privească prin mine.

— Dacă îți place ție, îmi place și mie, spune Gina trăgându-l spre ea și sărutându-l de parcă ar fi al ei.

— Doar să nu te umpli de cerneală, îi atrag atenția.

— Și să le marinați în lapte peste noapte înainte să le frigeți, se bagă și Anna.

— Nu mănânc fructe de mare, zice Gina.

Anna se uită la mine și la Jonas și o ia pe Gina de braț.

— Mă duc să-mi iau o bere. Hai cu mine. Vreau să te prezint singurelor două persoane interesante de aici.

O trage după ea înainte să apuce Gina să se gândească la un motiv să refuze.

În vara de după ce am terminat liceul, Anna și cu mine am hotărât să mergem să înotăm la Higgins între flux și reflux. Marea era perfectă în ziua aia. Fără mizerie. Fără spumă. Am plutit pe ocean, legănate de valuri, în timp ce Anna pălăvrăgea despre cât de

îndrăgostită era de profesorul ei de comunicare diadică.
— Habar n-am ce înseamnă asta, i-am zis.
— Adică vreau să mi-o trag cu profesorul meu.
— Diadică, am râs eu, scufundându-mă.
Am ieșit la suprafață unde simțeam fundul.
— Și tu, domnișoara „aștept până la căsătorie", m-a strigat Anna. Ești tot virgină?
— Bineînțeles, am mințit eu. Și n-am spus niciodată nimic despre căsătorie. Am zis că vreau să aștept până mă îndrăgostesc.
— Și atunci, de ce ai contraceptive în sertarul de la comodă?
— De ce te uiți în sertarul din comoda mea?
— Aveam nevoie de o pereche de chiloți. Ai mei sunt toți murdari.
— Scârbos.
— Nu schimba subiectul.
— Nu contează. Le am pentru orice eventualitate.
— În caz că te îndrăgostești subit pentru prima oară?
— Nu, am spus eu.
Și măcar asta era adevărat. Am ezitat o clipă înainte de a zice:
— Oricum, deja am făcut-o.
— Ce-ai făcut?
— M-am îndrăgostit.
— Aha. Asta-i ceva nou. Și atunci de ce să nu faci și sex?
— E vorba de Jonas.
Anna a părut nedumerită.
— Stai puțin. Pustiul ăla care umbla după tine peste tot?
Am încuviințat

— Bun, asta-i puțin pervers. O alegere perfectă pentru o relație fără sex.
— A crescut. Dar da, așa e.
— Și ce s-a întâmplat?
Și acolo, în marea familiară, privind-o pe sora mea frumoasă, cu părul ei negru proiectat pe albastrul infinit, m-am gândit să-i spun totul. Ar fi fost o mare ușurare. Dar am spus doar:
— Maică-sa l-a trimis într-o tabără în Maine.
— Femeia aia e foarte nesuferită. De câte ori o văd, îmi vine să mă cac pe pantofii ei, a comentat Anna.

Mă uit după Anna și Gina, care pleacă în căutarea berii, și simt cum începe să mă doară stomacul. Cu Jonas, n-am simțit niciodată altceva decât simbioza noastră unică, dar pe bărbatul ăsta nu-l cunosc. *Acest* Jonas are ochi lipsiți de orice expresie.
— Habar n-aveam că o să fii aici, îi spun.
Stă nemișcat și mă lasă fără răspuns.
— Jonas. Nu face așa ceva.
Se uită la mine, fără să spună nimic.
— Te-am sunat să-ți spun, dar numărul era deconectat. Aveam de gând s-o sun pe mama ta ca să obțin noul număr. Îmi pare rău.
— De ce?
— Mama e o vacă proastă cu gura mare. I-am zis să nu spună nimănui.
— Nu contează.
Deschide o pungă de chipsuri și își bagă câteva în gură. Îmi întinde și mie punga.
— Ai tot dreptul să fii supărat pe mine.
— Te rog. Nu-ți face probleme. A trecut.
— Ți-am văzut expresia când m-ai zărit.
— Nu mă așteptam să fii aici. Asta-i tot.

— Nu minți. Nu suport să mă minți.
— Nu mint, Elle. Eram supărat că iar ai dispărut. A fost nepoliticos. *Tu* m-ai sunat pe *mine*. Tu ești aia care a zis că ar trebui să fim prieteni. M-ai făcut să mă simt ca un idiot. Am trecut însă peste asta. A fost de mult. Am fost un copil tâmpit, care a făcut o pasiune tâmpită.
— Uau, spun eu printre dinți. Asta chiar e de rahat.
— N-am vrut să sune așa. Încerc să-ți spun că totul e în ordine. Trecutul e trecut. Sunt cu Gina acum. Sunt îndrăgostit de Gina.
— Are *doisprezece* ani.
— Nu vorbi așa, spune Jonas. Nu-i nivelul tău.
— Nici măcar nu mănâncă pește.

Când cerul nopții e întunecat și toată lumea s-a adunat la căldura focului de tabără, mă îndepărtez în beznă. Trebuie să fac pipi. Mă așez pe panta de la poalele dunelor impresionante, îmi dau blugii jos până la genunchi și sap o gropiță sub mine. Jetul se infiltrează în nisip. Cum a zis Anna întotdeauna, e chiar mai bine când faci pipi pe plajă stând pe vine decât în duș, din picioare. Îmi trag pantalonii la loc și mă mut vreo jumătate de metru, unde mă așez pe teren mai sigur. De-abia îmi văd mâinile, atât e de întuneric. Beznă fără lună. Jonas și Gina stau lipiți unul de altul de cealaltă parte a focului și au fețele înroșite în sclipirea portocaliu-aurie. Jonas se uită în jur la oamenii strânși în cerc și știu că pe mine mă caută. Dă să se ridice, apoi se răzgândește. Îl privesc cum țintuiește cu privirea jarul tot mai încins, îi văd sprâncenele împreunându-se pentru că i-a trecut prin cap ceva care-l sâcâie și

știu că se gândește la mine. Bărbatul ăsta care m-a salvat. Pe care l-am rănit. A cărui încredere am pierdut-o acum. Îmi promit că o să găsesc, cumva, o cale să îndrept lucrurile.

Mult deasupra celei mai înalte dune apare o stea, luminând slab la început, apoi din ce în ce mai puternic, până devine o bijuterie strălucitoare. Și totuși, știu că văd o moarte. Pâlpâitul. Icnetul tăcut. Frumusețea particulelor împrăștiate. O văpaie disperată — masivă, transcendentă — care luptă pentru ultima suflare.

27

1996. Decembrie, New York

Zorile vin mai repede decât ar trebui. Stau întinsă goală pe plapumă și privesc pe fereastra apartamentului nostru din East Village, ascultând șuieratul caloriferului. Se anunță zăpadă abundentă, iar pe cer nu se vede nicio mișcare, un gol înghețat, ca și cum aerul și-a luat o pauză. E ziua nunții mele.

Peter și-a petrecut ultima noapte de holtei la hotelul Carlyle de pe Madison Avenue, împreună cu cavalerul de onoare, un prieten elegant de la Oxford care a părut tot timpul suspicios în legătură cu mine — ca și cum dacă sunt americancă înseamnă că sunt neapărat vânătoare de averi.

Anna doarme în sufragerie. Îi aud sforăitul ușor. A adormit probabil stând pe spate. Seara trecută ne-am pus vechile cămăși de noapte Lanz pe care ni le făcea cadou de Crăciun bunica Myrtle, până am crescut prea mari ca să mai apreciem comoditatea lor demodată, am băut tequila și am stat de vorbă până s-a făcut așa de târziu, încât o să am niște cearcăne îngrozitoare. Ea și Jeremy stau cu mama, care a fost și cu el oribilă ca întotdeauna, spre marea mea încântare. Din cauza lui Jeremy, mi-a fost aproape imposibil să rămân singură cu Anna. O obligă să facă o oră de yoga cu el în fiecare dimineață, după micul dejun, și a insistat să vină până și când am fost să probez rochia. Miercuri, când intenționam să merg cu Anna la Russian Tea Room să luăm prânzul doar noi două, i-a făcut o surpriză și a luat

bilete la matineu la *Cats* la Winter Garden — deși Anna detestă musicalurile și spectacolul se joacă din 1982.

— E plicticos, a spus mama când am sunat-o să mă plâng. Însă așa *fac* californienii când vin aici. Dintr-un motiv de neînțeles, li se pare că se culturalizează dacă se uită la actori care cântă pe scenă îmbrăcați în animale.

Rochia mea crem din catifea de mătase e atârnată de ușa dulapului, încă în sacul de la curățătorie. E lungă, cu trenă, lipită de corp, cu decolteul suficient de adânc încât să dezvăluie prea mult. Lângă ea, pe podea, sunt pantofii de satin de 300 de dolari pe care Anna a insistat să-i cumpăr. Sunt genul de pantofi pe care nu-i mai porți și altă dată — pe care juri că o să-i vopsești în negru după nuntă, dar n-ajungi s-o faci niciodată. Praful o să-i albească de tot — o să-i facă mați, o să le ia strălucirea și o să rămână așa ani de zile în fundul dulapului, devenind încet-încet cenușii.

Dixon mă conduce la altar, arătos și spilcuit în fracul lui alb. Tata e tot excomunicat, deși a venit la insistențele mamei și stă în strana familiei, lângă Jeremy. Am refuzat să cedez pentru Mary Javra. Când mă îndrept spre altar și spre noua mea viață, zâmbesc gândindu-mă cu câtă cruzime se va răzbuna pe tata pentru că a fost de acord să vină fără ea. Peter mă așteaptă la altar și îmi zâmbește din cealaltă parte a bisericii, fericit și mândru. Mă întreb dacă m-ar mai iubi în cazul în care ar vedea ce e în mintea mea — meschinăria, rufele murdare ale gândurilor mele și lucrurile cumplite pe

care le-am făcut. Biserica e împodobită cu crini și trandafiri albi care miros precum raionul de parfumuri de la Bloomingdale. Îmi trece prin cap o imagine cu Anna ținându-mă de mână pe scara rulantă abruptă când eram mică. Mă dusese să probez o pereche de pantofi de pânză Keds cât cumpăra mama cadouri de Crăciun. O găsisem la raionul de accesorii, încercând o pereche de mănuși de piele roșii căptușite cu cașmir.

— Elegante, nu-i așa? a spus ea și le-a pus la loc pe masă.

Mai târziu, când așteptam pe peronul metroului, am văzut o străfulgerare de roșu dintr-unul din buzunarele paltonului ei. În dimineața de Crăciun a deschis o cutie îngustă legată cu o panglică de satin verde. Erau mănușile roșii.

— De la tatăl vostru, zise ea. Cum naiba a știut?

Organistul interpretează Canonul lui Pachelbel, probabil bucata muzicală care îmi place cel mai puțin. Solicitarea lui Peter. Când am susținut că era neinspirată, a râs și mi-a spus că era tradițle de familie și că parcă aș fi fost mama, așa că n-am avut de ales și a trebuit să cedez. Acum, când mă îndrept spre altar pe înfloriturile dulcege, sunt iritată.

Mama lui Peter stă în zona britanicilor — o mare de femei cu pălării urâte, cu tul și pene, ținându-și bărbații aproape de ele, cu buzele strânse dezaprobator față de rochia mea strâmtă. În timp ce merg, trena adună petale de trandafir împrăștiate pe podeaua de marmură. Îl caut din priviri pe Jonas, sperând că nu e acolo — am invitat întreaga familie. Dar ninge tare

și biserica s-a întunecat, devenind un cenușiu profund. Privesc în față și mă îndrept spre Peter, atât de frumos învăluit în sentimentul lui de încredere în sine european. Îl iubesc — tot ce ține de el. Felul în care i se înroșește vârful urechilor când e entuziasmat. Lungimea pasului. Cum mă calmează și mă face să mă simt în siguranță. Mâinile lungi, elegante. Cum dă întotdeauna bani cerșetorilor, privindu-i în ochi cu respect. Persoana pe care o vede când se uită la mine. Cavalerul de onoare al lui Peter stă prea aproape de el. *Are dreptate să-și apere prietenul de mine*, îmi spun, în timp ce iau mâna lui Peter.

Probabil că e foarte târziu. Afară cerul e negru. Ninsoarea a încetat. Peter e la duș. Știu deoarece din patul de la Plaza Hotel unde, se pare, abia mi-am recăpătat cunoștința, aud apa curgând. Sunt tot în rochia de mireasă. Îmi ies picioarele de sub plapumă, încă încălțate în pantofi de mătase, de parcă ar fi căzut o casă peste mine. Habar nu am cum am ajuns aici. Închid ochii și încerc să-mi aduc aminte petrecerea de nuntă. O ceață de pălării colorate. Platouri cu stridii așezate pe gheață pisată. Mama lui Peter, într-un costum Chanel mov-închis, discutând cu mama lui Jonas. Un chelner în smoching care-mi oferă o cupă de cristal cu șampanie, pe care o dau pe gât și iau încă una de pe tavă. Pământ, Vânt și Foc. Anna și cu mine dansând lent și bând șampanie direct din sticlă. Văzându-l pe tata cum se strecoară pe ușa din spate înainte de toasturi. „Jigodia tot jigodie rămâne", a zis Anna.

— Peter?

— O clipă, răspunde el.

Apare dintr-un val de aburi, cu un prosop de pluș al hotelului înfășurat în jurul taliei.

— S-a întors alcoolica risipitoare!

Sare peste mine în pat și mă sărută.

— Bună, nevastă.

Mă adulmecă.

— Miroși a vomă de bebeluș. Mai bine ți-ai scoate pantofii. Sunt împroșcați.

— O, Doamne!

Se apleacă și mi-i scoate unul câte unul, după care îi aruncă în coșul de gunoi.

— Oricum n-o să-i mai porți niciodată. Tocuri de satin alb? Ai arăta ca o prostituată din Charing Cross.

— Am vomitat la petrecere? De față cu toată lumea?

— Nu, nu. Doar în prezența angajaților de la hotel și a șoferului limuzinei. A fost nevoie de trei băieți de serviciu să te care la lift.

— M-au cărat?

— Am insistat că tu erai bagajul.

— Vreau un cheeseburger, mormăi eu.

— Orice pentru frumoasa mea mireasă beată moartă.

Peter îmi dă la o parte părul de pe frunte.

— E din cauza șampaniei. Nu pot să beau șampanie. Zahărul e de vină. Îmi pare rău.

— Nu te scuza. Când te-am văzut cum i-ai aruncat tatei jartiera a fost faza zilei.

— Mă duc să mă împușc.

— Pe lângă faptul că m-am însurat cu femeia visurilor mele.

Mă întind și-l cuprind cu brațele pe după gât, privindu-l adânc în ochi.

— Trebuie să mă spăl pe dinți.

Când mă trezesc, mult mai târziu, un vis îmi stăruie în minte. Sunt pe un nor, plutind pe cer. Sub mine marea e albastră, strălucitoare, infinită. Un cârd de balene migrează spre nord, cu totul nepăsătoare față de făpturile mai mici din calea lor. O pânză albă se ivește înaintând rapid pe valuri. În barcă sunt doi copii. În urma lor, o balenă uriașă se scufundă în adânc. Eu sunt sub apă. Mă uit cum balena se repede la suprafață, îndreptându-se către umbra triunghiulară a bărcii. O casă plutește în apropiere. Dintr-o ușă de plasă zboară panglici roșii.

Tava de la room-service e pe noptieră. Peter doarme lângă mine, cu o pată de ketchup în colțul gurii. Majoritatea cartofilor prăjiți au dispărut. Sunt căsătorită.

1997. Februarie, Pădurea de Niciunde

Două luni după luna de miere primesc un telefon de la Anna. La început, nu sunt sigură că e ea — plânge așa de tare, că nu înțeleg ce spune, iar Anna nu plânge.

— la-o mai încet, zic eu. Nu te aud.

Îi ascult suspinele preț de o clipă înainte să închidă. Când încerc să o sun, telefonul sună până intră robotul. Îl caut pe Jeremy la birou.

— E bine, spune el vesel. S-a ocupat mult de ea.

Mi se pune un nod de dezgust în gât.

— Grozav.

Mă strădui să nu simtă critica din glasul meu.

— Părea foarte supărată când m-a sunat.

— A avut terapie de grup azi. Poate că și-a eliberat ceva reziduuri.

— Când ajungi acasă, spune-i să mă sune, bine?

Îl urăsc.

— Și tu ce mai faci? întreabă el, neînțelegând aluzia despre sfârșitul convorbirii.

— Sunt bine.

— *Chiar* te-ai distrat grozav la nuntă.

— Spune-i să mă sune, îi zic eu.

Autostrada e pustie, lipsită de vegetație — o fâșie gri, dată cu sare ca să nu se facă polei și cu marginile nisipoase înghețate bocnă. Câțiva pini întunecați se înalță din pădure, dar majoritatea copacilor sunt golași, cu ultimele frunze maronii așteptând mâhnite să le ia următoarea rafală înghețată. Nu e nici 3 după-amiaza, însă deja lumina iernatică scade. Anna nu a scos niciun cuvânt de când am luat-o de la aeroportul Logan cu o mașină închiriată. Pare istovită, pustiită, cu ochii înroșiți. Anna e puternică. Tare ca o stâncă. Sarcastică și amuzantă. Creatura din Laguna Neagră. Asta nu-i sora mea. Ascult foșnetul cauciucurilor pe șoseaua udă dată cu sare. Îmi fac de lucru cu radioul. Doar AM. Urăsc Cape iarna.

Toate casele pe lângă care trecem în drum spre pădure sunt închise pe perioada iernii. Niciun semn de viață. Imediat după curba către casa lui Dixon, o vulpe traversează în goană șoseaua prin fața mașinii, cu un animal mic în bot. Încremenește când vede farurile și se uită la noi o clipă înainte de a se îndepărta.

Lacul e înghețat bocnă. Chiciura acoperă tufărișul, niște fructe de pădure roșu-aprins pe o ramură argintie subțire. Tabăra pare dezgolită, cu toate defectele

expuse. Trag mașina lângă ușa din spate și opresc motorul. Rămânem înăuntru, în tăcere, la căldură, în culorile care se întunecă. Anna își sprijină capul de geam.

— Rămâi în mașină. Mă duc să dau drumul la căldură.

Ușa din spate e închisă cu un lacăt. Ocolesc casa, trec printr-un morman de frunze uscate și întind mâna sub streașină. Chiar și după atâția ani sunt uimită și ușurată când o găsesc — o cheie atârnată de un cui ruginit. Aceeași cheie pentru același Master Lock care e aici de când eram mici.

— Am găsit-o, îi strig Annei.

Descui ușa, mă împiedic de prag în cămara întunecată și o iau spre tabloul de siguranțe de pe peretele din fund. Pipăi tabloul pe care comutatoarele sunt ca un text în Braille până găsesc unul mai gros decât celelalte — siguranța principală. E nevoie de un pic de forță ca să-l mișc de la stânga la dreapta. Ușa frigiderului a fost proptită cu o coadă de mătură ca să nu mucezească, iar becul din interior se aprinde în timp ce aparatul revine la viață. Sufrageria e complet golită, fără urmă de culoare, cu pernele de pe canapea și păturile depozitate în saci negri mari. Înăuntru pare mai frig ca afară, ca într-o cameră frigorifică, plină de răceala aerului stătut. Apa a fost închisă, ca să nu înghețe țevile. Trebuie să aștept până se încălzește casa înainte să scot antigelul și să pornesc apa. Pentru astă-seară, o să luăm apă din lac.

Trec prin toată camera și aprind lămpile. E mult prea frig ca să stai într-o căsuță fără încălzire, dar putem face focul în Casa Mare și să dormim aici, pe canapele. Sub o masă sunt băgate două

calorifere electrice, pe care le pun în priză în sufragerie. Pornesc ca niște prăjitoare de pâine demodate, cu spiralele subțiri care se încălzesc până devin roșu-portocaliu, și umplu încăperea de miros de praf ars, iar pe mine de spaima că o să ardă toată casa în timp ce dormim. Lângă șemineu e o stivă de lemne și un morman de ziare cu cerneala ștearsă — în majoritate *New York Times* de vara trecută, cu câteva *Boston Globe* printre ele. Cineva, probabil Peter, a pregătit un foc în vatră, în așteptarea verii viitoare. Iau cutia cu chibrituri pe care le poți aprinde de orice de pe poliță, mă las în genunchi și aprind ziarele mototolite și iasca. Focul șuieră, trosnește și se pornește. O aud pe Anna intrând în spatele meu.

— Ar trebui să mergem să patinăm, zice ea.

— O să desfac o conservă de supă. S-ar putea să fie și niște sardele.

Scot o grămadă de perne, cuverturi și cearșafuri reci dintr-un cufăr vechi.

Adormim ascultând trosnetul focului și bufniturile ocazionale ale bucăților de lemn care cad în jăratic. Afară, în lumina lunii de iarnă, lumea e rece, pustie — o reflexie palidă a locului pe care-l iubesc, a locului unde, pentru mine, începe și se termină viața. Și totuși, întinsă aici, lângă sora mea chinuită și derutantă, cu mâna ei lângă a mea, inspirând aroma de fum de lemn și mucegai și apă de mare înghețată, încep să-i simt bătaia inimii. Habar n-am ce s-a întâmplat de a distrus-o așa pe Anna. Știu doar că, indiferent ce a fost, a adus-o aici. Ca un porumbel voiajor care, neștiind nimic altceva în afară de instinctul pur, aude vântul bătând într-

un masiv muntos la 300 de kilometri distanță și-și stabilește ruta.

În zori, lumina gălbuie se strecoară prin ferestrele de la verandă și mă trezește. Focul s-a stins peste noapte și deja scot aburi când respir. Îmi pun șosetele pe sub pătură, înșfac pufoaica de pe podea și o trag peste cămașa de noapte. Cărbunii sunt încă roșiatici. Mai pun lemne uscate, ațât tăciunii, cu grijă să n-o trezesc pe Anna, iau un urcior și mă duc spre lac. Am nevoie de cafea. Trebuie să fie o cutie neîncepută de Medaglia d'Oro în cămară. Mama se asigură întotdeauna că lasă aici cafea, ulei de măsline și sare. Lacul e înghețat bocnă. Gheața are probabil vreo 15 centimetri, cu crenguțe și frunze în ea, înghețate în mișcare ca niște fosile. Însă la mal se subțiază și e sfărâmicioasă. Sparg suprafața cu un băț, îmi fac mâinile căuș și beau din lac înainte să umplu urciorul.

Mirosul cafelei o trezește pe Anna.

— Ah, ce bine, zice ea căscând.

— Na, că a prins grai.

Anna își lasă capul pe umăr, un gest abia vizibil, ca o vrabie. Apoi chipul i se întunecă, când își aduce aminte de tristețe.

— Povestește-mi.

Îi aduc o cană de cafea neagră.

— Avem zahăr, dar nu și lapte.

Mă așez pe marginea canapelei lângă ea.

— Dă-te mai încolo.

Se trage ca să-mi facă loc, un spațiu deasupra șoldului.

— Aș vrea să merg pe plajă cât e soare.

— Probabil că mai sunt pulovere în cufăr, zic eu.

Se ridică în capul oaselor și-și așază o pernă la spate.

— Am fost la ginecolog săptămâna trecută. Nu îmi venise ciclul.
— Și?
— Eram sigură că sunt gravidă.
— Am vorbit săptămâna trecută. Nu mi-ai spus nimic.
— Mi-era fost teamă că dacă zic ceva, iar o s-o pierd. Mă tot gândeam, „a treia oară e cu noroc".

Soarbe din cafea și se strâmbă.

— Ar fi trebuit să ne oprim la Cumby să luăm lapte. În orice caz, nu sunt.
— Anna! La naiba! Ce porcărie! Îmi pare rău.

Pune cana de cafea pe pervaz, își coboară privirea spre mâini, le întoarce și se uită la ele. Își trece un deget peste linia de sus a palmei drepte.

— Ții minte liniile vieții?

Încuviințez.

— Mai ții minte liniile dragostei?

Anna râde.

— A mea are codițele alea. Lindsay le zicea linii de curvă.
— Ce s-o mai fi întâmplat cu Lindsay? întreb eu.
— N-o să am niciodată copii, zice Anna.
— Bineînțeles că o să ai. Ai numai 33 de ani. Trebuie doar să încerci în continuare. Probabil că o să ajungi să ai patru odrasle care arată și se poartă ca Jeremy.

Anna scutură din cap.

— Nu mi-a venit ciclul fiindcă am Marele O.
— De ce ți-ar întârzia asta menstruația?
— Cancer ovarian, spune ea.
— Marele O înseamnă orgasm, proasto.

Rostesc cuvintele înainte să înțeleg ce a zis. Aerul din cameră nu se mai mișcă, ghemotoacele de praf încremenesc, razele soarelui se opresc în ochiurile de

geam și așteaptă. In mine se lasă o tăcere de mormânt.

Clatin din cap.

— Nu se poate.

— Elle.

— De unde să știe că nu-i doar un fibrom?

— E stadiul IV. S-a răspândit deja.

— Ai cerut și a doua opinie? Pentru că dacă nu, trebuie să o faci imediat.

— Elle, taci din gură și lasă-mă să vorbesc. Vorbesc serios. Taci, bine? Au găsit pete pe ficat. Mă operează săptămâna viitoare, dar doctorul a spus să mă pregătesc pentru vești proaste.

— Este doar o posibilitate. Ar putea fi și complet operabil. N-au de unde să știe încă. O să faci chimioterapie și radioterapie. O să găsim cel mai bun doctor din New York. O să te faci bine.

— Bine, zice Anna. Dacă spui tu.

— Așa spun.

— Păi, atunci n-avem de ce să ne facem griji. Hai să mergem pe plajă.

Dă deoparte cuverturile și mă împunge în șold.

— Mișcă-te, te rog, ca să pot să mă dau jos.

— Știu că nu-ți place afecțiunea fizică, dar te voi îmbrățișa foarte strâns și va trebui să suporți.

— Bine. Lasă-mă o clipă să mă pregătesc.

Îmi pun brațele în jurul ei și o strâng cu putere.

— Te iubesc, Anna. Totul va fi bine. Promit.

— Și eu te iubesc, spune ea. Nu știu de ce te uram așa de tare când erai mică.

— Eram enervantă.

— Eu eram mânioasă.

— Erai înspăimântătoare. Încă mai ești, îi spun și râd.

— Mai ții minte când m-a pocnit Conrad pe verandă? întreabă Anna.

— Da.

— Leo l-a pedepsit, iar el a căzut și a plâns. Încă am remușcări din cauza asta.

— De ce? El te-a lovit pe *tine*.

— Pentru că l-am provocat. Voiam să dea de necaz.

Privește pe fereastra cea mare spre lac. Razele soarelui cad pe gheață în unghiul perfect, făcând-o să sclipească de parcă ar fi cristal și să arunce scântei.

— Am fost rea cu el, spune ea.

— Erai rea cu toată lumea.

— După ce l-a trimis Leo în căsuța lui, m-am încuiat în baie și am plâns. Nu-mi dau seama de ce.

Se ridică și se duce la mașina de gătit, de unde ia cana metalică și toarnă apă în ibric.

— Am văzut că e niște ceai de mentă în cămară, zice ea.

— Îl aduc eu.

— Ciudate sunt amintirile! Au fost probabil o mulțime de alte lucruri și mai rele pe care le-am făcut pe vremea aia. Când mi-a spus doctorul despre cancer, mi-a venit în minte ziua aceea cu Conrad. Ce groaznică am fost! Și după aia a murit, în vara următoare.

— A fost două veri mai târziu, zic eu. Lucrai în kibbutzul ăla din Santa Cruz.

— De ce să fac așa ceva? Un kibbutz? Probabil că eram drogată.

Râde și, pentru o clipă, redevine sora mea.

— Mă tot gândesc că nu mi s-ar întâmpla așa ceva dacă aș fi fost un om mai bun. Dacă toate poveștile despre karma sunt adevărate? M-aș putea reîncarna într-un miriapod. Sau un cheag de sânge.

— Nu e vina ta, spun eu. Iar karma nu există.

— N-ai de unde să știi.

Dar eu știu. Dacă ar exista karma, eu aș fi cea care are cancer, nu Anna. Respir adânc, conștientă de ce am făcut. Ani de zile mi-am ținut promisiunea făcută lui Jonas. Anna trebuie să afle că nu e vina ei.

— Mai ții minte când se lamenta Leo prin apartament, urlând *de ce*? Când spărgea tot ce prindea și țipa la mama?

Anna încuviințează.

— Se învinuia pe sine pentru Conrad. Nu avea nicio legătură cu el. A fost vina mea.

Inspir adânc.

— În ziua aia, pe barcă, atunci când a murit Conrad...

— Nu vreau să mor, Elle, mă întrerupe Anna. Nu vreau să devin *nimic*. Să nu mai văd copaci, să nu te mai văd pe tine, să fiu numai o grămadă de carne care putrezește. Ți-aduci aminte de mama? Și viermii?

Pe jumătate râde, pe jumătate plânge.

— N-o să fie așa, zic eu. Nu te las.

— Bietul Conrad, spune ea în șoaptă. Nici măcar nu am fost tristă.

28

1998. Mai, New York

Tăblia mesei de bucătărie a mamei este o fostă ușă de hambar, cu marginile ascuțite șlefuite de decenii de cine luate în familie. Încă există gaura cheii, unde cândva intra un lacăt, și găuri cât vârful de ac făcute de cari, umplute de-a lungul anilor cu resturi care căpătaseră consistența cerumenului. Când eram mică, îmi plăcea să scobesc în jurul fiecărei găuri cu o furculiță și să fac grămăjoare semănate pe toată masa, ca niște excremente de termite. Mă așez acum la masă și lovesc cu vârful pixului. Peter ar fi trebuit să ajungă deja. E ziua mamei și o scoatem la cină în oraș. Am făcut rezervare pentru ora 8. Iau telefonul din bucătărie și sun la serviciul orar. „La semnalul următor, va fi ora... 7... 25... și 50 de secunde. La semnalul următor, va fi ora 7... 26... fix." Noul pisoi intră în bucătărie. Are spatele portocaliu vărgat, lăbuțe albe și ochi galbeni. Se uită la mine, vrând să fie băgat în seamă. Îl sui pe masă și începe să mănânce firimiturile. Undeva în apartament aud o bufnitură. Împing scaunul și mă duc pe coridor.

Mama e urcată pe o scară, punând cărțile pe rafturi în ordine alfabetică.

— Ah, ce bine, spune ea. Poți să mă ajuți cu secțiunea de poezie.

Scoate un teanc de cărți de pe raft și mi le dă.

— Peter întârzie.

Mă așez pe podea și încep să sortez cărțile.

— Primo Levi intră la poezie?

— Nu mă pot hotărî niciodată. Pune-l deocamdată la filosofie.

Iau *The Collected Poems of Dwight Burke* din vârful unui teanc și o deschid. Pe prima pagină e o dedicație scrisă de mână, mâzgălită cu un stilou cu cerneală albastră ștearsă. *Pentru fetele lui Henry, care sunt mai dulci decât* pachysandra, *în speranța că viața le va fi plină de poezie și condimente. Cu drag, Dwight.*

— Asta-i a mea.

Mama mă privește de pe scară.

— Cred că e a ta și a Annei.

— Ai dreptate. O să i-o trimit.

— Aș ține-o aici. Probabil că valorează o avere acum — o primă ediție semnată de Burke. Jeremy o să vrea să o vândă.

Pe coperta a patra a cărții este o fotografie alb-negru ștearsă a lui Dwight Burke purtând o haină creponată și papion cu picățele. Pe chip are aceeași expresie blândă pe care mi-o amintesc din copilărie, plăcută și tipic anglo-saxonă.

— A fost un om drăguț, spun eu.

— Așa o tragedie, zice mama.

— Purta pantofi de piele cu blacheuri. Ar trebui să-i scriu lui Nancy.

— Taică-tu a crezut întotdeauna că era homosexual.

Mulți ani după ce se înecase Dwight Burke circulaseră zvonuri că se sinucisese — că de fapt Carter Ashe, cel căruia voia să-i dea înapoi o carte în ziua aceea de primăvară când mă dusesem cu tata să-și ia lucrurile, era iubitul lui. Că Burke, un catolic practicant, era copleșit de rușine și vinovăție. Tata insista că zvonurile nu erau adevărate. Hainele lui Burke fuseseră găsite așezate într-un teanc ordonat pe malul Hudsonului, frumos

împăturite — toate în afară de boxerii pe care îi purta când l-au scos din apă. „Dacă avea de gând să se înece", a spus tatăl meu, „de ce și-a lăsat boxerii pe el? Dwight ar fi vrut să moară așa cum se născuse. Era poet. Adora simetria."

— Autor sau subiect? întreabă mama.

Are în mână o carte despre Gandhi. A trecut la secțiunea biografii.

— Subiect. Nimănui nu-i pasă cine a scris-o.

Deschid cartea de poezii din mână. Textele sunt vioaie, ciudate, pline de insecte și ierburi delicate. În timp ce o răsfoiesc, îmi atrage atenția o strofă.

În vârful dealului doi armăsari
cu trupuri negre pe cerul auriu
pasc trifoiul verde,
și ghidele adulmecă.
Stăm amândoi sub păducelul înflorit,
Și gulerul tău alb e desfăcut.

Odată, am auzit foșnetul
vântului sub apă, inspirat de mare,
și am supraviețuit.

Sper că tata avea dreptate, că Dwight s-a înecat accidental. Sper că a plecat de la iubitul lui de-acasă dorindu-și doar să se ducă să înoate; că s-a întins pe malurile Hudsonului, a ascultat apa curgând, a inspirat mireasma brândușelor și parfumul dulce-acrișor al meișorului. Că s-a dezbrăcat și a rămas în lenjerie și a intrat în curentul puternic, a plutit, a privit norii care treceau pe cer și stolurile de păsări. S-a întors să revină la mal, dar peisajul se schimbase. Plutea acum pe lângă un țărm necunoscut, tras de un curent prea puternic să i se opună.

Soneria se aude de două ori.

— E cineva acasă? strigă Peter.

— Aici suntem, zice mama. Vezi să nu iasă pisica. Încearcă mereu să scape pe ușa din față.

Peter are în mână un buchet imens de crini și trandafiri roz-pal.

— La mulți ani, Wallace, spune el și-i întinde mamei florile.

Se uită în jur la teancurile de cărți, la mama urcată pe scară punându-le în ordine alfabetică.

— Foarte festiv.

— Sunt prea bătrână pentru aniversări. Îmi schimb bluza și putem pleca.

Îmi întinde florile.

— Poți să-l pui în apă?

Majoritatea felinarelor de pe strada noastră sunt stinse, stricate deliberat de drogați, care preferă întunericul. Merg la braț cu Peter spre casă după cina din centru, pe East Tenth Street, prezentând o țintă mai masivă și mai puțin atrăgătoare. Jumătate dintre apartamentele de la parter au panouri cu ATENȚIE, CÂINE RĂU la ferestre, deși rareori vedem pe cineva plimbând vreun câine.

— Mama ta a fost într-o formă excelentă în seara asta, spune Peter. Practic radia când am urcat-o în taxi.

— Adoră să fie răsfățată. Pretinde că nu-i place, dar când o duci la un restaurant scump și-i plătești nota? Se poartă ca o fetiță încântată care tocmai a primit o păpușă nouă de la tata. În plus, pe tine te adoră. O faci să se simtă tânără.

— Dar tu? întreabă Peter.

— Eu *sunt* tânără.

— Mă adori?

— În cea mai mare parte a timpului. Uneori ești enervant.

Mă trage către el și îmi adulmecă parfumul.

— Miroși frumos. A lămâie.

— Probabil din cauza feliei de lămâie îmbrăcate în tifon pe care mi-au dat-o la pește.

— *Eau de Sole. Pentru că orice femeie are așa ceva.* Cred că am putea intra pe piață cu ea, râde Peter.

— Nu *orice* femeie, zic eu.

Când deschidem ușa de la apartament, aerul pare încărcat cu electricitate. Cu un iz metalic în fiecare moleculă. Telefonul sună încontinuu, fără să răspundă nimeni la el. Lângă el, pe bibliotecă, e răsturnată o vază cu lalele, iar apa formează o baltă.

— Nenorocita de pisică iar a călcat pe robot. O s-o strâng de gât.

Arunc haina pe masă și mă reped în dormitor, unde sunt două ferestre mari. Una în dreapta, deasupra patului; cealaltă, care dă spre scara de incendiu, e în cea mai mare parte acoperită de bare metalice de siguranță care se pot deschide doar dinăuntru, în caz că trebuie să scăpăm pe-acolo. Fereastra de deasupra patului e acum culcată pe pat. Deasupra, o gaură căscată, un cadru de geam despicat. Pe pervaz stă pe vine un bărbat. Rânjește la mine cu ochi sticloși, aparent fără să-și dea seama că e în pericol să cadă de la etajul al patrulea. Părul slinos e încurcat, acoperit de murdăria adunată de săptămâni de zile, ca și cum ar fi devenit cuib de păianjeni, care-și încălzesc ouăle în scalpul lui umed acoperit de dermatită seboreică. Bărbatul a reușit cumva să urce de pe scara de incendiu pe zidul blocului, să sară peste gol și să intre cu tot cu cadrul geamului. Pe scara de incendiu, dincolo de grilajul descuiat,

văd televizorul și playerul video și firele încurcate ale robotului nostru telefonic.

Bărbatul îmi urmărește privirea, apoi se uită din nou la mine și își lasă capul pe umăr, ca și cum ar încerca să se hotărască dacă pleacă sau mai rămâne. Își umezește buzele cu vârful limbii roz și zâmbește. Strig după Peter, dar tot ce se aude e o șoaptă. Îmi aruncă o privire pofticioasă și dă să coboare de pe pervaz în cameră. Mi se crispează tot corpul. Dacă mă reped spre el acum, îl iau prin surprindere și îl lovesc, o să cadă pe spate în noapte, o să se zdrobească pe ciment și o să zacă acolo, cu ochii larg deschiși, în timp ce vreun alt drogat o să-i scotocească prin buzunare. Mă năpustesc spre el ca un berbec înainte să apuc să mă răzgândesc. Și apoi cad pe burtă, cu picioarele smulse de sub mine. Peter trece pe lângă mine, înalt, amenințător, cu un cuțit de bucătărie în mână. Când vorbește, tonul lui e măsurat, rece ca gheața.

— Pleacă pe unde ai venit, zice el. Poți să iei televizorul, e o vechitură. Dar lași robotul, am acolo un număr de care am nevoie.

Face câțiva pași înainte. E înspăimântător, puternic într-un fel cum nu l-am mai văzut niciodată. Un lup, preschimbat de luna plină.

— Acum, mârâie el, înainte să-mi pătez mâinile cu sângele tău.

Bărbatul dă înapoi, sare ca o pisică de pe fereastră pe scara de incendiu, ia televizorul sub un braț și aparatul video sub celălalt. Ascult zăngănitul pantofilor când coboară scara metalică, zăngănitul cablurilor ce se târăsc după el. Pe podea, lângă fața mea, văd stropi roșii. M-am tăiat la bărbie. În celălalt colț al

camerei, se deschide încet ușa dulapului.

— Peter, îl avertizez, în spatele tău.

Închid ochii ca să nu văd ce urmează și aștept scârțâitul pașilor grei pe podeaua de lemn. În loc de asta, mă atinge pe față ceva mătăsos. Deschid ochii. Lângă mine, pisica linge sângele de pe jos.

Mai târziu, după ce a venit poliția, după ce au luat amprente de pe robotul telefonic, după ce am măturat cioburile de sticlă și așchiile de lemn, după ce l-am iertat pe Peter că m-a trântit la pământ și pentru cicatricea de pe bărbie pe care o voi avea toată viața, el mă întreabă:

— Dacă nu te-aș fi oprit eu, l-ai fi împins pe fereastră?

— Cred că da. Nu știu. Am reacționat instinctiv.

Peter se încruntă și se uită la mine ca și cum a descoperit ceva sub pielea mea, capilare minuscule sparte sau o nuanță albăstruie — ceva ce n-are trebui expus la lumină, iar eu simt cum mă cuprinde rușinea, senzația că am fost dată de gol.

— Ai fi *omorât* un om pentru un televizor și un aparat video?

— Nu pentru televizor. Venea în cameră după *mine*, îi spun. Avea ochii negri.

— Trebuie să plecăm din cartierul ăsta până nu ajungi la închisoare pentru crimă.

— Naiba să te ia, Pete. Eram îngrozită.

— *Glumesc*, zice el. Mă rog, în mare parte.

Râde.

Înșfac robotul telefonic de pe comodă și mă îndrept către sufragerie.

— Ziceai că ai nevoie de un număr?

Peter vine după mine.

— Elle. Te rog. Zău așa.

Ia un pachet de țigări de pe măsuța de cafea și-și caută o brichetă prin buzunare.

— Fir-ar să fie, ți-ai riscat viața ca să salvezi un om care se îneca. N-aș prea zice că ești o criminală. Eu sunt ăla care l-a amenințat cu un cuțit.

Se uită în jur după ceva în care să pună scrumul. Alege ghiveciul cu mușcate.

Mă întorc, prefăcându-mă că aș căuta ceva în bibliotecă.

— Probabil că nemernicul mi-a furat scrumiera.

— E în mașina de spălat vase, zic eu.

Peter vine spre mine și mă întoarce cu fața spre el, acum serios.

— Nu-mi pasă câtuși de puțin dacă l-ai fi făcut bucăți pe porcul ăla și i-ai fi atârnat măruntaiele pe un catarg. Tot ce mă interesează este să fii în siguranță. Ești soția mea. Dragostea vieții mele. Nimic din ce faci sau spui nu schimbă situația. Am fost doar surprins, asta-i tot. Nu mai văzusem partea asta din tine.

Îmi doresc foarte tare să-l cred. Dar nu-l cred. Unele lucruri pot fi iertate — o legătură amoroasă, un comentariu nemilos. Nu însă și instinctul murdar, imoral, care îmi pândește ca o tenie în pliurile întunecate ale intestinelor, gata să iasă la iveală în clipa în care simte mirosul cărnii însângerate. Până astă-seară, credeam c-a dispărut. Scos pe gură centimetru cu centimetru, metru cu metru, lăsând doar un gol în urmă, amintirea locului unde își făcuse cândva cuibul.

Peter îmi dă un bobârnac pe vârful nasului.

— Nu mai fi supărată, domnișorico.

Se duce în bucătărie și se întoarce cu o scrumieră și o farfurioară cu lapte.

— Pis, pis, zice el, așezând-o pe calorifer.

Spune-i, îmi zic. *Lasă-l* să vadă cine ești. Ucide viermele. Purifică-te. În schimb, îi spun:

— Pisicile au intoleranță la lactoză.

Noaptea, când ne culcăm, simt o distanță mai mare între mine și el decât cearșafurile mototolite dintre noi. Falia pe care am cimentat-o. Îl iubesc prea mult ca să risc să-l pierd.

1993. 31 iulie, Los Angeles

Avionul lasă în urmă ultimul ultim lanț muntos golaș, cu piscuri ascuțite. Dedesubt, o întindere suburbană nesfârșită, o cuvertură verzuie pe pământ, cu sclipirea Pacificului abia vizibilă undeva jos, în depărtare. Avionul se scutură într-un vârtej și își coboară trenul de aterizare cu un sunet răgușit, ca și cum și-ar drege vocea. După câteva clipe, atingem pista și pasagerii ovaționează. Întotdeauna ne așteptăm la ce e mai rău.

Merg de la LAX direct la spital, trăgând valiza grea după mine și răzbătând prin aer și spațiu cu o nevoie agresivă, panicată. *Nu pot să întârzii. Nu pot să întârzii.* Mă așteaptă un taxi — Jeremy a aranjat totul —, dar șoferul e leneș și nepăsător. Reușește să prindă toate semafoarele pe roșu, încetinește ca să facă loc altor mașini, respectă cu sfințenie Legile lui Murphy. Când ajungem în fața spitalului, mi-am tocit dinții de atâta scrâșnit, iar bacșișul lui a scăzut de la 15 la sută la 10 la sută și

apoi la câteva bancnote de un dolar și un „Nemernicule“ spus în barbă.

Înăuntru, un paznic mă îndrumă către lifturi, iar eu o iau la goană, ridicându-mi valiza de pe podeaua lustruită. La lift sunt o grămadă de oameni înaintea mea, toți cu privirea ridicată, sperând să-și dea seama care dintre lifturi ajunge primul. Printr-un miracol, se deschid ușile din dreptul meu. Apăs 11, apoi lovesc de mai multe ori butonul de închidere a ușilor, sperând că o să se închidă până să mai urce cineva, dar nu se întâmplă nimic. Chiar când ușile se închid, urcă o femeie cu perucă și batic pe cap. Cancer. Liftul stă pe loc. Închis, ca un cavou.

— Cred că acesta nu funcționează.

Apăs butonul de deschidere. Îl apăs din nou. Simt cum mă cuprinde claustrofobia, ca și cum propriul corp mă ține prizonieră. Dar apoi liftul începe să se miște. Huruie urcând încet un etaj, după care se oprește și deschide ușile. Când e clar că nu urcă nimeni, liftul pornește din nou și mai urcă un etaj. Ne oprim din nou și așteptăm interminabil.

— Probabil că o fi apăsat vreun copil pe toate butoanele, spun eu.

— E Sabatul, zice femeia.

— Cred că vă bateți joc de mine.

Mă aflu în liftul de Sabat, care se oprește la fiecare etaj.

— N-am timp pentru prostiile astea.

Femeia se uită la mine de parcă aș avea o boală contagioasă. Se trage la o parte.

— Îmi pare rău, zic. Nu am vrut...

Mi-e imposibil să respir.

— Nu înțelegeți. Nu pot întârzia. Sora mea moare.

Femeia se uită în tavan, cu buzele strânse disprețuitor.

M-am considerat mereu o persoană tolerantă. Fiecare are dreptul lui. Acum însă, când ce risc nu e pedeapsa pentru că am aprins o lumină, ci dacă ajung sau nu la sora mea frumoasă la timp ca să-mi iau rămas-bun — să mă urc în patul de spital lângă ea, s-o țin în brațe, să recunosc că eu am rupt posterul cu Bobby Sherman, s-o facă să râdă pentru ultima oară —, chiar în clipa asta, simt doar furie oarbă față de stupiditatea tuturor religiilor. Închid ochii și mă rog unui Dumnezeu în care nu cred ca Anna să mă aștepte. Trebuie să-i spun ce-am făcut.

Cartea a patra

VARA ASTA

29

Cu o lună și jumătate în urmă. 19 iunie, Pădurea de Niciunde

În fiecare dimineață la lac, înainte să apară Peter și cu copiii, mătur podeaua și strâng grămăjoare ordonate de praf, nisip și urechelnițe pe care le mut apoi pe tăraș, una câte una, după care îl scutur cu totul sub cel mai apropiat tufiș. Și în fiecare dimineață la lac mă gândesc la Anna. O străfulgerare. Nu atât amintirea ei, cât recunoașterea unui semn mic, dar de neșters, o parte vie a ei care trăiește încă în mine. Anna m-a învățat să mătur când aveam șapte ani. „Nu așa, proasto", mă corecta de pe verandă când legănam mătura prin cameră ca pe un pendul, ridicând nori de praf și murdărie în fața mea. „Trebuie să măturăi cu mișcări scurte, aproape de pământ. Fă multe grămăjoare. Mătură spre interior. Altfel, se întâmplă *așa*."

În dimineața asta, când pun mătura la locul ei, între frigider și peretele cămării, alunecă într-o parte și cade în spațiul plin de pânze de păianjen din spatele frigiderului. Oftez, știind că n-am de ales și trebuie s-o scot din bezna cu păianjeni. Mama face întotdeauna curățenie în tabără înainte să venim noi, dar numai pe unde se vede. Când am ajuns ieri, ca să rămânem peste vară, primul lucru pe care l-a observat Maddy a fost un cuib mare de șoareci pe grinda de deasupra rafturilor din cămară.

— Mă fac că nu l-am văzut, am auzit-o pe mama spunându-i când treceam pe lângă ușa din spate, aducând valizele cu

haine din mașină. Las chestiile îngrozitoare pentru când vine maică-ta.

— Te-am auzit, zic eu.

— În nuferi e o familie de bizami, îi spune lui Maddy, fără să mă ia în seamă. Sunt foarte drăgălași — trei micuți înoată în fiecare dimineață în spatele mamei lor. Au fost patru, dar l-am găsit pe unul dintre ei plutind printre buruieni când am ieșit cu canoea. Avea corpul ca un buștean cu blană. Rigiditate cadaverică deplină.

— Grozav, mamă. Mulțumesc că i-ai spus povestea asta fiicei mele, strig eu peste umăr.

— Ai de gând să te muți aici definitiv? N-am mai văzut niciodată atât de multe lucruri.

M-am oprit în capul aleii și am privit lacul și cerul strălucitor de iunie. O zi perfectă pentru înotat.

— Sunt atât de fericită să mă aflu aici, că de-abia suport, zic eu cu glas tare.

Dar dimineața asta e cenușie și înnorată, prea rece pentru înotat. Las mătura unde a căzut, merg pe potecă spre căsuța noastră și scotocesc prin geanta de voiaj după pantofii de alergat și sutienul de jogging. Hainele lui Peter sunt adunate într-o grămăjoară pe podea, unde le-a lăsat aseară. Îi atârn cămașa albă de bumbac într-un cui, împăturesc pantalonii de moleschin tociți și-i pun pe spătarul unui scaun.

Peter se foiește în spatele meu.

— E devreme, îi șoptesc. Culcă-te la loc.

Se întoarce și îmi zâmbește, cu părul ciufulit pe frunte și obrazul încrețit cum a dormit pe pernă.

— E plăcut, zice el.

Pare drăgălaș, ca un băiețel.

— Mă întorc repede.

Îl sărut pe pleoape și-i inspir mirosul familiar de sare și țigări.

— Pregătesc eu micul dejun, mormăie el.

Încep să alerg pe aleea noastră abruptă, evitând rădăcinile și gropile rămase de peste iarnă și mă îndrept către drumul de pământ care ocolește lacul și ajunge la mare. Pădurea e tăcută, abia dacă se mișcă ceva. Majoritatea caselor n-au fost încă deschise pentru noul sezon. Luna iunie poate fi ploioasă și umedă, iar aerul curat de dimineață seamănă cu o scufundare în apă rece. Cu fiecare bufnitură a pașilor pe pământul nisipos, simt cum mi se trezește corpul, ca și cum ar învia după o lungă hibernare, adulmecând albinele din trifoi, căutând copacul potrivit de care să mă scarpin. Așa se întâmplă în fiecare an.

Pe măsură ce mă apropii de ocean, grăbesc pasul, dornică să văd pădurea deasă făcând loc tufărișului și merișorului, dornică să văd marea. La ultima curbă, îl zăresc surprinsă pe Jonas stând pe marginea drumului cu un binoclu atârnat în jurul gâtului.

— Ce faci aici? îl întreb gâfâind când ajung la el. Ai spus că nu vii până săptămâna viitoare.

Mă așez lângă el.

— Decizie de moment. Era umiditate de 100 la sută, tot orașul mirosea a transpirație și după aia aerul condiționat din mansardă a decis să nu mai meargă.

— Hai, hai. Recunoaște că ai venit fiindcă ți-a fost foarte dor de mine, răspund eu râzând.

— Și din cauza asta, spune el zâmbind. Pare imposibil să apucăm să stăm

împreună în oraș. Înnebunim cu toții. Și după aia, brusc, se face vară. Slavă Domnului. Copiii sunt fericiți că sunt aici?

— Nu prea. Abia am venit și deja se plâng că n-au wi-fi. Peter îi amenință că îi trimite pe toți la școala militară.

— Rămâne și el aici un timp?

— Două săptămâni. După aceea o să fie naveta obișnuită în weekenduri. Te duci pe plajă sau ai fost deja?

— Am fost. M-am dus să verific păsările care cuibăresc.

— Și?

— Cuibăresc.

— Gardurile sunt ridicate?

Jonas încuviințează.

— Au izolat jumătate din plajă.

— Urăsc prundărașii.

— Tu-i urăști pe toți cei care nu înțeleg că *tu* deții Pădurea de Niciunde, spune Jonas.

— Toată povestea e ridicolă. În ziar scrie că populația de prundărași *a scăzut* de când au început să împrejmuiască plaja ca să-i protejeze.

Jonas aprobă din cap.

— E posibil ca mirosul oamenilor să fi ținut coioții departe de ouă.

— Tu ce-ai mai făcut? Gina e bine?

Jonas ezită o clipă înainte să răspundă, aproape imperceptibil, dar îmi dau seama.

— E încântată că e aici. Și deja caută căi s-o evite pe mama. A plecat cu barca înainte să mă trezesc. A luat barca cu pânze ca să verifice greementul.

— Navigație.

Chiar și după atâția ani, cuvântul pare lipicios pe limbă, ca și cum aș vorbi un dialect cu consoane oclusive namibian.

— Navigație, spune Jonas.

Cuvântul rămâne în aer ca o piatră care se prăvălește cu încetineală. Simt cum se cicatrizează ceva sensibil, și cumplit, și trist, și rușinos între noi, așa cum mi se întâmplă de fiecare dată. Dar Jonas îi oprește căderea și momentul trece.

— Vrea să cumpere o Cat 19. Eu nu sunt hotărât.

— Jack o să fie fascinat dacă și-o ia.

Vocea mea veselă sună fals, și știu că-și dă și el seama. Însă asta facem noi, așa procedăm de ani de zile. Tragem trecutul după noi ca pe o greutate, încă înlănțuiți de ea, dar suficient de îndepărtată ca să nu fim nevoiți să-l vedem, să recunoaștem deschis cine am fost cândva.

Un șoim călător zboară deasupra noastră. Îl privim cum ajunge la nori, se întoarce și plonjează către pământ când își vede prada.

Jonas se ridică.

— Trebuie să mă întorc. Mama vrea să o ajut să planteze gălbenele. Țânțarii sunt groaznici anul ăsta. Veniți să bem ceva mai târziu. Suntem acasă diseară.

— Ne-ar face mare plăcere.

Mă sărută scurt pe obraz și pleacă. Îl privesc îndepărtându-se până trece de curbă și nu-l mai văd. E mai ușor așa.

Când mă întorc, mama e pe locul ei obișnuit pe canapeaua din verandă. Peter e în bucătărie și face cafeaua.

— Bună dimineața, frumoaso, strigă el. Cum a fost prima alergare a verii?

— Minunată. Am senzația că pot să respir în sfârșit.

— Cafeaua e aproape gata. Ai ajuns la ocean?

— Da. Tocmai se retrăgea fluxul. Uite ce-am găsit.

Mă duc la el, cu palma deschisă.

— N-am mai văzut un crab atât de mic. E perfect.

— Cum era apa? întreabă mama.

— N-am înotat — eram în echipamentul de alergare.

— Puteai să înoți goală, spune mama pe un ton critic.

— Puteam, îi răspund.

A început deja.

— M-am întâlnit cu Jonas pe drum. Ne-a invitat să bem ceva împreună mai târziu.

— Grozav, spune Peter.

— Ai observat? E din nou plin de omizi păroase, spune mama.

— Drumul spre plajă arăta bine.

— O să ajungă și aici. Sunt ca lăcustele. Jumătate din copacii dintre noi și Pamela sunt desfrunziți. E prea deprimant. Zgomotul ăla îngrozitor de răpăială al excrementelor care cad pe potecă. Ieri-dimineață a trebuit să-mi pun șalul pe cap și să alerg.

— Omizile au excremente? întreabă Peter.

— Seamănă cu niște boabe de cafea bej, spun eu.

— Mi s-a întâmplat și mie odată, zice mama. S-a dovedit că aveam ulcer.

— Mama ta iar vorbește ciudat, Elle, spune Peter.

— Soțul tău e impertinent, zice mama. Oricum, dacă ți se pare că găsești boabe de cafea în vasul de toaletă, o să știi.

— E dezgustător, spun eu.

— Totuși.

— Bei cafea, Wallace? întreabă Peter, venind din bucătărie cu cafetiera plină.

Îmi ador soțul.

Cu patru săptămâni în urmă. 4 iulie, Wellfleet, Massachusetts

Aflăm despre copilul care a murit la parada de 4 Iulie. O fetiță de cinci ani, îngropată de vie azi-dimineață, când o dună s-a prăbușit peste ea la Higgins Hollow. Mama ei era pe o limbă de nisip și făcea yoga. Când s-a întors să vadă ce face fetița, n-a mai văzut decât găletușa roz, care inițial părea să plutească la câțiva centimetri deasupra pământului.

— N-o să-mi pot scoate imaginea asta din minte. Mânuța aia care iese din nisip.

Stau cu Jonas și cu mama lui la umbra unui arțar înalt și urmărim parada. Gina, Maddy și Finn s-au băgat în mulțime, sperând să vadă totul din primul rând.

— Ce vă tot spuneam eu când erați copii despre cățăratul pe dune? întreabă mama lui Jonas cu un ton afectat de satisfacție. Vedeți?

Jonas mă privește uimit și izbucnește în râs.

— E *extrem* de insensibil din partea ta, spune maică-sa și ne întoarce spatele. Te faci de rușine.

Am încercat din răsputeri să rămân serioasă. Dar nu mă pot stăpâni. Mă simt de parcă am din nou 14 ani, stau în sufrageria lui Jonas și ea mă necăjește fiindcă mi-a plăcut un serial de televiziune rasist în mod deschis, care se cheamă *Căsuța din preerie*. Sau atunci când i-a explicat Annei pe plajă despre păcatele purtării unui costum de baie din două piese. „Le permiți bărbaților să te depersonalizeze." Anna și-a scos sutienul și a dansat în ritm de shimmy, după care s-a dus la apă fără sutien. Odată, mama lui Jonas a făcut marea

greșeală s-o certe pe mama că a adus un sac de cărbuni la un foc de tabără. „Cărbuni, Wallace? De-abia dacă mai există un copac în Congo. Mai bine te duci la Virunga și împuști gorilele cu mâna ta.“ „Aș face-o“, a spus mama, „dar costă prea mult avionul.“ După care a aruncat tot sacul de cărbuni în focul de tabără, care s-a înălțat cu flăcări minunate. „Te faci de *rușine*“, s-a răstit mama lui Jonas. Jonas și cu mine am stat acolo cu gura căscată, încântați de imaginea mamelor noastre certându-se, după care am luat-o la goană pe plajă, râzând și strigând *„Te faci de rușine“* unul la altul.

Jonas îmi rânjește.

— Te faci de *rușine*, mormăie el.

— *Tu* te faci de rușine, mormăi la rândul meu.

Trece pe lângă noi un grup de adolescente în costume de homar. Dau din mâini și zâmbesc, aruncând bomboane în mulțime. În urma lor, orchestra gimnaziului local cântă fals o versiune a melodiei „Eye of the Tiger“. Gina se apropie de noi cu Maddy și Finn după ea. Toți trei flutură steguleț de plastic americane fixate cu capse pe bețe de balsa. Maddy poartă la gât un colier de bomboane.

— Ce-i așa amuzant? întreabă Gina și-l ia de braț pe Jonas.

— Uite! zice Finn și-și flutură steguleț către mine. Gina ne-a cumpărat steguleț!

— N-ar fi trebuit, îi spun Ginei. Ai cheltuit banii de pomană.

— S-au dus la veteranii de război, zice Gina pe un ton care îmi arată limpede că am jignit-o.

— Desigur, spun eu iute. E foarte generos din partea ta.

— Au costat *trei* dolari.

— Am vrut să spun: uite ce fericiți sunt!

Maddy și Finn au coborât în fugă dealul și flutură steguleţele entuziasmați în fața a patru bătrâni dintr-un Oldsmobile cafeniu care țin un banner pe care scrie Clubul Rotary.

Jonas își pune mâna pe brațul meu și arată către Oldsmobile.

— Pot să jur că sunt aceeași bătrâni la care fluturam *noi* steguleţe când eram copii.

— Sunt destul de sigură că îi schimbă la 10–20 de ani. Îl mai ții minte pe tipul cu pălăria de Uncle Sam care a țipat la mine că purtam un tricou Walter Mondale și ne-a fugărit pe stradă?

Jonas râde.

— Și ce era atât de amuzant? se bagă Gina.

Mama lui Jonas se întoarce cu buzele strânse.

— Un copil a murit pe plajă mai devreme. Soțul tău și Elle par să considere că e motiv de distracție. În orice caz, eu plec. Parc-aș fi în cuptor aici. V-aș fi recunoscătoare dacă v-ați opri la magazin în drum spre casă și ați cumpăra pâinici de orez și suc Clamato. Avem nevoie și de ardei iuți.

Pleacă fără să-și ia rămas-bun.

— Uau, spune Gina. Ce a fost *asta*?

— E cu capsa pusă fiindcă am râs de ea, răspunde Jonas.

— Despre copilul care a murit?

— Bineînțeles că nu. Ea nu prinde nuanțele.

— Și atunci? insistă Gina.

— E ceva ce spunea când eram copii, zice Jonas. N-o să înțelegi.

— Cred că sunt în stare, se zburlește Gina. Mă rog. Puteți să vă păstrați codul

secret.

Jonas pufnește enervat.

— Ne-a zis că ne facem de rușine.

— Are dreptate, se răstește Gina.

Mă simt de parcă aș fi încasat o palmă. Mă uit la Jonas căutând o explicație, dar el o privește fix pe Gina, cu ochi arzători.

— Scuze, spune Gina repede, dând înapoi. Habar n-am de ce am zis așa. E cald și n-am prea dormit.

— E în ordine, spun eu.

Însă nu e. Ostilitatea și nesiguranța ei sunt de neînțeles. Gina a avut mereu o încredere de sine neclintită, o lipsă totală de superego. *Se place* pe ea însăși. La început, când s-au combinat, știam că se simțea amenințată de mine. Nu pentru că ar fi avut idee cât de mult mă iubise cândva Jonas; nu i-a spus niciodată. Pe-atunci era geloasă din cauza legăturilor noastre vechi de prietenie — un trecut comun care avea s-o excludă întotdeauna. Dar asta fusese acum o sută de ani. Ne făcuserăm cu toții un trecut comun. Îmbătrâniserăm împreună. Ca perechi. Ca prieteni. Și totuși, pare că acum, preț de o fracțiune de secundă, și-a pierdut controlul și și-a arătat adevăratele sentimente, o gelozie și un resentiment profund față de mine, pe care le-a ținut ascunse ani de zile. Și apoi, dându-și seama ce a trădat, a încercat să le ascundă la loc. Ceva trebuie să fi provocat reacția asta. Nu-i vorba numai de lipsa de somn și de căldură. Se întâmplă ceva între ei, vreo tensiune pe care Jonas nu mi-a împărtășit-o.

— Iau copiii și mă duc înainte, spun eu dând înapoi. Ai dreptate, Gina. E ca un furnal aici. Poate ne vedem la artificii mai târziu.

— Nu venim, răspunde Gina. Mâine dimineață particip la regată. La 6.
— S-ar putea să vin *eu*, spune Jonas.

*

În timp ce ies din oraș cu copiii, trec pe lângă Jonas și Gina în fața băcăniei. Se ceartă. Gina gesticulează furioasă. Plânge. Jonas are o sticlă de plastic cu Clamato sub braț. Atracția sucului de roșii amestecat cu moluște m-a nedumerit dintotdeauna. Jonas clatină nervos din cap la ce îi spune ea. Mașinile abia se târăsc înaintea noastră. Știu că ar trebui să-mi mut privirea, dar mă uit în continuare. Semaforul galben se face roșu. Peste zumzetul aerului condiționat și prin geamurile închise ale mașinii, o aud pe Gina țipând „Du-te naibii!". Arunc o privire în spate, ca să văd dacă au auzit și copiii, dar sunt cufundați cu ochii în telefoane. Jonas îi spune ceva, apoi se întoarce cu spatele și pleacă. Gina îl strigă — îl imploră să se oprească —, dar el merge mai departe. Văd cum Ginei i se lasă umerii. Mă simt ca și cum aș trage cu ochiul pe gaura cheii. Își șterge nasul cu dosul mânecii de la cămașa neagră și lasă o dâră de mucus care lucește și sclipește ca urma unui melc în lumina soarelui. Atitudinea ei are ceva de învins — o vulnerabilitate pe care n-am mai văzut-o până acum — și mă simt tristă pentru ea. Îmi îndepărtez privirea, rugându-mă să se facă verde până să observe ea mașina. În spatele meu, Maddy deschide geamul și o strigă pe Gina, făcându-i semn cu mâna. Gina ridică privirea exact când se face verde.

— Mamă, spune Maddy când intrăm pe autostradă în traficul aglomerat de

după paradă, Gina ne-a zis că sunt aligatori în canalizarea din New York. E adevărat?

— Așa a zis? râd eu. V-a spus și că atunci când asculți invers discul *White Album* auzi „Paul e mort"?

— Cine-i Paul? întreabă Finn.

— Nu cred că sunt aligatori acolo, Maddy. Deși nu se știe niciodată. Când aveam patru ani, m-am uitat la iubitul mamei când a aruncat un pui de aligator în toaletă.

— Cât de mare era? zice Maddy. Nu s-a înțepenit?

— Cât o gecko.

— Dacă ies pe trotuar și omoară oameni? întreabă Finn.

— Sunt convinsă că ești în siguranță, scumpule.

— Nu mai vreau să mă mai duc pe jos la școală.

Mașinile abia se târăsc. Bicicliștii ne depășesc pe margine.

— Știi, spun eu, când Anna și cu mine eram mici, tata ne-a dat niște *Artemia salina* de Crăciun. A venit cu un acvariu de plastic și un pachet de ouă *Artemia*. Pe cutie scria că dacă pui ouăle în apă, devin pe loc animale de companie. Mai era și o punguță cu mâncare și o linguriță.

— Mai au încă de vânzare, zice Maddy. Ar trebui să ne luăm. Pare a fi ceva grozav.

— Nu e rău, spun eu. Trebuiau să se transforme în ființe care să semene cu căluții de mare, să aibă picioare lungi ca de om și să trăiască în castele sub apă.

— Putem să ne luăm și noi? întreabă Finn.

— Nu.

— De ce? Îmi doresc un animal de companie.

— Fiindcă sunt o tâmpenie.

— Mamă! spune Maddy. Vezi cum vorbești.

— Ai dreptate, îi răspund râzând. Anna și cu mine am tot așteptat să apară familia de *Artemia*. Veneam în fugă de la școală în fiecare zi ca să vedem dacă au ieșit niște regi și regine micuțe din ouă. Și, ce să vezi, după vreo săptămână au început să țâșnească prin apă niște chestii ca niște creveți microscopici.

— Și ce s-a întâmplat atunci? întreabă Maddy.

— Nimic. N-au crescut. Au rămas așa. S-a dovedit că erau doar krill microscopic.

— Asta mănâncă balenele, îi zice Maddy lui Finn.

— Știu, spune Finn.

— Sfârșitul poveștii: într-o zi am ajuns acasă de la școală și dispăruseră. Îi aruncase mama la chiuvetă. Mi-a spus că majoritatea erau morți, pe fundul acvariului, care devenise loc de înmulțire pentru țânțari.

— Ce trist! zice Maddy.

— Poate e, poate nu. N-am apucat să-i vedem crescând, dar cine știe — poate au crescut după ce i-a aruncat. Poate există regate de *Artemia* în canalizare, pline cu regi, regine și prințese minuscule, care poartă coroane microscopice.

— Sper să ai dreptate, spune Maddy. Ar fi cel mai bun lucru.

— Și eu sper, scumpo. Oricum, ce vreau să zic e că poate Gina are dreptate în legătură cu aligatorii. Poate că sunt acolo, și se hrănesc cu *Artemia*.

— Nu! spune Maddy. E urât. Nu-mi place. Ar fi îngrozitor.

Au trecut ani de zile de când nu m-am mai gândit la *Artemia*. Cum m-am

uitat în fiecare zi, împreună cu Anna, la acvariul de plastic. Cum speram, așteptam și băteam din palme când au început să se miște ființele minuscule și cât de dezamăgite am fost când nu s-a mai întâmplat nimic altceva. Așteptarea începe devreme, îmi zic eu. Mințiunile încep devreme. Dar și visurile, speranțele, poveștile.

Ies de pe autostradă pe drumul nostru neasfaltat cu sens unic și o iau spre Pădurea de Niciunde, rugându-mă să nu mă întâlnesc cu altă mașină. Detest să dau cu spatele, iar pe bucata asta de drum nu e nicio ieșire secundară.

În fiecare an, în oraș se lansează artificii dintr-o șalupă veche de lemn din port care provoacă destinul, pentru că scânteile se îndreaptă spre oraș, în timp ce șalupa scârțâie și geme. Locul meu favorit de privit artificiile a fost mereu capul cheiului care iese cel mai mult în golf. Trec pe lângă șirul de traulere care miros a sare, cu plasele umede adunate grămadă, legate de doc ca niște cai în fața birtului. Pe lângă șalupe care se leagănă legate la chei. Până unde apa mai adâncă ajunge în vârful pilonilor, departe de mulțimi. Cu mirosul de pește și cherestea udă. Cei mai mulți se adună pe plaja orașului ca să vadă spectacolul: cascade de artificii colorate în noapte, luminând înaltul cerului, cozi de comete și rachete uriașe care se reflectă în golf ca un milion de stele, așa că, preț de o clipă, marea devine cer. Când stau în capul cheiului, cu picioarele atârnate deasupra apei întunecate, stelele apar chiar la picioarele noastre, trecând pe lângă noi și intrând sub chei, într-o lume

misterioasă. Jonas a fost cel care m-a adus prima dată aici.

Arșița pură, insuportabilă a zilei s-a preschimbat într-o seară de vară perfectă. Brize blânde în întuneric. Copiii au fugit pe undeva, să vadă artificiile cu prietenii lor. Peter, mama și cu mine bem vin alb din pahare de carton, așteptând, anticipând primul șuierat în crescendo. Din clipă în clipă, mama o să înceapă să se plângă.

— Vă deranjează dacă-mi trag și eu un scaun?

Jonas se materializează din noapte, o fantomă, o apropiere fără zgomot, exact așa cum făcea și când eram mici și veneam singură la plajă. Rareori i-am auzit pasul.

— Au spus ora 9 seara fix, dar ne fac să așteptăm ca întotdeauna, spune mama.

— Gina nu vine? întreabă Pete când Jonas se așază lângă el.

— Vă transmite complimente. Voia foarte tare să vină, dar a fost puțin indispusă.

Mă uit la Jonas, uimită de minciuna sfruntată. Nu-i stă în fire. Știu că-mi simte privirea fixă, dar nu se întoarce.

După o oră, când tot ce-a mai rămas în aer e izul de praf de pușcă, iar cerul și-a recâștigat sobrietatea, ne întoarcem să-i luăm pe copii. Peter și mama merg în față, râzând și ciorovăindu-se. Încetinesc ca să se îndepărteze înainte să aduc vorba despre minciuna lui.

— N-am mințit, zice el plictisit. O scuzam pe Gina. Se cheamă politețe.

— De fapt, se cheamă minciună când minți, insist eu.

— A avut o zi groaznică. Chiar trebuie să le explic asta lui Peter și mamei tale?

— Nu fi un ticălos. Doar întrebam. V-am văzut țipând unul la altul în fața

farmaciei.
— Îmi pare rău.
— Deci? Ce se întâmplă?
— Gina a pierdut galeria în mai. Nu a spus nimănui — se simte prea umilită. Între timp, eu am marea expoziție în toamnă. Crede că ți-am spus și e supărată.
— Dar nu mi-ai spus.
— Păi, ți-am spus acum.

Ne oprim de tot și rămânem uitându-ne la bărcile adormite. Îl aștept să vorbească.

— Cearta a fost din cauza mea, zice el. Eram extrem de furios pentru că ți-a vorbit așa. Mi-am pierdut cumpătul.

Faptul că Jonas mă apără în fața Ginei îmi dă un sentiment imens de satisfacție pe care n-ar trebui să-l am, dar spun:
— A fost o prostie.
— Știi că Gina te iubește. Știe însă și că noi doi vorbim despre orice. Cred că dacă cel mai vechi prieten al meu ar fi fost bărbat, i-ar fi fost mai ușor.
— E ridicol, mă strâmb eu. Gina e ca Stânca din Gibraltar.

Dar știu că spune adevărul. Am văzut și eu o fisură; vulnerabilitatea pe care a dezvăluit-o azi, când credea că nu se uită nimeni; cum i s-a prăbușit trupul, rămas fără aer, când Jonas a plecat și nu s-a uitat în urmă. Și totuși, un instinct primitiv din mine își dă seama că dacă recunosc fie și cea mai mică breșă între mine și Gina o să fim cu toții mult mai expuși — deși nu știu la ce anume. O energie nervoasă.
— Ar fi trebuit să rămâi cu ea acasă astă-seară, îi spun. Să vă împăcați.
— Am făcut-o. Totul e în ordine. Iar tu și cu mine ne-am uitat întotdeauna împreună la artificii.
— Puteam să nu o facem anul acesta.

— E tradiția noastră.

— Ca și curcanul de Ziua Recunoștinței. Curcanul e însă fad și uscat. Cui îi place de fapt?

— Mie, zice Jonas.

Mă prinde strâns de braț și pornim pe chei ca să ne alăturăm celorlalți.

Cu cinci zile în urmă. 27 iulie, Pădurea de Niciunde

Duminică. Peter, mama și copiii au plecat la talcioc, pentru ritualul lor săptămânal de căutat pe mesele cu vechiturile altora ca să găsească perle, de obicei sub forma unor reproduceri laminate oribile ale unei fete Gibson bând Coca-Cola sau a unei cărți despre pescuitul cu momeală despre care Peter crede că o să-i fie utilă într-o bună zi. După aceea, se duc la prânz la Clam Shack, unde Peter încearcă de fiecare dată să-i convingă pe copii să mănânce stridii crude și rulouri cu homar și de fiecare dată comandă hotdogi de un metru în chifle cu unt.

Merg către marginea lacului, îmi scot costumul de baie și îmi întind prosopul pe nisipul cald. Deasupra mea, copacii își leagănă ramurile ca și cum ar întâmpina o veche prietenă. Mă gândesc la loțiunea Bain de Soleil, la consistența ei uleioasă, portocalie, la mirosul de caramel ars, la protecția zero la razele soarelui — cum voiam Anna și cu mine să atragem soarele în loc să-l blocăm — când începe să sune telefonul în Casa Mare. Încerc să nu-l bag în seamă, dar nu se oprește. Mama nu crede în robotul telefonic. „Dacă vor să dea de mine, să sune din nou."

Apelul e de la biroul lui Peter. Trebuie să zboare la Memphis de dimineață

pentru un articol. Detalii despre zbor. Informații despre hotel. Numere locale de telefon.

Caut un stilou și ceva pe care să scriu. Nu găsesc decât un meniu de mâncare la comandă și un fluturaș pentru o punere în scenă locală a producției *The Silver Cord*. Alături, prinsă cu o piuneză pe un raft de lemn deasupra telefonului, e lista mamei cu numere de telefon importante. E acolo de când eram copil, plină de-acum cu mâzgăleli și corecturi, nume de instalatori și electricieni de pe-aici; numere de la secția de rangeri; numere tăiate cu pixul și scrise din nou cu creionul; un simbol al păcii desenat cândva de Anna cu marker verde. În mijlocul listei, scris cu cerneală albastră ștearsă, încă se mai vede numărul de telefon de la Memphis al mamei lui Conrad. E scrisul lui Leo.

— Tatăl tău vitreg nu era din Memphis? întreabă Peter, aruncând câteva obiecte în geantă. Șosete.

— Era.

Deschid un sertar de jos și scot patru perechi de șosete.

— Tu ai fost vreodată acolo?

— O dată. La înmormântarea lui Conrad.

— Desigur. Nu m-am gândit.

— A fost demult.

— Câți ani avea Conrad când a murit?

— Era de vârsta lui Jack, zic eu. Ai nevoie de maiouri?

— Doamne sfinte! Cum să treci peste așa ceva?

Peter aruncă ultimele lucruri în geantă — un pachet de gumă, un pieptene, cartea de pe noptieră — și trage fermoarul.

Mă așez pe marginea patului.

— Nu treci.

Pe potecă îi aud pe Finn și Maddy certându-se.

— Nu mai țipați lângă lac, strigă mama de pe verandă.

— Nu pot să cred că mă lași aici cu femeia asta nebună.

Cojesc oja roșie de pe degetul mare de la picior. Călcâiele mele parcă ar fi făcute din corn de rinocer.

— Am nevoie de o pedichiură.

— Vino cu mine. Putem petrece o vacanță romantică.

— La Memphis?

— Oriunde putem face sex fără să ne audă maică-ta.

— Oricât de mult te iubesc, Memphis e ultimul loc din lume pe care să-l văd din nou.

Peter se așază lângă mine pe pat.

— Vorbesc serios. O să fie cathartic. Te duc la barbecue cu spaghete.

Mă uit la ușa căsuței, căutând o scuză simplă în minte. Lacul e auriu, sticlos în lumina înserării. Din loc în loc, capete mici de țestoase apar ca niște degete, profitând de ultimele raze ale soarelui. Mă întreb dacă Peter are dreptate — dacă există cu adevărat catharsis.

— *Vino*, spune el din nou. O să mă salvezi de patru zile deprimante de unul singur în capitala crimelor din America. Putem face sex zgomotos. Poți să te duci la pedichiură.

— Mă îndoiesc că mama va fi de acord să aibă grijă de copii, zic eu.

Însă chiar în timp ce încerc să evit, aud în minte glasul mamei, discursul încurajator pe care ni-l ținea când ne era teamă de ceva — întunericul, o notă proastă la studii sociale, ideea că într-o bună zi ea o să moară și o să putrezească: „Fetelor, nu suntem o

familie de lași. Ne confruntăm cu temerile noastre".

— Lasă-mă pe *mine* să o întreb, spune Peter. Știi că dacă o fac eu, va fi de acord.

— Așa e.

— Și poți să mergi la mormântul lui Conrad.

30

Cu trei zile în urmă. 29 iulie, Memphis

Cimitirul e mai frumos decât îmi aduceam eu aminte — un parc dendrologic cu copaci maturi înfloriți și pante umbroase care ajung pe pajiști întinse, presărate cu pietrele de mormânt ca niște dinți cenușii. De pietrele funerare se agață îngeri sculptați. Am nevoie de jumătate de oră să găsesc mormântul lui Conrad. Trec pe lângă șiruri de pietre chinezești și morminte confederate care se prăbușesc. Grupuri de turiști colindă prin cimitir ascultând un tur audio despre *Cele mai mari hituri ale unor morți*. Îi privesc mișcându-se ca niște lemingi printre morminte.

Piatra lui funerară e mică, acoperită de petale poroase căzute — nuanțe pale de roz, care devin maronii când putrezesc. Un sânger înflorit se înalță deasupra mormântului, umbrind și umplând de frunze parcela. Alături e un obelisc înalt de granit, cu o lavită joasă comodă pe care să stai și cu pământul din jur acoperit de iarbă deasă. Cineva a lăsat de curând un buchet de flori proaspete. Îl dau la o parte și mă așez pe piatra rece. Annei nu-i plăceau mormintele cu iarbă. „Au mai multă iarbă fiindcă sunt mai mulți viermi în pământ. Gândește-te puțin.“ În schimb, mă gândesc la picnicurile pe care le făceam Anna și cu mine în copilărie, când mergeam la bunici. Cum stăteam pe mormântul de marmură rece al sinucigașului și ne jucam cu păpușile noastre de hârtie. Ale mele erau

stângace, niște siluete dolofane cu picioare rotunjite și fețe simple. Ale Annei erau perfecte, ca în reviste — fete cu păr ca Susan Dey sau băieți cu păr castaniu. Aveau o garderobă nesfârșită de hăinuțe miniaturale — pantaloni evazați și saboți mov, pulovere de lână în dungi, costume de baie, pulovere de lână cu modele complicate, kilturi cu agrafe minuscule. Lumea noastră unidimensională secretă — lumea despre care pretindeam că e a noastră când stăteam la mormântul unui om trist și mâncam sandviciuri cu șuncă și pâine albă cu unt, uitându-ne, dincolo de vechiul cimitir, la casa de pe deal a bunicilor și la pajiștile cu vaci care rumegau de dincolo de ea.

Mă ridic, îmi scutur fusta și mă duc la mormântul lui Conrad. Iarba e rară și plină de buruieni. Măcar asta ar face-o tericită pe Anna. Piatra de mormânt e simplă, fără nicio inscripție. Doar numele lui Conrad și datele: *1964–1983*. N-avea decât 18 ani când a murit. Un copil prost care visa să fie Hulk Hogan, care-și iubea mama mai mult decât îl iubea ea, care își dorea aprobarea tatălui. S-ar fi bucurat să-l vadă pe Leo disperat, îndurerat, după ce se înecase — să știe cât de mult îl iubea în realitate tatăl lui. Încerc să mi-l imaginez făcând tracțiuni în pragul ușii, certându-se cu Anna, să-mi închipui halatul lui flausat urât, să mi-l imaginez citind o revistă de benzi desenate pe treptele căsuței lui. Orice. Dar nu pot să-i văd decât chipul alb de spaimă, îngrozit, rugător, în timp ce Jonas stătea lângă mine pe barcă și-mi ținea mâna. Înțelegerea bruscă din ochii lui înainte să-l tragă la fund valurile. Mă gândesc la alegerile pe care le-am făcut — cele de

care m-am ascuns toată viața. Alegerea pe care am făcut-o, Jonas și cu mine, în ziua aia vântoasă. Alegerea pe care am făcut-o să nu-i spun mamei secretul despre Conrad; dacă aș fi avut curajul să-i povestesc mamei — să las să fie distrusă viața *ei*, și nu a mea —, Conrad ar mai trăi. Nu numai visurile lui Conrad au murit. Copii proști, proști. Conrad a distrus totul. Jonas a distrus totul. Eu am distrus totul.

Mă întind pe mormântul lui Conrad, îmi pun gura pe pământ și, deși știu că n-o să mă audă niciodată, îi vorbesc. Îi spun că-mi pare rău. *Nu meritai așa ceva. Ai făcut ceva îngrozitor,* îi spun, *dar eu am făcut ceva și mai rău.* Îi spun despre prețul pe care l-am plătit, sperând să aibă vreo importanță, deși știu că povara de a duce un secret nu e nimic pe lângă povara pământului pe care o duce el. Îi spun despre Peter, despre copii. Și, pentru prima dată în aproape 35 de ani, plâng pentru el.

Peter e la barul hotelului, cu umerii lăsați, și bea ceva chihlimbariu cu gheață. Îmi dau seama încă din ușă că a avut o zi lungă. Știu că mă așteaptă, nerăbdător să se descarce. Dar tot ce-mi doresc eu e să urc în cameră și să mă strecor sub pături, să mă ascund de el, de mine. Dau să plec când se întoarce și mă vede.

— Memphis chiar e un oraș mizerabil, îmi spune când îmi trag un scaun de bar lângă el. Și nu poți să fumezi la bar.

— Ce bei?

lau paharul și sorb.

— Rom? Ciudată alegere. Te simți bine? Pari obosit.

— Mi-am petrecut ziua vorbind cu morții. Nu-i de mirare că orașul e ruinat

economic. Oamenii sunt amorțiți de violență și de sărăcie. E tragic. Am discutat cu un profesor care deja are trei elevi uciși anul acesta. Copii. E ca o zonă de război, dar chiar mai absurd. Tu ce-ai făcut?

— Și eu mi-am petrecut ziua vorbind cu morții.

Peter termină băutura și îi face semn barmanului.

— Te-ai dus la cimitir?

— Da.

— *Cum* a fost?

— A fost straniu să-l revăd după atâția ani.

Îmi imaginez mormântul — piatra lui Conrad deja roasă de timp, lacrimile mele udând noroiul.

— A durat un pic până l-am găsit. În amintirea mea, era înmormântat în vârful unui deal. Dar mormântul era într-o vale. Tot ce îmi amintesc de fapt de la înmormântare e cât de umed era, și că Anna se plângea că i se încrețește părul și refuza să spună Tatăl Nostru.

— Tipic pentru Anna.

— Mama lui Conrad n-a vorbit deloc cu noi. Nici măcar cu mama. Și sora mea vitregă Rosemary, care se agăța de maică-sa — o făptură mică, palidă ca o fantomă.

— Mai locuiesc aici?

— Habar n-am. Nu le-am mai văzut de-atunci. Leo a părăsit-o pe mama la câteva luni după ce a murit Conrad.

— Câți ani avea Rosemary?

— Când a murit Conrad?

Peter încuviințează.

— Paisprezece poate?

— Erați prietene?

— Cu Rosemary? Doamne, nu.

— De ce nu?

— Era... nu știu. Ciudată. Fantomatică — ca și cum nu înțelegea niciun indiciu social normal, dacă are vreo noimă ce spun. Îmi amintesc că îi plăcea să cânte imnuri.

— Ar trebui s-o cauți, să vezi dacă mai trăiește.

— Probabil că s-a mutat de foarte mult timp.

— Poate că da, poate că nu.

— Oricum, ar fi prea stânjenitor. Să o caut din senin, după atâția ani în care n-am făcut niciun efort.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

Peter se ridică de pe scaun.

— Mă duc afară să fumez.

— Ar trebui să te lași de fumat.

— Într-o bună zi, răspunde el.

Îl privesc cum străbate holul și se îndepărtează, cum trece prin ușile rotative și iese pe trotuarul murdar.

Cu două zile în urmă. 30 iulie, Memphis

Rosemary stă într-un cartier liniștit, fără nimic deosebit, în partea de est a orașului. Grupuri de case fără etaj aproape identice, cu niște curți îngrijite. Dar știu că asta-i casa ei chiar în clipa în care oprește taxiul: pe terasa din față se află suportul de umbrele în formă de aligator de pe veranda maică-sii, cu gura tot căscată după atâta vreme. Rosemary vine la ușă ținând în brațe un cățel — salvat de la adăpost, îmi spune ea. Are părul castaniu-deschis, tuns scurt. E profesoară universitară de muzicologie. Soțul ei, Edmund, predă fizică cuantică. Nu au copii.

— Domeniul meu e barocul, îmi spune când o urmez în sufragerie. Am ceai din plante sau cafea fără cofeină. Cofeina mă agită.

— Soțul meu, Peter. A venit cu treabă de serviciu. Mama e la lac, are grijă de copii. Avem trei.

— E prima dată că te-ai întors aici?

Încuviințez.

— Ar fi trebuit să vin mai demult. Am fost ieri la mormântul lui Conrad.

— Eu n-am mai fost niciodată. Cimitirele mă deprimă. Mama mergea o dată pe săptămână. Nu și-a revenit niciodată complet. Cred că dădea vina pe tine.

Mă simt de parcă mi-ar fi aruncat un pahar cu apă rece ca gheața în față.

— Îmi pare rău, spun, dându-mi seama cât de nepotrivite erau cuvintele mele. N-am putut să-l salvez.

— Ei, asta e. Dacă ai fi sărit după el, probabil te-ar fi tras la fund în panica lui. Era genul.

Ia o îmbucătură mare de prăjitură și o mestecă încet.

— L-ai văzut înecându-se.

— Da.

— Probabil că e greu să-ți scoți așa ceva din minte.

— N-am reușit niciodată.

Rosemary atinge o cruciuliță care îi atârnă la gât. Pare că se gândește la ceva.

— Am încercat să-mi imaginez: Conrad căzând din barcă în largul oceanului rece. Înota foarte prost. Cum a fost, să-l vezi scufundându-se? Mi-aș dori să fi fost și eu acolo să văd.

Asta-i ceva foarte bizar.

— Nu înțeleg.

— Nu?

Se uită pătrunzător la mine.

— Mai ții minte vara aia când a venit acasă să stea cu mama și cu mine?

Încuviințez, cu un sentiment de groază pură.

— Ei bine, a fost ideea mea. Mă simțeam cam singură după ce plecase Con. Mama era mai tot timpul prost dispusă. Stăteam în balansoarul de pe verandă și încercam să nu fac niciun zgomot. Zicea că zgomotul o agită. Oricum, împreună cu ea și cu Conrad am făcut planuri să străbatem toată țara cu mașina, până la unchiul meu din Santa Fe. Eram foarte entuziasmată. În prima noapte după ce se întorsese acasă, Conrad a venit în camera mea după ce a adormit mama. M-am trezit cu el peste mine. Abia mai puteam să respir. Am încercat să strig după ajutor, dar mi-a ținut mâna la gură. Am suspinat în palma lui.

Tace și-și culege o scamă de pe pantaloni.

— Tot timpul cât m-a violat, ți-a rostit numele.

Încăperea devine o ceață albă. Am senzația că sunt atrasă, la ralanti, în miezul unei stele. Aud vag murmurul aparatului de aer condiționat. Undeva, în stradă, țipă niște copii. Mi-i imaginez jucându-se cu un furtun, udându-se unul pe altul cu apă rece. O mașină trece pe lângă casă. Apoi alta.

— A venit în camera mea aproape în fiecare noapte în vara aceea. Aveam 13 ani.

Are chipul impasibil, lipsit de expresie. Parcă ar vorbi despre pisici.

— Fratele meu era un monstru. În fiecare noapte mă rugam la Dumnezeu să moară. Și până la urmă Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile.

Tace.

— O parte din mine s-a întrebat mereu dacă nu cumva nu Dumnezeu m-a ascultat, ci tu.

Rosemary se întinde după cafetieră, își toarnă puțină cafea fără cofeină și-și pune cu grijă două cuburi de zahăr cu un cleștișor.

— Edmund își dorea copii, dar eu nu le-am văzut niciodată rostul. Mai vrei cafea?

Sunt prea amorțită ca să răspund.

Se aude soneria la ușa din față.

— Ah, ce bine, spune Rosemary ridicându-se. Probabil că sunt de la curățătorie.

În fața casei lui Rosemary, soarele încă strălucește, iar aerul e încărcat de umiditate și osteneala existenței. Trece un băiat pe bicicletă și sună din clopoțel. Dintr-o crăpătură din asfalt cresc buruieni. Ajung la o trecere de pietoni. Miros de coji de banană, un teren viran maroniu presărat cu pungi de plastic care zboară și se așază ca o frânghie de rufe ruptă plină cu maiouri. Trebuie să-l sun pe Jonas.

31

Ieri. 31 iulie, Pădurea de Niciunde

— La ce oră vine lumea?

— Am zis că pe la 7.

Mama e băgată cu capul în frigider și caută un tub rătăcit de pastă de roșii.

Iau o față de masă de pânză albă dintr-un sertar și o întind pe masa de pe verandă.

— Suntem opt sau zece?

— Nouă, inclusiv mama nesuferită a lui Jonas. Nu știu de ce a trebuit s-o chemăm și pe ea. Urăsc numerele impare.

Iau un vraf de boluri pentru paste de pe raft, le duc cu grijă la masă și le aranjez.

— Dixon și Andrea vin?

Mama îmi dă un teanc de șervete de pânză.

— Dixon, da. Andrea, nu. Folosește astea. Și sfeșnicele de alamă.

— De ce nu?

— Băiatul ăla îngrozitor al ei vine din Boulder în weekend. A întrebat dacă poate să-l aducă și am spus nu.

— Ești absolut îngrozitoare.

Îmi dă un fund de lemn pentru tăiat pâine.

— De ce naiba să-l invit și pe el? Nu a cunoscut-o pe Anna.

Aduc pahare de vin la masă, două câte două. Cuțite și furculițe. Sare. Piper. Mă concentrez pe fiecare sarcină neînsemnată ca și cum ar fi vitală, ca și cum m-ar ancora în prezent, în viața mea din *clipa asta*. Nu-mi pot scoate din cap cuvintele lui Rosemary, vocea ei firească, seacă, în momentul în care mi-

a oferit iertarea, grațierea pentru crima mea.

— Ce mai e de făcut? întreb.

— Poți să deschizi câteva sticle de vin roșu ca să respire. Și rade brânza. E o bucată de parmezan în ușa frigiderului.

Așază o cupă de ceramică plină cu limete și pere verde-aprins în centrul mesei.

— Arată bine, zic eu.

— Ești probabil extenuată.

— Sunt.

— Tot nu înțeleg de ce naiba ai vrut să te duci la Memphis cu Peter.

— M-a rugat. Știi că el nu cere niciodată nimic.

Intru în cămară.

— Mă bucur că m-am dus. Ai idee unde a dispărut tirbușonul? Nu e aici.

— Ultima oară l-am văzut atârnat de cârligul lui. O fi căzut. Dă-mi și o căpățână de usturoi dacă tot ești acolo.

— L-am găsit. M-am întâlnit cu Rosemary, îi spun dându-i tirbușonul. M-am dus la ea acasă.

— Rosemary, zice ea. Am și uitat că există.

— A fost ideea lui Peter.

— Era o fetiță tare stranie. Cum se agăța de taică-su. Ochii ăia lipsiți de expresie. Mi-aduc aminte că avea ceva care o făcea pe Anna să fugă din casă de fiecare dată când venea la noi.

— Nu putea suferi cum miroase.

— Ai dreptate, spune mama. Anna zicea că mirosea a formaldehidă. Dulceag.

Zdrobește cu lama lată a cuțitului patru căței mari de usturoi și îi aruncă într-o tigaie de fontă. Morcovi, țelină și ceapă tocate mărunt se caramelizează deja în ulei de măsline și unt. Desface un pachet de carne tocată învelit în

hârtie cerată — vită și porc — și o adaugă puțin câte puțin în tigaie, după care toarnă și lapte, ca să o frăgezească. Are pe blat o sticlă deschisă de vin alb cald, cu care să facă sosul după ce scoate toate ingredientele din tigaie.

— Mi-o dai, te rog?

Îmi arată o lingură adâncă.

— Cum mai e acum?

— Tot o ciudățenie. Directă. E muzicolog. Stă într-o casă fără etaj. Tunsă scurt, cu părul umflat. Pantaloni largi. Genul ăsta.

— Căsătorită?

Încuviințez.

— Mama ei?

— A murit acum câțiva ani.

— Biata femeie. Ce viață tristă!

O privesc amestecând încet sosul. Ezit.

— Leo s-a întors la ea. Știai? S-au recăsătorit.

— Habar n-aveam. Am presupus că a murit sau e la închisoare.

— Era o fotografie de la nuntă pe poliță. O poză cu ei într-o croazieră. Un cuplu obișnuit de oameni în vârstă.

Ia un castravete și începe să-l curețe.

— Hai să nu mai vorbim despre Leo. În ceea ce mă privește, e mort de mulți ani. A fost un om rău. Nu-mi place să mă gândesc la el și nici tu n-ar trebui să te gândești.

Ia sticla de vin alb de pe blat și toarnă un pic într-un pahar.

— Ăla nu-i vin de gătit?

— E vin, răspunde ea și-l bea.

— Trebuie să discutăm despre Leo, mamă.

— Eleanor, musafirii ajung acuși și încerc să fac de mâncare. Așa că orice-ar fi, poate să mai aștepte.

N-am mai vorbit cu Jonas de când l-am sunat din Memphis ieri, de pe trotuarul ametitor din fața casei lui Rosemary. Când le văd pe mama lui și pe Gina apărând la ușă, mi se strânge stomacul — am o senzație familiară și totuși uitată. Îmi trebuie o clipă să înțeleg: sunt emoționată, entuziasmată, îi anticipez sosirea. Este cel mai ciudat sentiment, ca o amintire din trecut — ceva ce nu mi-am permis să simt de mulți ani; și totuși, este aici.

Însă Jonas nu e cu ele.

— A insistat să facă un duș, deși tocmai a înotat. Risipă inutilă de apă, spune mama lui, dând la o parte plasa de protecție a ușii.

— Vine imediat.

Gina îi dă mamei o sticlă de vin.

— Am adus alb.

— Bem roșu, răspunde mama și duce sticla la bucătărie.

— N-o băga în seamă.

Peter vine și o îmbrățișează pe Gina.

— A fost o vacă nesuferită toată după-amiaza.

— Fii și tu înțelegător, spun eu, deși îi dau complet dreptate. Întotdeauna e o zi grea pentru ea.

— Așa e, zice Peter. Retractez.

— Îmi pare rău că n-am cunoscut-o mai bine pe Anna, spune Gina. Părea o persoană grozavă.

— Era, spun eu. Cea mai grozavă.

Mama iese cu un platou cu brânză și biscuiți în mână, iar mama lui Jonas flutură din mână.

— Am renunțat la gluten și la lactate din cauza artritei.

— Ar fi trebuit să-mi spui, răspunde mama enervată. Am făcut paste. Dar avem niște măsline.

— Cum a fost la Memphis? întreabă Gina.
— Înăbușitor, oftează Peter. Obositor.
— N-am fost niciodată, spune Gina.
— Lui Elle i-a plăcut.
— Așa este. E un oraș plin de fantome.
— Vrei să bei vin sau o băutură-băutură? o întreabă Peter pe Gina.

Peste umărul Ginei, prin ușa de plasă, îl văd pe Jonas venind pe poteca nisipoasă. Are părul ud și ciufulit. E desculț, poartă blugi rupți și o cămașă de batist. E îmbujorat la față. Arată ca atunci când eram copii. Se mișcă grațios, hotărât. Când mă vede, zâmbește: nu zâmbetul lui obișnuit „mă bucur să-mi văd vechea prietenă" cu care am ajuns să mă obișnuiesc, ci ceva mai mult, intim și deschis, ca și cum ar spune: „în sfârșit, după atâția ani, putem să ne privim fără vălul rușinii între noi".

Peter se ridică de la masă și se întinde.
— A fost delicios, Wallace. Ce avem la desert?

Își aprinde o țigară și se duce înăuntru, la raftul unde ține mama un teanc de LP-uri vechi și probabil ultimul patefon Victrola încă în funcțiune.
— Avem pere proaspete și șerbet. Cine vrea cafea?

Se aude un cântec scârțâit al trupei Fleetwood Mac.
— Tu chiar ai cumpărat albumul ăsta, Wallace? strigă Peter din sufragerie.
— A fost al Annei, zice ea. N-ai de gând să ne citești Shelley?

În fiecare an, la comemorarea morții ei, Peter ne citește poezia favorită a Annei, „Unei ciocârlii", rugăciunea pe

care și-a dorit-o la înmormântare. Este un ritual sacru.

În seara asta însă Peter spune:

— Sunt prea obosit și prea beat. Poate să citească altcineva? întreabă el și se prăbușește pe canapea.

Gina își trage scaunul lângă el și încep o conversație fără rost despre restaurantele din Bushwick.

Îmi vine să-i pocnesc pe amândoi.

Dixon ia cartea tocită, se uită la ea, apoi i-o dă lui Jonas.

— Nu mai văd ca pe vremuri, spune el.

Jonas găsește pagina.

— Pentru frumoasa Anna, zice el. Te salutăm, spirit bun.

Și începe să citească.

— Pur și simplu nu cred în psihiatrie.

Mama perorează cu ultimul dintre oaspeți.

— Fiindcă ți-e teamă că te trimit la balamuc, spune Peter de pe canapea.

— Din câte îmi dau seama, nu-i bună decât să-i facă pe copii să dea vina pe părinți pentru orice merge prost în viețile lor.

— Eu dau vina pe tine numai pentru că m-ai pus să iau lecții de navigație, îi zic.

Toată lumea râde, uitând. Toată lumea în afară de Jonas.

— Uitați-vă. Acum o să-mi reproșeze că n-am iubit-o destul când era copil, spune mama, ridicându-se de la masă și ducându-se la bucătărie ca să spele vasele. Bineînțeles că are dreptate.

— Nu se învârte totul în jurul tău, mamă, îi spun.

Jonas se uită fix la mine, cu ochi arzători.

Mă ridic de la masă și ies pe ușa din spate în noaptea întunecoasă. Apoi mă

sprijin de zidul rece de ciment și aștept parcă o eternitate.

Cartea a cincea

ASTĂZI

18:30 – 6:30

32

Azi. 1 august, Pădurea de Niciunde

Ora 18:30

Îmi scot costumul de baie ud, îl las pe podea și mă întind pe pat. Dinspre Casa Mare aud râsul profund al lui Peter, mama strigându-i pe copii să termine cu jocul de Parcheesi și să se pregătească de grătar. Tavanul e plin de furnici-tâmplar aduse de căldură și de furtuna ce stă să înceapă. Pe veioza de pe noptiera lui Peter s-a depus un strat de praf de carton. Mă uit prin luminator la razele amurgului care răzbat printre copaci, la ramurile pline de crenguțe împestrițate. Nori cenușii trec pe cer, încărcați de ploaie.

Când Anna și cu mine eram foarte mici, tata a plantat în fața căsuței noastre un pui de mesteacăn delicat, cu un trunchi subțire ca o salcie. Un copac plantat într-o pădure. A spus că va crește odată cu noi, o să se înalțe odată cu noi. Pe-atunci, înainte să treacă mesteacănul de acoperiș, luminatorul de deasupra patului meu era un dreptunghi albastru curat. Îmi plăcea să stau întinsă aici, privind cerul liber și pescărușii care zburau în curenții de forfecare. După ce a murit Conrad, m-am rugat acestui cer deschis — nu pentru iertare, ci pentru îndrumare, o cale să trec peste asta și să merg mai departe, o cale liberă înainte. Pe-atunci, vârfurile despicate ale ramurilor mesteacănului începuseră să se zărească în colțul geamului — fâșiuțe ascuțite care urcau în aer. Centimetru cu centimetru, an după an, coama

răzvrătită a mesteacănului a crescut peste cadrul geamului, până a acoperit fereastra, ascunzând cerul. Cerusem stăruitor răspunsuri, limpezimea sticlei. Dar trecerea timpului nu adusese decât o încâlceală de ramuri care-mi arătau că nu reușisem să mă vindec.

— E o fereastră, spusese Jonas, în ziua aceea de demult de lângă râu.

Iar eu spusesem:

— Știu.

Aseară mă uitam la el peste masa înghesuită, la ochii lui verzi care se întunecau dincolo de lumina lumânărilor. Mă privea și el direct. Niciunul dintre noi n-a clipit. În cele din urmă, buzele i s-au arcuit în zâmbetul acela ironic — ușurare, regret, inevitabilul absurd și trist. Fusesem dintotdeauna meniți să fim împreună. Căsătorie, copii — nimic nu schimbase acest adevăr esențial. Dacă aș putea lua înapoi ce am făcut, aș face-o. Toate deciziile proaste luate la răspântii. Toate deciziile îngrozitoare care m-au îndepărtat de el. Toate deciziile îngrozitoare care m-au îndepărtat de Peter. Nu doar că sexul cu Jonas de-aseară sau ce-am făcut azi, ce nu-mi pot scoate din cap, ce vreau să fac mâine, ci Conrad — ziua aceea, ziua aceea însorită cu hulă când s-a schimbat direcția vântului. Adevărul pe care i l-am ascuns lui Peter. Minciuna pe care am adus-o în căsnicia noastră. Mi-o imaginez pe Rosemary, cu sufrageria ei imaculată și banală, prăjitura ei umedă, furia din ochii ei. Felul cum mi-a mulțumit că i-am salvat viața. Eu nu i-am mulțumit niciodată lui Jonas că mi-a salvat viața. N-am făcut decât să-l învinovățesc. Să mă învinovățesc pe mine. L-am ținut pe Peter la distanță, pedepsindu-l pe el

pentru păcatul meu. Mi-am clădit toată viața pe o falie. Dacă i-aș fi spus lui Peter despre Conrad, despre ziua petrecută pe barcă, știu că m-ar fi iertat. Și de-asta nu-i pot spune. Pentru că nu voiam să fiu iertată.

Și alegerea pe care-mi cere acum Jonas s-o fac. Să-mi părăsesc soțul minunat. Să le provoc durere copiilor. Peter nu e răzbunător — orice s-ar întâmpla, nu mi i-ar lua niciodată, n-ar crea niciodată o prăpastie între mine și ei. Ne iubește prea mult ca să ne facă așa ceva. E un om cu coloană vertebrală. Gravitația lui îmi menține orbita stabilă când șovăi. Sunt îndrăgostită de Jonas. Am fost întotdeauna îndrăgostită de el. Nu pot trăi fără el, nu pot renunța la el acum, după ce am așteptat atâta vreme. Dar sunt îndrăgostită și de Peter. Am de ales. Pe unul nu-l pot avea. Pe unul nu-l merit.

Mă ridic din pat. Am nevoie de un duș fierbinte și prea mult Advil. Mă doare tot corpul. Mă doare capul de cât am încercat să gândesc, învârtindu-mă în cerc. Oare să renunți înseamnă să pierzi tot ce ai sau să câștigi tot ce n-ai avut vreodată? Mă înfășor într-un prosop. Ar trebui să mă duc la Dixon. Să stau cu Peter, cu copiii.

În fața băii, dau drumul la duș și las să se încălzească apa, apoi plec în căutarea Advilului. Scotocesc prin dulăpiorul adânc și dezordonat al mamei. Simt ceva în spatele dulapului și-l scot, știind deja ce e. Unul dintre tampoanele Playtex străvechi ale Annei. N-a mai folosit nimeni marca aia. Ambalajul s-a îngălbenit, dar micul aplicator de plastic dinăuntru și-a păstrat culoarea rozalie. Mă gândesc la Conrad care trăgea cu ochiul pe

fereastra băii, la mine cu picioarele desfăcute, la tamponul care aluneca pe podea. Ziua în care l-am cunoscut pe Jonas. Și mă gândesc la Anna, care țipa întotdeauna la mine când puneam mâna pe lucrurile ei — că eu am fost cea căreia i-a spus când și-a pierdut virginitatea. La cât de tristă și speriată a fost în ultimele ei luni. Cum m-a ținut Peter în brațe, în fiecare zi, când îmi dădeau lacrimile. Intru în duș și rămân sub jetul puternic de apă fierbinte, sperând că o să-mi înăbușe suspinele guturale de animal, disperarea mea de rană presărată cu sare, rugându-mă să mă curețe apa, să opărească trecutul de pe mine. Știind că nu am decât o singură variantă de ales.

Ora 18:45

Urcăm pe aleea noastră în pantă, ne oprim la drumul de pământ și o așteptăm pe mama la răspântie.

— Nu stați după mine, strigă ea de la jumătatea aleii.

Dar o așteptăm. Sunt desculță, într-o rochie de in, cu sandalele într-o geantă de paie, cu lanterne pentru când ne întoarcem, și încerc să-mi controlez măruntaiele. Maddy a luat-o la fugă înainte — îi place să fie prima — cu Fin alergând pe drum în urma ei. O privesc pe mama înaintând încet. Genunchii ei nu mai sunt ce erau. Poartă aceiași blugi vechi — puțin prea scurți, puțin prea largi și o bluză de pânză indiană care îi acoperă spatele, așa cum îi place ei să spună. Lacul e ca un cadru pentru urcușul ei: o linie a orizontului albastră sticloasă, până la talie, în spatele unei dantelării de copaci. Mă prefac că-l ascult pe Jack care se ceartă cu Peter,

susținând că avem nevoie de un permis pentru White Crest Beach. E mai bună pentru surfing și costă doar 30 de dolari pentru localnici.

— Mai vedem, spune Peter.

Mă lovesc peste glezne. Mă înțeapă mușchii negre.

Un tăun mi se așază pe braț. Aripile pătate ca o prepeliță se opresc. Tăunii sunt mai lenți decât mușchii — mai mari și mai ușor de omorât, dar înțepătura lor e de zece ori mai rea. Îl lovesc. Îl omor. Îl privesc căzând pe drumul de pământ și zvârcolindu-se o dată înainte să moară.

— La cine e spray-ul de insecte?

Peter caută într-o sacoșă de pânză.

— Am ajuns, ne anunță mama. Mușchii s-au întors. Mă bucur că te-ai hotărât să vii cu noi, Eleanor, zice ea. Deși aș vrea să-ți strângi părul. Arată mult mai bine când nu-ți cade pe față.

Aproape am ajuns la casa soților Gunther când mama se oprește. Câinii-lup feroce au murit de mult. La fel și stăpânii. Nu cunosc familia care a cumpărat casa. Și totuși, de câte ori mă apropii de gardul alb de lemn, acum în parte putrezit și căzut în tufărișul întunecat împreună cu tot restul, tot simt un fior, așteptându-mă la lătratul ascuțit, balele, mârâielile, gingiile dezgolite ale câinilor pregătiți să sară ca să ucidă.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spune mama. Ceapa roșie.

— Poate să dea Jack o fugă până acasă, zice Peter. Durează cinci minute.

— De ce trebuie să le fac eu pe toate? mormăie Jack. De ce nu se pot duce Maddy sau Finn?

Văd cum Peter își încleștează fălcile.

— Fiindcă acum compensezi pentru purtarea ta de tot rahatul de azi-dimineață față de sfânta ta mamă.
— *Am spus* că îmi pare rău.
— E în ordine. Mă duc eu.

Plec fără să mai aștept să mă contrazică Peter. Știu că fiecare afurisită de familie este nefericită în felul ei afurisit. Dar în clipa asta am nevoie, pentru câteva ore, de o mare familie fericită. Până ajung în siguranță la liman, trebuie să mă agăț de acest adevăr ca de o vestă de salvare. Să nu-i dau drumul.

— Poți să-mi aduci un pulover? strigă Peter după mine. Se face răcoare.

Pe verandă stă, în fața ușii de plasă, o pisică albă pe care n-am mai văzut-o până acum. Pisicile albe au ceva care mă revoltă — mi se pare că au ceva pornografic, de șobolan. Pisica dispare în tufișuri când mă vede venind. Pe terasă se vede o jumătate de veveriță dungată, cu coada stufoasă atârnând printre scânduri. Știu că ar trebui s-o arunc, dar e dezgustătoare și mai bine las pisica să-și termine cina. O las acolo și mă duc în căsuța noastră, să-i iau un pulover lui Peter.

Sertarul de sus al comodei e deschis. *Peter*, mă gândesc enervată. Am întotdeauna grijă să-l închid bine, ca să nu intre moliile și păianjenii. Trântesc sertarul. Cutia mea cu bijuterii e pe comodă. Ciudat, fiindcă știu că nu am lăsat-o acolo. O deschid ca să văd dacă lipsește ceva. Nu lipsește nimic, dar este ceva în plus. Peste încâlceala de cercei și coliere, e o bucățică de hârtie împăturită. E tăiată în forma unei țestoase-aligator. Înăuntru, e inelul meu cu sticlă verde. Jonas l-a păstrat atâția

ani! De când am dat din nou unul de altul în cafeneaua grecească. Din seara aceea de primăvară de pe chei. De la picnicul pe plajă când am făcut cunoștință cu Gina — ultima vară a Annei la lac. Mă întreb unde l-a ținut. Ascuns. Un mic secret. E mic, o tinichea fără valoare, cu poleiala dusă de mult. Și totuși, când mi-l pun pe deget am un sentiment intens de împlinire — ca și cum aș fi devenit în sfârșit întreagă, refăcută —, ca o Venus din Milo al cărei braț lipsă a fost găsit, prins în capcana pământului secole la rând și, a fost, în sfârșit, pus la loc. Îmi aduc aminte de momentul în care mi l-a dat. Mâna lui umedă, care tremura. Cum ne-am luat rămas-bun. Doi copiii care s-au iubit dintotdeauna. Îmi pun inelul în buzunar, mototolesc țestoasa de hârtie, o arunc în coș și iau puloverul lui Peter.

Ora 19:15

Îi prind din urmă pe ceilalți când se apropie de curba spre casa lui Dixon. Aleea lui e de fapt o bucată din vechiul Drum Regal. După casă, drumul se înfundă într-un câmp întins năpădit de splinuță și morcovi sălbatici. Însă dincolo de marginea câmpului, ascuns sub umbra pădurii, drumul străvechi reapare. Când eram mici, ăsta era traseul nostru secret spre oraș. Puteam merge pe jos cei 6 kilometri — până acasă la Becky sau la magazin la Penny Candy — fără să ajungem pe drumul asfaltat. Uneori, după câte o ploaie abundentă, găseam pe taluzurile abrupte cioburi de ceramică sau vârfuri de săgeți ieșite din pământ. Într-un an, am găsit o sticluță de medicamente, de culoarea prunei, tocită în timp. Mi-am

imaginat cum a aruncat-o în desiș unul dintre Părinții Pelerini dintr-o căruță sau dintr-un cobur, aruncând o privire peste umăr să se asigure că nu-l vede nimeni făcând gunoi. Sticluța a rămas neatinsă două secole — a trecut direct din mâna lui într-a mea.

Poteca iese din pădure la cimitirul Părinților Pelerini, de mult părăsit. Ne fascina: șirurile de pietre mici îngropate, cu cranii cu aripi cioplite pe ele, tocite de vânt și cu adâncituri în ele, cu epitafuri abia vizibile, pline de vieți, de resemnare. Cei mai mulți morți erau copii. *Temperance, Thankful, Obediah, Mehetable. În vârstă de 3 săptămâni, de 14 luni și 24 de zile, de 2 ani și 9 luni, de 5 zile.* Toate cu fața spre răsărit. La Judecata de Apoi, copiii se vor ridica spre zorii de zi, sperând că vor ședea de-a dreapta lui Dumnezeu ca să fie judecați printre cei drepți.

Pe alee vine aromă de *mesquite* și hamburgeri.

— Bun, spun eu prinzându-i din urmă pe copii. Mor de foame.

— Ar fi și cazul, după ce ai înotat atât, zice mama.

— Vreau trei hamburgeri, spune Finn. Pot să iau trei hamburgeri, mamă?

— Nu mama hotărăște, zice Jack. Trebuie să-l întrebi pe Dixon.

— Dar hotdogi? continuă Finn.

— Mie îmi trebuie un gin tonic tare, intervine Peter. Și îl împușc pe Dixon dacă n-are decât poșircă de-aia de Almaden.

— O folosește pentru lămpi, spune mama.

Peter se uită la ea nedumerit.

— Le umpli cu nisip.

— Nisip?

— E clar că ai pierdut anii 1970.

— Elle, cred că maică-ta s-ar putea să sufere de o demență incipientă.

Mama îl lovește cu pălăria.

— La cât de mult beam pe vremea aia, trebuia să le folosim la ceva.

— Dacă nu te simți bine, Wallace, sunt încântat să te duc acasă.

— Soțul tău e imposibil, spune mama râzând. Cred că e momentul să te gândești la divorț.

Finn și Maddy sunt îngroziți.

— *Mamă*.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, *glumesc*. Era o glumă, le spune ea. Îl ador pe tatăl vostru, așa cum știe și el foarte bine.

— Bunica voastră a fost mereu spirituală, zice Peter.

Îl iau pe Finn de mână și mă ghemuiesc lângă el.

— Bunica ta se prostea — știi cum face ea. Tata și cu mine ne iubim. Ne vom iubi mereu.

Vreo 15 persoane sunt adunate pe peluză, obișnuiții locului, care pălăvrăgesc, mănâncă cheddar Kraft pe biscuiți Wheat Thins și beau din pahare de plastic. Pe o masă de picnic rotundă cu lumânări cu aromă de lămâiță aprinse, a fost instalat un bar improvizat.

— Bun, spune Peter, intrăm în mulțime?

Prima persoană pe care o zăresc e soția lui Dixon, Andrea. Chiar și acum, după atâția ani, de câte ori o văd, mă gândesc la jocul Monopoly și la Dixon traversând sufrageria dezbrăcat. Dixon și Andrea și-au reluat relația cu trei ani în urmă, după ce au dat unul peste altul la o licitație de cărți rare. Licitau unul împotriva celuilalt pentru o primă ediție cu autograf a volumului *Pescărușul*

Jonathan Livingston. Dixon spune că inițial nu a recunoscut-o, atât de mult se schimbase. Părul roșu cârlionțat al lui Andrea e acum tuns drept și cenușiu. Și-a schimbat cerceii tribali africani cu perle de bun gust și insigna cu porumbelul lui Peter Max cu o panglică roz. Băiatul ei lucrează la o bancă de investiții, locuiește în Colorado și face tranzacții cu certificate energetice verzi, spune ea, ca și cum asta l-ar face acceptabil din punct de vedere ecologic. Andrea încă mai crede în pacea universală. E adâncită într-o discuție cu Martha Currier, o fostă cântăreață de jazz mai în vârstă din New Orleans, care are o casă modernistă ce dă spre plajă și poartă întotdeauna un turban pe cap. Martha fumează țigări Virginia Slim înfipte într-un portțigaret de fildeș. Andrea alungă fumul cu mâna din fața ei de fiecare dată când expiră Martha, dar aceasta o ignoră și continuă să-l sufle direct spre ea. Mi-a plăcut dintotdeauna Martha.

Mama se ascunde în spatele meu când ne apropiem de mulțime.

— Acoperă-mă, spune ea. Doar până trecem în siguranță de Andrea. Înainte să mă încolțească și să mă întrebe ce mai fac, în stilul ăla al ei „interesat", și după aia să aștepte să-i dau un răspuns sincer. Ca și cum și-ar dori cineva vreodată să fie prins într-o conversație adevărată la o petrecere.

— Sunt de acord cu tine, îi răspund râzând. Ceea ce rar se întâmplă. Flecăreală și treci mai departe.

— Nu înțeleg cum suportă el să stea mai mult de zece minute cu ea. Femeia asta e îngrozitor de plicticoasă.

— E un mister, zic eu conducând-o în siguranță.

— Mă rog, el susține că încă e extrem de bună la pat. Ceea ce presupun că înseamnă că-i face sex oral.

— Mamă, e dezgustător.

— De acord. E foarte tulburător. Are o gură foarte mică.

— Voiam să spun că *tu* ești dezgustătoare, îi zic râzând.

— Nu mai fi așa mironosiță.

— Nu vreau să vorbesc despre viața sexuală a lui Dixon. Trebuie să aibă aproape 80 de ani.

De dincolo de pajiște, Dixon ne face semn cu mâna. Mama îl salută și ea.

— E încă un bărbat foarte atrăgător. Ar putea avea orice femeie dorește.

— Orice femeie peste 65 de ani.

— Nu fi așa de sigură. A fost dintotdeauna foarte sexy.

— Iar acum am în cap imaginea Andreei cu un penis în gură.

— Măcar asta înseamnă că nu vorbește. Ești drăguță să-mi aduci o vodcă? Cu gheață, fără sifon.

Se așază pe un fotoliu de lemn Adirondack.

— Și poate vezi și niște alune. Ah, slavă Domnului, zice ea când o vede pe Pamela apropiindu-se.

Pamela poartă un caftan liliachiu lung și mărgele mari de chihlimbar.

— Pamela, ia loc.

Bate cu palma pe un scaun liber lângă ea.

— Salvează-mă de oamenii ăștia.

Pamela râde la mama în felul ei plăcut și vesel. Din motive care mie îmi scapă, crede că mama e minunată. Pamela este însă genul de persoană care vede întotdeauna partea bună din oameni. Chiar și din Conrad.

În vara de după ce s-a mutat Conrad cu noi, Pamela ne-a luat pe Anna și pe

mine în oraș să mâncăm scoici pe grătar.

— Ei bine, a zis ea după ce ne-am instalat într-un separeu. Vreau să aflu toate noutățile. Leo se poartă frumos? Poate să fie puțin ticălos. Dar ce om minunat! Mama voastră e la fel ca întotdeauna.

— Cred că sunt în regulă, am spus eu.

— Și Conrad? Trebuie să fie o schimbare să ai un frate.

— Frate vitreg, zic eu.

— Vrei adevărul sau o minciună? a întrebat Anna.

— Cum vreți voi. Fâșii sau pulpa întreagă?

În cele din urmă, am hotărât să-i spunem adevărul.

I-am povestit ce groaznic era. Cum se furișa peste tot. Cum stătea lângă răcitor și bea laptele direct din cutie, ca să nu mai putem noi să mâncăm cereale la micul dejun. Barba scârboasă de puber pe care refuza să și-o radă.

— Folosește toată apa caldă în fiecare dimineață, a zis Anna. Se masturbează în baie. E dezgustător. Adică — își bagă degetul pe gât, pretinzând că vomită — imaginează-ți la ce se gândește.

Eram sigură că Pamela o să fie oripilată. În schimb, i-a spus Annei că ne compătimea — situația părea de-a dreptul neplăcută. Totuși, nu era cumva posibil să-l acuze pe Conrad pentru că ea fusese trimisă la internat și Conrad îi lua camera?

— Fiindcă oricât de respingător i-ar fi comportamentul, *nu* este vina lui, a zis Pamela. De fapt, era ultimul lucru din lume pe care și-l dorea. Nu voia decât să-l iubească mama lui. Așa că, dacă puteți, încercați să vă amintiți că suferă. Să fiți mai blânde. Amândouă.

A mușcat dintr-o scoică, împroșcând suc pe toată masa.

— Ai niște ochi superbi, Anna. De mult voiam să-ți spun. Cenușiu-deschis. Dacă o vezi pe chelnerița noastră, vreau un sos iute.

Dixon manevrează două grătare Weber în formă de ceainic, îmbrăcat ca de obicei în pantaloni albi de doc și o cămașă albastră de in, desculț și bronzat, cu un clește într-o mână și un martini în cealaltă, fără nicio urmă de grăsime pe el. Părul lui cărunt, încă ud de la plajă, e dat pe spate și lipit de cap. De zidul casei sunt sprijinite trei planșe de surf zgâriate, iar costumul lui de baie ud e întins la uscat pe o capră de tăiat lemne. E singurul om pe care îl cunosc care intră în mare în plin flux fără ezitare. Mama are dreptate — e un bărbat frumos, chiar și acum. Un Downhill Racer, un Hubbell. Îl cheamă pe Jack, îi strânge mâna și îi dă o spatulă.

Peter e la bar. Îl privesc turnându-și două degete de gin și un pic de apă tonică într-un pahar. Abia după aceea adaugă și trei cuburi amărâte de gheață. Plutesc ca niște rățuște în mare. Britanicilor le place să bea, dar fac cocktailuri călduțe, fără rost. Mă apropii din spate și-i pun brațele pe mijloc.

— Cine e? întreabă el.

— Ha-ha.

Se întoarce și mă sărută pe vârful nasului.

— Mama solicită vodcă. Un cub de gheață.

— Recepționat. Și tu?

— Mă duc înăuntru să caut unde a ascuns Andrea vinul bun.

— Fluier de trei ori dacă o văd venind.

Intru pe ușa bucătăriei. Intotdeauna mi-a plăcut bucătăria familiei Dixon — podelele roșii ca macul, blatul de lemn uzat, mirosul dulceag de leucoplast, chimion și pahare de bere cu ghimbir. De câte ori sunt în bucătăria lor îmi vine să-mi trag un scaun la blat și să mănânc un castron de fulgi de porumb cu lapte și grămezi de zahăr alb. Deschid un dulap de deasupra chiuvetei și iau un pahar pentru vin. Pe un raft de sus e o bază de robot de bucătărie Cuisinart îngălbenită, care probabil că n-a mai fost folosită din 1995. Lângă ea, un aparat de făcut iaurt Salton vechi, care adună praful. Când îl văd, mă gândesc la lapte covăsit, ipocrizie și la părinții altora făcând sex.

În frigider e o sticlă aproape plină cu un Sancerre decent. Îmi umplu paharul și intru în biroul lui Dixon. Văd pe fereastră cum Peter îi duce mamei o cutie de alune spaniole. A furat sticla de vodcă de la bar și i-o dă. Ea o ia imediat și trage o dușcă. l-o dă înapoi. El râde și se așază pe brațul fotoliului ei. Își aprinde o țigară. Îi șoptește la ureche ceva care o face să-l plesnească. Dar și râde. Nimeni nu o poate face pe mama să se relaxeze și să redevină ea însăși așa cum o face Peter. E combinația perfectă de bunătate, ironie răutăcioasă și nepăsare care o face fericită. Într-un fel, Peter a salvat-o cu ani în urmă, după ce a plecat Leo, după ce a murit copilul, după ce mi-a găsit jurnalul. Peter a trezit-o din somnolență, a aprins din nou luminile în vechiul nostru apartament. Ne-a făcut să simțim că e sigur să putem fi fericiți din nou.

Maddy și Finn vin în fugă și se urcă peste el, atrași ca niște rățuște. Peter plesnește un țânțar care i s-a așezat pe

brațul stâng și deschide palma ca să le arate copiilor că l-a nimerit. Și în acest gest neînsemnat, am o senzație copleșitoare de ușurare. Și de recunoștință.

Trec pe lângă sufragerie și mă duc spre baia de la etaj. Câțiva dintre invitații mai în vârstă s-au retras aici. Stau în jurul unui foc, adânciți într-o conversație despre cântecul păsărilor.

— Eu cred că e pițigoiul. *Chick a dee dee dee*... Foarte dulce. Parcă ar fi boabe de porumb care se prăjesc, spune cineva.

— Pițigoii dispar stoluri-stoluri de pe terenul nostru, o aud pe Andrea. Sunt convinsă că e din cauza pisicii vecinilor. Refuză să-i pună un clopoțel la gât. Am sunat la Agenția Parcurilor Naționale, dar susțin că nu se poate face nimic.

— Mie îmi place și țipătul gaiței albastre, spune Martha Currier, cu accentul ei profund și răgușit din sud. Deși știu că sunt într-o minoritate.

Casa lui Dixon are două scări interioare. Cea lată pe care urc acum duce în zona oficială a casei — aripa adulților. Aici încăperile sunt frumoase și elegante. Toate camerele pentru oaspeți au tapet vintage — boboci de trandafir palizi sau lăcrămioare împrăștiate pe fundal albastru. Dormitorul principal a fost dintotdeauna preferatul meu. În copilărie, visam că o să am într-o bună zi o cameră exact așa. Tapet pictat de mână cu bujori albi strălucitori care atârnă pe frunze verzi ca jadul; un pat cu baldachin romantic, draperii cu inele, o podea cu scânduri uzate; un șemineu cu un vraf ordonat de lemne și iască alături; o cadă pe picioare cu gheare în baie.

Scara copiilor e abruptă și întunecoasă, fără balustradă — doar pereții aflați aproape de care să te sprijini. Duce direct din bucătărie în „cămin" — o cameră mansardată, cu ferestre înalte și paturi suprapuse pe toți pereții. Era casa unde veneam să stăm peste noapte în copilărie, locul unde puteam să strecurăm băieți pentru jocul cu sticla învârtită și să fumăm țigări aromate. Singura cale de acces dinspre aripa adulților era printr-o baie cu două uși, pe care o puteam încuia pe partea noastră.

Baia pentru oaspeți e ocupată, așa că mă duc la cea din dormitorul lui Dixon. Când deschid ușa, îmi stă inima. Andrea l-a redecorat. Vechiul tapet frumos cu bujori a fost dat jos, iar camera e zugrăvită în mov-închis. Patul elegant cu baldachin a dispărut, înlocuit de un pat tapițat cu pânză bej, iar scândurile au fost acoperite cu bun-gust cu sisal împletit. Au apărut și șifoniere asortate din anii 1950 și lămpi de sticlă Simon Pearce. Îmi vine s-o omor pe Andrea. N-am nevoie decât să fac pipi, dar sunt tentată să fac și altceva doar ca să demonstrez ceva.

În loc de asta, o iau pe coridorul lung care se înfundă în baia cu două uși. Tocmai încui ușa în urma mea când se deschide ușa dinspre „cămin" și intră Gina.

— Hei, zice ea, ca și cum ar fi întru totul firesc să ne întâlnim în baie.

Își dă blugii jos și se așază pe toaletă.

Rămân nemișcată, fără cuvinte. *E și el aici*, îmi spun, fără suflare și cu inima bătându-mi nebunește.

Gina ia o bucată de hârtie igienică și se șterge.

— Când ați ajuns?

— Acum vreo jumătate de oră, reușesc să spun. Am venit pe jos.

— N-aveam de gând să venim, dar maică-sa amenința că face tofu prăjit.

Trage apa la toaletă și se ridică să-și tragă fermoarul la pantaloni. E epilată în stil brazilian. Mă cuprinde îngrijorarea când îmi imaginez părul meu pubian de modă-veche. L-a deranjat oare pe Jonas? l-a tăiat cheful? E obișnuit cu altceva. O piele moale, de copil.

— E rândul tău, spune Gina.

Nu mă pot uita la ea. Nu pot nici privi în altă parte.

Deschide dulăpiorul cu medicamente și găsește un tub de Neosporin, stoarce puțin pe vârful degetului, apoi scoate un plasture din cutie.

— Mi-am făcut ceva la picior mai devreme, zice ea. E doar o zgârietură, dar doare ca naiba și acum s-a făcut și bășică. Jonas crede că am călcat pe un crab.

O privesc cum se unge pe rană cu o mișcare circulară atentă. Desface încet protecțiile de pe spatele plasturelui, îl întinde peste ceva ce evident că nu e nici măcar o zgârietură și netezește ambele capete pe piele pur și simplu... drăgăstos. Sunt fascinată de câtă grijă are de ea, de importanța fiecărui gest. E ca și cum te-ai uita la una dintre femeile care chiar se spală pe dinți două minute. Aștept să plece, dar își scoate un ruj din buzunarul de la spate și se apleacă spre oglindă. N-am încotro și trebuie să mă așez și să fac pipi cu Gina lângă mine, cu chiloții în vine, inelul lui Jonas apăsându-mă ușor prin țesătura buzunarului rochiei.

— L-am obligat pe Jonas să conducă până aici, spune Gina, strângându-și

buzele ca să vadă dacă sunt perfecte. Când a ajuns acasă, la noi era deja raiul țânțarilor. Dumnezeu știe unde dispare omul ăsta.

Mă opresc la jumătatea jetului, după care reiau. Gina se întoarce și se uită la mine, ca și cum s-ar gândi la ceva. Stau nemișcată ca o căprioară ce simte vânătorul în tufiș.

Dar ea îmi zâmbește.

— N-o să-ți vină să crezi și probabil n-ar trebui să-ți spun, dar credeam că *tu* erai cauza.

Se șterge pe mâini cu un prosop.

— Acum pare caraghios. Chiar l-am urmărit o dată. S-a dovedit că încercase toată vara să găsească un cuib de uligan-pescar.

Râde.

— Îi place pădurea asta, îi spun și întind mâna după hârtia igienică.

În timp ce traversam „căminul" ca să coborâm, Gina spune:

— Ai văzut cum arată dormitorul principal? Andrea a făcut o treabă excelentă. L-a convins în cele din urmă pe Dixon să scape de tapetul ăla oribil. Urmează la rând bucătăria.

— Am crescut în bucătăria aceea.

— Da, dar ai văzut-o?

N-o să știe niciodată cât de aproape a fost să-l piardă.

— Camera asta trebuie să fi fost refugiul suprem pentru adolescenți.

Arată cu mâna spre peretele cu paturi suprapuse.

— Probabil că Jonas s-a giugiulit cu vreo fată printr-unul dintre astea.

— Era mult mai mic decât noi.

O urmez pe scara îngustă.

— Dar trebuie să știi dacă a avut iubite, zice Gina peste umăr.

Părul meu încă miroase a apă din lac.

Mama e exact acolo unde am lăsat-o, cu Peter tot cocoțat pe brațul fotoliului. Lămpile tiki galbene cu lămâiță aruncă cercuri de lumină în semiîntuneric.

— Mă duc să iau un burger, zice Gina. Vrei și tu?

Mă uit pe peluză după Jonas, simțind o strângere neplăcută de inimă. Îl văd în penumbră în spatele grătarului. Se uită fix la mine. Mă așteptă. Bag mâna în buzunarul rochiei, prind cu degetele inelul de sticlă verde și mă adun.

— Cred că mai stau un pic.

Gina traversează pajiștea către el, îl prinde cu brațele de mijloc și își bagă mâinile în buzunarele lui de la spate. E un semn de posesie. Probabil că îmi simte privirea, fiindcă întoarce capul repede, ca o pumă ce adulmecă prada și se uită în întuneric. Jonas îi șoptește ceva la ureche, iar ea zâmbește și se întoarce spre el.

— Hei, nevastă, spune Peter. Unde ai fost?

— Cu Gina. Am fost la baie.

— la niște alune.

Mama îmi dă cutia.

— Eram la etaj, în baia copiilor. Gina a deschis ușa dinspre dormitor fără să bată și a intrat. S-a așezat și a făcut pipi în fața mea.

— E vulgară, spune mama.

— Mama ta e pornită pe calea războiului în seara asta.

— Nu sunt pe nicio *cale* și în niciun *război*, răspunde mama. l-am zis doar Andreei că niciuneia dintre noi nu ne place cum a aranjat grădina. Nu e în stil „pădure".

— A fost foarte diplomatic din partea ta, mamă.

— Dacă nu voia să știe ce cred, nu trebuia să mă întrebe din capul locului

ce părere am despre îmbunătățirile ei.

— Mama ta a spus că arată *burghez*, spune Peter râzând.

— Dacă vrea să ne țină predici despre plantele indigene, n-ar fi trebuit să facă o bordură cu iarbă.

Copiii mai mici aruncă potcoave pe peluză. Jonas și Gina vin spre noi, cu băuturi și farfurii de carton ținute în echilibru în mâini.

— Maddy ar trebui să se dea cu mai mult spray împotriva insectelor. Țânțarii o adoră, zic eu.

Jonas își trage un scaun lângă mine și-mi pune mâna pe braț.

— Vă deranjează dacă stăm cu voi? întreabă el către toată lumea, dar de fapt mi se adresează numai mie.

Mă ridic.

— Mi-am lăsat vinul la etaj.

De data asta încui ușa de la baie pe ambele părți și nu aprind lumina. Mă sprijin de pervaz și ascult foșnetul copacilor, murmurul conversației, clinchetul paharelor și conversația. De când mă făcusem destul de mare ca să-mi pun sub semnul întrebării instinctele, mama m-a sfătuit mereu: „Dă cu banul, Eleanor. Dacă răspunsul pe care îl obții te dezamăgește, fă invers". Deja știm răspunsul corect, chiar și când nu-l știm — sau credem că nu-l știm. Dar dacă moneda e calpă? Dacă ambele părți sunt la fel? Dacă amândouă au dreptate, atunci amândouă greșesc.

Paharul de vin e pe pervaz, unde l-am lăsat. Jos, pe verandă, Peter și Jonas stau de vorbă. Peter spune ceva, iar Gina râde, dând capul pe spate. Ambii bărbați zâmbesc. Scena e suprarealistă, de nepătruns. Cu doar câteva ore în urmă, lumea părea să viseze cu ochii deschiși,

suspendată pe cer. Mă uit la soarele care apune, imaginând-mi vechea ruină părăsită, liniștea pădurii, privirea sinceră și pătrunzătoare a lui Jonas. Mă las în jos pe lângă perete, îmi strâng genunchii la piept și mă ghemuiesc învinsă. Am făcut alegerea: să renunț la dragostea asta care zvâcnește, care doare — pentru un alt fel de dragoste. O dragoste răbdătoare. O dragoste *dragoste*. Dar durerea e chinuitoare. O aud pe mama afară, strigând peste peluză către Dixon, care stă lângă grătar, și cerând un hamburger.

— În sânge, strigă. Să-l aud mugind. Și te rog să nu-mi ții predici despre salmonella. Mai curând mor de diaree și deshidratare decât să mănânc carne cenușie la carton.

Aud râsul plăcut și plin al lui Peter.

— Jur, Wallace, într-o bună zi *chiar* te internez la nebuni.

Când cobor, Jonas e la chiuveta din bucătărie, ținând mâna sub apă rece.

— Aici erai.

Scoate mâna din apă și o ridică. De-a curmezișul palmei pielea e înroșită și se vede un semn de arsură.

— Luam un hamburger pentru mama ta. Am pus mâna pe o spatulă metalică de pe grătarul încins.

Se sprijină cu spatele de blatul de bucătărie. Îmi vine să-l mănânc, cu încrederea lui în sine fără vlagă. Să-l înghit, să-l absorb.

— Vino încoace, îmi spune încet.

— Ai nevoie de unt.

Mă duc la frigider, găsesc un pachet de unt și-i scot ambalajul. Jonas întinde mâna și eu ung cu unt pielea arsă. Își strânge degetele peste ale mele. Mă trag de lângă el și pun untul la loc în frigider.

— Elle?

— Ce-i? întreb cu spatele la el.

Orice ar spune, va fi insuportabil.

— Mă îndoiesc că Dixon vrea o urmă din pielea mea arsă pe pâinea prăjită mâine dimineață.

— Așa e.

Scot din nou untul din frigider, rup o bucată de deasupra și o arunc la gunoi, apoi caut un șervet curat și i-l arunc lui Jonas. Mă stăpânesc.

— Înfășoar-o cu asta deocamdată.

— Ți-am lăsat ceva în tabără, spune el. În căsuța ta. Să cauți când ajungi acasă.

— L-am găsit, zic eu. M-am întors să iau o ceapă.

Bag mâna în buzunar și scot inelul.

— Nu știam că îl mai ai.

Ia inelul și-l ridică în lumină. Micul obiect de sticlă verde strălucește de parcă ar fi kryptonită.

— Hotărârea mea de Anul Nou de atunci a fost să te uit pentru totdeauna. Apoi ai apărut brusc, țipând la un amărât într-o cafenea.

Îmi pune inelul pe deget, peste verighetă.

Nu vreau decât să-i spun că sunt a lui. Că am fost totdeauna, că o să fiu totdeauna. În loc de asta, îmi scot inelul și-l pun pe blat.

— Nu pot.

— E al tău.

Mă străduiesc să rămân calmă.

— Mă duc la Peter și la copii. O s-o trimit pe Gina să-ți bandajeze mâna cum trebuie.

Jonas e palid, neliniștit, de parcă ar fi simțit trecând o fantomă, de parcă ar fi fost atins, foarte ușor, de o mânecă înghețată.

— Pune-l la loc pe deget, îmi spune cu glas dur.

li iau mâna și-i sărut palma arsă; încerc să mă controlez.

— Gata, îi spun așa acum i-aș spune și lui Finn. E mai bine acum.

Dau să plec, dar îmi prinde mâna pe blat și mă privește ca un om care se înecă.

— Dă-mi drumul, șoptesc eu. Te rog.

Aud un scârțâit în spatele nostru. Peter stă în prag în partea cealaltă a bucătăriei.

— Oh, hei, spun eu. Jonas s-a ars la mână.

33

Ora 21:30

Când plecăm de la Dixon, nu mă uit în urmă. Parcă aș avea un gol apăsător în piept, un balon umflat până a pocnit, cu greutatea aerului fără viață. Nimicul. În față se întinde bezna. Peste tot în jurul meu, zumzetul ascuțit al cicadelor se ridică în aerul nopții. Peter merge în față, iar lanterna lui luminează o fâșie îngustă de drum, iarba înaltă din mijloc, cu făgașe de nisip deschise la culoare de fiecare parte. Lumina aruncă un halo pe copaci. Fluturii vin în zbor din pădure, atrași de lumină — pâlpâiri maroniu-prăfuit, disperate după energia luminoasă. N-am înțeles niciodată atracția asta sinucigașă. Copiii se țin după Peter, plângându-se că-i dor picioarele; obosiți, speriați, stând aproape de lumină. Poate că fluturii sunt îngroziți de întuneric. Poate că asta-i explicația simplă.

— Nu există vârcolaci, îl liniștește Peter pe Finn.

— Dar vampiri? întreabă Finn.

— Nici vampiri, iepurașule, îi răspund eu.

— Dar n-ar fi grozav dacă *ar exista* monștri? spune Peter. Gândește-te: dacă ar exista vârcolaci și vampiri, atunci ar exista și magie. Viața după moarte există. E un lucru *bun*, nu-i așa?

— Cred că da, zice Finn. Și fantome?

— Exact, spune Peter.

— Dar criminalii în serie? întreabă Maddy. Dacă se ascunde cineva în pădure? Dacă vrea să ne facă rău? Dacă are un topor la el?

— Sau *la ea*, răspunde Peter.

— V-ați distrat, copii? zic eu, imaginându-mi cum îi trag un șut lui Peter în fluierul piciorului.

Acum Maddy o să stea trează toată noaptea, făcându-și griji.

— Mie mi s-a părut că a fost o întâlnire plăcută.

— Ne-am jucat de-a statuile, spune Finn. Putem să mâncăm înghețată când ajungem acasă?

Jack merge lângă mine, cărându-mi geanta de pai. La un moment dat, mă ia de braț și înaintăm înlănțuiți pe drumul nisipos și întunecat, fiecare adâncit în propriile gânduri. Un coiot latră pe o culme înaltă, mușcând din noapte. În depărtare, îi răspunde haita. Le ascult dialogul, senzația de foame cuprinsă în el. Pleacă la vânătoarea de șoareci de câmp sau câini mai mici.

Unul dintre tomberoanele noastre este căzut într-o parte pe marginea aleii, iar doi ratoni stau călare pe el. Când raza lanternei lui Peter cade pe ei, încremenesc ca niște statuete cu blană pe o sanie dublă, cu ochii roșii în lumină. În jurul lor sunt împrăștiați pe pământ coceni de porumb, foi de salată, boabe de cafea și bucățele rupte de prosoape de hârtie.

Mama strigă enervată și aleargă la ei agitând un băț.

— Plecați de aici! Afară! Afară!

Îi privim fugind în pădure.

— Paraziți, spune ea lovind tomberonul cu piciorul. Care prost a uitat să pună funia la loc?

Se repede pe aleea către casă fără să aștepte un răspuns.

— Imaginează-ți cum ar fi fost dacă descoperea ea epava navei Rhone, spune Peter.

— Intrați în casă, le spun. Mă ocup eu de mizeria asta. Nu mâncați tot fisticul. Păstrați-mi și mie. Jack, aprinde, te rog, lumina de afară.

Aștept până rămân singură. În copacii de deasupra aud foșnetul unor mișcări furișate și simt perechi de ochi atenți. *Dacă se ascunde cineva în întuneric? Dacă vrea să ne facă rău?* Mulți ani am alungat din minte noaptea aia îngrozitoare. Însă acum, în torentul de dragoste, și panică, și tristețe, simt cum mă cuprinde frigul. Mă întreb cât trăiesc ratonii. Oare ar putea fi aceeași ratoni care au văzut cum m-a violat Conrad? Erau oare puii ăia, care trăgeau cu ochiul pe geam la patul meu luminat de razele lunii? Oare lacrimile mele i-au speriat? Țipetele mele înăbușite? Sau erau plictisiți așteptând momentul prielnic să se întoarcă în lac după ceva boișteni? Oare mama lui Conrad a auzit în vis inima care bătea nebunește a lui Rosemary? *Dacă are un topor la el?* Mi-o imaginez pe Maddy singură, îngrozită, cerând îndurare, în timp ce Peter și cu mine dormim în căsuța noastră, fără să știm ce se petrece. Aș vrea să-i promit că n-o să se întâmple niciodată nimic rău, că n-o să-i facă nimeni rău vreodată. Dar nu pot.

Mă așez pe pământ, printre resturile de salată veștejită, mucuri de țigară umede și pliculețe de ceai. O cutie goală de Bisquick distrusă de niște gheruțe ascuțite. Noaptea trecută, Jonas a venit la mine pe întuneric, s-a împins în mine, am stat cu capul lipit de cărămida veche, nepământesc, gâfâind, o durere minunată, cu rochia ridicată peste talie, și am simțit cum toată viața mi se încheagă în mine.

O broască-bou orăcăie în lac. Undeva, adânc cufundată în mâl, pândește o țestoasă-aligator. Îl văd pe fereastră pe Peter, în cămară, punând înghețată de ciocolată în castronele desperecheate. Li le dă copiilor, apoi ia cutia cu înghețată de fistic și se uită la ea o clipă, după care o pune pe toată în castronelul lui.

Ora 22:00

Am făcut o grămadă din coceni și pănuși. Ușa din spate se deschide și Peter iese cu un sac mare negru de gunoi. Mă caută în întuneric.

— Aici sunt, spun eu, pășind la lumină. E zonă calamitată.

Peter deschide gura sacului și eu arunc totul înăuntru.

— Te-am văzut, zice Peter pe un ton reținut, bizar. Cu Jonas.

— Cum adică?

— Știu.

Mă ia cu fierbințeală și simt cum mă străbate un val de adrenalină. Îmi stăpânesc panica și mă concentrez pe mucurile de țigară umede. „Ratonii ăștia blestemați." Ies din lumină, ridic un carton de ouă rupt și îmi țin răsuflarea, așteptând ce va urma.

— L-ai sărutat.

Inima mi se liniștește un pic. N-a existat niciun sărut. Nu l-am sărutat pe Jonas aseară. A venit din întuneric, m-a luat pe la spate. Răsuflu ușurată în sinea mea.

— Habar n-am despre ce vorbești, Pete.

— Nu minți.

Are chipul dur ca pietrele de râu, convins în furia lui.

— Nu mint. Cum adică, m-ai văzut? Unde?

Mi se strecoară în minte un gând oribil: oare ne-a urmărit la ruine? S-a uitat la noi dintre copaci? Ne-a văzut făcând sex sălbatic, fără rețineri?

Peter clatină din cap dezgustat.

— Adineauri. În bucătărie. La Dixon.

Sentimentele mi se schimbă cu totul, am o senzație de torent pur de *Slavă Domnului*.

— Când i-am sărutat arsura de pe mână? Doamne sfinte.

— N-a fost doar sărutul. Am văzut cum se uita la tine, spune Peter. Ca și cum te-ar fi dorit.

— Da, ce să spun, îi răspund eu cu sarcasm prefăcut. Cum să nu mă dorească? Sunt irezistibilă.

— Am văzut și cum te uitai tu la el, insistă Peter.

— I-am pus unt pe mână. I-am dat un șervet de bucătărie.

Peter îmi ia cartonul de ouă din mână.

— Știi ceva, Elle? Am terminat. Mă duc la culcare.

Aruncă sacul în tomberon, trântește capacul și-l asigură cu coarda.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Pete. E Jonas. Cel mai vechi prieten al nostru.

— Cel mai vechi prieten *al tău*.

— I-am dat un pupic de „gata, a trecut", ca și cum ar fi fost copil mic. Erai chiar acolo.

— Eram, răspunde Peter și pleacă.

— Stai, spun eu, ducându-mă după el. Chiar ești supărat pe mine fiindcă l-am sărutat pe arsură?

Peter mă măsoară cu privirea. Are ochii de argint rece, cu o urmă de mercur.

— La naiba. Crezi ce vrei, zic eu, mascându-mi nervii sub o îndreptățită mânie. Jonas e cel mai vechi prieten al

meu. Bineînțeles că mă iubește. Dar nu în felul acela. Ar fi ca un incest.

Îi trece ceva peste chip — speranță și îndoială amestecate.

Suntem în impas, Peter dorindu-și cu disperare să-și alunge bănuielile, nefiind sigur; eu, îngrozită, ținându-mi pumnii, rezistând pe poziție, încercând să-l determin pe Peter să mă creadă, prefăcându-mă sfidătoare. Am renunțat la Jonas. L-am ales pe Peter. Sunt moartă pentru el. Spun o rugăciune către Dumnezeul despre care știu că nu există. După asta, jur, n-o să mai existe și alte minciuni.

— Bine, spune Peter în cele din urmă, cu expresia o idee mai calmă. Dar dacă minți...

Vorbesc pe ton egal și calm.

— Foarte bine. Pentru că nu se întâmplă nimic între mine și Jonas și de fapt între mine și oricine altcineva. Ești singurul bărbat pe care-l iubesc. Pe cuvânt.

— Bine.

Vine și mă sărută apăsat.

— Dar nu mai săruți alți bărbați. Ești a mea.

— Sunt.

— Acum vino la culcare, ca să pot face dragoste cu soția mea.

— Copiii sunt încă treji și mama bântuie pe undeva, pe-aici.

— Șșt.

Mă ia de mână și mă duce pe aleea întunecată către căsuța noastră. Mă împinge pe trepte în fața lui.

— Întoarce-te, mârâie el.

Mă răsucesc spre el și mă prind de tocul ușii. Își trece mâinile peste rochia mea, îmi trage în jos chiloții, se apleacă și mă linge încet cu limba aspră.

— Ai gustul mării, îmi șoptește.

Inchid ochii și îmi imaginez oceanul, plaja astăzi, cortul, pe Jonas. Mă umezesc în gura lui, gândindu-mă la celălalt bărbat pe care îl iubesc. Când vin lacrimile, nu sunt pentru ce am pierdut, ci pentru adevărul despre Jonas pe care nu-l pot alunga.

Ora 22:30

Stăm întinși împreună, Peter în prăbușirea de după sex, cu cearșafurile împinse în jurul gleznelor, al membrelor noastre întinse în toate părțile. Îmi întorc perna, îmi pun obrazul pe partea rece și ascult respirația lui Peter, hârâitul sforăiturilor lui ușoare, izul dulce al țigărilor din răsuflarea lui. Sunt agitată, neliniștită. Am nevoie să se întoarcă la mine. Dar știu că n-o să-l trezească nimic din somnul ăsta. Bărbații adorm imediat după orgasm. Femeile se trezesc. E curioasă desincronizarea asta. Probabil, după ce se istovesc încercând să ne impregneze, au nevoie de odihnă. E treaba noastră să ne ridicăm, să măturăm peștera, să culcăm copiii în patul de trestie, să-i căutăm de păduchi, să le spunem povești pe care le vor spune și ei într-o bună zi copiilor lor: despre foc, roți de piatră, o peșteră plină de stalactite — o culoare strălucitoare, înghețată în timp; băiatul care a urmărit o pasăre măreață pe cer; cum să traverseze largul mării. Mă îmbrac și ies din căsuță. E târziu, dar trebuie să-mi sărut copiii.

Au lumina încă aprinsă.

— Unde ai fost? întreabă Maddy. Trebuia să te întorci la înghețată.

— Tata nu se simțea bine. A trebuit să-i caut niște aspirină și să-l bag în pat.

— In regulă, zice Jack fără să-și ridice ochii din globul de lumină puternică al monitorului.

Maddy îi citea cu voce tare lui Finn. Stau amândoi ghemuiți în patul ei. Ține în mână o carte groasă uzată, cu coperta oliv plină de mucegai și pătată de timp.

— Ce citești?

— Am găsit-o pe raftul cu cărți de la baie, răspunde Maddy și o ridică s-o văd.

— Cartea asta e pe raftul ăla dinainte să mă nasc eu. Nu cred că a citit-o cineva vreodată.

Mă așez pe marginea patului.

— Fă-mi loc.

Maddy se trage spre perete. Finn îi face loc și-și sprijină capul de brațul meu.

— E vorba despre o cioară pe care o cheamă Johnny, zice el.

— Știu, răspund eu. De-asta n-a citit-o nimeni.

— Aici sunt păianjeni.

Arată o pânză într-un colț al tavanului. Lângă ea, deasupra grinzii, observ o găurică de șoarece în tavanul de carton. Trebuie să-l pun pe Peter să o astupe. Un păianjen cu picioare subțiri se agită în jurul pânzei, pregătind o muscă moartă. Cinci ouă maronii grele sunt suspendate sub ea, ținute într-un hamac de firicele din pânză.

— Poți să-l omori? întreabă Finn.

— Păianjenii sunt buni, îi răspund. Ne plac păianjenii. Prind țânțari.

— Mie nu-mi plac, zice el.

— Nu mai fi așa tont, spune Jack.

— Nu-i frumos, Jack.

În altă seară ne-am fi certat, dar nu acum. În seara asta vreau să stau cu copiii mei frumoși — să fim afectuoși și fericiți, să credem că va dura veșnic.

— Și ție ți-era frică de păianjeni când erai de vârsta lui Finn.

— Cum spui tu.

— Nu așa. Cere-i scuze fratelui tău și vino aici să te ghemuiești cu noi, te rog. Am nevoie de o îmbrățișare mare chiar în clipa asta. Nu negociem.

Jack oftează, pune calculatorul jos, vine la noi și se așază în spațiul strâmt care a mai rămas.

Îl cuprind cu brațul și-l trag lângă mine.

— Mai bine.

Stăm toți patru întinși, înghesuiți ca niște sardine.

— Și acum ce facem? întreabă Jack.

— Mă sufocați, geme Maddy. Nu pot să respir.

— V-am spus vreodată povestea despre hamsterul pe care l-a strivit soră-mea între pat și perete?

— Intenționat? întreabă Finn.

— Nu sunt sigură, îi răspund. S-ar putea. Uneori era greu să îți dai seama ce crede Anna. Dar nu cred că a avut de gând să-l omoare.

— Păi, ori a vrut, ori n-a vrut, spune Jack.

— Bun. Stingerea.

Iau cartea de la Maddy.

— *Johnny Crow* o să fie tot aici și mâine.

Îl iau pe Finn din patul lui Maddy, îl bag sub pătura lui și îi sărut fața frumoasă și dulce până mă împinge la o parte.

Maddy se întinde pentru o ultimă îmbrățișare.

— Acum eu.

O țin strâns în brațe.

— Nu te-ai spălat pe dinți. Miroși a piure de porumb.

— Ba da, zice ea, dar știm amândouă că minte. M-am spălat!

— Porumbul e delicios, îi șoptesc la ureche, iar ea zâmbește.
— Bine, bine. Nu m-am spălat. Mă spăl dublu dimineață.
— Vin acum la tine, îi zic lui Jack.
— Cum vrei, spune el, dar zâmbește.

Ora 23:00

Mama stă pe întuneric pe canapeaua de pe verandă.
— Nu te-ai culcat, îi zic.
— Îmi vin pe gât alunele alea pe care le-am mâncat la Dixon.
— Îmi iau un pahar cu vin. Vrei ceva?
— Mă duc imediat la culcare. E o sticlă de rozé deschisă.

Îmi torn un pahar de vin și mă așez lângă ea.
— Sunt istovită.
— Nu știu cum reușești. Toți oamenii ăștia de care ai grijă.
— Soțul și copiii? o întreb eu râzând.
— Îi cocoloșești mult prea mult. Eu de-abia dacă v-am dat atenție ție și Annei și uite ce bine te-ai descurcat.

Într-un fel, orbirea ei — lipsa completă de auto-examinare, faptul că nu-și face autocritica — e un dar.
— Nu pot nici măcar să-și pună farfuriile în chiuvetă. Am supraviețuit cu greu cât ai fost cu Peter la Memphis. Deși Finn mi-a făcut un masaj bun la picioare.
— L-ai pus pe Finn să-ți maseze picioarele?
— Are mâinile puțin prea mici pentru vârsta lui.

Clatin din cap disperată. Asta-i mama mea. Dar o parte din ea n-a fost la locul ei prea multă vreme și trebuie să îndrept situația.

— Mai ții minte că încercam să-ți spun ceva după-masă? Despre Leo?

Mama cască.

— Mi-ai zis. S-a întors la prima soție, Dumnezeu s-o ajute. Ar fi trebuit să-i scriu — să-i spun ce ți-a făcut.

— Mamă.

Inima începe să-mi bată atât de tare, încât o văd tremurând în pieptul meu.

— N-a fost Leo.

— Ce n-a fost?

— Nu a fost Leo, repet în șoaptă. S-a întâmplat, dar nu a fost Leo.

E complet nedumerită. O privesc încercând să înțeleagă ce i-am spus, punând piesele laolaltă. Îmi dau seama care e secunda exactă când înțelege: o tresărire, o schimbare imperceptibilă, dilatarea nervoasă a pupilelor.

— Conrad? spune ea în cele din urmă.

— Da.

— Totul?

— Da.

— Nu Leo.

— Nu Leo. A fost Conrad. Conrad m-a violat.

Multă vreme, mama nu spune nimic. Pe întuneric o simt cum se înmoaie, cum se scurge energia din ea, cum se estompează. Oftează, de parcă o apasă o povară.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să dai vina pe Leo.

— Leo m-a părăsit. Copilul nostru a murit.

Văd pe chipul ei că se pregătește pentru ce-i mai rău când îmi pune următoarea întrebare:

— Cum s-a înecat Conrad?

— L-a lovit ghiul. A căzut în mare.

Ușurarea ei e vizibilă și mi-aș dori din inimă să pot lăsa lucrurile așa.

— Dar știam amândoi că nu era un înotător bun. Nu i-am aruncat colacul de salvare.

— Amândoi?

E puțin confuză.

— Bineînțeles, Jonas era cu tine. Uitasem.

— Știa tot. Este singurul.

Încuviințează.

— Voi doi erați nedespărțiți. Ce mai pasiune avea pentru tine pe vremea aia! Cred că i-ai frânt inima când te-ai măritat cu Peter.

— Așa e.

Îmi vine în minte o imagine a lui Jonas. Nu bărbatul pe care l-am iubit, consumat, dorit, pentru care am suferit azi, ci un băiețel cu ochii verzi și părul negru, întins lângă mine în pădure pe un pat de mușchi catifelat. Nu-l cunosc încă. Dar suntem acolo împreună, întinși lângă izvor, doi străini cu o singură inimă.

— Și eu l-am iubit.

Mama nu e o fire afectuoasă, dar își pune brațul în jurul meu, îmi sprijină capul de gâtul ei și mă mângâie pe păr cum făcea când eram mică. Simt cum mi se scurg din vene, mușchi și tendoane, din cele mai întunecate cotloane, o mie de ani de ranchiună și resentimente, care se preling în poala ei.

— Îmi pare rău, mamă. Am vrut să fiu bună.

— Nu, spune ea. Eu i-am deschis ușa lui Conrad.

Se ridică de pe canapea cu un scârțâit puternic.

— Oasele mele nu mai sunt ce-au fost cândva. O să iau un Maalox și mă duc la culcare.

Când trece pe lângă masa mare de picnic, strânge castronelele de înghețată

ale copiilor și le duce înăuntru, în chiuvetă, unde se aude clinchetul lingurilor.

— Astea pot să aștepte până dimineață.

Se oprește la ușa de plasă cu o expresie ciudată pe față, ca și cum ar gusta ceva, îl digeră și încearcă să decidă dacă e bun sau nu. Când vorbește în cele din urmă, are vocea fermă, ca întotdeauna când îmi dădea sfaturi serioase.

— Sunt unele traversări înot pe care *chiar* le regreți, Eleanor. Problema e că nu știi niciodată până nu încerci. Nu sta prea târziu. Și să nu uiți să închizi luminatorul. S-ar putea să plouă.

Aștept până o aud închizând ușa căsuței înainte de a o urma pe potecă. În jurul lunii se vede un inel. Vin în sfârșit ploile la care speram. Le simt în aerul încărcat, în cerul neliniștit. Mă opresc în fața fostei căsuțe în care stăteam cu Anna, unde dorm acum copiii. Toate luminile sunt stinse — chiar și lucirea slabă a calculatorului lui Jack. Ascult tăcerea, îmi închipui că le aud răsuflarea ușoară, sigură. Fără demoni, fără monștri. Dacă aș putea să-i apăr de orice spaimă, de orice pierdere, de orice suferință, aș face-o.

De la mine până în mijlocul lacului se întinde o potecă din raze de lună, care se lățește pe măsură ce se apropie. Îmi croiesc drum prin tufișuri până la marginea apei. Nivelul lacului e scăzut. Pe malul umed, nisipos, ratonii au lăsat o dâră de urme deslușite. Îmi scot hainele, îmi agăț rochia pe o creangă și intru goală în apa ca mătasea, în lacul limpede ca obsidianul, în orăcăitul broaștelor-bou și foșnetul fluturilor. Simt în apă, peste tot în jurul meu, moleculele pe care le-a lăsat Jonas în

urma lui. Imi fac palmele căuș în lac, le duc la gură și-l sorb. În depărtare, un fulger brăzdează cerul.

Mă opresc pe cărare în fața căsuței noastre și număr secundele, așteptând să aud huruitul îndepărtat al tunetului, privesc lumina puternică, dureroasă, stingându-se, privesc cum se înstăpânește la loc întunericul. Trupul meu parcă ar fi un oftat — ușurare și regret. Dar pentru care să înot? Urc treptele, știind răspunsul. Pentru niciuna. Pentru ambele.

Peter încă e cufundat în somnul lui profund, satisfăcut. Scot cârligul luminatorului și-l închid ușor. Mă urc în pat lângă Peter și mă lipesc de spatele lui, mă lipesc de el — căldura familiară a trupului, confortul dat de respirația lui liniștitoare — și aștept să ajungă furtuna de pe mare pe uscat.

Ora 4:00

La 4 dimineața, când se întețește vântul, ușa căsuței, care se smucește în balamale, e cea care mă trezește. Afară, pinii sunt aplecați, cu crengile tânguindu-se cu furie. Mă dau jos din pat și mă duc la ușă. Un prosop de plajă a fost smuls de pe sfoară și a ajuns pe acoperișul de la căsuța mamei. Păsările fac tumbe pe cerul furtunos ca niște frunze de toamnă care se rotesc prin aer, neajutorate în fața curenților circulari nemiloși. Pănțăruși, cinteze și ciocârlii — în aer, dar nu în zbor. Privesc în lumina ca de vis a momentului dinaintea zorilor. La câțiva centimetri de ușa de plasă, zumzăie un colibri cu gâtul roșu, luptându-se să-și mențină poziția în aer, vibrând din aripi împotriva valului, cu aripile

strălucitoare bătând atât de repede, că nici nu se văd, o străfulgerare de piatră prețioasă pe cerul cenușiu. Zboară înapoi. Nu împins de vânt, ci deliberat, înnebunit și hotărât, căutând adăpost într-un tufiș de *clethra* cu flori albe de lângă căsuța noastră. Aripile, prinse de trup în încheieturi minuscule, desenează opturi — simboluri ale infinitului.

— Trezește-te, îi strig lui Peter.

Se foiește, dar nu se trezește.

— Peter, spun mai tare de data asta. Trezește-te. Vreau să vezi și tu.

El însă doarme dus.

Mă duc pe partea lui de pat și-i dau un ghiont.

— Ce-i? întreabă cu o voce adormită. Doamne sfinte. Cât e ceasul?

— Nu știu. Devreme. Dar trezește-te. Trebuie să vezi. E o nebunie afară — ca un fel de vârtej de păsări.

— E toiul nopții.

— Cred că s-ar putea să fim în ochiul unui uragan.

— N-ar bate vântul așa — ar fi numai aer nemișcat. Vine doar furtuna. N-ai de ce să-ți faci griji. Acum du-te naibii de-aici și lasă-mă să dorm, mormăie drăgăstos.

La câțiva ani după ce s-au născut Maddy și Finn, mult după ce viețile noastre s-au împletit într-un alt cântec, mă plimbam într-o după-amiază cu Jonas prin pădure și am trecut pe lângă un stejar năpădit de caprifoi. Erau acolo parcă o sută de colibri care sorbeau nectarul cu ciocurile ca niște ace.

— Colibri sunt singurele păsări care pot zbura înapoi, mi-a spus atunci Jonas. E unul dintre lucrurile care m-au uimit întotdeauna. Pot zbura înapoi și înainte

cu aceeași viteză. Patruzeci și opt de kilometri pe oră.

— Dacă aș putea zbura înapoi, aș face-o, am zis eu.

Către siguranța crengilor, către vremea când inima mea bătea după el ca inima unui colibri, cu 1 200 de bătăi pe secundă.

— Știu, a spus el, așa cum spunea întotdeauna.

Ora 6:30

Când mă trezesc din nou, ploaia torențială s-a oprit. Pe podea, lângă pat, s-au făcut bălți, care udă teancul de cărți pe care tot am de gând să le citesc. Peter visează. Îmi dau seama după cum i se zbat pleoapele, după ritmul lent al respirației. Îi dau deoparte părul din ochi și-l sărut pe obraz și pe frunte.

Se foiește, se mișcă și întredeschide ochii.

— Hei. Te-ai trezit, îi spun în șoaptă și-i acopăr fața cu sărutări.

— Bună dimineața, iubito, răspunde el, dându-mă la o parte. Te duci să înoți?

— De ce nu vii cu mine? Lacul e cald după ploaie.

Îmi țin răsuflarea așteptând răspunsul. *Vino cu mine. Hai să terminăm cu asta.*

Se întoarce cu spatele la mine.

— I-am promis lui Jack că îl duc în oraș la 9. Trezește-mă dacă dorm prea mult.

Îmi apăs mâna pe curba umărului lui și-mi răsfir degetele. Îmi place cum arată pistruii lui în V-ul făcut de degetele mele, ca niște constelații. Desenez cu vârful degetului o inimă pe spatele lui lat.

— Și eu te iubesc, mormăie el din încâlceala de cearșafuri.

Aerul din zori e umed și lipicios. Strâng halatul de baie liliachiu al mamei pe mine și rămân în prag, privind afară. Apa lacului e nemișcată, ca o foaie de sticlă, de parcă furtuna nici n-a existat, iar nuferii sunt închiși în somnul lor circadian. Calm, lumea scăldată într-o roșeață ca de pepene. Pe treptele căsuței zăresc o pană multicoloră singuratică. O ridic. O răsucesc între degete, ținând-o de tubul osos ascuțit. Dincolo de lac, se vede o siluetă. Așteptând. Sperând. Nu-i pot distinge decât cămașa albastră.

Treptele se lasă cu un oftat sub mine, apoi revin cu un pârâit pe care l-am auzit de-o mie de ori înainte. Am în oase locul ăsta — fiecare icnet, fiecare mormăit. Scrâșnetul ușor al acelor de pin sub picioarele desculțe, foșnetul boiștenilor, mirosul de pește și mosc al nisipului ud și al apei din lac. Casa asta, clădită din hârtie — bucățele de carton măcinat presate la un loc, în ceva suficient de puternic să reziste trecerii timpului și iernilor grele și singuratice; tot timpul amenințând să cadă în ruină și totuși încă în picioare, an după an, când ne întoarcem. Casa asta, locul ăsta, îmi cunoaște toate secretele. Și eu sunt în oasele lui.

Închid ochii și inspir tot ce mă înconjoară. Jonas. Peter. Eu. Cu tot ce-ar fi putut fi. Ce poate fi. Îmi scot verigheta și o țin în palmă, cântărind-o, simțindu-i greutatea — forma tocită, eternă, aurul din ea. O strâng peste linia vieții încă o dată înainte s-o las pe treapta de sus și să cobor poteca și să mă duc să înot.

De cealaltă parte a lacului, un soare ca un gălbenuș se ridică dintre copacii deși ca un balon cu aer cald, încet, plin de grație. Zăbovește o clipă, suspendat,

înainte să se elibereze din legături — zorii zilei. În clipa aceea, o briză ușoară încrețește apa, trezind lacul pentru o nouă zi.